

Tales of Mazela

เรื่องเล่าจากมาเซล่า

ตอนดาวทริปเปอร์ล่า เล่มที่ 1

โดย รุ่งกิ้นน้ำ

จุดเด่นของเรื่องคือการผจญภัยของเด็กหนุ่มสามคนใน
ดินแดนที่ไม่ได้มีเพียงแค่มนุษย์

ตอนที่ 1

บทแห่งการก่อกำเนิด

“กลุ่มดาวสามดวง **ทิปเปอร์ล่า** เปล่งแสงอยู่เหนือท้องฟ้าทางใต้... ดวงดาวแห่งจักรวรรดิถูกบดบัง.. มันช่างหมิ่นเหม่เสียยิ่งนัก... จักรวรรดิกำลังจะถูกต่อกร”

เสียงเปรยขึ้นอย่างกังวลของโหราเฒ่าผู้มีผมสีขาวโพลนยาวถึงสะโพก ในชุดอาภรณ์ขาวยาวลากพื้น สวมสร้อยหินสีขาวยืดโตเท่าไข่นกยาวถึงล้นปี เขาได้รับการกล่าวขานใน**จักรวรรดิเซวิเนล่า**ถึงความแม่นยำแห่งคำทำนาย ชายแก่ผู้นี้ยืนอยู่บนระเบียง**ปราสาทหินไฟไลล่า**ที่ใหญ่โตแห่งจักรวรรดิ เฟ่งสายตามองออกไปบนฟากฟ้าที่ซึ่งกลุ่มดาว **ทิปเปอร์ล่า** หรือกลุ่มดาวสามดวงเรียงรายเป็นรูปสามเหลี่ยมด้านเท่ากำลังเปล่งแสงสุกสกาวอยู่ทางใต้อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน พลางรำพึงกับตัวเองว่า “ผู้เปลี่ยนแปลงใกล้จตุติ คำทำนายนั้นจะเป็นจริง...”

“ข้าส่งกระจายข่าวไปแล้ว ถ้าพบเด็กเหล่านั้นเมื่อไรให้ฆ่าได้ทันที” ชายหนุ่มผู้แต่งตัวด้วยเครื่องประดับเต็มยศเผยตำแหน่งอันสูงส่ง ก้าวเข้ามายังระเบียง แล้วกล่าวแทรกขึ้นอย่างอีกheim ตาของเขามองทอด

ยาวลงไปยังเบื้องล่าง ที่ซึ่งแสงไฟจากคบเพลิงของทหารนับพันกำลัง
ตรวจตราทั่วปราสาทหินมหิมาแห่งนี้

โหราเตมาหันหลังกลับมามอง**องค์จักรพรรดิเฮกซ่า** ซึ่งขณะนี้ยืน
อยู่ตรงหน้าห่างไปไม่กี่ก้าว ชายแก่โค้งค้ำับ มือขวากุมที่ท้องขณะที่
มือซ้ายแนบลำตัวและกล่าวว่า “อีกเจ็ดวันจะเป็นวันฉลองการ
ครองราชย์ครบเก้าปีของพระองค์ แต่ดาวใหญ่ประจำตัวของพระองค์
นั้นกลับริบหรี่ยิ่งนัก ตรงกันข้าม กลุ่มดาวเกิดใหม่นามว่า**กลุ่มดาวสาม
ดวงทิปเปอร์ล่า** พลันเปล่งแสงสว่างไสบดบังดวงดาวของพระองค์ พวก
มันทำให้ข้าพระองค์เป็นกังวลยิ่ง...”

“ท่าน**ลินนอฟ**” ผู้เป็นจักรพรรดิพูดชัดขึ้น “จำได้หรือไม่ เมื่อครั้งที่
ท่านทำนายว่า ข้าจะตายเมื่ออายุได้ห้าปี แต่ข้าก็รอดมาได้ ชีวิตข้า ข้า
ควรเป็นผู้กำหนด ใ้ดาวสามดวงที่ท่านเอ่ยถึง ไม่ทำให้ข้าหวั่นไหวเลย
แม้สักน้อย” องค์จักรพรรดิหงนหน้ามองท้องฟ้าด้วยสายตาเย้ยหยัน
ต่อดาวสามดวงที่กำลังเปล่งแสงจรัสทางใต้อย่างปราศจากความกลัว
“หลังงานเฉลิมฉลองการครองราชย์ในอีกเจ็ดวันข้างหน้า คงจะถึงเวลา
ที่เราจะประกาศศึกกับจักรวรรดิมาเทลารุสเสียที ได้เวลารวม
อาณาจักรแล้ว ทั่วทั้งแผ่นดินนี้ควรมีจักรพรรดิเพียงองค์เดียว” ผู้เป็น
จักรพรรดิทิ้งท้ายพร้อมหันหลังจากไปอย่างรวดเร็วจนอารมณ์คลุมกาย

สีแดงเลือดหมูผืนยาวสะบัดเป็นวง ทิ้งให้โหราเฒ่ามองตามด้วยแววตาหวังโย

“ข้าพระองค์ไม่เคยเห็นด้วยกับแผนการรวมแผ่นดินเลย” โหราแก่เปรยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา “จักรวรรดิมาเทลารุสนั้นมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเรามาโดยตลอด ทั้งยังมีทหารและขุนนางเก่งกล้าการรบพุ่งอยู่ไม่น้อย ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลยกับการเข้าตีจักรวรรดิมาเทลารุสในเวลา
นี้...”

ในเวลาเดียวกันบนชั้นสองของบ้านหลังใหญ่ที่ตั้งอยู่ในเขตตัวเมืองอาซาบิราน ของจักรวรรดิมาเทลารุส ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของจักรวรรดิเซวิเนล่า ซารุสชายร่างใหญ่วัยกลางคน ไร้ผมสั้นสะอาดตากำลังเฝ้ารอบางสิ่งด้วยใจจดจ่อ เขายืนอยู่ริมหน้าต่างบานใหญ่ในความมืด มองดูพายุฝนที่เริ่มตกลงมาชนิดไม่ลืมหลืมตาและตกหนักมาตั้งแต่เช้าจนป้ายคล้อยเลยมากระทั่งยามค่ำ ก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุดตกได้

ด้วยความกว้างของชายคาเม็ดฝนจึงไม่สามารถสาดกระเซ็นล่วงล้ำเข้ามายังห้องที่เขาอยู่นอยู่ ชายวัยกลางคนยังยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น ขณะที่ข้างนอกฟ้ายังก้องคำรามเป็นระยะ

และแล้วสิ่งที่เขารอคอยก็มาถึง เขามองเห็นเงาทะมึนของ**ข้างพรี**
ออกขนาดใหญ่ที่เดินโยกเยกไปมาท่ามกลางสายฝนปรากฏอยู่ไกลริบ
ตรงถนนกลางเมือง หนึ่งย่างก้าวของม้านยาวพอกๆกับการก้าวย่ำก้าว
ของมนุษย์ถึงห้าก้าว

ซารุสก้าวเท้าอย่างเร่งรีบข้ามผ่านประตูไปยังห้องสี่เหลี่ยมที่มี
หญิงท้องแก่นอนอยู่บนเตียงไม้แกะสลัก ที่แกะเป็นรูปทวยเทพถือหอก
สามแฉกตามตำนานอย่างงดงาม ข้างเตียงนั้นมีหญิงสาวผอมสูงผม
ยาวนามว่า**ลาธิ**นั่งกุมมือหญิงท้องแก่ที่นอนกััดพันตัวบิดเกร็งจนเหงื่อ
ท่วมตัวด้วยสีหน้าที่เป็นกังวล รอบๆ ห้องตกแต่งด้วยสิ่งของหายาก
มากมายไม่ว่าจะเป็นแจกันชั้นดีหรือแม้แต่ชุดโต๊ะที่ตั้งอยู่กลางห้องที่ทำ
จากไม้เมก้าที่หายาก โดยมีตะเกียงน้ำมันจุดให้แสงสว่างวางอยู่บนโต๊ะ
“มาแล้ว!” ซารุสพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงดีใจ

ลาธิเงยหน้ามองซารุสด้วยสีหน้าดีใจอยู่ไม่น้อยเช่นกัน พลันถลัน
ลุกขึ้นแล้วถอยไปยืนที่ปลายเตียง เปิดทางให้ซารุสนั่งลงบนเก้าอี้ข้าง
เตียงของภรรยา ซารุสเอื้อมมือไปประคองมือหญิงท้องแก่เอาไว้ จ้อง
มองดวงหน้าของนางด้วยแววตาห่วงใยและเอ่ยว่า “**นาย้า** ทนอีกสัก
หน่อย ข้ารู้ว่าเจ้าทรมาณมาก”

ไม่มีคำพูดใดจากนาง มือข้างที่ถูกกุมบิดเกร็งด้วยความเจ็บปวด
 ซารุสหันไปหาลาธีแล้วเอ่ยถามขึ้น "น้ำร้อน พร้อมรียัง"

"น้ำร้อนตั้งไฟไว้รอที่โรงครัวรอเวลาคลอดจึงยกขึ้นเจ้าข้า" ลาธี

ตอบ

ซารุสหันกลับมามองห้องที่โตผิดปรกติ และมีที่ท่าว่าจะคลอดก่อน
 กำหนดของภรรยา สร้างความกังวลและความเป็นห่วงให้กับเขายิ่งนัก
 เสียงฟ้าร้องคำรามดังขึ้นอีก แสงฟ้าแลบแปลบปลาบแลบเข้ามา
 ในห้องเป็นระยะ

นาย้ากัตรีมฝีปากแน่นเพื่อเก็บกดความเจ็บปวดไว้ แม้วานางจะ
 ทรมานเพียงใดก็ตาม ด้วยนางกลัวว่าสามีของนางจะเป็นห่วงนางมาก
 เกินไปแต่นั้นกลับสร้างความกังวลให้กับซารุสยิ่งขึ้น

เสียงข้างพรืดออกเทียบเข้าสู่โรงข้าง ซึ่งสร้างเป็นโรงหลังคายกสูง
 เยื้องกับประตูหน้าบ้านไปเล็กน้อยแล้วขึ้นมา ซารุสจึงลุกขึ้นก้าว
 เท้ายาวๆอย่างเร่งรีบออกจากห้อง เดินลงบันไดมาด้านล่างผ่านประตู
 ห้องโถง ออกประตูบ้านมายืนอยู่ตรงเพิงกันฝน เห็นข้างขนาดใหญ่ที่ตัว
 สีน้ำเงินเข้ม ไม่มีขน ค่อยๆ ย่อตัวลงให้ บาบา หญิงชราตาโปนใบหน้า
 เต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่นก้าวลงจากหลังข้าง พ่อบ้านรูปร่างท้วมและ
 ภรรยาออกไปยืนคอยต้อนรับอยู่ใต้ชายคาโรงข้าง ขณะที่นาคิน

เด็กชายอายุย่างสิบสองผมสั้นจนติดหนังศีรษะวิ่งออกมาต้อนรับและ
กุกี้กุกอพยองหญิงชราลงจากข้างยักร์อย่างทุลักทุเล

“ไม่ต้องมาจับตัวข้า ข้าลงเองได้” บาบา ตะคอกเด็กน้อยอย่างไม่
เกรงใจ ท่าทางของนางดูหยิ่งยโสยิ่งนัก และแม่นางจะเป็นคนสูงอายุ
ปานนั้น แต่กลับสามารถเดินเหินได้คล่องแคล่วผิดกับหญิงชราทั่วไป

ซารุสจับตาดูท่าทีของหญิงแก่ที่เพิ่งมาถึงอย่างครุ่นคิด เนื่องด้วย
เขาเคยได้ยินกิตติศัพท์ของหมอบำคลดจาก**เมืองซาน**ที่อยู่ทางตอน
ใต้ของ**เมืองอาซาบิราน** และนางนี่แหละที่เป็นหมอบำคลดฝีมือดี
และมีชื่อเสียงที่สุดในเวลานี้

بابาหญิงเฒ่าก้าวเดินเข้ามายังห้องโถงด้านล่างพร้อมทั้ง
สอดส่องสายตาสำรวจไปรอบๆ เพื่อประเมินฐานะของบ้านแห่งนี้อย่าง
รวดเร็ว ในห้องโถงนั้นประดับไปด้วยของล้ำค่ามากมาย ทั้งแจกันอายุ
หลายร้อยปี เครื่องชามโลหะที่ตั้งอยู่ในตู้ ภาพเขียนของจิตรกรชื่อดัง
ของจักรวรรดิ และทุกชิ้นนั้นได้รับการดูแลเช็ดถูอย่างดีจนแวววาวไม่มี
ละอองธุลีแปดเปื้อน แล้วนางก็แผลอร่ามเพียงเบาๆ “บ้านแห่งนี้ช่างงาม
นัก” โดยหารู้ไม่ว่ามีใครคนหนึ่งเฝ้าสังเกตท่าทีของนางอยู่ กระทั่ง
สายตาของนางแลเลยไปหยุดที่ชายรูปร่างใหญ่ที่ยืนคอยท่าอยู่ นาง

สะดุ้งเล็กน้อยและกลบเกลื่อนว่า “ท่านคงเป็นซารุส พ่อค้าที่มีชื่อเสียงในแถบนี้สินะ”

ใบหน้าเรียบเฉยของซารุสพยักหน้าตอบรับ พร้อมกับผายมือไปที่เชิงบันได “เชิญทางนี้” แล้วหันไปบอกพ่อบ้านกับภรรยาที่เดินตามมาว่า

“พ่อบ้านไกลด์ ท่านช่วยกันไม่ให้ใครขึ้นข้างบนจนกว่าبابาจะทำคลอดเสร็จ” พ่อบ้านโค้งหัวต่ำลงเป็นเชิงตอบรับ

“บ้านนี้ข้างมีข้าทาสบริวารมากนั้ก” บาบาพูดขึ้นทำลายความเงียบ ขณะเดินขึ้นบันไดตามซารุสไป

“เปล่าหรือก ท่านเข้าใจผิดแล้ว คนเหล่านี้อาศัยอยู่กับข้ามานานจนเปรียบเสมือนเป็นญาติของข้า ชายสูงอายุเมื่อสักครู่คือพ่อบ้านไกลด์หญิงแก่ที่ยืนอยู่ข้างๆ เป็นภรรยาของเขาชื่ออานา ส่วนเด็กที่ถูกมัดจ้อออกมารับท่านชื่อนาคิน เพิ่งมาอยู่กับข้าได้ไม่นาน” ซารุสพยายามอธิบายแก่بابาทั้ง ๆ ที่ไม่จำเป็น แต่ก็เพราะตัวเขาเองนั้นมีความรู้สึกต่อต้านระบบการปกครองศักดินาทาสลึกลงๆ อยู่ในใจ

بابาย่ำก้าวเข้ามาในห้องนอนชั้นสอง และมองไปที่หญิงท้องแก่ที่นอนอยู่บนเตียง พลันนางถึงกับตกตะลึง เมื่อได้เห็นท้องที่มีขนาด

ใหญ่ผิดปรกติกว่าที่นางเคยเห็นมา นางจึงค่อยๆนั่งลงตรงเก้าอี้ข้าง
เตียง

“นางมีชื่อว่าคุณย่าเป็นภรรยาข้าเอง” ซารุสแนะนำ

“นี่ก็เดือนแล้ว” บาบ่าหันกลับมาถามซารุสด้วยใบหน้าที่มีริ้วแห่ง

ความกังวลอยู่ไม่น้อย

“เจ็ดเดือนแล้ว” ซารุสตอบ

“ท่าทางไม่ค่อยดี” บาบ่าเอ่ยก่อนจะหันหน้ากลับไปหาหญิง

ห้องแก่

بابา ยืนมือที่เหี่ยวแห้งและเป็นปมตามข้อต่อของนิ้วคลำไปที่ห้อง
ของหญิงห้องแก่ “แปลกมาก ห้องแบบนี้ข้าไม่เคยเห็น ข้าคลำหาหัว
เด็กไม่เจอ มันแปลกจริงๆ” พุดพลางนางก็พยายามคลำหาต่อไป “แล้ว
นี่ นางทำไมไม่ร้องหรือพูดสิ่งใดเลย นางเป็นใบ้” บาบ่าถามขณะที่
สายตายังคงจับจ้องไปที่ห้องของคุณย่า

ซารุสทอดสายตาไปยังนางอันเป็นที่รัก เขารู้เหตุผลว่าทำไมนางถึง
ไม่ร้องโอดครวญ นางไม่ยอมให้เขาต้องเป็นห่วง เพราะเสียงร้องของ
นางจะทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดไปด้วย และถ้าเขายังอยู่ในห้องนี้นางก็คง
ฝันทนกลบความเจ็บแบบนี้ต่อไป

“นางปรกติดี ที่จริงนางเป็นคนไม่ค่อยพูด” ซารุสตอบ

“ถ้าเป็นอย่างนี้ต้องรอให้เด็กกลับมาหาตัวเอง เห็นที่เราต้องรอเวลา” บาบาคิดคร่ำและหันกลับมาหาซารุส “แต่นางจะทนได้ซักแค่ไหนนี่สิ...”

“ถ้าท่านต้องการสิ่งใด ระบายบอกข้า หรือบอกนางที่ยืนอยู่ตรงนี้ก็ได้นางชื่อลาธี นางอยู่กับข้ามาตั้งแต่เด็ก นายารักนางเหมือนน้องสาว” ซารุสพูดขึ้น

ลาธีพยักหน้าตามเหมือนยินดี จากนั้นซารุสก็ก้าวออกจากห้องและเดินลงไปด้วย บาบาก็ขยับตัวไปตรวจชีพจรของนาง

“น้ำคร่ำแตกตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว” บาบากลามหญิงที่นอนก้นนอนอย่างทรมาณบนเตียง

หามีการตอบรับไม่ นายายังคงนอนบิดกายก้นด้วยควมเจ็บปวดจนเหงื่อออกทั่วตัว ตอนนี้นางไม่ตอบสนองเหตุการณ์รอบๆตัวเสียแล้ว

“ก่อนท่านจะมาถึงเจ้าข้า” ลาธีพูดขึ้น

แม่หม่อมมองดูนาย่าอย่างกังวลเพราะนางรู้สึกถึงความไม่ปกติเกี่ยวกับอาการของนาย่าที่นอนอยู่บนเตียงในตอนนี้นี้

ฝนเทกระหน่ำหนักขึ้นกว่าเดิม แสงจากฟ้าแลบแวบวาบผ่านเข้ามาในห้องโถงซึ่งเต็มไปด้วยความตึงเครียด พ่อบ้านโกล์เดินวนไปมาอยู่

ข้างล่างด้วยความเป็นห่วง “นี่มันนานแล้วนะ ยังไม่คลอดอีกหรือ นายหญิงจะทนได้ก็มากน้อยกัน”

ทันใดนั้นก็มียเสียงประหลาดดังปนมากับเสียงฝนที่หล่นบนหลังคา มันเป็นเสียงคล้ายของแข็งจำนวนมากตกกระทบหลังคาที่เป็นดิน เหลืองดังท่วมไปทั่วบ้าน

“เสียงอะไรนะ” บาบ่าที่นั่งอยู่ข้างเตียงในห้องชั้นสองโพล่งขึ้น พร้อมกับแหงนมองไปที่หลังคา

ลาธี้ ก้าวเท้าไปที่หน้าต่างมองขึ้นไปบนฟ้าอย่างสงสัยก่อนจะกวาดสายตาลงไปยังถนนเบื้องล่าง ซึ่งตอนนี้ปรากฏก้อนน้ำแข็งสีขาว ชุ่มจำนวนมากอยู่บนพื้นที่เอ่อนองไปด้วยน้ำฝน

“ลูกเห็บเจ้าข้า” ลาธิตอบ แล้วจู่ๆ ก็มีลมแรงพัดกรรโชกเข้ามาในห้อง ไฟที่ตะเกียงน้ำมันดับวูบลงในทันใด ช่วงขณะนั้นลาธี้จึงเดินไปที่ตู้ที่ตั้งอยู่ติดกับกำแพง หยิบเอาไม้ขีดก้านไม้ขีดเล็กๆ ขนาดเท่านิ้วก้อย ออกมา แล้วเดินมาที่โต๊ะ ดึงเอาไม้ขีดก้านหนึ่งออกมาดูไปที่โต๊ะ จนเกิดประกายไฟลูกพริบที่ปลายก้านไม้ขีด แล้วนางก็ยื่นก้านไม้ขีดไปจุดไฟในตะเกียงน้ำมันบนโต๊ะให้ลูกโซนขึ้นมาอีกครั้ง จากนั้นจึงนำ

ตะเกียงที่ติดไฟไปจุดต่อไฟในตะเกียงอีกสี่จุดรอบๆห้องเพื่อให้ห้องสว่างมากขึ้น

ด้านล่างพ่อบ้านไกล์ อานา และนาคินต่างช่วยกันจุดตะเกียงรอบๆ บ้านที่ดับลงเพราะแรงลมเช่นกัน

ซารุสเดินออกมาหน้าบ้านมองดูลูกเห็บที่ตกบนพื้นจนขาวโพลนไปทั้งถนน เขาก้มลงเก็บลูกเห็บขึ้นมาดูอย่างพิเน็จ ‘มันเกิดอะไรขึ้นนี่....’

“กรราซๆ” เสียงร้องที่คุ้นหูของสัตว์ชนิดหนึ่งดังมาแต่ไกล และตามมาด้วยเสียงลงฝีเท้าที่หนักหน่วงกระแทกเข้ากับลูกเห็บจนแตกกระจาย

ซารุสลุกยืนขึ้น พลังเหลือบมองอย่างสงสัย เขามองทะลุฝ้าสายฝนออกไป และเห็นเงาร่างชายผู้หนึ่งกำลังควบ**ทานร์นา**สัตว์ที่วิ่งได้เร็วกว่าม้าตรงมายังบ้านของเขา มันวิ่งสองเท้าเหมือนไก่ หัวของมันเหมือนนอสุแต่มีแผงขนที่ลำคอ มีแขนเล็กๆ อยู่ข้างลำตัว เจ้าตัวนี้มีผิวหนังสีดำสนิท มันวิ่งมาหยุดตรงลานไกล์ๆ กับข้างของบาบ

ชายรูปร่างสูง ไหลกว้าง โดดลงมาจากหลังของม้านก่อนจะผูกมันไว้ที่ราวไม้ จากนั้นเขาก็ดึงผ้าคลุมศีรษะที่เปียกโชกให้ไปอยู่ข้างหลัง เผยให้เห็นใบหน้า

“รามุส..” ซารุสทักขึ้น

“ท่านพี่ นางเป็นอย่างไรบ้าง” ชายร่างใหญ่ไว้ผมยาวถามขึ้นขณะเดินตรงมาหาซารุส ที่ข้างลำตัวมีดาบใหญ่คู่กายห้อยอยู่ ท่าทางของเขาทะมัดทะแมง หน่วยก้านกำยำ สมชายชาตินักรบ

“ท่าทางไม่ค่อยดีนัก” ซารุสพูดพร้อมแหงนมองขึ้นไปบนบ้าน

“بابาเป็นหมอที่มีชื่อเสียงถึงแม้จะมีนิสัยค่อนข้างแหย่ แต่นางไม่เคยพลาดในเรื่องการทำคลอด” รามุสผู้เป็นน้องให้กำลังใจ

“ข้าก็หวังเช่นนั้น” ซารุสตอบ แต่แววตาหาได้คลายความกังวลที่มีต่อภรรยาไม่

ลมที่พัดมาจากหน้าต่างทำให้เปลวไฟจากตะเกียงสะบัดไปมา คล้ายจะดับแต่ก็กลับโชนขึ้นเป็นระยะ ทว่าห้องจึงดูสลัวเทาทึม นั่นยิ่งทำให้بابารู้สึกตึงเครียดมากขึ้น

“จะคลอดแล้ว” ลูๆ บาบาก็โพล่งขึ้น

ลาธียืนอยู่ข้างหลังชะเง้อมองอย่างตื่นเต้น และเดินไปเดินมา
อย่างกระวนกระวาย

“นี่!” บาบาคะคอก “เจ้าอย่าเดินไปเดินมาได้หรือไม่ มันทำให้ข้า
เวียนหัว ลงไปเอาน้ำร้อนมาบัดเดี๋ยวนี้” บาบามองลาธียเหมือนไม่ถูก
ชะตา ลาธียจึงรีบลงไปข้างล่าง เดินจนเกือบวิ่งผ่านห้องโถง และรีไปยัง
ห้องครัว

“นายหญิงเป็นยังไงบ้าง” พ่อบ้านโกล์ที่เดินตามนางเข้ามายัง
ห้องครัวถามขึ้น

“จะคลอดแล้ว” นางตอบพร้อมยกกาน้ำร้อนเทใส่ถังไม้ด้วยใบหน้า
ยิ้มแย้มและตื่นเต้น จากนั้นก็รีบหิ้วถังน้ำร้อนกลับขึ้นไปอย่างรวดเร็ว
เมื่อขึ้นมาถึงบนห้องนางก็ได้ยินبابาคคุยกับนาย่า

“เจ้าต้องแบ่งเป็นจังหวะตามที่ข้าบอกนะ” บาบากำชับ “เอ้า!
แบ่ง... เอ้า! แบ่ง” นางให้จังหวะ นาย่าก็เกร็งตัวเป็นจังหวะตามที่بابา
บอก จนเหงื่อของนางไหลท่วมตัว

ลาธียที่หิ้วถังน้ำร้อนขึ้นมาในจังหวะเดียวกับที่ได้เห็นหัวทากรกโผล่
ออกมา รอยยิ้มแห่งความปรีดีเปรมก็ปรากฏบนใบหน้าของนาง มัน
เป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูกเมื่อเห็นชีวิตหนึ่งชีวิตกำลังก่อกำเนิด

“หัวออกมาแล้ว หัวออกมาแล้ว แต่เจ้าต้องเบ่งต่อ” บาบอบอกกับ นาย่าที่นอนบนเตียง นาย่ากัดฟันเบ่งต่ออย่างเป็นจังหวะ กระทั่งทารก คลอดออกมาได้สำเร็จ บาบายิ้มอย่างดีใจ นางจับเท้าทารกยกขึ้นและ ตบเบาๆ ที่ก้นจนทารกส่งเสียงร้องให้ดังลั่น สร้างความประหลาดใจ ให้กับลาธีอย่างมากว่าทำไมบาบาต้องตีเด็กจนร้องไห้เหมือนได้รับ ความเจ็บปวดด้วย

“อุแว้วๆ ะ...” บาบายิ้มน้อยๆ พลังยกแขนขึ้นปาดเหงื่อที่หน้าผาก ของตน ทั้งที่ในมือยังอุ้มทารกแรกคลอดที่มีสายรกติดอยู่

“ทำไมท่านต้องตีเด็กด้วย” ลาธีหญิงรับใช้ถามอย่างไม่ค่อยพอใจ

“เจ้าโง่” บาบามองลาธีอย่างรำคาญ “เด็กเกิดใหม่หายใจเองได้ที่ ไหนเล่า นั่นเป็นวิธีที่ทำให้เด็กหายใจได้เอง โดยไม่ต้องหายใจผ่านสาย รกที่ติดอยู่กับท้องของแม่ เจ้าอยู่เฉยๆ ได้หรือไม่ ปล่อยให้หน้าท้อง ของข้า”

“คลอดแล้วๆ” นาคินที่ได้ยินเสียงเด็กร้อง วิ่งตะโกนโหวกเหวกอยู่ ข้างล่าง จนแว่วมาถึงข้างบน

พ่อบ้านไกล์หยิบเครื่องกลไกสี่เหลี่ยมลักษณะแบนๆ ออกจาก
กล่องมาวางบนโต๊ะ

“มันเป็นอะไรี พ่อบ้านไกล์” นาคินเดินเข้ามาดูอย่างสงสัย

“มันเป็นกลไกที่ใช้ทำนาฬิกาชีวิตของเด็กเกิดใหม่” พ่อบ้านพูด
พร้อมกับบิตวงล้อหมุนไปมา “ชาวโลเบอร์ เป็นผู้คิดค้นขึ้น เข้าได้มา
ตอนเดินทางไปเมืองโลเบอร์กับท่านซารุส เมืองนั้นอยู่ไกลมากและเป็น
เมืองที่มีวิวัฒนาการขั้นสูง มีการผลิตหุ่นยนต์ และเครื่องกลต่างๆเต็ม
ไปหมด อันที่จริงเมืองนี้อาจจะไม่ใช้ส่วนหนึ่งของจักรวรรดิเรา”

“ว้าว” หมุ่น้อยทำตาลูกวาวอยากรู้ อยากเห็น เขาจ้องมองกล่อง
สี่เหลี่ยมแบนราบขนาดความกว้างและความยาวประมาณครึ่งวาอย่าง
ตั้งใจ พ่อบ้านไกล์บิตวงล้อที่มีอยู่ห่างจนเกิดเสียงคล้ายกับลานกำลัง
หมุนอยู่ภายในกล่อง ขณะดวงตาของทั้งสองจ้องไม่กระพริบ

พ่อบ้านไกล์หยุดหมุนและจ้องวงล้ออย่างครุ่นคิด เขาพยายามนึก
ถึงวิธีใช้เจ้าเครื่องทำนาฬิกานี้เท่าที่พอจะคิดออก จากนั้นจึงค่อยๆ หมุนวง
ล้อวงในสุดซึ่งแทนค่าของเวลา แล้วหมุนวงล้อที่สองที่แทนค่าของวันที่
ก่อนจะมาหยุดที่วงล้อที่สาม

“ต้องรอดูว่าเด็กที่เกิดเป็นชายหรือหญิง” พ่อบ้านเปรยขึ้น แต่ยังไม่ทันขาดคำเสียงลาก็ตะโกนอย่างดีใจแว่วลงมาถึงเบื้องล่าง

“เด็กผู้ชาย! เป็นเด็กผู้ชาย!” พ่อบ้านโกล้งจึงหมุนวงล้อต่อไป

بابายังคงมองลาก็อย่างรำคาญสายตาที่นางเดินไปเดินมาอย่างอยู่ไม่เป็นสุข เมื่อหันกลับมามองเด็กที่กำลังร้องไห้อยู่ในมือ “ทำไมเด็กถึงตัวเล็กเช่นนี้ ทั้งที่ท้องก็ใหญ่มาก” นางพูดพลาจตตสหายสะอืดด้วยมิดที่ไค้งอเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวที่บางเฉียบและคมเฉียบ จากนั้นก็ยื่นเด็กให้กับลาก็ พร้อมกำชับให้ลาก็ใช้ผ้าชุบน้ำอุ่นเช็ดตัวให้กับทารกน้อยอย่างแผ่วเบา

“หน้าเหมือนแม่เจ้าข้า” ลาก็พูดขึ้น

“ข้าว่าต้องมีอะไรแปลกๆ ท้องของนางไม่ยกจะเล็กลง” บาบาก็พูดพร้อมกับคลำไปที่ท้องของนาย่า “เจ้ายังเจ็บท้องอยู่ไหม” บาบาก็ถามนาง

นาย่าที่นอนบิดตัวอยู่ได้แต่ผงกหัว ไม่มีทำที่ว่าความเจ็บจะบรรเทาลง บาบาคล่ำที่ท้องของนางอยู่ครู่หนึ่ง พลันดวงตาของนางก็เบิกโพลง

“ไม่ใช่คนเดียว นางยังมีเด็กอีกคนในท้อง ลาดิเจ้าไปเตรียมน้ำร้อน
มาเพิ่ม และไปตามคนมาช่วยเร็ว” บาบ่าออกคำสั่ง

ลาดิเมื่อรู้ว่านายหญิงมีลูกแฝด นางก็กระหึ่มยิ้มย่อง รีบใช้ผ้า
ขาวพันตัวทารกเอาไว้ แล้ววางเด็กลงในตะกร้าที่เตรียมเอาไว้แต่แรก
จากนั้นรีบวิ่งลงลานลงไปทันที

พ่อบ้านไกล์เห็นลาดิวิ่งลงมาจึงถามขึ้น “เป็นไงบ้าง”

“เด็กผู้ชายเจ้าคะ หน้าตาเหมือนนายหญิงเจ้าข้า” นางพูดด้วย
น้ำเสียงดีใจปนตื่นเต้น

“แล้วนายหญิงละ” ซารุสถามอย่างเป็นห่วง

“นายหญิงยังเจ็บท้องอยู่เจ้าคะ บาบ่าบอกว่านายหญิงจะคลอด
ลูกอีกคนเจ้าคะ” นางยืนตอบอยู่ตรงบันได

“ฝาแฝดรี!” รามุสพูดขึ้น

“เดียวก่อนเจ้าคะ บาบ่าบอกว่าให้ตามคนมาช่วย และก็ให้เตรียม
น้ำร้อนเพิ่มด้วยเจ้าข้า” ลาดิพูดขึ้น

“อานา ท่านช่วยไปเตรียมน้ำร้อนแล้วขึ้นไปช่วยลาดิข้างบนที” ซารุ
สบอกหญิงแก่ซึ่งยืนอยู่ข้างๆ พ่อบ้านไกล์ให้ขึ้นไปช่วย

“ได้เจ้าคะ” อานาตอบจากนั้นก็รีบตามลาดิเข้าไปในครัว

ซารุสรีบขึ้นไปข้างบนด้วยสีหน้าที่ยังคงเคร่งเครียด เขาเป็นห่วงนาย
ย่ายิ่งนัก

“อู๊ว๊ว” เมื่อซารุสขึ้นมาข้างบนก็เห็นเด็กคนที่สองคลอดอก
มาแล้ว

“เป็นอย่างไรบ้าง” ซารุสเอ่ยถามบ๊อบ พลังมองไปที่นางอันเป็น
ที่รักอย่างเป็นห่วง

“ข้าทำคลอดมาก็หลายร้อยครั้ง เพิ่งจะได้ทำคลอดฝาแฝดก็ครั้งนี้”
บ๊อบตอบ นางตัดสายสะดือออกและอุ้มเด็กแกว่งไปมา “โหเจ้าคนนี้มี
ปานดำที่ท้อง ก็ดีนะ จะได้ไม่จำสับสนพอให้แยกแยะได้บ้าง” นาง
พิมพ์

“เจ้าเป็นยังไงบ้าง เมียข้า” ซารุสกุมมือของนาย่าไว้แน่น พลังจ้อง
ดวงหน้าของนาง แล้วเอ่ยถามอย่างห่วงใย

นาย่ายังคงเจ็บปวดอย่างทรมานไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด นางหรีด
มองผู้เป็นสามีชั่วขณะหนึ่งแล้วก็สลบไป

“บ๊อบนางนิ่งไปแล้ว” ซารุสตะโกนอย่างใจหาย

บ๊อบรีบยื่นเด็กฝาแฝดคนที่สองให้กับซารุสในทันที จากนั้นนางก็
คลำที่ท้องของนาย่าที่นอนนิ่งอยู่บนเตียงอีกครั้ง

“ตายละ!” บาบาคะลึง นางผละมือจากท้องของนาย่าทันทีด้วยความตกใจอย่างสุดชีวิต “ยังมีอีกคน.. นี่มันแฝดสามกระนั้นหรือ?”

หัวใจของซารุสแทบจะหยุดเต้นเมื่อได้ยินสิ่งที่بابาพูด ก่อนที่เขาจะรวบรวมสติแล้วพูดขึ้น “بابา ท่านทำอะไรซักอย่างสิ นางนิงไปแล้ว..” เขาวางทารกแฝดคนที่สองที่มีปานดำที่ท้องลงในตะกร้าเดียวกันกับฝาแฝดคนแรก

“เจ้าไปเอาน้ำเย็นมา ภาคนางให้ตื่น ไม่งั้นนางตายแน่” บาบาคูพร้อมกับจับตัว นาย่า เขย่าให้ตื่น

ซารุสวิ่งลงมาด้านล่างอย่างรวดเร็ว จนทำให้คนที่อยู่เบื้องล่างประหลาดใจ เพราะไม่เคยเห็นซารุสเป็นแบบนี้มาก่อน

“เป็นไงบ้าง” รามุสถาม

ซารุสไม่ตอบ เขาหันไปหาลาธีและอานาที่เพิ่งเตรียมน้ำร้อนออกมาจากในครัว “เจ้าสองคนไม่ต้อง ข้าจะเอาขึ้นไปเอง เจ้าไปตักน้ำเย็นมา เดี่ยวข้าจะลงมาเอา ไม่มีคำสั่ง ห้ามใครขึ้นไปข้างบนเด็ดขาด” ซารุสพูดอย่างเร่งรีบ “อีกอย่าง เอาตะกร้าใส่เด็กอีกอันมาให้ข้าด้วย”

“ท่านพี่จะเอาน้ำเย็นไปทำอะไร” รามุสถามอย่างเป็นห่วงและไม่เข้าใจ

ซารุสมองมาที่น้องชาย แต่ไม่มีคำตอบใดใด ก่อนที่เขาจะหิวถึงไม้
น้ำร้อนกลับขึ้นไป รามุสรู้ทันทีว่ามีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นแล้ว

ไม่นานนักซารุสก็วิ่งกลับลงมาเอาน้ำเย็นและตะกร้าที่สั่งให้ลาตี
และอานาเตรียมไว้กลับขึ้นไปข้างบน

بابาตักน้ำเย็นในถังไม้ที่ซารุสนำขึ้นมาราดใส่ยาที่นอนสลบ
อยู่บนเตียง

เมื่อโดนน้ำเย็นสาดซัด นายาก็รู้สึกตัว แต่แววตาเลือนลอย ชักพิก
นางก็เริ่มเกร็ง นางจิกนิ้วหยั่งลงไปบนเตียงและกำผ้าปูเตียงแน่นอย่าง
ทรมาน ซารุสดึงมือของนางขึ้นมากุมไว้แน่น

“ข้าจะอยู่กับเจ้า อดทนไว้ อดทนไว้” ซารุสพูดและพยายามสบตา
นางซึ่งนอนบิดกายอยู่บนเตียง

“ข้าจะไม่ไหวแล้ว...” นางโพล่งออกมาด้วยน้ำเสียงที่สิ้นเครือ

“อดทนไว้ เจ้าเป็นอะไรไม่ได้นะ อดทนไว้” ซารุสตะโกนพลาจับ
ไหล่นางเขย่าเพื่อไม่ให้นางหลับ

นาย่าไม่ตอบ นางกลับค่อยๆ คลายตัวจากการเกร็ง และแน่นิ่งไป

“ไม่นะ ตื่น เจ้าจะหลับตอนนี้ไม่ได้นะ อยู่กับข้า ตื่นก่อน” ซารุสร่ำ

ร้อง

“นางไม่มีแรงจะเบ่งลูกคนที่สาม ต้องผ่าเด็กออก โอกาสเหลือน้อยเต็มที” บาบาวุดขึ้นและมองมาที่ซารุส “เจ้าคงรู้นะถึงแม้ลูกเจ้าทั้งสามคนอาจจะรอดในวันนี้ แต่ลูกเจ้าก็ต้องถูกฆ่าอยู่ดี” บาบาวุดด้วยน้ำเสียงที่เย็นชา ประหนึ่งรู้ว่า จะเกิดสิ่งใดขึ้นกับเด็กทั้งสาม

“ช่วยนางกับเด็กก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากัน..” ซารุสเอ่ยกับبابาพร้อมกับรู้สึกแห้งผากในลำคอ

بابาหยิบมีดออกมาจากย่าม เป็นมีดโค้งงอคล้ายพระจันทร์เสี้ยวและคมกริบ

“เด็กอาจจะรอด แต่นาง... ข้าไม่แน่ใจนัก” บาบาพิมพ์่าเบาๆ ซารุสกำมือของนาย้าเอาไว้ ซิพจรของนางเต้นผ่านแรงบีบของเขา จนทำให้เขารู้สึกได้ว่านางยังอยู่

ที่ชั้นล่างพ่อบ้านไกลด์ค่อยๆ หมุนวงล้อวงสุดท้ายไปที่เลขสอง ตามจำนวนเด็กที่เกิด จากนั้นก็เริ่มมีเสียงลานหมุนไปมาภายในกล่อง ทำนาย ที่แกนกลางของวงล้อค่อยๆ ปรากฏตัวหนังสือขึ้นมาทีละชุด นาคนิมมองมันอย่างตื่นเต้น

‘เด็กคนที่หนึ่ง... อำนางที่บังตา นำมาด้วยการหลงผิด’

พ่อบ้านไกล้อ่านคำทำนายของเครื่องทำนายในใจ นาकिनเงยหน้าเพื่อรอให้พ่อบ้านไกล้แปลความหมาย พ่อบ้านไกล้ละสายตาจากกล่องทำนายหันมามองนาकिनที่จ้องหน้าเขาอยู่ พ่อบ้านไกล้รู้สึกตะขิดตะขวงใจที่จะอ่านคำทำนายออกมา จากนั้นก็มีเสียงลานในกล่องหมุนต่อและปรากฏตัวหนังสือชุดที่สอง

‘เด็กคนที่สอง... นอบน้อมรักสันติ ช่างคิดช่างเจรจา’

“เครื่องทำนายนี้มันก็แค่ของเล่น อย่าไปใส่ใจเลย” พ่อบ้านพุตขึ้นนาकिनได้แต่ยืนงงอยู่ที่โต๊ะเพราะไม่เข้าใจความหมาย

เสียงฟ้าผ่าดังกึกก้อง ทว่าคราวนี้กลับดังกว่าทุกครั้ง จากนั้นฝนที่เทกระหน่ำก็ค่อยๆ ซาลง

“อู๊ว๊ว” เสียงเด็กคนที่สามร้องดังลั่นอยู่ในมือของบาบาที่เต็มไปด้วยเลือดจากการผ่าตัดทำคลอด

“โอ เด็กทารกมีดเขื่อนเข้าที่หลังสองแผล ค่อนข้างลึกอยู่เหมือนกัน อาการไม่ตึ๊ง เตียวข้าจะใส่ยาให้ ส่วนนางนั้นเสียเลือดมาก ข้าไม่รู้ว่านางจะทนได้นานซักแค่ไหน” บาบาละล่ำลือ “แต่ถ้าฟื้นคืนนี้ไปได้ นางอาจจะปลอดภัย” จากนั้นนางค่อยๆ ปลูกผ้าสีขาวผืนนุ่มบนโต๊ะและวางทารกที่ยังคงร้องไห้ระงมอยู่ลงไปเพื่อทำแผล ขณะสีหน้าของซารุสยังคงกั๊กกั๊กและกระวนกระวายใจ

ด้วยมีดผ่าตัดรูปพระจันทร์เสี้ยวอันคมกริบ กรีดโดนแผ่นหลังของ เด็กทารกเป็นแผลสองเส้นยาวและลึกมาก บาบาหยิบผงยาสีขาวเทโรย ลงไปทั่วแผ่นหลังของทารก ผงยาที่เป็นสีขาวค่อยๆ ซึมซับเลือดจน กลายเป็นสีแดงกล้า จากนั้นนางจึงใช้ผ้าพันปิดทับแผลเอาไว้

“ท่านคงจะรู้ดีนะว่าเด็กทั้งสาม จะต้องถูกฆ่าอยู่ดี..” บาบาพูดขึ้น พร้อมทั้งนำเด็กทารกที่เพิ่งผ่านการทำแผลที่หลังเสร็จวางลงในตะกร้า อันใหม่ที่วางไว้ใกล้กับตะกร้าที่มีเด็กสองคนนอนอยู่ “จักรวรรดิเซวิเน ล่าได้ร้องขอให้จักรวรรดิของเราส่งเด็กแฝดสามที่จะเกิดในปีนี้ให้กับ ทหารของจักรวรรดิเซวิเนล่า และเพื่อหลีกเลี่ยงการบาดหมาง จักรวรรดิของเราจึงประกาศตามหาเด็กแฝดสามที่ทางจักรวรรดิเซวิเน ล่าต้องการ”

“เข้าใจ..” ซารุสตอบและมองมาที่นางด้วยแววตาขึงขัง “ข้าจะขอให้ ท่านปิดเป็นความลับ” ซารุสเอ่ยเป็นเชิงร้องขอจากนาง

“ข้าคิดไว้แล้วว่าท่านต้องพูดเยี่ยงนี้.. แต่ท่านฝันไม่ได้หรอก ไม่นานก็ต้องมีคนรู้ และนำเรื่องนี้ไปบอกให้แก่จักรวรรดิอยู่ดี รางวัลค่าหัว เด็กสามคนนี้ตั้ง หนึ่งในแสนโลน่า” บาบาพูดพร้อมกับยิ้มอย่างมีเลศนัย เหมือนจะเสนอบางสิ่งบางอย่างให้กับซารุส

ซารุสซึ่งเป็นพ่อค้ารู้ได้ทันทีเมื่อเห็นท่าทีของนาง “ข้าจะให้ท่าน
หนึ่งแสนโลน่า ขอให้ท่านปิดเรื่องนี้เป็นความลับ”

“มันไม่น้อยไปหรือกริ” บาบาวุดพร้อมๆกับเอามือลูบคางตนเอง
อย่างเจ้าเล่ห์ “ชีวิตของลูกท่านสามคนมีค่าหนึ่งแสน ข้าว่ามันน้อย
เกินไป” นางเปลี่ยนอิริยาบถเดินเอามือไขว้หลังพลาถอมยิ้มน้อยๆ ไปที่
หน้าตาอย่างคนที่รู้สึกได้เปรียบ

นางช่างเป็นคนน่ารังเกียจยิ่งนักซารุสคิดแค้นอยู่ในใจ ตาของเขา
จับจ้องมองมาที่เด็กทั้งสามที่นอนอยู่ในตะกร้าใกล้ๆ กันอย่างเป็นห่วง
เด็กคนที่สามนั้นแล้ว ยังคงร้องไห้ระงมเพราะถูกมัดบาบาวุดที่หลัง
“ท่านต้องการเท่าไรกันแล้ว”

“สามแสน โลน่า แล้วเรื่องทุกอย่างจะเจียบ” บาบาวุด ทั้งที่ยังยืน
นิ่งและมองไปนอกหน้าต่าง

ซารุสรู้ได้ทันทีว่าไม่สามารถต่อรองกับนางได้ ถึงแม้ว่าเงินจำนวน
ดังกล่าวจะเป็นจำนวนที่มากโขอยู่ก็ตาม แต่ทางเดียวที่จะรักษาชีวิตลูก
ของตนเองได้ในตอนนี้ก็เห็นจะมีอยู่วิธีเดียว และต้องไม่บอกเรื่องนี้
ให้กับใครรู้ “ตกลง” ซารุสรับคำ

بابาหญิงเฒ่าหันกลับมายิ้มอย่างลึกลับ “อีกอย่างข้าขอรถม้า
เร็วท่านสักคัน ข้าจะได้ขนเงินกลับ”

“ข้าจะให้ตามที่ท่านขอ” ซารุสตอบอย่างจำยอม “เดี๋ยวข้าจะเตรียมรถม้าให้ท่าน ระบายท่านไปรอข้างล่างสักประเดี๋ยว”

بابาเก็บสัมภาระเสร็จสิ้น พลางเดินยิ้มลงไปอย่างมีความสุขกับการทำคลอดครั้งนี้ เด็กทั้งสามถึงจะเป็นเด็กที่โหดของจักรวรรดิเซวิเนล่าทำนายเอาไว้ว่าจะเป็นผู้ที่ทำให้จักรวรรดิเซวิเนล่าล่มสลาย แต่สำหรับนางเด็กทั้งสามกลับเป็นเหมือนเด็กนำโชคมาให้ นางคิดเช่นนั้น

จักรวรรดิมาเทลารุส นั้นปกครองด้วยจักรพรรดิ**ฟานซิส** จักรพรรดิแก่ผู้มีความเมตตา พระองค์พยายามรักษาความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสองจักรวรรดิมาโดยตลอด และทุกครั้งที่จักรวรรดิเซวิเนล่าร้องขอไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดพระองค์ทรงทำตามโดยไม่เคยมีข้อแม้เลย ซึ่งมันทำให้พระองค์ดูอ่อนแอยิ่งนัก

ซารุสอุ้มตะกร้าเด็กคนที่สามเดินเข้าไปอีกห้องหนึ่งที่มีมิดมิด มันในห้องเก็บของที่มีตุ้วางอยู่รอบๆ ห้อง เขาใช้มือข้างหนึ่งเปิดประตูตู้ไม้ตู้หนึ่งออกและวางตะกร้าซ้อนไว้บนกองผ้าที่พับไว้อย่างเป็นระเบียบ เขามองเด็กที่มีผ้าเปื้อนเลือดพันรอบกายด้วยความเป็นห่วง เพราะเด็กคนนี้ยังคงร้องลั่นไม่หยุด

“ลูกข้า เจ้าจงเงี่ยบลงเสีเย็ด หากเจ้ายังร้องอยู่แบบนี้ เจ้าจะทำให้ตัวเจ้าและพี่น้องของเจ้า ต้องลำบาก” ซารุสเอ่ยขึ้น ขณะมองดูลูกของตนอย่างเป็นห่วง แต่แล้วเด็กก็ค่อยเงี่ยบลงราวปาฏิหาริย์

ซารุสค่อยๆปิดประตูตู้โดยแง้มประตูตู้เอาไว้เล็กน้อยเพื่อให้อากาศสามารถถ่ายเทได้ จากนั้นเขาก็เดินลงบันไดมาเบื้องล่าง

“ลาธี อานา ข้าจะขอให้ท่านทั้งสองคนขึ้นไปดูแลลูกทั้งสองของข้า กับนายหญิงข้างบน ถ้ามีอะไรให้บอกข้าทันที” ซารุสพูดขึ้น ลาธีและอานาจึงโค้งศีรษะตอบรับ ใบหน้าของลาธียังคงเต็มไปด้วยรอยยิ้มดีใจ

จากนั้นซารุสก็หันไปหาพ่อบ้านใกล้ที่ยืนอยู่ข้างๆ “ท่านพ่อบ้านใกล้ ท่านช่วยไปเตรียมรถม้ามาจอดที่ลานจอดที่”

รามุสที่ยืนมองอยู่ข้างๆ รู้ทันทีที่เห็นสีหน้าของพี่ชายว่าต้องมีบางอย่างที่ผิดปกติเกิดขึ้นและไม่ใช่ว่าเรื่องเล็กๆ แต่ตอนนี้เขายังไม่อาจจะเอ่ยสิ่งใดได้

“เจ้าความงูข้าง! นี่! ตื่นๆ ” บาบาเดินออกมาที่โรงช้าง ตะโกนโหวกเหวกเรียกความงูข้างที่หลับอยู่แต่ความงูข้างกลับนอนหลับน้ำลายไหลยืดอย่างสบายและไม่รู้สึกตัว บาบาก็ก้มหยิบก้อนหินขว้างใส่หัว

ของความขี้ขาง ความขี้ขางตกใจปนเจ็บรึบลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว “ไอ้ทาสจอมขี้เกียจ ไปไหนมาไหนก็หลับ” นางต่อว่า

“ท่านทำคลอดเสร็จแล้ววี” ความขี้ขางถาม

นางหันซ้ายหันขวาเมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครเห็นก็กระซิบกับความขี้ขาง “ข้าจะให้เจ้ากลับไปก่อน แต่เมื่อเจ้าพ้นออกจากบ้านหลังนี้ไปแล้ว ข้าจะให้เจ้าส่งข้อความนี้ให้กับ **กุงก้าน้องชายข้า** ข้ามีอะไรบางอย่างให้เขาทำ” นางยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ และยื่นเศษกระดาษเล็กๆ ให้กับความขี้ขาง

“ท่านจะพักที่นี่รี” ความขี้ขางถาม

“ไม่ต้องถามมาก ข้าให้ทำเจ้าก็รีบทำ” บาบาคะคอกความขี้ขาง ทาสของตน จากนั้นก็เดินถอยห่างออกมาจากโรงขี้ขาง

ความขี้ขางนำขี้ขางพรีออกเดินโยกเยกตามการก้าวเดินของมัน ออกไปจากบ้านหลังใหญ่ บาบายิ้ม และมองตามอย่างมีความสุข ในใจของนางนั้นเต็มไปด้วยแผนการอันชั่วร้าย

ครู่หนึ่งเมื่อความขี้ขางนำขี้ขางยักษ์ไปไกลจนลับตา เขาก็เทียบขี้ขางเข้าข้างทางก่อนจะหันหลังกลับไปหยิบกรง **นกเหินนำ** ที่มีนกเหินนำอยู่ในกรงสามตัวที่วางอยู่ด้านหลังของเขา นกเหินนำนั้นเป็นนกตัวเล็กที่มีความสามารถในการพลาจตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้เมื่อมันพบศัตรู

ของมัน นกเขื่อนน่านั้นยังเป็นนกที่เป็นมิตรและสอนง่ายทำให้ผู้คนมักจะจับนกชนิดนี้มาเลี้ยงไว้เป็นนกสื่อสาร

ความจำเอนนกเขื่อนน่าตัวหนึ่งออกมาพลาจครุ่นคิด “หรือว่าตัวสีดำหว่า?” เขานั่งนึกอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะโยนนกเขื่อนน่าตัวสีขาวกลับเข้าไปในกรงตามเดิมและจับเอานกเขื่อนน่าตัวสีดำออกมา “ตัวนี้แหละไปบ้านของท่านลุงกำ” เขาติดข้อความตามที่บ๊อบาสั่งและปล่อยให้ นกเขื่อนน่าตัวสีดำบินไป นกเขื่อนน่าตัวสีดำกระพือปีกทะยานขึ้นไปสัก ระยะมันก็บินอ้อมกลับไปด้านหลังความสูงข้างต้นที่ ความสูงมองนกที่บินไปอย่างสงสัยว่ามันจะบินไปไหนเพราะบ้านลุงกำไม่ได้อยู่ที่ทิศทางนั้น “อ้อ... หรือว่าสีเทาหว่า?” เขาจ้องมองนกเขื่อนน่าสีเทาที่อยู่ในกรง

“ตายละผิดตัว”

เขานั่งเหม่อแตกอยู่ครู่หนึ่ง “แล้วเจ้านกเขื่อนน่าสีดำตัวที่ปล่อยไปมันบินไปที่ไหนละ” เขาหันกลับไปมองทิศทางที่นกตัวสีดำบินไปอย่างสงสัยก่อนจะหันกลับมาที่นกเขื่อนน่าสองตัวที่เกาะอยู่ตรงกิ่งไม้ในกรง

“เจริญละ! นกเขื่อนน่าสีดำมันบินกลับไปหาบ๊อบา”

เขาแทบไม่อยากจะจินตนาการต่อเลยว่าเมื่อบ๊อบาเห็นนกเขื่อนน่าสีดำแล้วนางจะมีสีหน้าอย่างไร เขารีบบังคับช่างยักษ์ตัวสีน้ำเงินเข้มออกไปทันที

กลืนดินที่ชุ่มน้ำไชยไปทั่ว ธารุสยื่นมองขึ้นไปบนฟากฟ้า เขา
 ครุ่นคิดอย่างวิตก ท้องฟ้าเริ่มโปร่งมองเห็นพระจันทร์เต็มดวงได้ชัดเจน
 และปรากฏดวงดาวสามดวงกลางศีรษะส่องประกายสุกสว่าง

ม้าสองตัวที่เทียมด้วยรถลากบรรทุกกล่องเงินเต็มหลังรถจัดเตรียม
 ไว้ที่ลานจอด

“ท่านจะให้คนของข้าขับรถม้าไปส่งท่านไหม” ธารุสหันไปถามบา
 บา

“ไม่ต้องเข้าไปเองได้” บาบาทอบพร้อมกับเดินไปที่รถม้า

“นายท่านทำไมเงินค่าทำคลอดช่างมากเช่นนี้” พ่อบ้านไกล์ถาม
 ธารุสไม่ตอบ เขากลับยืนนิ่ง

“ไม่มากไปหรอกสำหรับพ่อค้าผู้ร่ำรวย” นางหัวเราะอย่างมี
 ความสุข จากนั้นก็ขึ้นไปนั่งบนที่บังคับม้า”ข้าลาละ” แล้วรถม้าก็ค่อยๆ
 แล่นจากไป

แต่แล้วขณะที่นางกำลังบังคับม้าให้วิ่งออกไปนั้นนกเขินนำสีดาก็
 บินตรงมาเกาะบนที่นั่งข้างกายของนาง นางจับนกเขินนำตัวนั้นดึงเอา
 ข้อความที่คุ้นตาตรงขาของนกเขินนำออกมาอ่าน สีหน้าของนาง

เปลี่ยนจากมีความสุขล้ำกลายเป็นโมโหจนขีดสุด เมื่อเห็นข้อความที่นางเป็นคนเขียนเองถูกส่งกลับมา

“ไอ้ความรู้อ่าง ไอ้ทาสจอมโง่ ข้าจะฆ่าเจ้า” นางตะโกนพร้อมกับบงคับม้าออกไปทันที

ทุกๆคนในบ้านต่างมองตามบาบ่าที่ขับรถม้าจากไปอย่างไม่เข้าใจในอารมณ์ของนาง ที่เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย ตอนนางโมโหนั้นใบหน้าที่เหยี่ยวยังดูน่าเกลียดมากขึ้นไปอีก คนในบ้านต่างถอนหายใจ ดีใจที่นางจากไปซักที

ตอนที่ 2

ความเป็นความตาย

بابาบังคับรถม้าที่เทียมด้วยม้าสองตัวไล่ตามความฉ่างออกไปอย่างเร่งรีบ ทันได้เห็นเงาฉ่างขนาดใหญ่ที่นางนั่งมาอยู่ไกลๆ ความฉ่างเมื่อเห็นبابาบังคับม้าตามมาจึงพยายามบังคับฉ่างพรีออกทีเลียวหลบเข้าไปยังทางแยกด้านข้างใจกลางเมือง แต่เนื่องจากฉ่างพรีออกทีนั้นวิ่งได้ช้ากว่าม้าที่วิ่งเต็มกำลัง ที่สุดبابาก็ตามเขาทัน

“เจ้าจะรีบไปไหน เจ้าความฉ่าง” บาบาก็กำลังบังคับรถม้ารักษาความเร็วให้วิ่งเคียงข้างไปกับตัวฉ่างยักษ์ร้องตะโกน

ความฉ่างหันไปมองبابาด้วยความตกใจและยิ่งเห็นนกเหินน่าสืดำตากลมเกาะอยู่บนหัวม้าด้วยแล้ว ก็ละล้าละลักตอบไป “เปล่า... เปล่า เอ่อ... ข้าไม่ได้รีบหนีไปไหน” เขารีบหยุดฉ่างพรีออกทีทันที นางจึงบังคับม้าให้หยุดตาม

“เมื่อแรกเห็นข้าตามมา ไฉนเจ้าไม่ยอมหยุดฉ่าง” นางเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความโกรธ

“ข้า ข้า... ข้าไม่เห็นท่านนะ” ความฉ่างรีบแก้ตัว

“โกหก! ตายซะ ตายซะ!” บาบาสบถพลาจเงื่อแล้วฟาดม้า ฟาดไปที่ความข้างอย่างไม่ยั้ง เมื่อรู้ว่าความข้างยังพยายามแก้ตัวแบบน้ำขุ่นๆ ความข้างรีบยกแขนป้องแล้วเอาไว้เป็นโกลาหล “ข้าสั่งให้เจ้าส่งข้อความให้กุงก้า แต่เจ้ากลับส่งข้อความกลับมาหาข้า” นางดำไปฟาดไปด้วยอารมณ์เกรี้ยวกราดอยู่บนรถม้า

“ข้าผิดไปแล้ว แถวนี่มันมีดข้าเลยหยิบพกผิดตัว” เขาก็มั่วตัวแต่ตั้แต่ยังยกมือป้องด้วยความกลัว

“ก็ครั้งแล้วที่เจ้าทำเรื่องโง่ๆแบบนี้ เจ้าทาสโง่ กลับไปข้าจะขังลี้มเจ้า” นางฟาดต่ออย่างเคียดแค้น

เมื่อนางฟาดจนเหนื่อย และหยุดหอบถี่ๆ ความข้างจึงได้โอกาสค่อยๆ ลดแขนที่มีแต่รอยแดงเป็นเส้นจากแรงแฉ้ และจ้องมองไปที่บาบาด้วยความกลัวปนชิงชัง

“เอานกเหินนำสี่เทามา” บาบาสั่งขณะที่ยังนั่งหอบอยู่ ความข้างรีบจับนกเหินนำสี่เทาในกรงออกมายื่นให้กับบาบา แต่แล้วในขณะที่เขากำลังยื่นนกเหินนำสี่เทาให้กับบาบานกเหินนำสี่เทาดันดินหลุดมือและบินไปต่อหน้าต่อตา

‘ชิบหายละ วันนี้ทำไมมันช่วยแบบนี้’ ความข้างรำพัน และนั่งค้างอยู่ในท่าที่กำลังยื่นนกให้บาบา เหงื่อกาฟแตกพลั๊ก

بابาจ้องมองความขำขำเหม็งด้วยความโมโหจนขีดสุด นางคว้า
 แล้ได้ก็รีบฟาดซ้ำไปที่ความขำขำทันที ความขำขำเห็นดังนั้นก็กระโดดลง
 จากหลังข้างวิงหนีสุดชีวิต แต่แทนที่بابาจะหยุด นางกลับไม่รอช้า
 กระโดดไล่ตามความขำขำไป

“จะหนีไปไหน” นางตะโกนไล่หลัง

ความขำขำวิงหนีเตลิดอย่างไม่คิดชีวิต เพราะถ้าขึ้นนางแม่หมอบ
 เต๋มาจับตัวเขาได้นางต้องฟาดเขาจนตายเป็นแน่ แต่แม้เขาจะวิ่งเร็วจน
 สุดชีวิต หญิงแก้วแปดสิบปีกลับวิ่งตามเขาทันจนได้ เมื่อเขาหันไป
 เห็นبابาวิงแซงมากก็ตกใจสะดุดขาตัวเองล้มลงจนหัวทิ่มลงไปบนพื้น
 โคลนที่ยังมีลูกเห็บตกอยู่เกลื่อน

“อย่าทำอะไรซ้ำเลย ซ้ำกลัวแล้ว” ความขำขำพลิกกายกลับมาอน
 หงายร้องขอความปราณี บนใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยโคลนคางเหลือ
 ให้เห็นแคว้งตาและวงปากเท่านั้น บาบาฟาดกระหน่ำแล้ลงบนตัว
 ความขำขำอย่างบ้าคลั่ง กระทั่งเศษดินเศษโคลนที่ติดตัวความขำขำ
 กระเด็นกระดอนไปทุกทิศทาง

بابาฟาดจนเศษดินโคลนแทบเกลี้ยงจากตัวของความขำขำ เผย
 ให้เห็นร่องรอยกระทบของแล้ และคราบเลือดขึ้นมาแทน ครู่หนึ่งนางก็
 หยุดตี ยืนหอบถึด้วยความอ่อนล้าพลางเอ่ยว่า “เมื่อไม่มีนกเหินน่า เจ้า

นั่นแหละที่ต้องไปส่งข้อความแทน” นางพูดทั้งที่ยังคงเหนียวหนึบ “ไปบอกลุงกำว่าข้ามีงานให้เขาทำ ข้าจะให้เขาปล้นบ้านของซารุสพ่อค้าผู้ร่ำรวยแห่งเมืองอาซาบิราน แต่สิ่งสำคัญที่เจ้าห้ามลืมคือบอกเขาว่าให้จับตัวเด็กทารกสามคนเอาไว้ จากนั้นก็ส่งเด็กนั้นมาให้ข้า ข้าจะรออยู่ที่เมืองซาบิ ข้าจะรอรับเงินค่าหัวของเด็กหนึ่งแสนโลน่าอยู่ที่นั่น เจ้าเข้าใจที่ข้าพูดไหม!” บาบากลาม

ความขำขังผงกหัวก่อนจะถามด้วยความสงสัย “เด็กทารกพวกนั้นทำอะไรผิดรี ทำไมค่าหัวเด็กถึงสูงตั้งหนึ่งแสนโลน่า”

“ทำไมเจ้าช่างโง่งอย่างนี้ เด็กเพียงเกิดมันจะไปทำอะไรผิดได้ เจ้ามันไร้สมองสิ้นดี” นางต่อว่าด้วยน้ำเสียงเหนียวหนึบเต็มทน “เห็นเจ้าแล้วข้ายิ่งอารมณ์เสีย ไปได้แล้ว! รู้ใช่ไหมว่าตอนนี้ลุงกำอยู่ที่ไหน!”

ความขำขังผงกหัวอีกครั้ง “ข้ารู้ว่าลุงกำมาที่เมืองอาซาบิราน”

“ไปบอกเขาตามที่ข้าบอก แต่อย่าลืมว่าต้องส่งเด็กสามคนนั้นมาให้ข้าที่เมืองซาบิ” บาบามองความขำขังอย่างหัวเสีย “เรื่องความผิดของเจ้าข้ายังไม่ได้สะสาง กลับไปเมื่อไรจะขังลิ้มเจ้าในห้องใต้ดิน” จากนั้นทั้งبابาและความทาสก็เดินลุยโคลนกลับไปที่ยังยักษ์และรถม้า

ที่บ้านหลังใหญ่ของพ่อค้าที่มีนามว่าซารุส ทุกคนในบ้านต่างเป็นปิติยินดีที่นายหญิงของบ้านให้กำเนิดลูกชายฝาแฝด เพราะการถือกำเนิดลูกชายฝาแฝดนั้นนับเป็นเรื่องที่ดี แต่ยังมีบางสิ่งบางอย่างที่ยังขาดหายไป นั่นคือเด็กๆ ยังไม่ได้รับการตั้งชื่อ

พ่อบ้านไกล์และนาคินนั่งอยู่ที่โต๊ะกลางห้องโถงที่มีเครื่องทำนายนอกจากเมืองโลเบอร์ว่างอยู่

“เจ้าไม่ลองทำนายนดวงชะตาของตัวเองดูละ” พ่อบ้านไกล์เอ่ยขึ้น

“แต่ข้าไม่รู้วันเกิดของข้านี้” นาคินตอบ

พ่อบ้านไกล์มองเด็กหนุ่มด้วยความสงสารก่อนที่เขาจะเอามือลูบที่ศีรษะของเด็กหนุ่มอย่างเอ็นดู

รามุสชายผมยาวที่มีดาบนักรบห้อยอยู่ข้างลำตัวยืนอยู่หน้าบ้านแห่งนมองท้องฟ้าที่มีพระจันทร์ดวงใหญ่เต็มดวงลอยส่องกลางฟากฟ้า ท้องฟ้ายามนี้มันช่างแตกต่างจากเมื่อตอนที่เขาเดินทางมาถึงที่นี่ มันเป็นฟ้าหลังฝนที่ปลอดโปร่งไม่เหลือเงาเมฆให้เห็นเลย มีดาวสามดวงเปล่งประกายเจิดจรัสอยู่ตรงกลางศีรษะ รามุสจ้องดาวทั้งสามดวงอย่างพิเน็จเพราะเขาไม่เคยเห็นดาวสามดวงนี้มาก่อน ทั้งที่ในยาม

เดินทางตอนกลางคืนเขาจะใช้ตำแหน่งของดวงดาวเป็นเข็มทิศชี้นำ
ทางอยู่เนืองๆ

ลาธีและอานายังคงดูแลนายหญิงของตนและเด็กทารกอยู่ที่ชั้น
สอง ลาธีนั่งจ้องหน้าเด็กทั้งสองที่เหมือนกันอย่างไม่มีผิดเพี้ยนด้วยแว
ตาแปลกกระคนสงสัย โดยไม่มีทีท่าว่าจะลดความตื่นเต้นลงเลย อานา
หญิงแก่มองดูท่าทางของลาธีก่อนจะยิ้มให้อย่างขบขัน

รามุสเดินกลับเข้ามาในห้องโถงอีกครั้ง จังหวะเดียวกับที่ซารุสเดิน
ลงมาจากห้องเก็บของหลังจากแอบเข้าไปตรวจดูอาการของบุตรคนที่
สามที่ซ่อนอยู่ในตู้อย่างลับๆ

“นาย่าและเด็กๆเป็นอย่างไรบ้าง” รามุสเอ่ยถาม

“พวกเขาปลอดภัยดีแล้ว ถึงแม้ว่านาย่าจะยังไม่รู้สึกตัว” ซารุสตอบ
แต่สีหน้ายังคงกั๊กกั้ม พ่อบ้านไกล์และนาคินที่นั่งอยู่ที่โต๊ะลุกขึ้นยืน
เมื่อเห็นซารุส “พวกท่านคงรู้แล้วว่านาย่าให้กำเนิดลูกชายฝาแฝดสอง
คน ตอนนี่คงเหลือแค่การตั้งชื่อให้กับพวกเขา **แม่หมอสามตา**คงจะ
มาถึงในไม่ช้า ท่านพ่อบ้านไกล์ท่านช่วยไปเตรียมน้ำมะพร้าวที่จะใช้ใน
พิธีตั้งชื่อที่”

“ได้ขอรับ” พ่อบ้านไกล์โค้งตอบก่อนที่จะเดินออกประตูหลังไป

“เจ้าก็เช่นกัน ไปช่วยพ่อบ้านไกล์” ซารุสบอกกับนาคิน นาคินจึงเดินรืตามพ่อบ้านไกล์ไปทิ้งกล่องคำทำนายไว้กลางโถง

ในห้องโถงซึ่งขณะนี้เหลืออยู่แต่เพียงซารุสและรามุส รามุสจึงถามขึ้น “ท่านพี่ มีสิ่งใดเกิดขึ้นรึ” เขามองหน้าพี่ชายเหมือนรู้ว่ามีบางอย่างที่ผิดปกติ

ลมแรงจากภายนอกพัดตีเข้ามาในห้องโถง ไฟตะเกียงบนโถงพลันดับวูบ ซารุสเดินไปที่โถงตั้งเอาเก้าอี้ไม้ขีดไฟเก้าอี้หนึ่งออกมาจากมดไม้ขีดไฟที่วางอยู่ข้างๆ ตะเกียงน้ำมันและจุดมันขึ้นอีกครั้ง

“แท้จริงแล้ว นาย่า... ให้กำเนิดแฝดสาม” ซารุสตอบ

รามุสนิ่งงันไปชั่วขณะ ท่าทางของเขาดูตกใจยิ่งนักเพราะไม่คิดว่าเรื่องที่เขาสังหรณ์จะเลวร้ายยิ่งกว่า “เช่นนั้นท่านพี่ก็พอจะทราบข่าวที่จักรวรรดิเซวิเนล่าให้ค้นหาและฆ่าเด็กแฝดสาม”

ซารุสเดินไปที่ประตูบ้านมองฝ่าความมืดออกไปสีหน้าคล้ายครุ่นคิดก่อนจะพยักหน้าตอบ

“แม้เราจะอยู่ในจักรวรรดิมาเทลารุส แต่จักรพรรดิของเราทำตามที่เราที่ จักรวรรดิเซวิเนล่าร้องขออยู่ตลอด ไม่ช้าทางการต้องทราบเรื่องนี้เป็นแน่” รามุสเริ่มอยู่ไม่ติด เขาเดินเข้าไปหาพี่ชายและพยายาม

อธิบาย เขารู้เรื่องระบบการปกครองดีกว่าใครเพราะในอดีตเขาเป็นถึงหัวหน้าอัศวินรักษาพระองค์ของจักรวรรดิมาเทลารุสมาก่อน

“เราจะปิดเรื่องนี้เป็นความลับ” ซารุสพูดขึ้น หันกลับมามองน้องชายของเขาสายตายังไม่คลายกังวล

“มีใครรู้เรื่องนี้บ้าง” รามุสเอ่ยถาม

“มีเพียงข้า เจ้า แล้วก็ บาบ่า” ซารุสตอบพร้อมก้มหน้าใคร่ครวญสิ่งที่เกิดขึ้น “นางสัญญากับข้า จะปิดเรื่องนี้เป็นความลับเช่นกัน”

“ข้าไม่วางใจ นางหาได้เป็นคนที่สัตย์ซื่อไม่” รามุสมองหน้าซารุสอย่างเป็นห่วงก่อนเสนอตัวว่า “ข้าจะตามนางไป”

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน ยามนี้ ข้าใคร่ขอวานท่านช่วยนำลูกคนที่สามไปเลี้ยงดูแทนข้า นี่เป็นทางเลือกเดียวที่จะทำให้ลูกของข้ารอด” ซารุสเอ่ย “ส่วนบาบานางเฒ่า ข้าจะให้คนสะกดรอยนาง”

รามุสมองออกไปนอกหน้าต่างพลางครุ่นคิดก่อนจะหันกลับมาพูดกับพี่ชาย “ข้ามั่นใจ นางคงบ้ายหน้าขึ้นเหนือ ที่นั่นเป็นเขตชายแดนมีหน่วยทหารของจักรวรรดิเซวิเนล่าอยู่ นางน่าจะขึ้นไปแจ้งข่าวเพื่อขอรับเงินรางวัลเป็นแม่่นม่น”

ขณะสนทนากัน พลัน **เรจิ** ชายร่างเล็กผิวขาวท่วงท่าแคล่วคล่องสวมชุดดำมัดทะเลแมงแขวนดาบข้างลำตัวก็เดินเข้ามาในห้องโถง

“ท่านเรียกข้ามา มีสิ่งใดให้ข้ารับใช้หรือท่าน” เจริญพูดพร้อมก้มหัวเป็นการคำนับ รามุสจ้องมองเจริญอย่างกลางแกลง นับแต่เรจินมาอยู่กับซารุส เขาไม่เคยพบเห็นเรจินมาก่อน แต่ใบหน้าของชายผู้นี้กลับคล้ายใครบางคนที่เขาเคยพบมาก่อน

“ข้าจะให้เจ้าตามรอยรถม้าไป ฝนเพียงจะหยุดตก รอยล้อรถม้าคงยังไม่เลือนหาย ชื่อของนางคือบอบา หากนางมุ่งลงใต้ จงปล่อยนางไป แต่ถ้านางขึ้นไปทางเหนือ ให้เจ้านำตัวนางกลับมาให้ได้ แต่อย่าทำร้ายนาง” ซารุสสั่งพร้อมกำชับ

“ได้ขอรับ” เจริญตอบรับ

“นางเป็นคนเจ้าเล่ห์ยิ่ง อย่าได้ไว้ใจนางเป็นอันขาด” รามุสเตือน เจริญพยักหน้าแล้วเร่งรถออกประตูหลัง ตรงไปยังโรงเลี้ยงที่มีสัตว์พาหนะทั้งทานรน์นาและม้าอยู่หลายตัว พวกมันถูกแยกเลี้ยงเป็นสัดส่วน เจริญจูงทานรน์นาสีน้ำตาลเข้มออกมาจากโรงเลี้ยงก่อนจะกระโดดขึ้นไปนั่งบนหลังเจ้าสัตว์สองขาตัวใหญ่และควมมันออกไปอย่างรวดเร็ว

ซารุสมองตามกระทั้งเรจินควมทานรน์นาตัวโปรดของเขาหายไปในความมืด ก่อนจะเดินนำรามุสขึ้นไปที่สูงสองและมุ่งไปยังห้องเก็บของ

ในห้องเก็บของที่มีมิดชิดชั้นบนของบ้าน ซารุสค่อยๆ อุ้มเด็กทารก คนที่สามขึ้นมาจากที่ซ่อนอย่างระมัดระวัง หน้าตาของเด็กดูน่ารักน่าชังนัก ซารุสคว้าผ้าขาวที่วางอยู่ในตะกร้ามาพันห่อทารกเอาไว้อย่างมิดชิด จากนั้นยื่นเด็กให้กับรามุส

รามุสไม่เคยอุ้มเด็กมาก่อนจึงดูเก้ๆก้างๆ หากเพราะตลอดชีวิตที่ผ่านมาเขาได้แต่จับต้องอาวุธเข้าห้ำหั่นศัตรู

“ข้าจะนำเด็กไปยังเมืองนาเธียล่า ที่นั่นคงปลอดภัย ท่านไม่ต้องเป็นห่วง” รามุสพูดเพื่อให้พี่ชายของเขาคลายกังวล

“เมื่อเส้นทางนี้เรียบร้อย ข้าจักส่งข่าวไป” ซารุสตอบ

“ดูแลตัวเองด้วย ข้าลาละ” รามุสพูดพร้อมเดินลงไปที่เพิงมดสัตว์ เมื่อจัดวางเด็กไว้ในที่ที่วางท่าที่ปลอดภัยแล้ว จึงควบทานรึนาสีดำของตนออกไปท่ามกลางความมืดของรัตติกาลอย่างรวดเร็วโดยมุ่งหน้าไปยังเมือง นาเธียล่า ทางตะวันตก

พระจันทร์เต็มดวงส่องแสงนวลอยู่บนท้องฟ้า เจริควบทานรึนาอย่างเร็วตามรอยรถม้าที่จมลงไป在地ดินเหลืองชุ่มน้ำทั้งถนน แสงจันทร์ทำให้เห็นรอยล้อรถม้าได้ชัดเจน บางร่องรอยยังมีน้ำขังอยู่ เสียงจิ้งหรีดและกบร้องสอดประสานก้องไปทั่ว เมื่อมาถึงทางสามแยกที่เส้นทาง

หนึ่งขึ้นไปทางเหนือเมืองซาบีและอีกเส้นหนึ่งลงไปทางใต้เมืองซาน เวจิ กระโดดลงจากหลังทานรึนาและนั่งลงตรวจดูร่องรอยล้อรถม้าที่จมลงในโคลน แสงจันทร์สว่างพอที่จะมองเห็นได้หลายก้าว เมื่อสอดสายตาไล่ไปตามร่องรอยล้อรถม้า ซึ่งเป็นเส้นขนานลงไปทางใต้จนสุดที่สายตาจะมองเห็นได้ จึงเดินกลับมาที่ทานรึนาของตนและควบทานรึนามุ่งลงใต้

บาบาหญิงเฒ่าเจ้าเล่ห์เดินออกมาจากพุ่มไม้ค้ำยหลังเรจิคควบทานรึนาจากไปไม่นาน นางย่อมรู้ดีว่าซารุสต้องส่งคนมาสะกดรอยตาม นางยิ้มอย่างผู้มีชัยจากนั้นก็เดินกลับเข้าไปหลังพุ่มไม้ก่อนที่จะปีนขึ้นรถม้าที่พรางไว้แล้วควบย้อนกลับขึ้นไปทางเหนือมุ่งหน้าสู่จักรวรรดิเซวิเนล่า พลังร่ำอย่างดีใจ

ไม่กี่จิตใจเรจิคซึ่งซ่อนตัวหลังพุ่มไม้ไม่ไกลนักก็เดินจูงทานรึนาออกมา ‘นางไว้ใจไม่ได้จริงๆ’ เขาคิด จากนั้นกระโดดขึ้นหลังทานรึนาควบตามบาบาไป

ที่หน้าบ้านหลังใหญ่ซารุสยื่นรอแม่หมอบที่เดินทางมาประกอบพิธีตั้งชื่อให้ลูกๆ ของเขาและเผ่ารอการกลับมาของเรจิคอย่างเคร่งเครียด โดยมีพ่อบ้านยื่นรออยู่ตรงประตูบ้าน ไม่นานนักเงาของหญิงแก่ที่มีหญิงรับใช้คอยพยุง ก็ปรากฏอยู่ไกลๆ

“นั่นต้องเป็นแม่หมอสามาตาแน่ พ่อบ้านไกล์ท่านช่วยอุ้มลูกทั้งสองของข้าลงมาที” ฆารุสสั่ง พ่อบ้านไค้งตอบและเดินขึ้นไปยังชั้นสอง ส่วนฆารุสเจ้าอ้าวออกไปต้อนรับแม่หมอในทันที

แสงจากตะเกียงน้ำมันที่ส่องผ่านช่องประตูออกไปทำให้เห็นแม่หมอกที่กำลังเดินเข้ามาชัดขึ้น นางเดินเท้าเปล่าในมือถือไม้เท้า มีผ้าคลุมสีแดงพันพาดบ่า ส่วนหญิงรับใช้สวมผ้าคลุมสีขาวไม่ใส่รองเท้าเช่นกันคอยพยุงหญิงแก่อย่างระมัดระวัง ดวงตาของแม่หมอนั้นบอดสนิทมองเห็นเป็นสีขาวขุ่นทั้งสองดวง หาบรากฏนัยน์ตาดำไม่ ท่าทางของนางน่าเกรงขามยิ่ง นาคินถือตะเกียงออกมาต้อนรับด้วย

เล่าขานกันว่าตลอดชีวิตของนาง นางจำต้องเดินด้วยเท้าเปล่าเท่านั้น และไม่อาจเดินทางด้วยยานพาหนะใดๆ อีกทั้งไม่สามารถทานเนื้อสัตว์ได้ เพราะจะทำให้ญาณการหยั่งรู้ของนางเสื่อมลง

ที่ชั้นสองพ่อบ้านไกล์เดินเข้ามาในห้องขณะที่ลาธีและอานากำลังดูแลนาย่า “นายหญิงยังไม่ได้สติอีกรี”

อานาหันไปมองพ่อบ้านและสายศิระษะก่อนที่จะหันกลับมามองนายหญิงอย่างเป็นห่วง

“อานาเจ้าช่วยข้าอุ้มเด็กอีกคนลงไปที แม่หมอสามตามาถึงแล้ว”
พ่อบ้านไกล์พูด ก่อนจะเอื้อมมือลงอุ้มเด็กคนหนึ่งขึ้นจากตะกร้า ส่วน
อานาก็เดินมาอุ้มเด็กอีกคนอย่างระมัดระวัง

“หน้าตาช่างเหมือนนายหญิงไม่มีผิด” พ่อบ้านไกล์พูดปนยิ้มและ
จ้องมองเด็กอย่างเอ็นดูก่อนจะเดินออกห้องไปพร้อมกับอานา ลาดิเดิน
ตามมาที่ประตูชะเง้อมองลงมาด้านล่างด้วยความอยากรู้ อยากเห็น

“ถ้าเจ้าอยากเห็น ก็ลงไปดูเถอะ ข้าไม่เป็นไรแล้ว” นาย่าหญิงที่
นอนอยู่บนเตียงพูดขึ้นพร้อมกับยิ้มน้อยๆ

“นายหญิง ท่านฟื้นแล้ว !” ลาดิตะโกนอย่างลึกลับ วิ่งไปหานาย่า
ใช้มือสองข้างกุมมือนาย่าอย่างดีอกดีใจ “ท่านหายเจ็บแล้วหรือเจ้าคะ”
นางถามอย่างเป็นห่วง เพราะดวงหน้าของนาย่านั้นยังคงซีดเผือด

“ยังเจ็บอยู่นิดหน่อย” นาย่ายิ้มตอบและหลับตาลงช้าๆ ก่อนที่จะ
ลืมตาขึ้นมาใหม่ “นายท่านละ”

“นายท่านรับแขกอยู่ด้านล่างเจ้าคะ **แม่หมอสามตามาถึงแล้ว**”
ลาดิตอบ พลังถามไถ่อย่างสงสัย “แม่หมอสามาเป็นใครวีเจ้าคะ”

“นางมีความสามารถในการตั้งชื่อให้กับเด็กเกิดใหม่เพื่อความเป็น
สิริมงคล ว่ากันว่านางเป็นผู้หยั่งรู้ฟ้าดิน มองเห็นอดีต ปัจจุบัน และ
อนาคตของผู้อื่นได้ ผู้คนจึงต่างพากันเรียกขานนางว่าแม่หมอสามา

ทั้งที่แท้จริงแล้ว ดวงตาของแม่หมอบอดสนิททั้งสองตา” นาย่าตอบให้ คลายสงสัย แต่ลาก็กลับมองนาย่าอย่างครุ่นคิดในเมื่อนางตาบอดแล้ว นางจะเห็นสิ่งใดได้

“เจ้าลงไปดูเถอะ ไม่ต้องห่วงข้า อีกอย่างเจ้าจะได้รู้ว่าพิธีตั้งชื่อเขา ทำกันอย่างไร” นาย่ามองลาก็ด้วยความเอ็นดู

“จริงนะเจ้าคะ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวข้ากลับมา” ลาก็ตอบอย่างดีใจ นาย่ายิ้มและพยักหน้าตอบด้วยแววตาอ่อนโยน

“ลูกของท่านละ” แม่หมอบตาบอดอายุร้อยเจ็ดปีถามขึ้น นางยืน หลังค่อมในมือถือบางสิ่งมีผ้าสีขาวพันไว้โดยรอบ ข้างกายนางหญิงคน รับใช้วัยครุณยืนประคองอยู่

“ข้าให้พ่อบ้านอุ้มลงมาแล้ว เชิญท่านนั่งลงก่อนเถอะ” ซารุสเชื้อเชิญแม่หมอบอย่างเป็นมิตร

พ่อบ้านไกล์และอานาอุ้มเด็กมาวางในตะกร้าที่เตรียมไว้ข้างหน้าแม่หมอบ จากนั้นจึงเลี้ยงมายืนข้างๆ ซารุสที่ยืนมองอยู่ไม่ห่าง

“ฝาแฝดรี” หญิงแก่พูดขึ้นทั้งๆ ที่มองไม่เห็นแต่รับรู้ถึงจิตวิญญาณ ที่อยู่รอบกายได้

“นายท่าน นายหญิงฟื้นแล้วเจ้าคะ” ลาดิเดินเข้ามากระซิบบอก
ซารุสด้วยเกรงจะรบกวนพิธีของแม่หม่อ

“จริงรี นางเป็นอย่างไรบ้าง” ซารุสถามไถ่อาการของนาย่า ดวง
หน้าค่อยปราศจากวิรวอยกังวล

“ยังเจ็บอยู่เล็กน้อยเท่านั้นเจ้าคะ” ลาดิตอบ

แม่หม่อค่อยๆ คลายผ้าสีขาวออกทำให้ทุกคนได้เห็นลูกแก้วใส
ขนาดเท่าสองมืออุ้มอยู่ในมือของแม่หม่อ หญิงรับใช้เอื้อมมือหยิบลูก
มะพร้าวที่พ่อบ้านเฉาะเตรียมไว้บนโต๊ะขึ้นมา แม่หม่อพยักหน้าเป็น
การส่งสัญญาณ หญิงรับใช้จึงราดน้ำมะพร้าวลงไปบนลูกแก้วช้าๆ

แม่หม่อสามตาเริ่มร้ายคาถาเป็นภาษาศักดิ์สิทธิ์ ทันใดนั้นดวงตา
ของนางเริ่มเปล่งแสงเป็นสีแดงวาว ขณะที่ลูกแก้วก็เริ่มฉายแสงสีขาว
ออกมา น้ำมะพร้าวที่ราดลงไปค่อยๆ ซึมหายไปบนลูกแก้ว ลาดิเกาะ
แขนอานาแน่น นาคินยืนดูอย่างใจจดใจจ่อข้างๆ พ่อบ้านใกล้ที่ยืนสงบ
นิ่ง

“ดวงดาวทิปเปอร์ล่าเปล่งแสงปรากฏอยู่เหนือหัว ดาวสามดวงนั้น
บดบังดาวใหญ่ทางเหนือ ก่อเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่” แม่หม่อ
พูดขึ้น “แต่...เมื่อใดที่ดาวสามดวงนั้นปรากฏอยู่ในที่เดียวกัน มันจะ
ทำลายซึ่งกันและกัน และในไม่ช้าดาวหนึ่งในสามจะริบหรี่ลง” คิ้วแม่

หมอมเริ่มขมวด สายศิระชะไปมาก่อนหยุดร้ายคาถา ดวงตาที่แดงฉาน เมื่อสักครู่ค่อยกลับกลายเป็นสีขาวดังเดิม นางละมื่อข้างหนึ่งจาก ลูกแก้วแล้วพยายามคลำไปที่ตัวเด็กทั้งสองอย่างสงสัย

“ไฉนมีเพียงสอง ไม่ครบห้าไม่อาจตั้งชื่อให้ลูกท่านได้...” นาง คล้ายมองมาที่ซารุสด้วยดวงตาที่ขาวโพลนคุ่นั้น ซารุสรู้สึกประหวั่นกับ คำพูดของแม่หมอแต่ยังเก็บอาการได้ดี “ดีละ ลูกของท่านทั้งสามจะอยู่ ร่วมกันไม่ได้ คราใดก็ตามที่ทั้งสามอยู่ร่วมกัน จะมีคนหนึ่งต้องตาย”

ภาพลูกคนที่สามที่ถูกมีดบาดบาดเฉือนแผ่นหลังปรากฏขึ้นมาในมโน นึกของซารุส

“จงจำไว้อย่าให้ทั้งสามอยู่ร่วมกัน หากยังไม่ถึงเวลา” แม่หมอย้ำ “แต่เมื่อเวลาที่สมควรมาถึง ลูกๆของท่านจะกลายเป็นผู้เสียสละที่ ยิ่งใหญ่”

“ข้าไม่เข้าใจที่แม่หมอพุด” ลาดิพูดอย่างแผ่วเบาข้างพ่อบ้านไกด์ “ทั้งสามที่นางกล่าวหมายถึงสิ่งใดกัน”

“ข้าเองก็ไม่เข้าใจเช่นกัน” พ่อบ้านตอบ

จากนั้นแม่หมอก็เดินมาหาซารุสอย่างช้าๆ โดยมีหญิงรับใช้คอย พยุงร่าง “ข้าจะช่วยภาวนาให้คนของเจ้าทำงานลุล่วง” แม่หมอพุดกับ ซารุสอย่างเจตนาดี

ซารุสเข้าใจความหมายที่นางพูดในทันที นางคงหมายถึงเรจี้ที่
ส่งไปสะกดรอยตามบาบ่า

“ที่ข้าเห็นไม่ได้มีแต่เพียงนั้น ทั้งเจ้า ลูกๆ ของเจ้า และลูกน้องของ
เจ้าต่างมีเคราะห์ แต่ไม่ว่าอะไรจะเกิดจงปกป้องลูกๆ ของเจ้า อย่าให้
พวกเขาต้องเป็นอะไรไป” นางกล่าวย้ำ

ซารุสได้แต่พยักหน้าตอบ

“ไม่คิดว่าวันนี้ จะได้เจอเรื่องประหลาดแบบนี้ เอาละ ข้าเหนื่อย
มากแล้ว ข้าลาละ” แม่หมอสวมตาบอกลา จากนั้นหญิงรับใช้จึงค่อย
พยุงบางเดินช้าๆ ออกประตูบ้านไป

“เงินค่าทำนายละท่านแม่หมอ” ซารุสโพล่งถามขึ้น

แม่หมอหยุดและหันกลับมา “ไม่เป็นไร ถ้าลูกๆ ของท่านรอดวันนี้
ไปได้ อีกหน่อยพวกเขาจะจ่ายให้ข้ามากกว่าที่เจ้าจะให้ข้าในวันนี้เสีย
อีก” จากนั้นนางหันกายเดินออกจากบ้านไป นาคินจึงรีบคว้าตะเกียง
เดินตามไปส่ง

เรจี้ควบทานรึนาตามบาบ่าจนทันบนทางคดเคี้ยวของเชิงเขาลูก
หนึ่ง ซึ่งด้านหนึ่งเป็นสันเขาอีกด้านหนึ่งเป็นหุบเหวลึก

“หยุดก่อน! ท่านบามา” เจริตะโกนขณะที่เขาควมทานร่นาวิ่ง
ประกบรถม้าของบามา

บามาหันมามองอย่างแปลกใจ “เจ้าเป็นคนของซารุสซึนนะ คิดจะ
มาฆ่าข้าละซี” นางตะโกนพร้อมกับฟาดม้าให้วิ่งเร็วขึ้นหน้า “เร็วๆ ซิเจ้า
ม้าโง่”

“กลับไปกับข้าเถอะ” เจริตะโกนไล่หลัง

นางรู้ดีว่าไม่มีทางสลัดพ้นเรจิได้ จึงออกอุบาย “ถ้าเจ้าปล่อยข้าไป
หลังจากที่ข้าได้เงินจากจักรวรรดิเซวิเนล่าแล้ว ข้ายินดีแบ่งเงินให้เจ้า
หนึ่งหมื่นโลน่า” บามาเสนอ

“เงินนั้นซื้อข้าไม่ได้หรอก” เจริที่กำลังควมม้าเข้าไปใกล้รถม้าของ
นางตะโกนตอบ

“ยังไงเด็กทั้งสามก็ต้องตายอยู่ดี ข้าไม่โง่ปล่อยให้คนอื่นเชิดเงินไป
หรอก” นางตะโกนพร้อมกับฟาดม้าให้วิ่งเร็วขึ้น

เรจิขมวดคิ้วไม่เข้าใจที่บามาพูด

“เจ้าคงยังไม่รู้ซึนนะ ข้าจะเล่าให้เจ้าฟัง” นางหัวเราะ “นาย่านาย
หญิงของเจ้าให้กำเนิดบุตรแฝดสาม”

เรจิถึงกับตะลึงกับสิ่งที่ได้ยิน

“และอีกไม่นาน จักรวรรดิเซวิเนล่าก็ต้องตามล่าพวกเจ้า ข้าว่าเจ้าไปกับข้าเถอะ” บาบาสเนอ

“ไม่มีทาง” เรจิปฏิเสธ “ท่านเป็นผู้ทำคลอดเด็กแก่ๆกลับคิดหักหลังทำลายเด็กเพราะความโลภ ในเมื่อท่านไม่ยอมไปกับข้าดีๆ เห็นที่ข้าต้องใช้กำลังกับท่านแล้ว” เขาควบทานร้ณาเข้าไปใกล้ และพยายามบังคับทานร้ณาให้รักษาความเร็วและระยะให้ใกล้กับรถม้าของบาบาที่สุด เมื่อได้จังหวะเขาก็กระโดดขึ้นไปบนรถม้าของบาบาทันที

“เจ้าโง่ เจ้าหลงกลข้าแล้ว” บาบาสะโกนพร้อมกับดึงมิดพื้นปลาออกมาแล้วแทงสวนปักเข้าไปในท้องของเรจิอย่างจัง พลังผลักเรจิให้ตกลงไปข้างล่าง

แต่โชคยังเข้าข้าง เรจิคิดว่าเชือกที่ยึดระหว่างตัวม้ากับตัวรถเอาไว้ได้ ขณะห้อยโตนางอย่างนั้นเลือดสีแดงข้นค่อยทะลักออกมาจากบาดแผลที่ถูกมิดของบาบาปักตรงหน้าท้อง เขาพยายามดึงมิดออกอย่างทุลักทุเล แต่กลับสร้างความเจ็บปวดมากขึ้น และยิ่งดึงมิดเลือดยิ่งไหลทะลัก เพราะมิดที่ปักอยู่ตรงหน้าท้องของเขาเป็นมิดแบบพื้นปลายากที่จะดึงออกได้ง่าย

บาบาก็ลงไปมองเห็นเรจิยังคงห้อยอยู่กับเชือก ไถลลากครูดกับถนนอยู่ใต้ท้องรถม้า “ปล่อยเชือกเถอะ ถ้าเจ้ายังห้อยอยู่อย่างนี้ เลือดก็

จะไหลออกจากตัวเจ้าจนหมด สู้กลับไปรักษาตัวจะดีกว่า” นางหัวเราะ
ร่าด้วยความสะใจ

เรจินละมือจากด้ามมีดที่ปักคาอยู่ ไปดึงมีดสั้นพกที่เหน็บไว้ที่ต้น
ขาและตัดสายยึดระหว่างม้ากับตัวรถม้าจนขาดออกจากกัน

เมื่อเหลือเชือกมัดระหว่างกันเพียงเส้นเดียวรถม้าก็เสียหลักเหวี่ยง
ตกลงไปในเหวข้างทาง ม้าพยายามดึงตัวรถม้าขึ้นแต่กลับกลายเป็น
ลากตัวรถม้าที่ค้างเติ่งอยู่ไกลไปตามขอบเหวจนทำให้เชือกที่เหลือเส้น
เดียวจวนเจียนจะขาดออกจากกัน เรจินอาศัยเชือกที่ผูกติดกับตัวม้าออก
แรงถีบตัวเองขึ้นไปควบบนหลังม้า ส่วนบาริบคิดว่าเชือกที่เหลืออยู่
เพียงเส้นเดียวนั้นไว้นั่นแน่ กลองเงินที่อยู่ด้านหลังแตกฟุ้งกระจายร่วง
หล่นลงไปสู่ก้นเหว

เรจินบังคับม้าให้หยุดเพราะกลัวว่าเชือกจะขาด เมื่อหันไปมองก็เห็น
บาบามาแม่หมอมอหมอเต๋ม่าห้อยกระเชือกกระสนอยู่กับเชือกยึดรถม้า

“ช่วยข้าด้วย” บาบาร้องสั้นด้วยความกลัว

เรจินที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกแทงค่อยๆ ไถลตัวลงจากหลังม้า
มายืนมองหญิงเต๋ม่าเจ้าเล่ห์ด้วยความโกรธ แต่ซารุสบอกกำชับว่าไม่ให้
ทำร้ายนาง เขาจึงยื่นมือไปช่วยดึงนางขึ้นมาจากขอบเหวลึกอย่าง
ทุลักทุเล

เมื่อบาบาขึ้นมายังขอบเหวได้นางพลอยโล่งอก แต่คิดแค้นเรจียู่ไม่หายที่ทำให้ตนต้องเสียทั้งเงินและเสียเวลา นางเฒ่าเจ้าเล่ห์จึงคิดอุบายอีกครั้ง

“ขอบใจเจ้ามาก ที่ช่วยข้าขึ้นจากเหว” นางพูดขึ้นพร้อมกับมองแผลที่ท้องของเรจิ “เพื่อเป็นการตอบแทน ข้าจะดูแผลให้เจ้า”

“ไม่“ เรจิปฏิเสธ เขาไม่อาจเชื่อใจนางแม่มดชั่วคนนี้ได้อีก ”เพราะความโลภของท่าน ทำให้ท่านต้องสูญเสียทุกอย่างไป”

คำพูดของเรจิทำให้นางยิ่งโกรธเกรี้ยว ขณะที่ทั้งสองสนทนากันจู่ๆ เสียงคำรามของสัตว์ขนาดใหญ่ก็ดังกึกก้องขึ้น ไม่ทันที่เรจิและบาบาจะได้หันไปดูที่มาของเสียง สัตว์ประหลาดร่างใหญ่ก็ตบเรจิและบาบา จนปลิวไปกองทับกันอยู่ที่เท้าของม้า

สัตว์ประหลาดนัยน์ตาสีเหลือง มีเขี้ยวยาวยื่นออกมาจากริมฝีปากทั้งสองข้าง หูตั้งเรียวคม ลำตัวเป็นเกร็ดสีแดง มือและเท้าใหญ่ เดินสองขา ไม่มีหาง

“โคร่ง!!!...” มันคำรามเสียงดังกังวานไปทั่ว

“วานเดอร์ล่า” เรจิพูดขึ้นขณะนั่งถีบถอยตัวเองให้ออกห่างจากสัตว์ประหลาดตัวนี้

‘ช่างน่ากลัวอะไรแบบนี้’ บาบาคิด แม้ว่าในชีวิตนางจะเคยเจอ
วานเดอร์ล่ามาแล้วหลายครั้งก็ตาม

“มันคงตามกลิ่นเลือดของเจ้ามานะซี” บาบาคูขึ้น

“ข้าเคยได้ยินว่าวานเดอร์ล่าเป็นอสูรที่ตามกลิ่นความชั่วร้าย ข้าว่า
มันตามท่านมาเสียมากกว่า” เจริพูดพร้อมกับพุงกายลุกขึ้น ดึงดาบ
ของตนออกมาจากฝักที่ห้อยอยู่ข้างลำตัว

ทันใดนั้นبابาก็ดึงมีดที่ใช้ผ่าทำคลอดออกมาจากในย่ามของนาง
และปักเข้าไปที่เท้าของเรจิสุดแรงจนทะลุพื้น

“อ้าก!” เจริเปล่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดไม่อุกคิดว่านางจะทำ
แบบนี้

“ตลอดชีวิตข้า ข้าเจอวานเดอร์ล่ามาแล้วหลายครั้งแต่ทุกครั้งก็
รอดมาได้เพราะความฉลาดของข้า คราวนี้ก็เช่นกัน เจ้าอยู่เป็นอาหารให้
มันเถอะ” บาบาคูจบบริบตะกายหนีไป

แต่โชคไม่เข้าข้างبابา วานเดอร์ล่ากลับวิ่งตามนางไป

เรจิเห็นดังนั้นจึงพยายามดึงมีดที่ปักเท้าออก เพราะรู้ว่าอีก
ประเดี๋ยวเจ้าสัตว์ประหลาดตัวนี้ต้องกลับมาเล่นงานเขาอย่างแน่นอน

วานเดอร์ล่ามีหลายชนิด บางชนิดชอบกินความชั่วร้าย บาบาคิด
แต่เรื่องชั่วๆ ทำให้วานเดอร์ล่าชอบคนแบบนางยิ่งนัก

เสียงบาบารีดร้องอย่างสยดสยองอยู่ไกลๆ เจริญรู้ว่าอีกไม่นานวานเดอร์ล่าต้องกลับมา เขากัดฟันดึงมีดให้หลุดออกและร้องครางอย่างเจ็บปวด จากนั้นพยายามตะเกียกตะกายไปที่ทานรนาให้เร็วที่สุด แต่ก็สายเกิน วานเดอร์ล่าที่ตอนนี้ปากเต็มไปด้วยเลือดแดงฉาน ก้าวสองเท้าพุ่งเข้ามาหาเขาอย่างรวดเร็วและตบด้วยแรงมหาศาลจนปลิวคว้างไปหลายสิบก้าว

เรจินอนงอตัวร้องครางอย่างเจ็บปวด มีดฟันปลาที่ปักตรงท้องถูกกระแทกจมลึกลงไปจนมิดด้าม เลือดไหลทะลัก ที่รูจมูกทั้งสองข้างมีเลือดไหลซึมออกมา ตอนนี้เขาไม่มีแรงแม้แต่จะยันกายลุกขึ้น สายตาพร่ามัว วานเดอร์ล่าตรงรี่เข้ามาอย่างรวดเร็ว มันเง้มือสองข้างขึ้นเตรียมตะปบเขาอีกครั้ง เจริญล้มตาลงอย่างหมดหนทาง

“ฉีก” เสียงมีดแทงเข้าที่หลังของวานเดอร์ล่า เลือดสีเขียวสว่างสะท้อนแสงไหลทะลักออกมาจากบาดแผล มันร้องคำรามด้วยความเจ็บปวด

เรจินอนตะแคงอยู่กับพื้นค่อยๆ ลืมตามองฝ่าความมืด เขาเห็นบุรุษผู้หนึ่งสวมหน้ากากโลหะสีแดงที่โค้งงอตามเขารูปกับใบหน้า มีลวดลายเป็นเปลวเพลิงสีแดงยื่นประจันหน้ากับวานเดอร์ล่าโดยปราศจากความกลัว ซึ่งบุรุษลึกลับผู้นี้ไม่ใช่บาบาแน่แต่เป็นใครกัน

ชายนิรนามตะหวัดดาบคู่ไปมาอย่างคล่องแคล่วจนเกิดแสงแวบวาบสีขาวที่ตัววานเดอร์ล่า จากนั้นแผลที่มีเลือดสีเขียวสะท้อนแสงไหลทะลักก็ปรากฏทั่วร่างของมัน เจ้าสัตว์ประหลาดน้อยนี่ตาเหลืองกรีดร้องคำรามด้วยความเจ็บปวด มันยังพยายามเงื้อมมือเข้าตะปบชายนิรนาม แต่เขาก็เหวี่ยงตัวหลบได้อย่างว่องไว และพอมีจังหวะเขาก็ใช้ดาบคู่แทงสวนเข้าไปที่ร่างของมันอีกหลายครั้ง และทุกครั้งที่ดาบคู่กระทบร่างวานเดอร์ล่า ก็จะทำให้เกิดแสงสีขาวแวบวาบและตามมาด้วยแผลเป็นแนวยาว มันดูที่ท่าว่าไม่อาจสู้กับชายชุดดำได้ บวกกับฤทธิ์บาดแผลที่มันได้รับทั่วร่าง สุดท้ายมันจึงผละจากการต่อสู้และเดินหายไปในความมืดยิบแต่เสียงครวญครางห่างออกไปทุกที

ชายหนุ่มสวมหน้ากากสีแดงดำเก็บดาบคู่ทั้งสองเข้าฝักที่ห้อยอยู่ข้างลำตัว แล้วเดินเข้ามาหาเรจิกที่ไม่มีเรียวแรงแม้แต่จะยกมือขึ้น “ท่านเป็นอย่างไรบ้าง” ชายนิรนามมองที่แผลของเรจิก “แผลของท่านลึกมาก”

เรจิกค่อยๆ หายใจช้าลงช้าลงและแน่นิ่งไปในที่สุด

“แล้วบาบาละ เดี่ยวก่อนซีย่าเพิ่งตาย” ชายในหน้ากากแดงดำพยายามถาม “เรามาเข้าไปรีนี้” เขานั่งมองเรจิกที่บัดนี้สิ้นลมไปแล้วอย่างผิดหวังอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงกวาดตามองไปรอบๆ

บนห้องนอนชั้นสองนาย้าที่เพิ่งหลับเอาแรงตกใจตื่นขึ้นมาอีกครั้ง จากฝันร้าย นางฝันว่านางกำลังอุ้มลูกสามคนอยู่ในอ้อมกอดแต่แล้วก็มีลูกคนหนึ่งตกลงไปในบ่อน้ำลึกและจมหายไปทันที

“เจ้ารู้สึกตัวแล้ววี” ซารุสเอ่ย

“ลูกของเราละ” นาย้ารีบถามขึ้น

“อยู่ด้านล่างนะ แม่หมอเพิ่งกลับไปได้ซักพัก” ซารุสตอบ

“ลูกของเราชื่อว่าอะไร” นางถามผู้เป็นสามีด้วยน้ำเสียงที่โล่งใจ

ขึ้น

“แม่หมอยังไม่ได้ตั้งชื่อหรอก” ซารุสตอบ

“ทำไมละ” นางถามอย่างสงสัย

ซารุสไม่ตอบ “ข้าตั้งชื่อเอาไว้แล้ว คนโตให้ชื่อว่า **เดริก** ที่แปลว่าหนึ่ง คนที่สองให้ชื่อว่า **ซัค** ที่แปลว่าสอง”

“รู้ไหมข้าฝันว่า เรามีลูกสามคน” นาย้าเอ่ยขึ้น

ซารุสมองมาที่นางอย่างเป็นห่วง “มันเป็นแค่ความฝัน อย่ากังวลเลย เจ้าพักผ่อนต่อเถอะ” ซารุสปกปิดเรื่องลูกคนที่สามเอาไว้ เพื่อไม่ให้นางห่วงถึง

“ท่านอย่าไปไหนนะ อยู่กับข้าที่นี่” นาย้าร้องขอ

ซารุสยิ้มพลงามมือนางอันเป็นที่รักไว้แน่น“ข้าไม่ไปไหนทั้งนั้น
ข้าจะอยู่กับเจ้าที่นี่”

นางดึงมือซารุสมาแนบที่อกแล้วก็ค่อยๆ ปิดเปลือกตาหลับไปอีก
ครั้ง

ตอนที่ 3

จอมโจรกุงก้า

ที่ถนนกลางเมืองอาซาบิรานยามตีงัด ปราบฎกลุ่มชายชุดดำไม่
ปกปิดใบหน้าสืบคนต่างควบทานร้รนามุ่งตรงมายังหน้าบ้านหลังใหญ่
พร้อมด้วยคบเพลิงแสงสว่างสี่เขี้ยวอันเกิดจากการเผาไหม้ของสารเคมี
บางอย่าง ไชยกลิ่นเหม็นไหม้เล็กน้อย

ชาวบ้านละแวกนั้น ครั้นยินเสียงฝูงทานร้รนาวิ่งผ่าน บ้างจึงชะงัก
หน้ามาดูทางหน้าต่าง เมื่อเห็นเหล่าชายชุดดำพร้อมอาวุธคู่กาย จึงพากัน
ปิดหน้าต่างลั่นกลอนโดยทันที

“ท่านกุงก้า หลังนี้แหละ เป็นบ้านของพ่อค้านามว่าซารุสที่บา
บามาทำคลอด” ความขำขันที่ถูกบังคับให้นำทางมาพูดโพล่งขึ้น

ชายแก่คร่ำครึ้ม ผมสีขาวสั้นพลิกกายโดดลงจากหลังทานร้รนา
เดินตรงไปยังประตูที่ยังคงมีแสงไฟจากตะเกียงน้ำมันส่องผ่านช่อง
ประตูออกมา “จัดการกวาดของมีค่ามาให้หมด” เขาออกคำสั่งด้วย
น้ำเสียงดุตันแววตาซึ่งข้ง

ชายชุดดำที่เหลือต่างพากันกระโดดลงจากทานร้รนาชักดาบจาก
ฝักวิ่งผ่านชายแก่กรูกันเข้าไปในบ้านหลังใหญ่

พ่อบ้านไกล์ที่กำลังเดินกลับมาจากครัวตกใจจนทำอะไรไม่ถูกเมื่อเห็นชายชุดดำนับสิบพร้อมอาวุธวิ่งกรูเข้ามาในบ้าน หนึ่งในชายชุดดำผลักเขาล้มลงกับพื้นซึ่งปลายดาบคมไปที่คอหอยพลงตาคอกขู “อย่าคิดขยับ ไม่เช่นนั้นเจ้าได้ตายแน่”

นาคินที่เดินตามมาข้างหลังก็ตกใจจนลานเช่นกัน ชายชุดดำคนเดิมตัวดำปลายดาบมาหาเด็กน้อย “เจ้าก็เหมือนกัน อยู่เฉยๆ” พ่อบ้านไกล์และนาคินเหลือบไปเห็นความวุ่นวายที่มาส่งแม่หมอบเฒ่าเมื่อตอนหัวค่ำยื่นแก้กัตรงประตู

“เจ้านั่นเอง ความวุ่นวายของบามา” พ่อบ้านไกล์พูดขึ้นด้วยเสียงอันดังปนโกรธเกรี้ยว

“ข้าเปล่านะ บาบอบังคับให้ข้ามา” ความวุ่นวายรีบแก้ตัว ก่อนเดินเลี้ยวหลบตามลูกน้องของกุงก้าวไปโดยไม่กล้าสบตาพ่อบ้านไกล์

ซารุสซึ่งนั่งอยู่ในห้องนอนของนายาบนชั้นสองลุกขึ้นเดินมาที่ประตูชะงักมองลงไปตรงเชิงบันไดหลังได้ยินเสียงผิดปกติด้านล่าง ตอนแรกเขาเข้าใจว่าเป็นเสียงการกลับมาของเรจิ แต่กลับกลายเป็นกลุ่มชายชุดดำกำลังรื้อค้นข้าวของอยู่เบื้องล่างโดยจับตัวพ่อบ้านไกล์และนาคินไว้ ขณะเดียวกับที่ชายชุดดำสี่คนเดินรี่ขึ้นบันไดมา ซารุสจึงรีบปิดประตูอย่างแผ่วเบาไม่ให้เกิดเสียง

“เกิดอะไรขึ้นเจ้าคะ” อานาหญิงแก่ถามขึ้นเมื่อเห็นท่าทางผิดสังเกตของซารุส ขณะช่วยลาธิดูแลเด็กแฝดทั้งสองคน ส่วนนาย่านั้นยังคงหลับไหลอยู่บนเตียงนอน

“โจรปล้นบ้าน” ซารุสตอบก่อนยกท่อนเหล็กขนาดเท่าแขนล็อกพาดประตูไว้อีกชั้น “ข้าอยากให้คุณเจ้าพานายหญิงและเด็กหนีไป”

“จะหนีไปได้อย่างไรละเจ้าคะ” ลาธิดูถามอย่างร้อนรนปนตื่นตกใจ ซารุสจำเท้าไปยังตู้ใบใหญ่ตู้หนึ่ง เขาใช้แรงผลักตู้ออกไปด้านข้างทำให้เกิดช่องทางลับขนาดเท่าคนเดินผ่าน มันเป็นช่องทางที่มีแต่แสงไฟจากตะเกียงน้ำมันในห้องทำให้สามารถมองเห็นบันไดทอดยาวลงไปเบื้องล่าง

“เปิดประตูเดี๋ยวนี้นะ ข้าได้ยินเสียงพวกเจ้าอยู่ด้านใน” เสียงชายคนหนึ่งดังอยู่หลังประตู พร้อมกับเสียงกระแทกประตูโครมคราม

ลาธิดูรีบอุ้มเด็กคนหนึ่งไว้ในมือ แล้วเดินไปหานาย่าที่ยังคงหลับอยู่ “นายหญิงเจ้าคะ นายหญิง เราต้องหนีแล้วเจ้าคะ”

นาย่าลืมตาตื่นพลางถามว่า “เกิดอะไรขึ้น”

“โจรบุกขึ้นบ้านเจ้าคะ เราต้องรีบหนีแล้ว” ลาธิดูใช้มือข้างเดียวพยายามพยุงนาย่าขึ้น ซารุสรีบมาช่วยประคองนาย่าเดินไปที่ช่องลับ

เสียงตะโกนโหวกเหวกให้เปิดประตูและเสียงทุบประตูโครมครามยังดังอย่างต่อเนื่อง

นายอำเภอมองลูกแฝดของตนอย่างเป็นห่วง แต่เมื่อเห็นลูกทั้งสองยังอยู่ครบและปลอดภัยจึงถามซารุส “แล้วคนอื่นๆละ พ่อบ้านใกล้ นาคิน แล้วก็เรจิ”

“พวกเขาอยู่ข้างล่าง ข้าเห็นพวกโจรจับตัวพวกเขาไว้” ซารุสตอบ จากนั้นทุกคนก็เร่งรุดเข้าไปในช่องลับ คงเหลือแต่ซารุสยืนอยู่ข้างนอกเพียงลำพัง

“นายท่าน หันไปพร้อมกับพวกเราเถอะ” ลาดิที่อุ้มเด็กอยู่พูดผ่านความมืดจากช่องลับอย่างเป็นห่วง แม้จะรู้เป็นอย่างดีว่าซารุสจะตอบเยี่ยงไร เพราะเขาไม่เคยทอดทิ้งลูกน้องเลยไม่ว่าเวลาใด

“พวกเจ้ารีบหนีไป ไม่ต้องห่วงข้า” ซารุสตัดสินใจดันตู้ปิดไว้ดังเดิม แต่ยังคงยินเสียงนายอำเภอเล็ดลอดออกมาผิวเผินว่า “ระวังตัวด้วย” และนั่นเป็นเสียงสุดท้ายที่เขาจะได้ยินจากนางอันเป็นที่รัก

เสียงประตูถูกกระแทกอย่างแรงจนหลุดออกและปลิวไปชนโต๊ะกลางห้องตะเกียงน้ำมันบนโต๊ะแตกกระจาย ไฟเริ่มลุกไหม้โต๊ะและประตูอย่างรวดเร็วโดยมีน้ำมันจากตะเกียงเป็นเชื้อไหม

ชายทั้งสี่เดินเข้ามาในห้อง หนึ่งในนั้นมีควาญช้างรวมอยู่ด้วย มันเดินตามขึ้นมาเพราะไม่กล้าสู้หน้าพ่อบ้านโกล์และนาคิน แต่ไม่คิดว่าจะได้เจอซารุสที่นี่ มันได้แต่ภาวนาให้ซารุสจำหน้าไม่ได้ด้วยสีหน้าตื่นกลัว โจรคนหนึ่งซึ่งปลายดาบไปที่หน้าของซารุส พวกที่เหลือต่างเข้าไปรื้อค้นข้าวของกระจัดกระจาย ไม่นานนักชายแก่ผมขาวก็ก้าวเข้ามาในห้อง

“ท่านคงเป็นพ่อค้าที่ซื้อซารุส” ชายแก่ถามขึ้น “หากไม่อยากตายบอกเข้ามาเถิดว่าเก็บของมีค่าเอาไว้ที่ไหน”

“ข้ามีก็เท่าที่ท่านเห็น ท่านประสงค์สิ่งใดก็เชิญเอาไป ขอแค่อย่าทำร้ายใคร”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ข้าจอมโจรงูง่า เป็นโจรผู้มีเมตตา หากได้สิ่งที่ต้องการแล้วข้าก็จะไป” งูง่าพูดพร้อมกับหัวเราะว่า

ซารุสตกใจเมื่อได้ยินดังนั้น เพราะเขาเคยได้ยินกิตติศัพท์ของจอมโจรงูง่าดี มันเป็นจอมโจรที่เลือดเย็น ไร้ความปราณี ฆ่าทิ้งทุกคนในบ้านที่มันปล้นไม่ละเว้นแม้กระทั่งเด็ก

“ตอนนี้พวกเขาอยู่ไหน” ซารุสถามขึ้นอย่างกังวล

“เจ้าคงหมายถึง เจ้าแก่กับเด็กน้อยที่อยู่ข้างล่างละซี ไม่ต้องห่วงหรอก พวกมันยังอยู่ดี แค่ถูกจับมัดไว้เท่านั้น” งูง่าตอบ

ชายชุดดำอีกคนเดินเข้ามาในห้องและรายงานว่ “นายท่าน เราพบแค่เงินบจำนวนหนึ่ง แล้วก็พวกของมีค่าบางชิ้นที่ตั้งอยู่ในห้องโถงเท่านั้น ส่วนเด็กที่ว่าก็หาไม่เจอ”

“อะไรวะ ทำไมมันมีแค่นี้ บาบอบอกข้่าว่าเจ้ามีของมีค่ามากมาย เจ้าเอามันไปไว้ที่ไหน รวมไปถึงลูกแฝดสามของเจ้าด้วย” กุงก้า ซึ่ปลายดาบยาวของตนไปที่คอของซารุส

ซารุสคิดแค้นบาบาอยู่ในใจ นางเดมานี้มันร้ายยิ่งกว่างูพิษ แต่ยังมีใจต่อรองกับกุงก้า “ขอเพียงปล่อยพวกเขาไป ข้่าจะบอกที่ซ่อนเงิน” ไม่ทันกุงก้าจะได้พูดสิ่งใดพลันเหลือบไปเห็นผ้าขาวผืนหนึ่งแปะติดระหว่างหลังตู้กับกำแพง

ซารุสหันไปมองตามสายตากุงก้าที่จ้องมองอยู่ แล้วก็ต้องตื่นตระหนกที่ไม่ทันระวังตอนผลัดตู้กลับไปชิดกำแพงว่ามีผ้าติดอยู่

“เจ้า ไปลากตู้ออกมา” กุงก้าหันไปสั่งความข้่างที่ยืนเก้ๆกั๊งๆ

“เดี๋ยวก่อน ข้่าซ่อนเงินไว้ที่ห้องข้่างๆ ข้่าจะพาท่านไปเดี๋ยวนี” ซารุสรีบชิงพูดขึ้น

“ข้่าไปแน่ หลังจากข้่าเปิดดูหลังตู้ใบนี้” กุงก้าบอกแต่ยังไม่ละสายตาจากผ้าขาวผืนนั้น

ความขำขันค่อยๆ ผลักตัวออกจนเผยให้เห็นช่องลับ เขาสายหน้า
เล็กน้อย บ่นกับตัวเองในใจ ‘ไม่น่าเลย’

“อะ ที่แท้ก็มีช่องลับอยู่นี่เอง” กุ๊งกั๊กชะงักมองลึกเข้าไปในช่องลับ
“ภรรยาเจ้ากับพวกเด็กๆ คงหนีไปทางนี้ละซิ คงจะหนีไปพร้อมเงินทอง
ไปตามพวกมันกลับมา” มันหันไปส่งลูกน้อง ลูกน้องสองคนของมัน
ทำท่าจะกระโจนลงไปในช่องลับ ขณะความขำขันปริ่ถอยออกมา

“ข้ามศพเข้าไปก่อน” ซารุสยกเท้าถีบกุ๊งกั๊กที่จ่อปลายดาบมาที่คอ
ของเขา กุ๊งกั๊กที่ไม่ทันระวังล้มลงไม่เป็นท่า จากนั้นซารุสก็หันไป
กระชากคอเสื้อของชายทั้งสองที่กำลังจะเข้าไปในช่องลับทางด้านหลัง
ด้วยสองมือ แล้วเหวี่ยงมากระแทกศีรษะเข้าด้วยกันสุดแรงเกิด มันทั้ง
สองอ่อนระทวยร่วงลงพื้นสลบเหมือด ซารุสคว้าดาบสองเล่มที่ตกพื้น
ขึ้นมาตั้งท่าเตรียมพร้อม ชายชุดดำที่เหลืออีกสองคนจึงเข้าจู่โจมซารุส
ทันที เขาออกท่วงท่ารับการโจมตีอย่างทุลักทุเล เนื่องจากพวกมันเป็น
โจรอาชีพที่ฝึกมาเป็นอย่างดี ซารุสนั้นเล่าเป็นเพียงพ่อค้า เขาไม่อาจจู่
โจมชายทั้งสองได้ คงได้แต่ตั้งรับปกป้องอยู่หน้าช่องลับนั้น เขา
พยายามสุดกำลังเพื่อกันไม่ให้ใครตามพวกนางเข้าไปได้ ความขำขันผู้รู้
สำนึก แต่ไม่อาจกระทำการอันใดได้ เอาแต่ยืนหลบอยู่ข้างหลังคอยลุ้น
ให้ซารุสไม่เพลียงพล้ำ

ขณะพยายามปิดป้องคมดาบของชายชุดดำทั้งสอง กุ๊งก้าที่ตะเกียกตะกายตัวเองลุกขึ้นได้ก็พุ่งดาบใส่ซารุสที่ไม่ทันตั้งตัว “ฉีก” ดาบปักเข้าที่ท้องของซารุสจนมิดด้าม ด้วยแรงกระแทกเขาแทบล้มทั้งยืน ใช้ดาบในมือซ้ายยันพื้นไว้ ชายทั้งสองโถมเข้าใส่ทันที ซารุสยังคงปิดป้องด้วยดาบเดียวในมือขวา กระทั่งดาบของชายอีกคนได้ช่องจึงฟันฉับเข้าที่แขนซ้ายลากผ่านลำตัวของเขาจนล้มลง จากนั้นกุ๊งก้าก็เดินตรงเข้ามาใช้เท้าเหยียบยอดดอกของซารุสและดึงดาบของตนออกจากท้อง เลือดทะลักท่วมกายของซารุสไหลนองพื้น ความอู้อี้ข้างหลังตาปีด้วยความสยดสยอง ซารุสที่เริ่มหายใจติดขัดจ้องและรวยริน จ้องมองมาที่กุ๊งก้า ยกมือขวาขึ้นเหมือนพยายามร้องขอให้ปล่อยพวกนางไป แต่ไม่มีเรี่ยวแรงเอ่ยสิ่งใดได้อีก และแล้วมือของเขาก็ค่อยๆ เลื่อนลงและไปกองนิ่งอยู่ข้างลำตัวพร้อมกับสิ้นลมไปในที่สุด

“ตามพวกมันไป บาบอบอกว่าให้เอาตัวเด็กไว้ ที่เหลือฆ่าทิ้งให้หมด” กุ๊งก้าสั่งเด็ดขาด ลูกน้องสองคนจึงรีบวิ่งเข้าไปในช่องลับ และได้บันไดลงไปในทันที จากนั้นกุ๊งก้าก็หันไปตะคอกความอู้อี้ที่ยืนตัวสั่นงันงกอยู่ด้านหลัง “มัวยืนเซ่ออยู่ทำไม ตามพวกมันไปซิ” ด้วยความกลัวเจ้าความอู้อี้รีบคว้าคอบเพลิงวิ่งตามลูกน้องของกุ๊งก้าสองคนลงบันไดช่องลับไป

เสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นข้างล่าง เล็ดลอดขึ้นมาถึงห้องข้างบน กุงก้าสาวเท่านั้นที่ตะลึงน่องสองคนที่สลบอยู่ตรงพื้น “ลุกขึ้นไอ้พวกโง่ลงไปดูซิว่าข้างล่างเกิดอะไรขึ้น”

แต่ยังไม่ทันที่ทั้งสองซึ่งงัวเงียอยู่จะได้เดินออกประตูไป ชายชุดดำคนหนึ่งก็กระเด็นเข้ามาในห้องกองพับลงไปใ้ในกองไฟที่กำลังลุกโชน ไฟลุกลามท่วมตัวของมันอย่างรวดเร็ว มันดิ้นทุรนทุรายร้องครวญคราง อยู่พักเดียวก็แน่นิ่งไปในกองเพลิง

ชายในหน้ากากแดงดำเดินปราดเข้ามาพร้อมกับดาบคู่ในมือ เขาเห็นกุงก้าและลูกน่องสองคนยืนตะลึงปนตกใจอยู่ จึงกวาดสายตาไปทั่วห้องกระทั่งเหลือบไปเห็นซารุสนอนจมกองเลือดอยู่ตรงปากช่องทางลับ

“เข้ามาช้าไปอีกแล้ววีรนี้ ทำไมไม่สามารถสามารถแก้ไขอะไรได้เลย ทั้งๆที่รู้ว่ามันต้องเกิด” ชายในหน้ากากแดงดำเปรยกับตัวเอง

“เจ้าเป็นใครกัน” กุงก้าถาม

ชายในหน้ากากแดงดำไม่ได้ตอบแต่ย้อนถามมันว่า “พวกเด็กๆ อยู่ที่ไหน พวกท่าน**คลาสซา และซัค**”

“เจ้าพล่ามสิ่งใด ข้าไม่เห็นรู้เรื่อง” กุงก้าตะโกน “ฆ่ามัน”

หนึ่งในลูกน้องของกุงก้าโถมเข้าไปใส่ทันที ชายในหน้ากากแดงดำเพียงแทรกกายผ่านมัน เงามแสวงวาบวูบขึ้นหนึ่งครั้ง ก่อนที่ร่างของมันจะล้มลงจมกองเลือด

กุงก้าตกใจกับสิ่งที่ตนได้เห็น แต่ยังไม่ทันบอกลูกน้องอีกคน “มัวยืนเซ่ออยู่นั่นแหละ จัดการมันสิ” ขณะตัวเองวิ่งเตลิดลงไปยังทางลับ ลูกน้องของกุงก้าอีกคนที่เหลืออยู่กระโดดเข้าจู่โจมทันที แต่ก็ไม่ต่างอะไรกับเจ้าคนก่อนหน้า เกิดแสวงวาบขึ้นอีกครั้ง ก่อนที่มันจะล้มลงอย่างไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำว่าโดนดาบโต้ของชายลึกลับ

หลังกำจัดลูกน้องของโจรชั่ว ชายในหน้ากากแดงดำใจตามกุงก้าเข้าไปในช่องทางลับทันที ช่องทางนี้เป็นบันไดลงไปยังด้านหลังคุ่มหลังใหญ่ทะลุออกสู่ป่าที่บัดนี้ชุ่มไปด้วยน้ำฝนที่ตกลงมาทั้งวันคืน

แสงจากแสงไฟสีเขียวของคบเพลิงที่เผาไหม้ด้วยสารติดไฟบางอย่างใกล้เข้ามาพร้อมกับเสียงฝีเท้าของพวกเขาโจรไล่ตามลงมาไม่ห่าง ลารี่อุ้มเด็กทารกด้วยมือหนึ่งขณะอีกมือประคองนาย้าจำเท้าเดินอย่างเร่ร่อน แผลผ่าตัดที่ท้องของนาย้ายังคงมีเลือดไหลซึมอยู่ อานาหญิงแก่ที่อุ้มเด็กทารกอีกคนมองมาที่นาย้าหญิงของตนอย่างเป็นห่วง

นางคิดว่าถ้าเลือดยังไหลแบบนี้ นายหญิงคงไปได้อีกไม่ไกล และพวกโจรคงตามพวกนางทันแน่

“พวกท่านหนีไปก่อน ข้าจะถ่วงเวลามันอยู่ที่นี่” อานาพูดขึ้น

“ไม่ได้ เราต้องหนีไปด้วยกัน” นาย่าแย้งขึ้น ใบหน้าของนางดูซีดจากการเสียเลือด

“หนึ่งชีวิตแลกกับอีกสี่ชีวิตมันคุ้มค่าแล้ว” หญิงแก่ดึงดันและให้เหตุผล

“ให้ข้าอยู่เป็นตัวล่อพวกโจรเอง ข้าคงเดินไปได้อีกไม่ไกล ท่านหนีไปกับลาธิ” นาย่าแย้งขึ้นอีกครั้ง

อานาส่ายหัวและยิ้ม “ข้าและพ่อบ้านไกลเป็นหนึ่งชีวิตพวกท่านมาก พวกท่านเป็นคนดีจริงๆ” อานายื่นเด็กทารกให้กับลาธิ ลาธิใช้มือข้างเดียวอุ้มเด็กทั้งสองคน ขณะที่อีกมือยังต้องคอยประคองนาย่าเอาไว้

“รีบไป พวกนั้นใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว” อานาย้ำ

“ระวังตัวด้วย” ลาธิบอกกับอานาก่อนที่จะพุงนาย่าเดินต่อไป หลังเดินไปได้ไม่กี่ก้าว นาย่าก็หยุดเดินและหันกลับไปมองอานาที่ยืนมองมาที่นาง น้ำตาของนาย่าและลาธิไหลลงมาอาบแก้ม และสะอื้นอีกในลำคอ

“พวกท่านรีบไปสิ” อานาหญิงแก่ตะโกนบอกทั้งน้ำตา จากนั้นน่าย่าและลาธีกีเร่งฝีเท้าต่อไป อานามองดูพวกเขาจนเดินลับหายไปในความมืด “ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองพวกท่านให้พ้นเรื่องเลวร้ายนี้ไปได้”

หญิงแก่เดินผันเส้นทางไปทางอื่น ทุกย่างก้าวนางจะเดินเหยียบกิ่งไม้แห้งและพาดกิ่งไม้เข้ากับต้นไม้เพื่อทำให้เกิดเสียง พวกโจรที่ไล่หลังกมาเมื่อได้ยินเสียงก็รีบวิ่งตามและตามนางทันในที่สุด เมื่อนางเห็นโจรสามคนตรงเข้ามาก็พยายามวิ่งหนีเอาตัวรอด แต่ด้วยความลนลานจึงสะดุดขาตนเองล้มลงไม่เป็นท่า โจรทั้งสองคนหัวเราะว่า มีเพียงความอู้งานเท่านั้นที่มองมายังนางด้วยความเวทนา

“ทำไมเหลือใจเจ้าเพียงคนเดียว ท่านงูก้าบอกว่ามีเด็กทารกด้วยไม่ใช่รี แล้วก็มีค่าด้วย” โจรคนหนึ่งถามขึ้น

“เด็กอะไรเข้าไม่รู้เรื่อง” อานาที่นั่งอยู่กับพื้นตอบ นางพยายามลุกขึ้นและถอยร่น แต่โจรชั้วก็ผลักนางล้มลงอีก

โจรอีกคนพยายามก้มดูรอบๆโดยอาศัยแสงไฟจากคบเพลิงที่ความอู้งานถืออยู่แล้วพูดขึ้น “หยุดเลือดที่เราเห็นระหว่างทางหายไปแล้ว”

อานาตกใจทันทีเลือดที่พวกโจรพุดถึงคองเป็นเลือดของนาย่าที่ไหลซึมออกมาและหยุดลงพื้น “เลือดข้าเอง ตอนนี้นั้นหยุดแล้ว” นางเฉไฉ “เจ้าโกหก ตัวเจ้ามีแผลชะที่ไหน” โจรอีกคนหนึ่งสวนขึ้น “รู้ว่า... เราโดนมันหลอกเอาชะแล้ว ยายแก่นี่เป็นแค่ตัวล่อ พวกที่เหลือคงหนีไปแล้ว”

“ไม่นะ มีเพียงข้าคนเดียว...” ไม่ทันขาดคำ โจรคนหนึ่งก็ลงดาบจนนางล้มลง ความอึ้งได้แต่ส่ายหัวไปมากับสิ่งที่เกิดขึ้น โจรชั่วทั้งสองรีบเดินย้อนกลับตามรอยหยุดเลือดที่พบเห็นก่อนหน้านี้ ความอึ้งก้มลงมองอานาที่แน่นิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเดินตามโจรทั้งสองไป

พักใหญ่ๆ ลาดิที่อุ้มเด็กสองคนและประคองนาย่าหนีมาอย่างเร่งรีบก็มาถึงแม่น้ำสายหนึ่ง มันคือแม่น้ำไซเลีย เป็นแม่น้ำที่ไหลพาดผ่านเมืองอาซาบิราน ลาดิสั่งเกตเห็นเลือดของนาย่าไหลไม่หยุดมาตลอดทาง

“พักก่อนนะเจ้าคะ ท่านเสียเลือดมาก” ลาดิบอก จากนั้นก็ค่อยย่อตัวให้นาย่าที่ไม่มีแรงแม้แต่จะยืนได้เองนั่งลงกับพื้น

“หนีไป พาลูกข้าหนีไป” นาย่าออกคำสั่งเป็นเชิงขอร้อง

“เราอาจจะหนีพวกมันพ้นแล้วก็ได้นะเจ้าคะ” ลาดิที่อุ้มเด็กอยู่ให้กำลังใจ พลังโยกแขนขึ้นลงเพื่อกล่อมเด็กทั้งสองไม่ให้ตื่น

ขณะนั้นเดียวกับที่โจรสองคนกระโจนออกมาจากป่าทางด้านหลัง และล้อมพวกนางไว้ โดยมีควาญช้างยืนถือคบเพลิงมองอยู่ห่างๆ

“ในที่สุดก็ตามมาจนเจอ” โจรคนหนึ่งพูดขึ้น “แผนที่เจ้าใช้ยายแก่เป็นตัวล่อนะไม่ได้ผลหรอก”

“เจ้าทำอะไรกับนาง” นาย่าถามขึ้นอย่างโกรธแค้น

“นางจากโลกนี้ไปแล้วอย่างน่าเศร้า” โจรอีกคนหนึ่งตอบก่อนจะชายตามองไปที่เด็กสองคนในอ้อมกอดของลาดิ “เอ...นั่นคงเป็นเด็กที่ท่านกุง้าบอก แต่หายไปไหนคนหนึ่ง ท่านกุง้าบอกว่ามีสามคนนี่นา” พวกมันมองซ้ายมองขวาพลาจขูตะคอก “เจ้าคงให้ลูกน้องพาเด็กอีกคนหนึ่งไปแล้วละซี”

นาย่า และลาดิ ล้วนไม่เข้าใจในความหมายที่พวกโจรพูดถึงเด็กสามคน

“เอาเด็กมานี้” โจรสองคนตรงเข้าไปหาลาดิ และยื้อยุดดุดกระชากเด็กจากมือลาดิ

นาย่าซึ่งนั่งอยู่กับพื้นออกแรงยันกายโถมร่างเข้าไปดึงขาของโจรไว้ จนมันล้มลง “ลาดิหนีไป”

ลาธี่เห็นดังนั้นจึงอุ้มเด็กวิ่งหนี โจรชั่วสะบัดขาจนหลุดและถีบนา
ย่าจนกระเด็นไปอีกทางและแน่นิ่งไป มันรีบลุกขึ้นวิ่งตามลาธี่ไปจนทัน
และเตะขาของลาธี่จากด้านหลังจนนางเสียหลักล้มคว่ำ เด็กทั้งสอง
กระเด็นหลุดออกจากอ้อมแขนของนาง โจรชั่วทั้งสองจึงเดินเข้าไปอุ้ม
เด็กขึ้นมา “เอาเด็กคืนมานะ” ลาธี่รีบลุกขึ้นหมายเข้าไปแย่งเด็กคืนแต่
กลับโดนถีบล้มลงอีกครั้งเพราะนางบอบบางเกินจะต่อกร

“ไอ้เจ้าความชั่วข้าง เจ้ามาอุ้มเด็กคนนี่ซิ ข้าจะจัดการกับพวกนาง”
โจรคนหนึ่งตะโกนบอกความชั่วข้างที่ยืนอยู่ห่างๆ ความชั่วข้างจึงรีบเดินเข้า
มารับเด็กไป

“บอกมา ว่าเด็กอีกคนแล้วก็เงินทองที่พวกเจ้านำมาด้วย อยู่ที่
ไหน” เมื่อมันยื่นเด็กให้ความชั่วข้างแล้ว มันจึงรีไปหาลาธี่แล้วตะคอก
ถาม

“ข้าไม่เข้าใจที่พวกเจ้าพูด! เอาเด็กคืนมานะ!” ลาธี่ตะคอกกลับ
พร้อมกับวิ่งตรงไปหาความชั่วข้างเพื่อแย่งเด็กกลับมา แต่ก็ถูกโจรชุดดำ
ฟันจนล้มลงเป็นแผลลึกที่ต้นแขนเลือดไหลเป็นทาง

ยามนั้นกุง้าหัวหน้าโจรก็ตามมาถึง โดยมีชายลึกลับในหน้ากาก
แดงดำตามมาติดๆ “ส่งเด็กมาให้ข้า” กุง้าสั่งพร้อมกับแย่งเด็กจาก
ลูกน้องคนหนึ่งของเขาเอาไว้ในอ้อมแขน

ลูกน้องของกุงก้าทั้งสองต่างมองกุงก้าอย่างประหลาดใจกับท่าทีที่ตื่นกลัวของเขา กุงก้าใช้ดาบที่ยังคงเปื้อนเลือดของซารุสจ่อไปที่คอของเด็ก และหันไปหาชายสวมหน้ากากแดงดำ

“อย่าเข้ามานะ ไม่อย่างนั้นหัวเจ้าเด็กนี้ได้ขาดแน่”

โจรอีกสองคนเห็นดังนั้นจึงปรี่เข้าไปตั้งท่ารรับการโจมตีของชาย ลีกลับผู้ถือดาบด้วยสองมือที่ยืนจังก้าอยู่ ความวู้อึ้งอัมตะกอดยห่างออกไป ชายลีกลับในหน้ากากแดงดำไม่รอช้าสะบัดดาบคู่ของเขาทีเดียว เกิดแสงวาบพุ่งผ่านตัวของโจรชั่วทั้งสอง พวกมันล้มลงสิ้นใจในทันที

“ส่งเด็กคืนให้นาง” ชายสวมหน้ากากสั่ง

กุงก้าเห็นท่าไม่ดีรีบโยนเด็กลงไปใ้ในแม่น้ำไซเลียที่เชี่ยวกราก แล้ววิ่งเตลิดไป

“เลวมาก” ชายสวมหน้ากากตวัดดาบจนเกิดแสงวาบผ่านหลังของกุงก้าอีกครั้ง มันล้มลงจมกองเลือดในสภาพที่สยดสยองยิ่ง ชายสวมหน้ากากแดงดำทะยานดีดตัวลงไปช่วยเด็กที่ยามนี้ค่อยๆ จมลงสู่ก้นแม่น้ำอันมืดมิด หากยังพอมองเห็นจากแสงจันทร์ที่สาดส่องกระทบกับผืนผ้าขาวที่ห่อตัวเด็กอยู่

ความขำที่อุ้มเด็กอีกคนอาศัยช่วงขณะอุ้มเด็กวิ่งหนีไปสุดชีวิต เพราะถ้าขึ้นอยู่ต่อเขาคงจะลงเอยไม่ต่างจากพวกโจรชั่วพวกนั้น

ลาตีที่ตั้งสติได้หันกลับไปมอง แต่ปราศจากเงาของความขำเสียแล้ว “ไม่นะ เอาเด็กคืนมา” นางวิ่งลนลานตามหาความขำไปทั่ว

ชายในหน้ากากแดงดำว่ายแหวกคลื่นน้ำกลับเข้าฝั่งพร้อมกับเด็กทารกที่เปลือยเปล่าเพราะผ้าห่อตัวได้หลุดลอยไปกับกระแสน้ำ ที่แผ่นหลังของเด็กปรากฏปานสีดำ อย่างเด่นชัด “เด็กคนนี่คงเป็นท่านซัค”

“ช่วยเด็กอีกคนด้วย” ลาตีที่ได้รับบาดเจ็บวิ่งกลับมาตะโกนขอความช่วยเหลือจากชายผู้สวมหน้ากากแดงดำ

เขายื่นเด็กคืนให้ลาตี “มันไปทางไหน” ลาตีรีบชี้บอกทาง เขาจึงทะยานตามไปขณะอารมณ์ที่สวมิใส่และเนื้อตัวยังคงเปียกโชก ลาตีถอดเอาเสื้อคลุมชั้นนอกของตนมาห่อตัวเด็กเอาไว้จากนั้นก็เข้าไปดูอาการของนาย่า

แสงไฟจากกองไฟที่รามุสสุ่มขึ้นสว่างไปทั่วบริเวณป่า เขาสูมมันขึ้นเพื่อไล่ความหนาวเย็นในตอนใกล้รุ่งสาง เขาวางเด็กทารกคนที่สามไว้ใกล้ก้อนหินก้อนใหญ่ไม่ไกลจากตัวมากนัก

ทานรณากินผลกุย่ำสีม่วงมีเปลือกคล้ายกับลูกเชอร์รี่ แต่มีรสขมที่ รามุสยื่นให้มัน กุย่ำเป็นผลไม้ที่ทานรณาชอบกิน “เจ้าคงหิวมากสินะที่ วิ่งมาตลอดทั้งคืน” เขาตบที่ลำคอของทานรณาเบาๆ สองสามครั้ง ก่อนที่จะเดินไปนั่งข้างๆเด็กน้อย เขาหยิบกิ่งไม้ขึ้นมาเชือกองไฟ เสียง ฟืนที่ขึ้นจากสภาพอากาศเมื่อโดนความร้อนจึงแตกปริกรอบแกรอบกลบ เสียงหายใจของทานรณาเสียดสี

“ข้าไม่เคยนึกเลยว่าเรื่องมันจะเป็นแบบนี้” รามุสบ่น “ไม่รู้ว่าพี่ของ เจ้าทั้งสองจะเป็นอย่างไรบ้าง” เขาพูดพร้อมกับเงยหน้ามองท้องฟ้า “ข้า ไม่เคยเลี้ยงเด็กชะด้วยสิ วั้รอดถึงเมืองนาเรียล่าเสียก่อน คงพอจะหา สิ่งใดที่เจ้าพอจะกินได้บ้าง” รามุสพูดกับทารกน้อยที่นอนอยู่ในผ้า เปื้อนเลือดซึ่งตอนนี้แห้งกรัง “แปลกนะ ไยเจ้าไม่ร้องเลยซักนิด แต่ก็ดี ไม่อย่างนั้นข้าคงปวดหัวแย่ ” เขาจ้องมองทารกน้อยอย่างเอ็นดู “จริงสิ เจ้ายังไม่มีชื่อ อืมมมม.. ข้าจะเรียกเจ้าว่า **ไรล์ฮาน** แล้วกัน ไรล์ฮานซึ่ง แปลว่าผู้เด็ดเดี่ยว” กระทั่งเด็กน้อยที่ไม่ได้นอนมาตลอดทั้งคืนก็หลับไป ในไกลรุ่งของวันใหม่

กลุ่มดาวสามดวง **ทิปเปอร์ล่า** ที่เปล่งแสงอยู่ทางใต้ค่อยๆจาง หายไป โหราเฒ่าลินนอฟแห่งจักรวรรดิเซวิเนล่าผู้มีผมสีขาวโพลน

ยาวถึงสะโพกสวมอารมณ์ขาวยาวลากพื้นยื่นมองอย่างพิลึกพิลั่น
อยู่ตรงระเบียบปราสาท

“มันถูกทำลายแล้ววี... มันไม่น่าจะง่ายตายแบบนี้” โหราแต่มาเปรย
ด้วยสีหน้ากัลลั่มและซอมนแววกังวล “ใช่..มันไม่น่าจะง่ายแบบนี้”

นาย้าที่รู้สึกตัวมาพักหนึ่งแล้วอุ้มลูกของนางที่ห่อด้วยเสื้อของลาตี
อย่างไว้แสบอก นางไม่คิดเลยว่าลูกของนางที่เพิ่งเกิดใหม่จะต้องมาตก
ระกำลำบากแบบนี้ ลาตียืนรอชายสวมหน้ากากแดงดำอย่างใจจดใจ
จ่อ เมื่อเห็นเขากลับมา ลาตีและนาย้าพยายามมองหาเด็กแต่ในมือ
ของเขากลับว่างเปล่า เขาเดินกลับมาพร้อมกับสันศิระชะอย่างสิ้นหวัง
เขาย่อมรู้ดีว่าต้องมีเด็กคนหนึ่งถูกลักพาตัวไป แต่แม้เขาจะพยายาม
แก้ไขเพื่อไม่ให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น แต่ก็หาแก้ไขมันไม่ได้

“ไม่นะ” น้ำตาของนาย้าผู้เป็นแม่ไหลรินออกมาอีกครั้ง ลาตี
พยายามปลอบนายหญิงของตน

“ท่านอย่าห่วงไปเลยเด็กคนนี้จะปลอดภัย” ชายลึกลับปลอบนาง

“ท่านรู้ได้อย่างไร” ลาตีถาม

เขานิ่งเงียบเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่างก่อนจะตอบ “ข้าเคยอ่านหนังสือที่บอกชะตาชีวิตของพวกเขา แม้มันผิดเพี้ยนไปบ้างแต่ส่วนใหญ่จะเป็นดังเช่นที่ถูกเขียนไว้ในหนังสือ”

หนังสือที่ชายสวมหน้ากากแดงดำเคยอ่านระบุว่า บาบาคือคนที่ลักพาตัวเด็กไปแต่ความจริงที่เกิดขึ้นกลับเป็นจอมโจรกึ่งก้าน้องชายของبابา

“ท่านเป็นใครกันแน่ และเหตุใดถึงต้องปกปิดใบหน้าด้วย” นาย่าถาม

“คนส่วนใหญ่เรียกข้าว่า **นักรบแสง** ข้ามาจากแดนไกล และข้าไม่อาจให้ใครเห็นใบหน้าได้”

นาย่ามองชายคนดังกล่าวอย่างประหลาดใจ นางเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน นักรบแสงเป็นชายลึกลับที่ปรากฏตัวเป็นครั้งคราวในยามที่มีผู้ที่เดือดร้อนต้องการความช่วยเหลือ เขามีชื่อเสียงมาตั้งแต่อดีต นางไม่คิดว่าวันนี้นางจะได้เจอกับเขา

“พวกท่านรีบกลับไปที่บ้านเถอะ ข้าต้องไปแล้ว” นักรบแสงเอ่ยขึ้น

“ขอบคุณท่านมากที่ช่วยเหลือพวกเรา” นาย่าตอบขณะที่ลาธียุงนางลุกขึ้น

นักรบแสงนึกขึ้นได้ว่าลืมนอกเรื่องสำคัญอีกอย่าง “ข้าลืมนอกเรื่องของท่านเรจิ”

“เกิดอะไรขึ้นกับเขารึ” นาย่าถาม

“เขาถูกวานเดอร์ล่าฆ่าตายเสียแล้ว” นักรบแสงตอบ

นาย่าเอามือกุมปากของตน นางไม่คิดมาก่อนเลยว่าเพียงวันเดียวนางจะสูญเสียคนในครอบครัวไปถึงสองคน ทั้งอานาและเรจิ

“แล้วคนอื่นๆละ” นาย่าถามต่อทันที นางเป็นห่วงสามีของนางเป็นอย่างมาก

นักรบแสงมองนางอย่างสงสาร แต่ไม่กล้าบอกความจริงเรื่องการตายของซารุสให้นางได้รับรู้ “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ข้าอยากให้ท่านดูแลเด็กคนนี้อย่างดี” นักรบแสงเสียงตอบ “พวกท่านเจอเรื่องราวมากมาย รีบกลับไปเถอะ หวังว่าคงได้เจอกับพวกท่านอีก”

นาย่าอุ้มเด็กแนบอก ขณะลาที่ถูกลมดาบตรงแขนซ้ายประคองร่างของนางอีกทีต่างพากันเดินอย่างระหือยโรยแรงมุ่งหน้าไปยังบ้านของตน นักรบแสงเฝ้ามองดูพวกนางเดินจากไปอยู่ครู่หนึ่งก่อนแทรกกายหายไปในความมืดของป่าทึบ

ตอนที่ 4

โชคชะตา

พระอาทิตย์เปล่งแสงจรัสอยู่บนท้องฟ้าสีฟ้าครามปราศจากเมฆ อากาศค่อนข้างร้อนเพราะไม่มีลมพัดโชย ยอดไม้และทิวหญ้าสงบนิ่ง ชายวัยกลางคนใส่เสื้อสีฟ้าออกทที่มีสีน้ำเงินเข้มมาอย่างอ่อนล้า ในมือ ประคองวัตถุบางอย่างที่พันไว้ด้วยผ้าขาวอย่างระมัดระวังไว้แนบอกอยู่ ใจกลาง**มหานครซีดัล**เมืองหลวงของจักรวรรดิเซวิเนล่าที่คับคั่งไปด้วยผู้คน การเดินทางต่อเนื่องกินเวลายาวนานติดต่อกันหกวัน ตรงบริเวณที่เขาอยู่ ณ ตอนนี สามารถมองเห็น**ปราสาทหินไฟโกล่า**หลังใหญ่ได้อย่างชัดเจน ตลอดสองข้างทางมีการประดับประดาด้วยดอกไม้สด และธงสีทองรูปหัวสิงโต สัญลักษณ์ประจำตัวขององค์**จักรพรรดิเฮกซ่า** ซึ่งวันพรุ่งพิธีเฉลิมฉลองการขึ้นครองราชย์จะมีขึ้น เขาใส่เสื้อยักษ์เดินตรงไปยังร้านที่มีกรงขนาดใหญ่ ชายและหญิงซึ่งถูกล่ามโซ่ที่มือและขาถูกขังแยกอยู่ในกรงนั้น หน้าตาของพวกเขาขมุกขมอม ผมเผ้ายาวรุงรัง ร่างกายผอมโซ่จนเห็นกระดูกโปน ดูน่าเวทนา มันเป็นร้านค้าทาสที่ขึ้นชื่อในละแวกนี้ เขาจ้องมองผู้คน

เหล่านั้่นอยู่พักหนึ่งก่อนกั้มดูห่อผ้าขาวที่ในอ้อมแขนอย่างลั้งเล็ใจ

พลางรำพึงรำพัน

“ขอโทษด้วยนะ ข้าไม่ยอกทำแบบนี้เลย แต่ข้าต้องการเงินเพื่อนำไปไ้่ตัวลูกของข้า”

เขาตัดสินใจลงจกข้างยั้กษั้และตรงไปยังร้านค้าทาสเบ็องหน้า

“ท่านแลคไ้่อยู่ไ้่หม ข้านำของดีมาไ้่ให้เขาดู” ความญั้ข้างกระซั้บห่อผ้าในอ้อมแขน เอ่ยถามหญิงวัยกลางคนหน้าร้านซึ่งกำลังลงแล้ทาสแก่สินคั้ามนุษย์คนหนึ่งในกรงด้วยความกราดเกร็ยว ซึ่งความญั้ข้างจำนางแม่่นยั้่าทั้งยังเป็นคนที่เขาเกล็ยดเข้าไ้่

หญิงคนดังกล่าวมองหน้าความญั้ข้างคลั้ายคู้้นตาก่อนจะถามขึ้น “อะไรไ้่ที่เจ้าว่าเป็นของดี” ความญั้ข้างจึงค่อยแ้่มผ้าออกเผยไ้่ให้เห็นใบหน้าเด็กทารกวัยกำลังน่ารักน่าชั้ง

นางหันกลับไปตะคอกทาสแก่ในกรง “เด็ยวข้าจะมาจัดการกับแกต่อ หากยังขึ้นไม่ยอมกินข้าว” แล้้วหันมาบอกกับความญั้ข้างด้วยท่าที่ชั้งชั้ง “สาม็่ข้าอยู่ข้างใน เดินตามข้ามา” นางเดินนำชายที่คู้้นหน้าคลั้ายเคยเห็นเข้าไปด้านใน

ไม่ก็้่ลึบก้าวเย็องเข้ามาในร้านถัดจกกรงขนาดใหญ่ ตรงกำแพงที่ทอดยาวเข้าไปลั้วนเต็มไปด้วอุปกรณ์ที่ใช้ในการทรมานพวก

ทาสวางขายอยู่ มีทั้งแ้ล้ เหล็กแหลม รวมไปถึงปลอกคอเหล็กหนาม
แหลมคม ไซ้ ตรวน และกระบองหนาม

ด้านในปรากฏชายแก่ร่างใหญ่ กำยำ ผมสั้นเกรียน แต่กลับมีผม
ขาวขึ้นแซมตรงโคนผม มันกำลังลากทาสผู้หญิงสามคนที่ถูกมัดติดกัน
ด้วยโซ่ออกมาจากกรงหลังบ้าน ในมือถือแ้ล้ดำที่ชุ่มไปด้วยเลือดจน
หยดลงพื้นประปราย

“ท่านแลคไต้ ชายคนนี้นำของมาขาย” นางพูดขึ้น

“ฮ้า เจ้านั่นเอง ทาสของบามา นางไม่ได้มากับเจ้ารี” แลคไต้ถาม
ทำให้หญิงที่เดินนำเขาเข้ามาก็นึกออกทันทีว่าชายคนนี้ก็คืทาสที่แลค
ไต้ขายไปให้บามาเมื่อหลายปีก่อน

“เอ่อ... ตอนนี้นำไปทำงานให้ท่านกุงก้านะ... ท่านกุงก้าให้ข้านำ
ของมาให้ท่านดู” พลงขยับห่อผ้าในอ้อมแขน

“ไหนให้ข้าดูสิ” ชายแก่ปล่อยไซ้ที่ลากมาลงพื้น แล้วเดินเข้ามา
ชะโงกหน้าดู “ผิวพรรณดี คงจะเพียงเกิดละชิท่า ถ้าขายให้พวกขุนนาง
ของจักรวรรดิคงได้ราคาดีไม่น้อย ถ้าอย่างนั้นเจ้าไปบอกท่านกุงก้าว่า
ข้าให้ หนึ่งหมื่นโลน่า”

“เออ... จริงๆแล้วท่านกุงก้าบอกว่าเท่าไรก็ได้...” ความอึ้งข้างรู้สึกลึก
ผิดหวังกับราคาต่ำกว่ดที่แลคไต้เสนออยู่พอสมควรแต่ก็ต้องจำยอม

เพราะหากไม่อ้างชื่อจอมโจรungsk้าก็คงไม่ได้ราคานี้เป็นแน่ ทั้งไม่อยากบอกความจริงเรื่องที่ungsk้าตายไปแล้ว

“ดี ถ้าอย่างนั้นตกลงตามนี้ บอกท่านungsk้าว่า ว่างๆข้าจะไปหา” แลคโต้พูดพร้อมกับหัวเราะอย่างพอใจ ความขี้ขางผงกัรับหัวอย่างจำยอม “จริงสิ ได้ข่าวว่าท่านกอดอนต้องการบุตรบุญธรรม ข้าคิดว่าจะนำเด็กคนนี้ไปให้ท่านกอดอนดูคือนี่เลย ท่านโวลลาภรรยาของท่านคงชอบเด็กคนนี้เป็นแน่แท้” แลคโต้พูดพลางทำสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง

เมื่อรับเงินจำนวนนั้นมาแล้วความขี้ขางเดินกลับไปขี้ขางหรือออกของตน เขาปีนขึ้นขี้คอขี้ขางแล้วใส่ขี้ขางเดินจากไปด้วยดวงหน้าที่เต็มไปด้วยความวิตกปนสับสนกับสิ่งที่ตนทำลงไป แต่ก็รู้สึกผิดน้อยลงเมื่อได้ยินที่แลคโต้บอกว่าจะนำเด็กไปขายให้กับขุนนางนามว่ากอดอน

ค่าคั้นนั้น ที่หน้ากำแพงเมืองของปราสาทหินโพไลล่า ซึ่งขณะนี้มีการจุดไฟคบเพลิงมากมายจนสว่างไปทั่วบริเวณ ทันใดนั้นรถม้าคันหนึ่งขับเคลื่อนเข้ามาจอดใกล้กับประตู ทหารเฝ้าประตูคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาตรวจตรา ครั้นเห็นแลคโต้กับภรรยานั่งอยู่ในรถม้าพร้อมกับห่อผ้าคล้ายห่อทารกน้อยในมือของนาง ก็เปิดทางให้รถม้าวิ่งผ่านเข้าไป

ภรรยาของแลคไต้ซึ่งดูเหมือนจะไม่ค่อยชอบเด็กเท่าไรนัก แต่ก็จำเป็นต้องอุ้มเด็กไว้ด้วยท่าที่ไม่เต็มใจตามคำสั่งของแลคไต้

รถม้าวิ่งตรงเข้าไปจอดหน้าปราสาทหินที่มีทหารอารักขาอยู่เป็นจำนวนมาก แลคไต้และภรรยาจึงอุ้มเด็กก้าวลงจากรถม้า

“ท่านแลคไต้ ท่านกอดอนรอท่านอยู่ เชิญทางนี้” ทหารคนหนึ่งพูดขึ้นพร้อมกับเดินนำทั้งสองเข้าไปภายในปราสาทหลังงาม และตอนนี้สว่างไปด้วยแสงคบไฟ

ทหารเดินนำทั้งสองขึ้นไปยังชั้นสองของปราสาท ผ่านเข้าไปในเขตที่ขุนนางชั้นสูงนามว่ากอดอนเป็นเจ้าของ มันเป็นห้องโถงที่มูมห้องมีเตาผิงไม้ได้จุดไฟตั้งอยู่ โฉพากำมะหยี่สีแดงสดขอบของมันบุด้วยผ้าสีทองลวดลายวิจิตร ชายหญิงวัยชราคู่หนึ่งนั่งรออยู่ โดยรอบห้องโถงมีเครื่องเรือน ถ้วยชามที่ชนชั้นสูงใช้กัน และแจกันหยากประดับอยู่เต็มไปหมด

แลคไต้และภรรยาเดินเข้ามาโค้งคำนับ ก่อนที่แลคไต้จะพูดขึ้น “ท่านกอดอน ท่านโกลวลา นานแล้วที่ข้าไม่ได้มาพบท่าน ท่านคงสบายดี”

กอดอนพยักหน้าตอบ “ไหนละเด็กที่ท่านบอก”

“ไม่คิดว่าท่านจะใจร้อนถึงเพียงนี้” แลคโต้ยิ้มและหันไปที่ภรรยาของเขา “เด็กอยู่ที่นี่แล้วขอรับ” ภรรยาของแลคโต้เดินอุ้มเด็กมายื่นให้กับโลวาลาหญิงแก่ผู้เฝ้ารอที่จะได้เห็นเด็กอย่างด้วยแววตากระตือรือร้น

“ช่างน่ารักอะไรเช่นนั้น” นางพูดด้วยแววตาเปี่ยมปิติ และหลงรักเด็กน้อยขึ้นมาทันทีที่รับเด็กมาอุ้มไว้ในอ้อมแขน นางยิ้มอย่างดีใจพร้อมกับเอียงเด็กให้กอดนอนดู กอดนอนเองยิ้มอย่างเป็นปิติเช่นกัน ที่เห็นภรรยามีความสุข แลคโต้ยื่นอมยิ้มดูฝ่ามือไปมา

“เด็กคนนี่ชื่ออะไรี” กอดนอนหันมาถาม

“เอ่อ..อ่า..เด็กคนนี่ยังไม่มีชื่อขอรับ จะให้ดีท่านน่าจะเป็นคนตั้งเอง” แลคโต้ตอบด้วยอาการประหม่าเล็กน้อย

กอดนอนหันไปมองภรรยาของตนก่อนจะหันกลับมามองที่เด็ก “ดี ถ้าเช่นนั้น ข้าจะเรียกเจ้าว่า **คลาสซา** ที่แปลว่านักรบผู้ยิ่งใหญ่”

“เป็นชื่อที่เยี่ยมมากขอรับ” แลคโต้เสริม

“แล้วเจ้าไปได้เด็กคนนี่มาจากไหน” กอดนอนถามขึ้นอีกครั้งแต่ดวงตาของเขายังคงจับจ้องไปที่เด็ก

“เออ... ญาติของข้าคนหนึ่งนำมาให้ข้าเมื่อสามวันก่อนนะขอรับ แต่ข้าไม่มีปัญญาที่จะเลี้ยง ข้าคิดว่า นำมาขาย เอ๊ย มอบให้ท่านจะเหมาะสมกว่า” แลคโต้ตอบ

“อ้าว ถ้าอย่างนั้น หากญาติของเจ้ามาตามตัวเด็กคืน เจ้าจะทำอย่างไร” กอดอนหันมาถามอย่างสงสัย

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงขอรับ ญาติของข้าเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อวานนี้เองขอรับ ระหว่างเดินทางกลับเขาถูกวานเดอร์ล่าฆ่าตาย” แลคโต้ถูกรื่องกลบเกลื่อน

“อย่างนั้นหรื น่าเศร้าจริงๆ ตอนแรกข้าคิดว่าเจ้าเอาลูกของพวกเขา มาให้ข้าเสียอีก แล้วเจ้าต้องการเท่าไร” ชุณนางแก่กอดอนหันมาถาม

“ก็ไม่มากดอก ข้าขอหนึ่งแสนโลน่าก็พอ” แลคโต้ตอบออกไปด้วยแววตาแห่งความโลภ

กอดอนหันไปมองหญิงรับใช้ที่ยืนเยื้องไปด้านหลังก่อนจะพยักหน้า นางเดินออกห้องไป คุรุหนึ่งก็เดินกลับเข้ามาพร้อมกับถุงเงินแล้ว ยืนให้แลคโต้และภรรยา ทั้งสองเมื่อเห็นเงินในถุงก็ยิ้มแ้มปริ มันเป็นจำนวนเงินสิบเท่าของราคาที่เขาซื้อเด็กมา กำไรงามยิ่งกว่าราคาของทาสทั่วไปหลายเท่า

“ถ้าอย่างนั้น ข้าไม่รบกวนท่านแล้ว ข้าขอลา” แลคได้พูดขึ้น

“แล้วแต่ท่านเถอะ” กอดอนตอบ แลคได้เมื่อได้สิ่งที่ตนต้องการก็
ลากลับออกไปในทันที

กอดอนมองดูโลวาลาภรรยาของตนที่ยิ้มอย่างเป็นสุข และเล่น
หัวกับเด็กน้อยในอ้อมกอด เขาไม่ได้เห็นรอยยิ้มเช่นนี้ของนางมานาน
มากโขแล้ว

“คลาสซาเอ๋ย โตขึ้นมาเจ้าจะเป็นอย่างไรบ้างนะ ข้าจะเลี้ยงเจ้า
ให้ดีที่สุด” หญิงแก่กอดทารกไว้แนบอกอย่างทะนุถนอม ดวงหน้าจับ
จ้องทารกน้อยแทบไม่ละสายตา นางรักและเอ็นดูเขาเหมือนลูกแท้ๆ
ของนางเสียแล้ว

ตอนที่ 5

งานเฉลิมฉลองแห่งความโศกเศร้า

ปราสาทหินโพลล่า เป็นปราสาทหินขนาดใหญ่ที่ตั้งสูงตระหง่านอยู่กลาง**มหานครซีดาล** ปราสาทแห่งนี้ยังเป็นปราสาทเก่าแก่ที่สุดที่เคยมีมา ตัวปราสาทสร้างจากหินที่ขัดมันจนใสแวววาวด้วยช่างฝีมือประณีต การนำหินมาจัดวางเข้าด้วยกันนั้นเนียนจนแทบเป็นเนื้อเดียว ความสูงของมันแม้ยื่นอยู่ไกลออกไปหลายพันก้าวยังสามารถมองเห็นได้อย่างเด็ดขาด มันตั้งอยู่อย่างโดดเด่นท่ามกลางบ้านเรือนประชาชนที่รายล้อมโดยรอบ

มหานครซีดาลแห่งนี้เป็นเมืองหลวงที่มีขนาดใหญ่และมั่งคั่งที่สุดของ**จักรวรรดิเซวิเนล่า** จักรพรรดิหนุ่มน้อยนาม**เฮกซ่าผู้มี**พระชนมายุเพียงสิบสี่พรรษาปกครองอยู่ ประชาชนเป็นจำนวนมากศรัทธาในตัวองค์จักรพรรดิเป็นที่สุด จากพระอัจฉริยภาพด้านการทหารทั้งที่ยังทรงพระเยาว์ คราวยกทัพปราบเหล่าทาสที่ก่อกบฏขึ้น ทำให้เป็นที่กล่าวขานไปทั่ว แม้จะมีเรื่องแปลกประหลาดเกี่ยวกับอุปนิสัยของพระองค์ที่เล่าขานเล็ดลอดออกมาจากในมหाराชวังแห่งนี้อยู่บ่อยครั้งก็ตาม

เช้าตรู่วันหนึ่งขณะท้องฟ้าเป็นสีฟ้าคราม พระอาทิตย์ยังไม่พ้น
ขอบฟ้า จักรพรรดิเสกซ่าในฉลองพระองค์เต็มยศ มีผ้าคลุมสีทองพาด
บ่าประทับอยู่บนระเบียงในห้องบรรทมชั้นบนสุดของปราสาท องค์
จักรพรรดิเงยพระพักตร์ขึ้นไปบนท้องฟ้าเหมือนรอคอยบางสิ่ง
บางอย่าง ทันใดนั้น เหนือท้องฟ้าปรากฏนกอินทรีขาวตัวเชื่องโฉบปีกบิน
ตรงมาแต่ไกล องค์จักรพรรดิหนุ่มยื่นแขนของตนขึ้นขนานกับหน้าอก
ไม่ก็อึดใจอินทรีขาวจึงโฉบลงมาเกาะที่แขนของพระองค์อย่างคุ้นเคย
องค์จักรพรรดิจ้องมองลึกเข้าไปในดวงตาของมัน พลันดวงพระเนตรก็
แปรเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินและผิวกายของพระองค์ก็ค่อยๆ กลายเป็นสี
เทาดูน่ากลัวยิ่งคล้ายดังว่าพระองค์นั้นไม่ใช่มนุษย์

ในดวงพระเนตรของจักรพรรดิก็ปรากฏภาพที่นกอินทรีได้พบเห็น
มา มันเป็นภาพชายแก่ผู้หนึ่งนั่งอยู่ในบ้านไม้หลังใหญ่กลางเมือง
กำลังใช้พู่กันเขียนตัวอักษรลงบนกระดาษ **เบื้องหลังความยิ่งใหญ่
ของผู้รับอำนาจจากปีศาจ'**

“มันเลี้ยวไม่เชื่องจริงๆ” องค์จักรพรรดิเปรยขึ้นขณะดวงพระเนตร
ยังคงเปล่งประกายและผิวกายยังเป็นสีเทาอยู่

ในห้องอาหารของปราสาทเหล่าสนมกำลังเตรียมจัดโต๊ะเสวยพระ
กระยาหารเข้าอย่างเช่นเคยทุกวัน เมื่อโต๊ะอาหารพร้อมนางสนมคน

หนึ่งก็เดินเข้ามายังห้องบรรทม หน้าประตูห้องมีบรรดาทหารต้นห้องคอยรักษาการณ์อย่างแน่นหนา นางพยายามมองหาองค์จักรพรรดิแต่ไม่พบ จึงเดินออกไปยังระเบียง แต่แล้วก็ต้องตกใจกับผิวกายสีเทาและดวงพระเนตรสีน้ำเงินขององค์จักรพรรดิ

นกอินทรีที่มองเห็นนางสนมเข้ามา จึงกางปีกของมันออกและกลายร่างเป็นนกปีศาจสีดำตัวใหญ่นัยน์ตาสีน้ำเงินพร้อมขลุ่ยคำราม นางถอยร่นไปชนเข้ากับแจกันดอกไม้ที่ตั้งอยู่ตรงระเบียงจนตกลงพื้นแตกกระจาย องค์จักรพรรดิหันกลับมามองในทันที แต่ดวงพระเนตรค่อยแปรเปลี่ยนเป็นปกติ และผิวกายกลับคืนสู่สภาพเดิม นกปีศาจกระโดดเข้าหานางหมายใช้กรงเล็บขย้ำ แต่องค์จักรพรรดิรีบใช้มือห้ามมันเอาไว้ มันจึงบินกลับไปเกาะที่ขอบระเบียงกลายร่างกลับเป็นนกอินทรีขาวดังเดิม

“เจ้าตกใจเพราะเห็นสิ่งใดรึ” จักรพรรดิหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงที่เรียบนิ่ง

นางรีบหลบสายตาทันที “ข้าพระองค์... ข้าพระองค์ไม่เห็นอะไรพระเจ้าคะ”

องค์จักรพรรดิเดินตรงมาหานาง “แน่ใจนะว่าเจ้าไม่เห็นอะไร”

“ไม่เห็นจริงๆ พระเจ้าคะ” นางตอบด้วยน้ำเสียงที่สั่นเครือปน
หวาดกลัว

“สิ่งที่เจ้าเห็นใช่สิ่งนี้หรือไม่” องค์จักรพรรดิถามอีกครั้งและจ้องไป
ที่นาง ครั้นเงยหน้าขึ้นนางถึงกับกรีดร้องด้วยความหวาดกลัวสุดชีวิต
แล้วเสียงของนางก็เงียบหายในทันที

เหล่าทหารต้นห้องที่อยู่ภายนอกห้องบรรทมเมื่อได้ยินเสียงก็วิ่งกรู
กันเข้ามาในห้องด้วยเกรงอันตรายจะเกิดกับองค์จักรพรรดิ

“มีเรื่องอันใดรี” องค์จักรพรรดิถามพวกทหารที่วิ่งกรูกันมาที่
ระเบียง

“ข้าพระองค์ได้ยินเสียงนางสนมกรีดร้อง จึงรีบตามเข้ามาพระเจ้า
ข้า” หัวหน้าทหารรักษาพระองค์ตอบ ขณะสอดสายตามองหานางสนม
แต่นางกลับหายไปอย่างไร้ร่องรอย

“ข้าไม่เห็นผู้ใดเข้ามาในนี้เลย” องค์จักรพรรดิตอบ

“แต่ที่พระหัตถ์ของพระองค์มีเลือดอยู่พระเจ้าข้า” หัวหน้าทหาร
รักษาพระองค์พูดขึ้นเมื่อเห็นคราบเลือดที่มือของจักรพรรดิ

องค์จักรพรรดิยกมือของตนขึ้นมาดูก่อนใช้ริมฝีปากดูดเลือดที่มือ
ของตน “ข้าโดนแจกันที่ตกแตกบาดนะ ไม่ต้องเป็นห่วง”

“อย่างนั้นเองหรือกรีพระเจ้าข้า” หัวหน้าที่ทหารตอบแต่ยังมีสีหน้า
กลางแคลง

จากนั้นขุนนางผู้หนึ่งก็เดินเข้ามายังห้องบรรทม “ได้เวลาเข้าสู่พิธี
รับมอบเครื่องราชบรรณาการแล้วพระเจ้าข้า”

“ข้าจะไปเดี๋ยวนี้ สั่งยกเล็กอาหารมือเข้าด้วย” องค์จักรพรรดิตอบ
ก่อนสะบัดกายเดินออกจากห้องบรรทมไปโดยมีขุนนางเดินตามอยู่ไม่
ห่าง

พวกทหารที่ยังสงสัยและแคลงใจ ต่างพากันเดินตรวจตราบริเวณ
รอบระเบียงอีกครั้ง เมื่อไม่พบสิ่งผิดปกติอันใด จึงได้แต่มองหน้ากัน
และกัน เพราะพวกเขามั่นใจว่าขณะเฝ้าอยู่ที่ประตูห้องบรรทมต่างก็ได้
เห็นนางสนมนางหนึ่งเดินเข้ามา แต่นางกลับออกไปแต่เมื่อใดกัน ทั้ง
ยังไม่ทึ่งร่องรอยใดใดไว้เลย

นักอินทรีชาวบินโฉบไปเกาะอยู่บนหลังคาของปราสาทอยู่ครู่หนึ่ง
ก่อนจะบินตรงไปยังใจกลางมหานครซีดาลอีกครั้ง

ไม่ไกลจากปราสาทไฟโลล่ามากนักชาวเมืองเริ่มทยอยออกมารอดู
ริ้วขบวนแห่ที่ทางการได้จัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองการครองราชย์ครบปีที่ 9
ของจักรพรรดิเฮกซ่า โดยขบวนจะเริ่มแห่ออกจากประตูปราสาทหิน
ไฟโลล่า แล้วเดินไปตามท้องถนนผ่านจุดสำคัญต่างๆรอบเมือง

สองฟากถนนมีการตกแต่งประดับประดาด้วยธงสีทองรูปหัวสิงห์
ตราสัญลักษณ์ประจำพระองค์ซึ่งโบกสะบัดไปมาด้วยแรงลม ขบวน
แตรบรรเลงเพลงสุดแสนอีกทีกไปตามท้องถนน ผู้คนต่างให้ร้องด้วย
ความยินดี

ไม่ไกลจากเส้นทางเดินขบวนมากนัก มีอ่างน้ำพุทรงกลมสีขาว
ขนาดใหญ่สวยวิจิตรตระการตา มันตั้งอยู่ตรงลานกว้างที่พื้นปูด้วย
กระเบื้องหลากสี สวยงาม บริเวณโดยรอบลานแห่งนี้มีบ้านสองชั้นทรง
จั่วที่ทำด้วยสีอ่อนหลายสีอยู่รายล้อม บ้านทุกหลังนิยมปลูกดอกไม้
ห้อยแขวนไว้ตรงหน้าต่างสร้างความสวยงามให้กับใจกลางเมืองนี้เป็น
อย่างมาก ช้างน้ำพุมีเหล่าทหารยืนอ่านพระราชประวัติและพระอัจฉริยะ
ภาพขององค์จักรพรรดิเฮกซ่าโดยมีบรรดาชาวบ้านมามุงดู และให้
ความสนใจเป็นจำนวนมาก

ในเวลาเดียวกันตรงมุมถนนอีกด้านหนึ่งของอ่างน้ำพุ อดีตขุนนาง
แก่ผู้ถูกปลดเกษียณแล้วคนหนึ่งยื่นแจกแผ่นกระดาษเขียนด้วยลายมือ
ของเขาให้กับชาวเมืองโดยรอบ ซึ่งเมื่อชาวเมืองคนใดได้อ่านเนื้อหา
ของมันแล้วต่างก็ตกตะลึง บ้างก็ขย่ำทึ่งตันที่ที่อ่านจบ บ้างขย่ำแล้ว
ขำกว้างใส่อดีตขุนนางเฒ่าอย่างหัวเสียเพราะไม่เชื่อในข้อความและ
เรื่องราวดังกล่าว แต่อย่างน้อยมันก็ช่วยตอกย้ำให้กับชาวเมืองจำนวน

ไม่น้อยที่เคยได้ยินเรื่องราวเหล่านี้มาบ้าง จึงมีหลายคนจับกลุ่ม
ถกเถียงกันถึงเรื่องราวในแผ่นกระดาษที่ได้รับกับข่าวลับที่เล็ดลอด
ออกมาจากในวัง

ทหารอัศวินรักษาพระองค์ห้าคน สวมหมวกเหล็กคลุมใบหน้า ใน
มือเตรียมอาวุธพร้อม ต่างชี้ทานรณาสัตว์ที่วิ่งสองขาตรงรี่เข้าไปหาอดีต
ขุนนางจากนั้นบังคับทานรณาสัตว์ตรงหน้า ชาวเมืองที่อยู่ใกล้บริเวณ
นั้นต่างหวาดกลัวและพากันขยับถอยห่างออกไป

“ท่าน**เฮมู**ทางเราได้ข่าวว่าท่านแฉงานเขียนที่บิดเบือนเกี่ยวกับ
องค์จักรพรรดิเฮกซ่า พวกเราเลยมาขอตรวจ” ทหารอัศวินที่ดูมีท่าที
คุ่นเคยกับอดีตขุนนางผู้นี้พูดขึ้น

“เจ้าเองก็ควรจะได้อ่านเรื่องนี้” เฮมูอดีตขุนนางตอบอย่างเป็นมิตร
พร้อมยื่นแผ่นกระดาษที่ตนเขียนให้ ทหารอัศวินคนนั้นหยิบ
แผ่นกระดาษขึ้นมาและเริ่มอ่าน

‘เบื้องหลังความยิ่งใหญ่ ของผู้รับอำนาจจากปีศาจ’ นี้เป็น
ความจริงที่ข้าไม่สามารถปกปิดมันได้อีกต่อไป

องค์จักรพรรดิเฮกซ่าได้ทรงก้าวขึ้นครองราชย์เมื่อมี
พระชนมายุห้าพรรษา ขณะนั้นพระวรกายของพระองค์ไม่
แข็งแรงมากนัก และเป็นที่น่าตกใจว่าพระองค์คงจะครองราชย์

ได้ไม่เกินหนึ่งพรรษา เวลานั้นเหล่าเชื้อพระวงศ์และขุนนางหลายคนเริ่มมีท่าทีแข็งกระด้าง หลายคนคิดแย่งชิงบัลลังก์ ทำให้พระมเหสีแอนเดอรัสน์ผู้เป็นพระมารดาขององค์จักรพรรดิเฮกซ่าไม่สบายพระทัยเป็นอย่างมาก แต่แล้วคืนหนึ่งที่จักรพรรดิเฮกซ่าประชวรหนัก หมอหลวงรายงานพระมเหสีว่าองค์จักรพรรดิจะอยู่ได้ไม่เกินคืนนั้น มีคนยินเสียงกรีดร้องดังออกมาจากห้องบรรทมขององค์จักรพรรดิตลอดทั้งคืน

ในเช้าวันต่อมาองค์จักรพรรดิกลับทรงมีพระวรกายที่แข็งแรงเหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคน หมอหลวงและนางสนมที่ดูแลรับใช้พระองค์สองคนในคืนนั้นได้หายตัวไปอย่างเป็นปริศนา เหตุการณ์ครั้งนั้นมีแต่พระมเหสี แอนเดอรัสน์ เท่านั้นที่รู้เห็นเหตุการณ์

หลังจากนั้นก็เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในปราสาทเหล่าเชื้อพระวงศ์และขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่เคยมีท่าทีแข็งกระด้างต่อองค์จักรพรรดิก็หายสาบสูญไปที่ละคนสองคนอย่างไรร่องรอย เชื้อพระวงศ์และเหล่าขุนนางที่เหลือต่างหวาดกลัวว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับตน หลายคนจึงรีบเข้ามาสวามิภักดิ์

หลังจากพระองค์ขึ้นครองราชย์ได้สี่พรรษาได้เกิดการก่อกบฏของพวกทาสในเมืองคอนคาโร ตอนนั้นพวกทาสมีชัยเหนือกองกำลังของจักรวรรดิ หนึ่งเดือนให้หลังจักรพรรดิเฮกซ่าผู้มี

พระชนมายุได้เพียงเก้าพรรษาได้ยกกำลังเพียงแค่นี้กองพัน
เข้าตีพวกกบฏด้วยพระองค์เอง และเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็
เกิดขึ้น ทั้งเหล่ากบฏและทหารของพระองค์ที่ออกไปร่วมรบตาย
เกลี้ยงไม่มีใครรอด คงมีเพียงองค์จักรพรรดิเฮกซ่าเพียงพระองค์
เดียวเดินกลับออกมาจากสนามรบ พระวรกายเต็มไปด้วยเลือด
ผู้คนที่พบเห็นได้เล่าขานกันว่าพระองค์หัวเราะอย่างบ้าคลั่ง
ดุจดั่งปีศาจ

ทหารอัศวินอ่านจบจึงเงยหน้าขึ้นสีหน้าบ่งบอกถึงความหนักใจ
“ท่านเฮมู ท่านเคยเป็นถึงขุนนางชั้นสูงที่ดูแลความเรียบร้อยใน
ปราสาท ท่านไม่น่าทำเรื่องแบบนี้เลย”

“ข้าไม่ต้องการให้พวกเจ้าลำบากใจหรอก” เฮมูอดีตขุนนางใน
ปราสาทตอบก่อนที่จะยื่นมือทั้งสองข้างให้ทหารอัศวินทั้งห้าคนจับกุม
ทหารอัศวินคนหนึ่งโดดลงจากหลังท่านรึน่าและเดินเข้าไปหาเฮมู
พร้อมใส่ตรวนอย่างลึกลับ “ข้าขอโทษที่ล่วงเกินท่าน” จากนั้นเขาก็ฝืน
ใจล็อกใส่ตรวนที่ข้อมือของคนที่พวกตนนับถือและยำเกรง

ใกล้กันนั้นนกอินทรีขาวเกาะอยู่บนต้นไม้จับจ้องมายังเฮมูและ
เหล่าทหารอัศวินรักษาพระองค์ ไม่มีใครรู้ว่ามันเกาะอยู่ที่นั่นนาน
เท่าใดแล้ว มันจ้องมองอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถีบตัวโถมลงมาอย่างรวดเร็ว

และกลายเป็นนักปีศาจในฉบับหลัง ดวงตาของมันเปล่งแสงสีน้ำเงิน โฉบถลาลงมาที่เฮมูที่ถูกล็อกโซ่ตรวนอยู่ มันบินผ่านร่างชายแก่ไปอย่างรวดเร็วก่อนจะบินมาเกาะที่เดิมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น อึดใจเดียวชายแก่ค่อยๆ ล้มลงจมกองเลือด สร้างความหวาดกลัวให้กับผู้คนที่พบเห็นเป็นอย่างมาก

เหล่าทหารอัศวินรักษาพระองค์รีบวิ่งมาพยุงชายแก่ขึ้น แต่ก็เข้าไปเสียแล้วเขาสิ้นใจแต่เสียวนาที่แรกที่นักปีศาจโฉบผ่านร่าง ข้างกายชายแก่แผ่นกระดาดษเปื้อนเลือดปลิวว่อนกระจัดกระจาย ทหารอัศวินรักษาพระองค์เงยหน้าขึ้นมองนักปีศาจที่เกาะอยู่บนต้นไม้เมื่อครู่นี้แต่ทว่ามันได้บินหายไปเสียแล้ว

ในคำคืนของการเฉลิมฉลอง งานเลี้ยงที่ยิ่งใหญ่อลังการถูกจัดขึ้นภายในห้องโถงในปราสาท เหล่าขุนนางชั้นสูงผู้ถูกเชิญมาร่วมงานต่างทยอยกันเข้ามา ส่วนบรรดาทหารอัศวินรักษาพระองค์ต่างก็เข้มงวดในการตรวจตราทั่วบริเวณปราสาท

ทั้งนี้**มเหสีแอนเดอรัสน**พระมารดาขององค์จักรพรรดิเฮกซ่าไส ้วยสี่สิบปีรับสั่งไม่ให้บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องข้องกับงานเลี้ยงเข้าออกภายในงาน ซึ่งรวมถึงเหล่าอัศวินรักษาพระองค์ทุกนาย

ขณะงานเลี้ยงดำเนินไปจู่ๆ เรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น พวกทหาร
อัศวินรักษาพระองค์คล้ายยืมเสียงประหลาดดังมาจากห้องจัดเลี้ยง
แล้วตามมาด้วยเสียงกรีดร้องอย่างสยดสยองของผู้คนในงาน

เมื่อเหล่าอัศวินรักษาพระองค์ไปถึงประตูบานใหญ่ซึ่งถูกปิดล็อก
จากข้างใน จึงช่วยกันทำลายประตูให้เปิดออกโดยใช้ไม้ซุงขนาดใหญ่
กระทุ้งไปที่ประตู พลันที่ประตูล้มครืนเหล่าทหารอัศวินที่กรูเข้าไปใน
ห้องจัดเลี้ยงต่างขวัญผวากับภาพที่เห็น เลือดสดๆ สีแดงฉานสาด
กระเซ็นไปทั่วกำแพงและเพดานห้อง โต๊ะจัดเลี้ยงและเก้าอี้เปื้อนเลือด
แตกหักกระจัดกระจายไปคนละทิศทาง กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง เหล่า
ขุนนางและข้าทาสบริวารถูกฆ่าตายหมด ไม่เว้นแม้แต่พระมเหสีแอน
เดออร์สัน สภาพศพทั้งหมดคล้ายถูกอะไรบางอย่างบดขยี้ แขนขาขาด
กระจายเกลื่อนพื้น กลางห้ององค์จักรพรรดิเฮกซ่านอนคว่ำหน้าจมกอง
เลือดอยู่

อัศวินรักษาพระองค์นายหนึ่งพยายามตั้งสติรีบเข้าไปพยุงองค์
จักรพรรดิขึ้น โลहितจากดวงตา หู และจมูกไหลโหมมไปทั้งพระพักตร์
“ข้าถูกยาพิษ” องค์จักรพรรดิเผยอริมฝีปากพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่
แห้งผาก

“องค์จักรพรรดิต้องยาพิษ ตามหมอลวงมา” เหล่าอัศวินรีบ
ช่วยกันอุ้มร่างจักรพรรดิหนุ่มออกไปจากห้อง ทหารที่เหลือต่างกระจาย
กำลังไปทั่วบริเวณพระราชวังและทั่วมหานครซีดาลเพื่อไล่ล่าบุคคลที่
ก่อเหตุร้ายครั้งนี้ตลอดคืน แต่ก็หาไม่มีแววไม่

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสร้างความสะเทือนขวัญให้แก่ชาวเมืองเป็น
อย่างมาก ชุมนางบางคนที่ไม่ได้เข้าร่วมงานเลี้ยง และเคยคัดค้านการ
ทำสงครามกับจักรวรรดิมาเทลารุสถูกตั้งข้อกล่าวหาโดยปราศจากการ
ไต่สวน กระทั่งถูกจับไปประหารสิ้นทั้งครอบครัวอย่างไร้ความปราณี
ความตั้งใจในการประกาศสงครามกับจักรวรรดิมาเทลารุสของพระองค์
จึงต้องเลือนออกไปอย่างไม่มีกำหนด

ขณะเดียวกันในท้องพระโรงที่งดงามของ**ปราสาททาทซี** แห่ง**เมือง
ทาทซี** เมืองหลวงของ**จักรวรรดิมาเทลารุส** ทหารองครักษ์ยืนนิ่งรักษา
ความปลอดภัยอยู่โดยรอบ องค์**จักรพรรดิฟานซีส**ผู้มีพระชนมายุห้า
สิบพรรษา ประทับนั่งเอามือกุมขมับอยู่บนบัลลังก์ทองคำด้านในสุด
ของท้องพระโรง ฉลองพระองค์ด้วยชุดคลุมสีทองเลื่อมปักลาย พระ
เกศาสีขาวโพลน มีมงกุฎทองคำฝังเพชรเม็ดเขื่องสวมบนศีรษะ ข้าง
กายของพระองค์ **องค์หญิงนาลู**ผู้เยาว์วัยซึ่งมีพระชนมายุได้สิบสอง

พรรษา ผมสีดำยาวสลวย ผิวสีน้ำตาล สวมผ้าคลุมสีทองกำลังรบเร้า
บิดาของตน

“เสด็จพ่อ อนุญาตให้ข้าจัดงานโคมอีกครั้งนะเพคะ” นางร้องขอ
องค์จักรพรรดิสายห้าว “นี่เจ้าจะบ้าไปแล้ววี งานโคมจัดกันแค่ปีละ
ครั้ง”

“ไม่รู้ละข้าอยากจะทำอีกครั้งนี่นา” นางเริ่มอแง
พลันทหารหน่วยข่าวกรองคนหนึ่งก็เข้ามาในห้องพระโรงอย่าง
รีบเร่ง “พระอาณานิพนธ์เกล้า มีรายงานด่วนพระเจ้าข้า”

“นี่เจ้าไม่เห็นรี ว่าข้ากำลังสนทนากับเสด็จพ่ออยู่ ออกไปเดี๋ยวนี้
นะ” องค์หญิงยืนกอดอกตะคอกใส่อย่างไม่สบอารมณ์

“ขอพระราชทานอภัยพระเจ้าข้า” ทหารหน่วยข่าวกรองได้แต่น้อม
ศีรษะเป็นการขออภัย

องค์จักรพรรดิสายห้าวกับพฤติกรรมของบุตรสาวของพระองค์
ก่อนที่จะหันไปถามทหารคนดังกล่าว “มีเรื่องอันใดรี”

ทหารหนุ่มเงยหน้าขึ้น แต่ก็ต้องประสานเข้ากับพระพักตร์ขององค์
หญิงซึ่งจ้องเขม็งมาที่เขาด้วยความโกรธเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ เขา
เลียงหลบสายตาของนางแล้วรายงาน “นกเข็นนำสื่อสารจากสายลับ
ของเราที่แฝงตัวอยู่ในจักรวรรดิเซวิเนล่านำข้อความกลับมา ความว่า

ทูตที่เราส่งไปแสดงความยินดีในวันเฉลิมฉลองครบรอบการครองราชย์ขององค์จักรพรรดิเฮกซ่า ได้ถูกฆ่าตายเสียแล้ว ส่วนสาเหตุกำลังสืบอยู่พระเจ้าข้า”

“ถูกฆ่าตายอย่างนั้นรี” องค์จักรพรรดิมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างครุ่นคิด ขณะสี่พระพักตร์ยังเป็นปกติ พระองค์หาได้ตกใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นแม้แต่น้อย

“เจ้าหมดเรื่องที่จะทูลหรือยัง ข้าจะได้คุยธุระกับท่านพ่อ” องค์หญิงยังคงจ้องเขม็งไปที่ทหารคนนั้น

“เออ.. ยังพระเจ้าข้า” ทหารหนุ่มตอบโดยไม่เงยหน้า

“จิ้งก็เร็วๆ สั้นๆ ข้าไม่มีเวลาจะมารอเจ้าพูดเรื่องไร้สาระเข้าใจไหม” องค์หญิงโกรธเกรี้ยว

องค์จักรพรรดิหันมามองบุตรสาวของตน และย่อมรู้ว่าคนที่กำลังกล่าววาจาไร้สาระคือนางนั่นเอง

“พระมเหสีแอนเดอรัลันถูกลอบปลงพระชนม์ ส่วนองค์จักรพรรดิเฮกซ่าถูกยาพิษที่ร้ายแรงอาการเป็นตายเท่ากันพระเจ้าข้า”

“อะไรนะ” องค์จักรพรรดิแก่อูทาน “เป็นไปได้ยังไง” พระพักตร์ฉายแววกังวลและกั๊กกลุ่ม สถานการณ์เช่นนี้ย่อมไม่ดีนัก เพราะข่าวการ

ลอบสังหารองค์จักรพรรดิเฮกซ่าอาจทำให้คนไม่น้อยพุ่งเป้าว่าเป็นฝีมือของจักรวรรดิมาเทลารุสอย่างไม่ต้องสงสัย

“เจ้าไปได้แล้ว” องค์จักรพรรดิสังหารหมู่ม เขาจึงโค้งคำนับทั้งสองพระองค์ ขณะองค์หญิงยังคงจ้องเหมื่อนจะกินเลือดกินเนื้อ ทหารหมู่มจึงรีบเดินถอยออกไป

“เสด็จพ่อ ทรงอนุญาตนะเจ้าคะ แล้วข้าจะไม่ขออะไรอีกแล้ว” องค์หญิงรีบเร้าต่อโดยไม่สนใจต่อเหตุการณ์บ้านเมืองที่ตกอยู่ในช่วงหัวส่วหน้าขวาน

“เจ้าอยากทำอะไรก็ตามใจเจ้าเถอะ” องค์จักรพรรดิตอบเพื่อตัดรำคาญ

“ขอบพระทัยพระเจ้าคะ ท่านพ่อใจดีที่สุดในโลกเลย” องค์หญิงน้อยกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจออกไปจากห้องพระโรง ทิ้งองค์จักรพรรดิให้กัลดกั่มอยู่เพียงลำพัง

องค์จักรพรรดิฟานซีสนั้นตลอดช่วงระยะเวลาที่ทรงครองราชย์บ้านเมืองไม่เคยไม่สงบสุข ราษฎรทั่วหล้าประชานี่ล้วนดำรงชีพอย่างผาสุก ทั้งสัมพันธ์ไมตรีกับจักรวรรดิเซวีนะล่าก็ไม่เคยคลอนแคลน เรื่องบาดหมางแม้เพียงเล็กน้อยหาเคยเกิดขึ้นไม่ด้วยน้ำพระทัยที่เปี่ยมเมตตาของพระองค์

นับตั้งแต่องค์จักรพรรดิเฮกซ่าขึ้นครองราชย์นั้นแหละ ท่าทีของ
จักรพรรดิเซวิเนล่าดูแข็งกร้าวขึ้นมาก ข่าวลือถึงการก่อสงครามระหว่าง
จักรพรรดิมีมาเป็นระยะ นั้นย่อมก่อให้เกิดความกังวลพระทัยแก่
พระองค์เป็นอย่างมาก

ตอนที่ 6

ยารักษา

แสงอรุณรุ่งสาดส่องเข้ามาในห้องบรรทมที่อยู่บนชั้นสูงสุดของปราสาทหินโพลีไลล่า แต่ดวงอาทิตย์ยังไม่โผล่พ้นขอบฟ้า องค์จักรพรรดิเสกซ่าผู้ต้องยาพิษเมื่อสิบสามปีก่อนนอนหลับตาอยู่บนเตียงหรูหราสีทองขนาดใหญ่ มีเสากลมสีทองตั้งอยู่ทั้งสี่มุมของเตียง ผืนผ้าขาวชั้นดีบางเบาถูกมัดรวบอยู่กับเสาเพื่อให้อากาศถ่ายเท ลมเย็นๆ ยามเช้าตรู่โชยพัดเข้ามาในห้องแผ่วๆ ทำให้ชายผืนผ้าขาวบางไหวยวบยาบ นางสนมสองคนยืนนิ่งอยู่ริมประตูห้องเพื่อคอยให้การรับใช้

ร่างกายของพระองค์นั้นดูชubbและซีดเซียวคล้ายไม่มีเรียวแรงเหมือนดังก่อน พระองค์นอนชมอยู่บนเตียงมาอย่างยาวนานหลายปี ไม่อาจช่วยเหลือตัวเองใดใดได้เลย ขณะไฟแค่นยังแน่นสุ่มอกที่ถูกวางยา มีเพียงสี่พระพักตร์เท่านั้นที่ปรากฏริ้วแห่งความโกรธให้เห็นตลอดเวลา พิษที่ได้รับเป็นพิษที่ทำลายระบบประสาทไม่สามารถแม้จะลุกขึ้นนั่งเองได้ หมอหลวงหลายคนพยายามหาวิธีรักษามาโดยตลอด แต่ต่างก็จมนปัญญา

ทหารอัศวินรักษาพระองค์นายหนึ่งสวมอาภรณ์เต็มยศเดินเข้ามา
มายังห้องบรรทมก่อนจะถวายความเคารพ “ท่านโหรเฒ่า**ลินนอฟ**ขอ
เข้าเฝ้าพระเจ้าข้า”

องค์จักรพรรดิจ้องมองทหารอัศวินรักษาพระองค์อย่างครุ่นคิด
ก่อนจะเปรยขึ้น “ตั้งแต่ข้าถูกวางยามาร่วมสิบสามปี ข้าไม่เห็นโหรเฒ่า
ลินนอฟเลย ไยวันนี้มาขอเข้าเฝ้า คงจักมาพร้อมกับคำทำนายไร้สาระ
อีกละซี ให้เขาเข้ามา”

สิ้นคำสั่งองค์จักรพรรดิ นางสนมสองคนเดินเข้าไปพยุองค์
จักรพรรดิขึ้นนั่งพิงหมอนบนเตียงบรรทม

โหรเฒ่านามลินนอฟเดินถือไม้เท้าค้ำยันตัวเข้ามาในห้องอย่าง
เชื่องช้า เขาโค้งคำนับถวายความเคารพอย่างเต็มพิธีการทันทีที่อยู่
เบื้องหน้าองค์จักรพรรดิ เขาสวมเสื้อคลุมสีขาวหม่นยาวลากพื้น มือ
ข้างขวาถือคทาไม้เท้า ส่วนในมืออีกข้างหอบหนังสือเก่าๆ ที่ขาดไป
เกือบครึ่งเล่ม

“โหรเฒ่าผู้แม่นยำ อะไรดลใจท่านให้มาเยือนที่นี่ได้ ข้านี้เกือบจะ
ลืมไปแล้วว่าปราสาทแห่งนี้ยังคงมีโหรแก่ที่ชื่อลินนอฟอยู่ หรือว่าท่าน
จะมาบอกข้าว่า**ดาวสามดวง**นั้นจะกลืนกินข้าอีก” องค์จักรพรรดิเหน็บ
โหรเฒ่าอย่างไม่ไว้หน้า

“ข้าพระองค์ขอยอมรับ ตั้งแต่พระองค์ต้องยาพิษ ข้าพระองค์ไม่ได้
 เข้าเฝ้าเลย แต่ข้าพระองค์ยังคงจงรักภักดีต่อพระองค์อยู่เสมอ ทั้งนี้
 เพราะข้าพระองค์ออกเดินทางไปพบเหล่าสหายเก่าเพื่อหาวิธีเยียวยา
 และรักษาพระองค์ให้หายจากพิษยาพระเจ้าข้า” โหระเฒ่ากล่าวจบ
 พลังเคลื่อนสายตาที่จับจ้องอยู่ปลายเตียงมาสบตาองค์จักรพรรดิ

องค์จักรพรรดิจดจำแววตาห่วงใยที่โหระเฒ่าจับจ้องพระองค์ได้เป็น
 อย่างดีมันไม่เคยเปลี่ยนแปลง แต่สำหรับพระองค์มันกลับเป็นแววตาที่
 น่าสะอิดสะเอียน ก่อนหน้านี้โหระเฒ่ามักคอยเตือนเกี่ยวกับค่านายให้
 พระองค์ยกเลิกแผนการรวมแผ่นดินของทั้งสองจักรวรรดิ นั่นเป็นเหตุ
 ให้พระองค์ทรงกริ้วและไม่พอพระทัยเป็นอย่างมาก หากโหระเฒ่าไม่ใช่
 คนโปรดขององค์จักรพรรดิองค์ก่อน และเป็นทีเคารพยำเกรงของผู้คน
 ในจักรวรรดิ ปานนี้พระองค์คงเฉดหัวโหระเฒ่าให้พ้นปราสาทไปนาน
 แล้ว

“ท่านจะบอกว่าที่ท่านกลับมา เพราะได้ยาที่สามารถรักษาข้าได้
 แล้วอย่างนั้นรึ” จักรพรรดิถามด้วยน้ำเสียงที่ไม่เป็นมิตรเช่นเคย

“ตัวยานั้นยังไม่พบพระเจ้าข้า ข้าพระองค์เพียงแต่พบวิธีในการหา
 ตัวยาเท่านั้น” โหระเฒ่าตอบ

“อย่างนั้นรี แล้วมันเป็นวิธีไหนละ ลองว่ามาซิ” องค์จักรพรรดิถาม ด้วยท่าทีที่ไม่เชื่อโหรเฒ่าเท่าใดนัก

หลายครั้งที่หมอลหลวงนำยาที่มั่นใจว่าจะรักษาได้มาให้พระองค์ เสวย แต่จนแล้วจนรอดมันกลับหาเห็นผลไม่ ครั้งนี้ถึงจะเป็นโหรเฒ่าผู้ แม่นทำนาย แถมยังไม่ใช้หมอลหลวง จะให้ปักใจเชื่อได้อย่างไร

“ข้าพระองค์ค้นพบหนังสือเล่มหนึ่ง มันอาจช่วยให้พระองค์หาย เป็นปรกติได้พระเจ้าข้า” โหรแก่รายงาน พลังน้อมศีรษะและยื่น หนังสือที่ขาดไปครึ่งเล่มถวายแด่องค์จักรพรรดิ องค์จักรพรรดิพยักหน้า เป็นเชิงให้สัญญาแก่กับนางสนมนางหนึ่ง นางเดินมารับหนังสือจากมือ ชายชราและนำไปถวายแด่องค์จักรพรรดิ

องค์จักรพรรดิพลิกมองหนังสือเล่มนั้นอย่างประหลาดใจ มันเป็น เพียงหนังสือเก่าๆ แถมมีแค่ส่วนครึ่งหลังของหนังสือเท่านั้น ยิ่งได้อ่าน บรรทัดแรกก็อดที่จะยิ้มพระสรวลเป็นเชิงเย้ยโหรเฒ่ามิได้ โหรลินนอพ ได้แต่น้อมศีรษะลง นิ่งงัน ไม่กล้าเอ่ยสิ่งใด “เอลฟ์อย่างนั้นรี นี่ท่านเชื่อ เรื่องพวกเอลฟ์ด้วยหรือนี่” องค์จักรพรรดิถามพลังหัวเราะร่วนไม่หยุด

“ข้าพระองค์ไม่เคยพบเห็นเอลฟ์มาก่อน แต่ข้าพระองค์ขอยืนยัน ว่าเอลฟ์นั้นมีอยู่จริง และถ้ามันเป็นไปตามที่หนังสือบอกไว้ ยาของพวก

เอลฟ์จะเยียวยาพระองค์ให้กลับเป็นปรกติได้พระเจ้าข้า” โหระเฒ่า
ลละล้าลละล้ากทูล

“ท่านมันใจขนาดนั้นเชียรวี” องค์จักรพรรดิถามย้ำ

“ข้าพระองค์มันใจพระเจ้าข้า” พลังทูลเสริม “แต่การที่จะหาเอลฟ์
เจอนั้น ข้าพระองค์คิดว่าเราต้องหาส่วนของหนังสือที่ขาดหายไปให้เจอ
เสียก่อน”

“จากสภาพที่เก๋าจวนขาดเต็มทนของมัน ท่านจะหาอีกครั้งเล่มได้
ที่ไหน ป่านนี้คงเป็นขี้เถ้าไปหมดแล้ว” องค์จักรพรรดิแย้ง

“ทำยหนังสือเล่มนี้ มีชื่อผู้เขียนจารึกเอาไว้ เขาคือนักปราชญ์
ชาวเมืองอาซาบิรานของจักรวรรดิมาเทลารุส มันถูกเขียนขึ้นเมื่อ
หลายสิบปีก่อน ข้าพระองค์ไปพบครึ่งส่วนของหนังสือเล่มนี้ที่
หมู่บ้านหนึ่งใกล้เมืองอาซาบิราน คาดการณ์ว่าส่วนที่เหลือน่าจะยังอยู่
แถวนั้น”

“นี่ท่านคงอยากให้ข้าเชื่อเรื่องเอลฟ์นี้จริงๆใช่ไหม” องค์จักรพรรดิ
ย้ำ แต่หามีเสียงตอบใดๆ จากโหระเฒ่าไม่ “ทหาร” องค์จักรพรรดิตะโกน
ออกไปยังนอกห้องบรรทม

ทหารอัศวินรักษาพระองค์คนเดิมวิ่งกลับเข้ามาพร้อมน้ำอมรับ
คำสั่ง “มีอะไรให้ข้าพระบาทรับใช้พระเจ้าข้า”

“ไปตามท่าน**วาเรวีสมา**” องค์จักรพรรดิสั่ง

“พระเจ้าข้า” ทหารอัศวินรักษาพระองค์โค้งศีรษะลงก่อนจะเดิน
ถอยออกไป

โหรแก่ลिनนอฟรู้จักวาเรวีดี เขาเป็นขุนนางชั้นสูงที่ปราศรัยเปรี๊ยะ
แต่มีช่วงจังหวะการพูดที่ดูพิลึกคล้ายเด็กเฟิงจะหัดพูด

ในอดีต หลายครั้งที่วาเรวีไม่พอใจลिनนอฟที่ชอบเข้ามาขัดขวาง
โครงการของเขา ทั้งองค์จักรพรรดิองค์ก่อนก็เห็นดีเห็นงามกับลिनนอฟ
อยู่ร่ำไป มีอยู่ครั้งหนึ่งที่วาเรวีโกรธลिनนอฟเป็นเพื่อนเป็นไฟ ครั้งนั้นสภา
เหล่าขุนนางเห็นพ้องต้องกันกับเรื่องการสร้างเขื่อนกั้นน้ำขนาดใหญ่
ด้วยระบบชลประทานสมัยใหม่ทางตอนใต้มหานครซีดาลแห่งนี้ แต่
องค์จักรพรรดิกลับมีพระบัญชาให้ยกเลิกเพียงเพราะคำทำนายของโหร
เฒ่าลिनนอฟเพียงคนเดียว

จักรพรรดิหันกลับมาตรัสกับโหรแก่ “ข้าจะแต่งตั้งวาเรวีไปเป็น
ผู้ว่าการที่**เมืองซาปี** ซึ่งเป็นเขตชายแดนของเราติดกับ**เมืองอาซาบิ
ราน** และข้าจะมอบหมายให้เขาเป็นคนจัดการเรื่องนี้”

“ทุกอย่างให้เป็นไปตามความพอพระทัยของพระองค์พระเจ้าข้า
ถ้าเช่นนั้นกระหม่อมขอทูลลา” ลินนอฟ โค้งศีรษะถวายความเคารพ
เต็มพิธีการอีกครั้ง แต่ยังไม่ทันได้หันหลังกลับ องค์จักรพรรดิตรัสเป็น

เชิงเยาะว่า “ผู้คนคงจะหัวเราะขำน่าดู หากรู้ว่าข้างมงายเรื่องเอลฟ์บ้างนี่”

โหราชะงักนิดหนึ่งก่อนเดินออกไปเจียบๆ ระหว่างถึงทางเดินในปราสาทที่มีทหารยืนเฝ้าเวรอยู่ไม่ไกลจากห้องบรรทมขององค์จักรพรรดิมากนัก วาเรวีสขุนนางชั้นสูงซึ่งมีอายุอ่อนกว่าลินนอฟอยู่ไม่กี่ปีก็เดินสวนทางมา วาเรวีสสวมชุดคลุมสีดำเดินมาพร้อมกับถือคทาโลหะที่มีหัวคทาเป็นรูปหัวเสือแยกเขี้ยวดูน่าครั่นคร้าม

“อะ ไรว่ หอบ ท่าน มา ถึง ห้อง บรรทม ของ องค์ จักรพรรดิ ได้” วาเรวีสเอ่ยทักด้วยสำเนียงที่คล้ายคนพูดไม่ชัด พร้อมกับบรอยยิ้มที่ดูไม่เป็นมิตรเท่าใดนัก

ลินนอฟไม่ได้ตอบเขาได้แต่เดินเลี้ยวไปยังทางเดินเพื่อลงไปชั้นล่างของปราสาท

“ท่าน ลืม สหาย คน นี้ แล้ว รึ” วาเรวีสยังไม่ลดละ ตะโกนไล่ล้งเขามา และมองด้วยสายตาเคียดแค้นชิงชัง “ใกล้ ลิ่น อ้า นาง ของ ท่านแล้ว จง อย่า ลืม ว่า ท่าน เคย ทำ อะ ไรว่”

แต่ลินนอฟก็ยังคงเดินต่อไปและหาใส่ใจในถ้อยคำของวาเรวีสไม่ ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดโหราชะมาถึงได้จงรักภักดีและเป็นห่วงเป็นใยต่อองค์จักรพรรดิเพียงนี้ แม้องค์จักรพรรดิจะไม่เคยเห็นความดีของเขาเลย

หลังจากวาเรวีส์ได้รับตำแหน่งเป็นผู้ว่าการที่เมืองซาบีแล้ว เขาก็เริ่มแผนการแทรกซึมสายลับจำนวนไม่น้อยเข้าไปแฝงตัวยังเมืองอาซาบีรานไม่ว่าจะเป็นพ่อค้าแม่ค้าไปจนถึงแม้กระทั่งขอทานในเมืองท่าแห่งนี้ โดยมีเป้าหมายคือการตามหาร่องรอยของหนังสือเอลฟ์ที่ขาดหายไปอีกครั้งเล่ม

ตอนที่ 7

น้ำตกสายรุ้ง

สายลมอ่อนๆ ยามบ่ายพัดผ่านทิวหญ้าแห้งสีเหลืองอร่ามพลิวไปทั่วทุ่งเป็นภาพที่งามจับตา ขณะดอกหญ้าหลุดจากฝักม้วนตัวปลิวว่อนไปตามสายลม

“ตามมาให้ทันซิ” **ไรล์ฮาน** แผลคนสุดท้อง ซึ่งบัดนี้อายุอย่างสิบสี่ปีหันหลังตะโกนกลับไปในทิศที่วิ่งมา เขายิ้มร่าอย่างสนุกในมือถือดาบไม้หวัดฟันแหวกต้นหญ้าที่ขวางหน้าอย่างแคล่วคล่อง ดูเหมือนจงใจวิ่งหนีบางอย่างเข้ามาในทุ่งกว้าง ชักพักเขาก็ต้องชะงัก และตะลึงมองออกไปยังทุ่งหญ้ายากว้างเบื้องหน้าเหมือนต้องมนต์สะกด ‘อา ช่างงามอะไรเช่นนี้’

“อย่าหนีนะ **ไรล์ฮาน**” **อาน** เด็กหนุ่มร่างอ้วนถือดาบไม้วิ่งไล่ตามมาข้างหลัง

“พี่วะ! ไฉน เจ็บนะ” เสียงดาบไม้กระทบแผ่นหลังของไรล์ฮานและตามด้วยเสียงร้องครวญของเขา

“เจ้าแพ้แล้ว ไรล์ฮาน” **อาน** พุดขณะยื่นหอบอยู่

“ดูโน้นซิอาน” ไรล์ฮานชี้ให้ดูทุ่งกว้าง

“ว้าว สวยจังเลยอะ” อานอุทานออกมาอย่างไม่ตั้งใจ ความงามแห่งทุ่งหญ้ากว้างสะกดเขาไปด้วยอีกคน

“วันข้างหน้า ข้าจะสร้างบ้านใต้**ต้นไม้ต้นต้นนั้น**” ไรล์ฮานเพื่อความฝันกลางวันซึ่งไปที่ต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาริมทุ่งกว้าง

“ถ้าอย่างนั้นเมื่อข้าได้เป็นเจ้าของแล้ว ข้าจะมาสร้างวังไว้ข้างๆ บ้านเจ้า” อานเด็กอ้วนผู้ที่ฝันอยากเป็นเจ้าของเมืองพูดเสริมขึ้นอย่างนឹกสนุก

“พี๊วะ! โอ้ย” ไรล์ฮานฟาดดาบเข้าไปที่หลังของอาน แล้ววิ่งหนีต่อ

“เล่นที่เปลออีกแล้วนะ” อานบ่นครางแล้วแผ่นกระโจนตามไรล์ฮานไป

เด็กทั้งสองวิ่งผ่านทุ่งหญ้าไปทางเทือกเขาสูงที่ทอดตระหง่านสุดลูกหูลูกตา มันเป็นเทือกเขาที่แบ่งเขตระหว่างสองจักรวรรดิ ซึ่งทอดยาวมาจากเมืองอาซาบิราน

“ไรล์ฮาน นี่เจ้าจะวิ่งไปไหน” เด็กอ้วนที่วิ่งตามตะโกนถาม

“ข้าจะไปน้ำตกสายรุ้ง” ไรล์ฮานตะโกนตอบโดยไม่ได้หันกลับ และยังคงวิ่งไปข้างหน้า

“แม่ข้าไม่ให้ไปที่นั่น” อานที่วิ่งตามมาหยุดก็ก และตะโกนบอก ไรล์ฮาน “ที่นั่นมีวานเดอร์ล่าอยู่นะ”

“เจ้ากลัววี” ไรล์ฮานหยุดวิ่งและหันมาตะโกนถาม อานหยุดคิดครู่หนึ่งก่อนวิ่งไล่ไรล์ฮานต่อ “ข้าไม่กลัวหรอก” ไรล์ฮานเห็นดังนั้นจึงวิ่งหนีอาน และเข้าใกล้เพื่ออกเขาเข้าไปทุกที กระทั่งแว่วเสียงน้ำตกกระทบพื้นผิวดังซ่าๆ อยู่ไม่ไกล

เสียงน้ำตกตกกระทบผิวน้ำและโกรกหินดังสนั่นไปทั่วบริเวณกลบ เสียงร้องหาคู่ของนกที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้เขียวขจีเสียดสี ดินที่ชุ่มไปด้วย น้ำทำให้พื้นที่บริเวณนี้อุดมสมบูรณ์ไปด้วยไม้นานาพรรณ

“ไรล์ฮานเจ้าอยู่ไหน” อานที่เพิ่งวิ่งมาถึงตะโกนก็องเรียกเพื่อน เขาเดินมาที่ริมธารอย่างระมัดระวัง และชะงักมองหาไรล์ฮานใกล้กับน้ำตก ก่อนย่อตัวลงนั่ง

ทันใดนั้นไรล์ฮานก็วิ่งมาผลักเขาจากด้านหลังจนกระเด็นตกลงไปในน้ำ ลำธาร ร่างของอานกระทบกับผิวน้ำตุ้มใหญ่จนน้ำแตกกระจายไปทั่ว

“เจ้าอ้วนเจ้าหลงกลข้าแล้ว” ไรล์ฮานหัวเราะด้วยความชอบใจ

“ข้าว่าอย่าไม่เป็น อูบ!” อานที่กำลังล้าลักน้ำตะโกนร้องอย่างเสียขวัญ ไรล์ฮานยืนยิ้มมองเพื่อนอย่างสนุกก่อนที่จะกระโดดลงไปช่วยดันก้นของอานขึ้นมาเกยตื้นข้างๆ น้ำตก

“แฮ่กๆ..” อานนอนคว่ำหน้ากับตลิ่งหอบหายใจอย่างหมดแรง

“ข้าไม่มีวันทิ้งเจ้าหรอก” ไรล์ฮานพูดขึ้นขณะที่ลอยตัวอยู่ในน้ำ

“ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ทิ้งข้า แต่ถ้าเจ้ามาช่วยข้าไม่ทันละ” อานพูดอย่างน้อยใจ

“โตขนาดนี้แล้วยังว่าอย่าไม่เป็นอีก นี่นะรีที่บอกว่าจะป็นเจ้าเมือง” ไรล์ฮานกระเช้าเหย

อานพลิกตัวนอนหงายและลุกขึ้นนั่ง “ข้ามีความฝันของข้า ถ้าข้าเป็นเจ้าเมืองข้าจะสั่งเขียนเจ้าสามร้อยที่ เจ้าชาวบ้าน”

“อะฮ้า ไม่มีใครจับข้าได้หรอก” ไรล์ฮานพูดพร้อมกลับตีกรรเชียงแหวกว่ายไปมาในน้ำ

อานค่อยๆ ขยับตัวมาที่น้ำตกเอาน้ำหย่อนลงไปใต้น้ำที่เย็นจับใจ

“อีกหน่อยเจ้าจะเป็นอะไร เจ้าเคยคิดไหม” อานถามขึ้น

“ถ้าเจ้าเป็นเจ้าเมือง ข้าก็จะเป็นแม่ทัพที่ยิ่งใหญ่” ไรล์ฮานตอบ

“ข้าไม่ได้ถามเล่นๆนะ” อานทำเสียงดุ

“ข้าอยากจะเป็นอัศวินที่ไม่เคยแพ้ใคร เหมือนอารามุส” ไรล์ฮานตอบด้วยน้ำเสียงที่จริงจังก่อนมองมาที่อานและอมยิ้ม “ข้าจะปกป้องท่านเจ้าเมืองที่วายน้ำไม่เป็น” ไรล์ฮานหัวเราะว่า

“เป็นเจ้าเมืองไม่ต้องวายน้ำหรอก ข้าจะสั่งให้ทหารสร้างเรือยักษ์ที่ไม่มีวันจม ดั่งนั้นเห็นไม่จำเป็นต้องวายน้ำเป็น” อานตอบอย่างมั่นใจ

“ไม่ วันนี้ข้าจะสอนเจ้าให้วายน้ำให้เป็น คุณนะ” ไรล์ฮานพูดพร้อมกับดำมุดลงไปใต้น้ำ

อานยืนขึ้นมองดูเพื่อนที่ดำดิ่งหายลงไปได้ น้ำ เขายืนมองอยู่นานแต่ไม่เห็นไรล์ฮานโผล่ขึ้นมาสักที พลันนึกเป็นห่วงเพื่อนที่ดำลงไปนานจนผิดสังเกต

“ไรล์ฮานเจ้าอยู่ไหน ขึ้นมาเถอะ อย่าแกลิ่งข้านะ” อานตะโกนพร้อมกับชะเง้อมองไปทั่วผืนน้ำ ใจก็อยากกระโจนลงไปแต่ติดที่วายน้ำไม่เป็น

ไม่นานไรล์ฮานก็โผล่พรวดขึ้นมาข้างหน้าอานที่ก้มๆ เงยๆ และดึงอานลงไปใต้น้ำอีกครั้ง “ตุ้ม” อานพยายามตะเกียกตะกายว่ายผลุบๆ โผล่ๆ แขนขาป้ายปิดไปมา “ช่วยด้วยๆ”

“นอนหงาย กลางแขนกลางขาออก อย่าตื่น” ไรล์ฮานที่ลอยตัว
อยู่ในน้ำข้างๆ อานตะโกนบอกเพื่อนให้ทำตาม

อานได้ยืนตั้งนั้นก็พยายามทำตามแต่ก็ยังตะกายอยู่เล็กน้อย
ไม่นานนักอานก็ลอยขึ้นมาบนผิวน้ำด้วยสีหน้าตื่นๆ ในท่านอน
หงายนิ่งๆ นั้นโดยที่ไม่ต้องออกแรงตะกายน้ำ

“เห็นไหมเข้าบอกแล้ว” ไรล์ฮานพูดขึ้น

“เข้าไม่จม ฮ่าๆ เข้าไม่จม” อานตะโกนดีใจขณะลอยตัวบอบบองอยู่ใน
น้ำ “แปลกจัง ทำไมตัวข้าถึงลอยน้ำได้”

“อารามุสบอกว่าคนตัวอ้วนจะลอยน้ำได้ง่ายกว่าคนร่างผอม”
ไรล์ฮานตอบขณะนอนหงายลอยน้ำอยู่ข้างๆ “ถ้าเจ้าจะว่ายน้ำไป
ข้างหน้า ก็แค่ตีขาและเอามือผลักน้ำเบาๆ”

อานลองทำตามที่ไรล์ฮานบอก สักพักตัวเขาก็ลอยวนไปมาในน้ำ
อย่างสนุก

“หนีไปเจ้าเด็กน้อย หนีไป” มีเสียงหญิงกระซิบอย่างแผ่วเบา
ขึ้นมาในหูของไรล์ฮาน

ไรล์ฮานหยุดว่ายน้ำทันทีและหันมองรอบกายอย่างแปลกใจ

“อาน เจ้าได้ยินเสียงอะไรไหม” ไรล์ฮานถามเพื่อนที่กำลังสนุกกับการว่ายน้ำ

“ไม่เห็นได้ยินเลย” อานตอบอย่างไม่สนใจและยังคงนอนลอยไปมาเหนือน้ำ

“เร็ว หนีไป” เสียงกระซิบนั้นดังขึ้นอีกครั้ง คล้ายดังมาจากในน้ำตก ไรล์ฮานหันไปดู ก็เห็นฝูงนกที่เกาะอยู่ใกล้ๆกันบินเตลิดหนีไปเหมือนตีนกิ้งกือ ลมกระโชกแรงในทันทีทำให้ต้นไม้ไหวติ๊กกันไปมาเสียงเกรียวกราว

“อานข้ารู้สึกแปลกๆ รีบขึ้นจากน้ำเถอะ” ไรล์ฮานตะโกนบอกไม่ทันขาดคำงูยักษ์ตัวเขียวเข้มก็โผล่ขึ้นมาจากน้ำอย่างรวดเร็วจนน้ำกระเซ็นไปทั่ว มันแผ่แม่เบี้ยใหญ่ทำเสียงขู่ดังกังวาน อานตกตะลึงกับเจ้าสัตว์ประหลาดที่โผล่ขึ้นมาจากน้ำจนทำอะไรไม่ถูกได้แต่นอนตัวเกร็งนิ่งอยู่ในน้ำ ไรล์ฮานเห็นดังนั้นก็ว่ายน้ำเข้าไปหา และคว้าตัวอานพยายามลากเข้าฝั่ง แต่ยังไม่ทันที่ทั้งสองจะขึ้นฝั่ง เจ้างูยักษ์ใช้หางของมันฟาดจนเด็กทั้งสองลอยขึ้นบนอากาศ และฟุ้งตัวดิ้นมัดร่างของทั้งสองเลื้อยลากเข้าไปหลังม่านน้ำตกในทันทีขณะที่ขณะเด็กทั้งสองสลบไสลไม่ได้สติ

เจ้าหญิงยักษ์ลากทั้งสองเข้ามาในถ้ำหลังม่านน้ำตก ข้างลำตัวของมัน มีปุ่มย่นๆ ข้างละสองอัน ชั่วครู่ปุ่มนั้นก็ค่อยๆ ยืดออกมาเป็นแขนและ ขาก่อนที่มันจะคลายการขดตัวเปลี่ยนเป็นอุ้มเด็กทั้งสองแล้วเริ่มวิ่งสอง ขาเหมือนกิ่งก่าทะเลทรายก็ไม่ปาน

ภายในถ้ำใต้เทือกเขาสูง ขึ้นอับเพราะมีน้ำซึมผ่านตลอดปี ทั้ง แสงแดดก็ส่องมาไม่ถึงทำให้ทั่วบริเวณถ้ำเย็นยะเยือกดูจมน้ำแข็ง ผ่น ถ้ำเต็มไปด้วยอัญมณีหลากสีผุดออกมาจากตัวผนัง ซึ่งอาจเพราะสิ่ง เหล่านี้จึงทำให้มนุษย์ผู้มากโลภะนำพาตัวเองเข้ามาจบชีวิตเสียในถ้ำ เจ้าหญิงยักษ์ตัวประหลาดคงใช้ของล้ำค่าพวกนี้เป็นเหยื่อล่อความโลภของ มนุษย์

งูยักษ์อุ้มเด็กทั้งสองด้วยขาหน้าที่คล้ายมือวิ่งสองขาเล็กเข้าไปใน ถ้ำอย่างรวดเร็ว จนเจอกับแผงใยสีขาวยาวคล้ายใยแมงมุมขนาดใหญ่ปิด ทางภายในถ้ำเอาไว้ไม่สามารถไปต่อได้

มันเหวี่ยงเด็กทั้งสองไปที่ใยสีขาวเบื้องหน้า ใยเหนียวหนึบรองรับ ร่างเด็กทั้งสองติดอยู่อย่างนั้น ใกล้เคียงๆ กันมีสัตว์รูปร่างคล้ายนก มีปีกสี ขาว ลำตัวสีครีม ไม่มีขน ขนาดเท่าสุนัขบ้าน มือและเท้าเป็นแฉกสีแฉก เหมือนอุ้งเท้านก แต่ที่เป็นอุ้งเท้าจะใหญ่กว่ามือ หัวโต มีเขาเป็นเกลียว

สีแดงยื่นออกมากลางหัว ดวงตากกลมโต มันกำลังพยายามตีปีกของมัน
ให้หลุดออกจากใยเหนียว

ไอน้ำที่เย็นเฉียบบวกกับแรงสั่นของใยเหนียวทำให้ทั้งคู่ค่อยๆ
รู้สึกตัว เด็กทั้งสองพยายามใช้สายตาที่ม่านตากำลังปรับสภาพใน
ความมืดมองไปรอบๆตัว ลำแสงอ่อนๆ ที่สะท้อนมาจากปากถ้ำทำให้
พอมองเห็นเลือนลาง ด้านล่างของใยเหนียวสีขาวล้วนเต็มไปด้วยกอง
กระดูกของสัตว์และมนุษย์ กองทับถมเป็นเนินย่อมๆ

งูยักษ์เดินตรงมาหาอานซึ่งจ้าม้าอ้วนพิพอที่จะกินได้ อิมอรัยกว่า
ดวงตาของมันเปล่งแสงสีแดงส้มในความมืดยิ่งดูน่ากลัว

“อย่าเข้ามานะ” อานร้องและพยายามดิ้นเพื่อให้ตัวเองหลุดจาก
พันนาการของใยเหนียว

ไรล์ฮานก้มมองเบื้องล่าง เห็นดาบปักอยู่กับกองซากกระดูก เขา
พยายามยื้อปลายเท้าไปหาเพื่อหนีบมันขึ้นมา แต่ดาบปักอยู่ไกลเกินไป
ทำให้ขาของเขาเกี่ยวไม่ถึง

งูยักษ์จ้องเขม็งมองเหยื่อของมัน จากนั้นจึงตัวหดหางที่มีปลาย
แหลมขึ้นเงือง่า “ฉีก!” หางแหลมของมันทิ่มไปที่กลางท้องอานอย่าง
จัง

“อาน! ไม่นะ ไ้แงบ้า” ไรล์ฮานตะโกนสุดชีวิตเมื่อเห็นเพื่อนถูก
 แทะงเข้าที่ห้อง

อานร้องครางด้วยความเจ็บปวดก่อนที่จะแน่นิ่งไป พิษจากหาง
 แทะลมของเจ้างูยักษ์ถูกฉีดเข้าสู่ร่างของอาน

หลังจากที่งูยักษ์จัดการกับเหยื่อรายแรกแล้วมันตรงรี่มาที่ไรล์ฮา
 นทันที

ไรล์ฮานพยายามออกแรงข่มตัวขึ้นลงทำให้โยเหินยวนิมที่
 ยึดหยุ่นแดงไปมาจนเท้าของเขาเกี่ยวเข้ากับดาบที่ปักอยู่ เจ้างูยักษ์เงื้อ
 หางของมันอีกครั้งและทิ่มแทงไปที่ร่างของไรล์ฮาน

ไรล์ฮานใช้เท้าเหวี่ยงดาบมาที่มือ จากนั้นหลับตาฟันสวนไปทันที

“อาก!” ไรล์ฮานร้องด้วยความเจ็บปวด

หางของงูยักษ์ปักเข้าที่ไหล่ของไรล์ฮาน แต่หางนั้นก็ถูกไรล์ฮานฟัน
 ขาดและปักคาอยู่อย่างนั้นแต่ไม่ลึกมากนัก โดยที่เจ้างูยักษ์ยังไม่ทันฉีด
 พิษเข้าสู่ร่างของเขา

มันร้องคำรามลั่นสนั่นไปทั่วทั้งถ้ำลงไปด้วยดินม้วนเกลือกกลิ้งไปมา
 กับพื้นถ้ำอย่างเจ็บปวด

ไรล์ฮานค่อยๆ ดึงหางเจ้างูยักษ์ออก และใช้ดาบฟันโยเหินยวนที่
 พันธนาการร่างเขาอยู่จนขาดวิน

เขาดีดตัวลงกับพื้นถ้ารีบตรงไปหาอานทันที แล้ววัดดาบฟันไย
เหนียวสีขาวยอกจากตัวอานจนอานกลิ้งตกมาที่พื้น ก่อนที่จะทิ้งดาบ
และย่อตัวไปแบกอานที่ไร้ลมหายใจขึ้นหลัง

“อย่า! อย่า!” เจ้านกประหลาดที่ติดอยู่กับไยเหนียวร้องลั่นคล้าย
ขอให้ไรล์ฮานช่วยมัน

ไรล์ฮานหันกลับมามอง จูคิดคิดว่าความผิดครั้งนี้เกิดจากตัวเขา
ถ้าไม่ดันทุรังชวนอานมาที่น้ำตกสายรุ้งเรื่องทุกอย่างก็คงไม่เกิดขึ้น เขา
ไม่อยากตัดสินใจผิดอีกครั้ง หากมันช่วยผู้อื่นเขาและอานนั้นแหละที่จะ
ไม่รอด เขาผละจากเจ้าตัวประหลาดที่ยังร้องและตีปีกพื้บพื้บอยู่ และ
กำลังจะแบกเด็กอ้วนวิ่งออกไป พลันภาพนกประหลาดตัวนั้นถูกงูยักษ์
ขยี้ากินอย่างโหดเหี้ยมก็ปรากฏในมโนนึก เมื่อความสงสารก่อเกิด จึง
รีบวางอานลงเหยียบดาบฟันไยเหนียวที่พันธนาการนกประหลาดจนมัน
หลุดออก

นกประหลาดที่ได้รับอิสระบินอยู่ข้างหน้าไรล์ฮานที่วิ่งสุดกำลังหนี
ย้อนกลับไปยังปากถ้ำ แต่ก็ไปได้ไม่เร็วนักด้วยน้ำหนักของอานเป็นแรง
ถ่วง

งูยักษ์ที่ร้องดั้นไปมาเห็นเหยื่อของมันหนีไป มันร้องคำรามอย่าง
ฉุนเฉียวพลาจสะบัดหางที่ขาดของมันไปมาอย่างแรงจนกระทั่งหาง

ใหม่งอกออกมา แต่คราวนี้กลับมีถึงสองหางด้วยกัน มันก็วิ่งกึ่งเลื้อยตามออกไปทันที

งูยักษ์เมื่อตามมาถึงใกล้ไร่สวนที่วิ่งสุดกำลังแบบทุลักทุเลโดยมีอานแบกบนหลัง มันก็พ่นใยออกมาจากปากพุ่งไปพันรัดตัวของไร่สวนและอานจนเสียวหลักม้วนกลิ้งไปหลายตลบ

ไร่สวนพยายามใช้มือที่ยื่นออกมาฉีกใยเหนียวพันกายออก แต่ใยนั้นเหนียวเกินกว่าจะดึงให้ขาดได้ด้วยแรงคน

“ย่า! ย่า!” นกประหลาดร้องเรียกไร่สวนขณะที่มันบินอยู่หน้าโพรงเล็กๆข้างผนังถ้ำ เป็นโพรงที่ใหญ่พอให้ไร่สวนและอานมุดหลบเข้าไปได้ แต่ไม่เห็นเด็กทั้งสองเสียแล้ว

เมื่องูยักษ์มาถึงและกำลังอ้าปากที่มีฟันแหลมยื่นออกไปที่ไร่สวน แต่มันก็ต้องชะงักและถอยร่น เพราะนกประหลาดกระโดดมาบังไว้พร้อมกับพ่นไฟใส่มัน ด้วยเหตุที่นกประหลาดตัวนี้พ่นไฟได้นี้แหละ ทำให้งูยักษ์ไม่สามารถจัดการเหยื่อตัวนี้ของมันที่ติดอยู่ที่ไยนานหลายวัน เห็นดังนั้นไร่สวนรีบใช้มือยันตัวเองและอานให้กลิ้งหลุนๆ ไปที่โพรงและคลานหลบเข้าไปในโพรงเล็กๆ นั้นอย่างรวดเร็ว โดยมีนกประหลาดค่อยตะกายตามลงมา งูยักษ์พยายามมุดหัวตามลงไปแต่ก็แคบเกิน

กว่าจะทำได้ ยิ่งมันโหมเห่แม่เบี้ยของมันยิ่งแผ่อกทำให้ติดคาอยู่ที่ปาก โพรงนั้น

คลานอย่างตุลุกทุเลมาได้สักพักไรล์ฮานก็ลิ่งไถลตกลงไปในลำ น้ำที่ไหลผ่านใต้ถ้ำสายรุ้งจมดิ่งลงไปใต้น้ำเบื้องล่าง ไรล์ฮานพยายาม ใช้มือตะกายดึงตัวเองและอานที่อยู่บนหลังขึ้นสู่ผิวน้ำ แต่เขาก็ไม่สามารถไต่พ้นผิวน้ำเพื่อหายใจได้เพราะติดอยู่ในโพรงที่เต็มไปด้วย น้ำ

กลิ่นหายใจอยู่นานทำให้ไรล์ฮานเริ่มอ่อนแรง แต่ยังพยายามมอง ลงไปที่ใต้น้ำโดยรอบเผื่อจะมีหนทางว่ายพ้นจากช่องอับนี้ พลัน สังเกตเห็นลำแสงอ่อนทอดผ่านใต้น้ำ จึงออกแรงครั้งสุดท้ายตะกาย ตะกายพาอานดำดิ่งว่ายตามแสงใต้น้ำไป ไรล์ฮานและอานไต่ขึ้นมา บนผิวน้ำ พานพบภาพที่คุ้นตา แสงแดดอุ่นๆ หินก้อนใหญ่ทั่วบริเวณ และเสียงซ่าไซของน้ำตก เขารู้ทันทีว่าตอนนี้เขารอดพ้นอันตรายแล้ว ที่นี่คือน้ำตกสายรุ้ง

“ย่า! ย่า!” นกประหลาดที่บินขึ้นบินลงอยู่ริมฝั่งร้องเตือนเสียง ดังเหมือนจะบอกให้ไรล์ฮานรีบขึ้นจากน้ำ

ไรล์ฮานรีบตะกายขึ้นฝั่ง ดึงตัวเองและร่างของอานขึ้นจากน้ำ

นกประหลาดบินไปเกาะใกล้ๆ ไร่ฮาน ค่อยๆ กัดและจิกทิ้งจนโยที่
เปียกน้ำค่อยขาดหลุดออกพอให้ไร่ฮานมุดออกได้

ไร่ฮานจับร่างของอานพลิกหงาย ใช้นิ้วอังไปที่จมูกของอาน

“ไม่ละ ไม่!...” ไร่ฮานตะโกนลั่น น้ำตาของเขาเริ่มไหลพราก
จ้องมองใบหน้าเพื่อนที่ขีดขาวไร้ลมหายใจ “แกตายไม่ได้ละ” เขา
พยุงอานขึ้นแบกอานไว้บนหลังวิ่งผ่านทุ่งหญ้ากว้างใหญ่มุ่งหน้ากลับ
บ้านทันที โดยมีนกประหลาดบินตามไปข้างหลัง

ตอนที่ 8

ลูกแกะหลงทาง

ไรล์ฮานเฝ้ายืนดูเพื่อนที่นอนแน่นิ่งไร้ลมหายใจอยู่บนเตียง ยามนี้โลกทั้งโลกสงบนิ่ง อากาศภายนอกบ้านดูหมองมัวหม่นเศร้า แม้แต่ในห้องที่ตอนนี้พวกคนรับใช้ในบ้านของอานกำลังสาละวนกับการเตรียมอุปกรณ์รักษาให้กับหมอที่มาดูอาการของอานยังหาหมอใครปริปากอันใดไม่ ทันใดนั้นห้องกว้างกลับคล้ายแคบลง กำแพงทั้งสี่ด้านเหมือนเคลื่อนตัวเข้าหาไรล์ฮานบีบให้เขารู้สึกอึดอัดจนอยากกระโจนหนีจากเรื่องเลวร้ายทั้งหมดนี้ เขาเฝ้าโทษตัวเองที่นึกสนุกจนเป็นต้นเหตุทำให้เพื่อนต้องจบชีวิตลง

หญิงร่างอ้วนไว้มยารววัยกลางคนร้องให้พุ่มพวยวิ่งปราดเข้ามาในห้องและตรงเข้าไปจับร่างของอานขึ้นมาเขย่าอยู่หลายครั้งพลากร้องเรียกอานให้ตื่นก่อนจะโอบเด็กน้อยไว้แนบแน่นและร่ำร้องวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยชีวิตลูกของตน นางเหลียวมองไปยังไรล์ฮานด้วยแววตาหม่นเศร้าเหมือนกำลังสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตไป ไรล์ฮานรีบเบือนหน้าหลบสายตาของนางพลากรสะอื้นอีกในลำคอ

บ้านของอานเป็นร้านขายน้ำตาพระจันทร์ ทำให้ลานกว้างหลังบ้าน ซึ่งสามารถมองลอดผ่านช่องหน้าต่างเต็มไปด้วยไหดองน้ำตาพระจันทร์วางเรียงรายโดยมีผ้าคลุมกันแสงแดดจากพระอาทิตย์ในตอนกลางวันและรอปลดออกเพื่อรับแสงจันทร์ในยามราตรี

ไม่นานชายชราในชุดสบายๆ คลุมผ้าสีขาวโปร่งจำเดินเข้ามาในห้อง เขาทิ้งตัวลงตรงเก้าอี้ข้างเตียงรีบตรวจดูอาการของอานในอาการที่เฉียบขริม จากนั้นเปิดเสื้อของอานออก ตรวจดูรอยช้ำสีม่วงแดงที่ท้องของอานที่เกิดจากแผลถูกหางงูพิษยักษ์แทง แม่ของอานยืนดูอยู่ใกล้ๆ ด้วยความเป็นห่วงและแทบสิ้นหวัง ไรล์ฮานจดจำชายชราได้แม่นยำ เขาคือหมอที่เคยรักษาไรล์ฮานในหลายๆ ครั้งก่อนหน้านี้

“เด็กยังไม่ตาย หัวใจเขายังเต้นอยู่” หมอชราพูดขึ้นหลังจากตรวจดูทั่วร่างแล้ว ความหวังปรากฏในแววตาของแม่วัยกลางคนในทันที เพราะก่อนหน้านี้นางแทบสิ้นหวังเนื่องจากอานคล้ายสิ้นใจไปแล้ว “เขาถูกพิษที่คล้ายกับพิษของแมงมุมมรณะ หัวใจเต้นอ่อนแต่ไม่มีลมหายใจ พิษที่ได้รับเป็นพิษที่ใช้สำหรับการรักษาเหยื่อไว้โดยไม่ต้องการให้ตาย เหยื่อยังคงมีชีวิตแต่ไม่อาจขยับเขยื้อนกาย แต่ผ่านพ้นสองสามวัน จึงค่อยตายลงช้าๆ เพราะขาดอาหาร”

“แล้ววิธีรักษาละ ต้องทำอย่างไร” แม่ของอานถามอย่างร้อนรน
 ไรล์ฮานยื่นฟังอย่างตั้งใจเพื่อมีหนทางที่จะช่วยให้อานฟื้น

หมอส่ายหน้าเหมือนจุนใจ “พิษจากสัตว์ร้ายที่ถ้าสายรุ้ง ย่อมมี
 หนทางเดียวในการเยียวยา คือต้องนำเลือดของมันมาให้เขาดื่ม เพราะ
 เลือดของมันเป็นเซรุ่มแก้พิษชั้นดีที่จะกระตุ้นให้ร่างกายของเขาปรับ
 สภาพต่อพิษชนิดนี้ได้”

แม่ของอานน้ำตาไหลพรากอย่างสิ้นหวังอีกครั้ง แทบจะเป็นไป
 ไม่ได้เลยที่จะได้เลือดของเจ้าสัตว์ประหลาดวานเดอร์ล่าแห่งน้ำตก
 สายรุ้ง คนในหมู่บ้านต้องนำชีวิตทิ้งเพราะมันเป็นจำนวนไม่น้อย หาก
 เป็นวิธีเดียวที่จะรักษาลูกของนางได้ แล้วนางจักต้องทำประการใดเล่า

“เจ้าทำใจเถอะ อย่าได้เกณฑ์คนไปล่ามันเพื่อหวังโลหิตของมัน
 มันจักได้ไม่คุ้มเสีย ชาวบ้านจักล้มตายไปเสียเปล่า” หมอชราซึ่งตอนนี้
 เดินมาทำแผลที่ไหล่ของไรล์ฮานซึ่งเป็นแผลที่เกิดจากหางแหลมของ
 เจ้างูยักษ์วานเดอร์ล่าตัวเดียวกันแต่ปราศจากรอยซ้ำสีม่วงแดงเป็น
 เพียงรอยแผลธรรมดาพุดย่ำกับแม่ของอาน ซึ่งตอนนี้ได้แต่ก้มหน้า
 ยอมรับชะตากรรมของลูกน้อย

“ข้าจะไปเอง...” ชายร่างใหญ่ที่เดินมายังประตูเอ๋ยขึ้นด้วย น้ำเสียงแข็งกร้าว ทำให้ทุกคนในห้องต่างหันไปมองยังที่มาจากเสียง

“ท่านรามุส” แม่ของอานพูดขึ้น

“ท่านอา” ไรล์ฮานหันไปมองอาของตนอย่างตื่นตระหนก อารามุสต้องไม่ให้อภัยกับสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้อย่างแน่นอน

รามุสเดินเข้ามาในห้องเข้าไปคุยปลอบแม่ของอานและเอ๋ยทัก หมอถามไถ่อาการของอาน เขาเหลือบมองไปที่ไรล์ฮานซึ่งแม้จะโล่งใจ แต่ก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เขายังมีแววโกรธเคืองที่ไรล์ฮานก่อเรื่องจนทำให้คนอื่นเดือดร้อน

“รุ่งเช้าของวันพรุ่ง ข้าจะไปล่ามันเอง” รามุสพูดอย่างหนักแน่น “วานเดอร์ล่าแห่งน้ำตกสายรุ้งตัวนี้ เป็นสัตว์ที่สามารถมองเห็นได้ดี และเคลื่อนไหวได้เร็วในตอนกลางคืน คงไม่ดีแน่ถ้าจะออกไปล่ามันคืนนี้”

ดวงอาทิตย์สีแดงดวงกลมโตลอยเปล่งแสงอ่อนๆ เหนือเทือกเขา เล็กน้อยจนใกล้ลับเหลี่ยมเขา รามุสเดินจูงทานรึน่าสีดำพาหนะของตน กลับบ้านโดยมีไรล์ฮานเดินก้มหน้าตามมาอยู่ไม่ห่าง

ตั้งแต่รำลือออกมาจากบ้านของอา น รามุสยังไม่ปริปากพูดสิ่งใด ออกมาแม้เพียงคำ เขาคงเดินเงิบๆ มาตลอดทาง นั่นทำให้ไรล์ฮาน รู้สึกอึดอัดเป็นที่สุด มันคงดีกว่านี้ถ้าอารามุสพูดกับเขาบ้าง อย่างน้อย ต่อว่าดูด่าสั่งสอนหรือทำโทษเขาไปเลยจะยังดีกว่า

ไรล์ฮานฝันคำสั่งของอาจนทำให้อา น มีอันตราย ท่าทางของอา ตอนนีเขาย่อมรู้ว่าอาคงโกรธเขามากทีเดียว

ความมืดครอบคลุมเข้ามา ขณะดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลับเหลี่ยมเขา ไป ไรล์ฮานเงยหน้าขึ้นมองอาของเขา แผ่นหลังที่ดูกว้างและบึกบึน ท่าทางการเดิน การพูดจา และหลายอริยาบถของอาดูหน้าเชื่อถือและ น่าเกรงขามสมกับการเคยเป็นทหารอัศวินรักษาพระองค์ขององค์ จักรพรรดิ และเป็นที่น่าเชื่อถือยำเกรงของหมู่คนที่รู้จัก

เหตุการณ์ครั้งหนึ่งที่สร้างชื่อเสียงให้กับรามุสเป็นอย่างมาก หลาย ปีก่อนองค์จักรพรรดิฟานซีสเสด็จออกล่าสัตว์ในป่าทางตะวันออกของ เมือง กลุ่มโจรไม่ทราบชื่อได้บุกจู่โจมค่ายพักของพระองค์ มีทหารถูก ฆ่าตายเป็นจำนวนมากรวมไปถึงหัวหน้าอัศวินรักษาพระองค์ก็ถูก สังหารด้วย รามุสหนึ่งในทหารอัศวินรักษาพระองค์ได้นำทหารที่เหลือ ไม่ก็นายตีฟาวงล้อมของกองโจรนำพาองค์จักรพรรดิหลบหนีออกมาได้ ก่อนที่กองทหารสนับสนุนที่ทราบเรื่องจะมาถึง ครั้งนั้นทำให้ชื่อเสียง

ของรามุสเป็นที่กล่าวขานไปทั่วเมือง องค์จักรพรรดิจึงได้แต่งตั้งรามุส
เป็นหัวหน้าอัศวินรักษาพระองค์ในทันที

สองอาหหลานเดินเข้าไปในบ้านสองชั้นหลังไม่ใหญ่นัก ตัวบ้านทำ
จากดินเหนือง หน้าบ้านมีกั้นเสาไม้ยื่นออกมาเล็กน้อย พวกเขาเดินไป
ยังห้องโถงซึ่งใช้เป็นห้องรับแขกและห้องทานข้าวไปในตัว ผนังห้อง
ตกแต่งด้วยอาวุธหลากหลายประเภทที่ได้รับมอบมาจากข้าราชการ
ชั้นสูงของจักรวรรดิ มีทั้งโล่ ดาบ มีดสั้น และหอก

ในบ้านมืดสลัวมีเพียงแสงจากท้องฟ้ายามโพล้เพล้สาดส่องเข้ามา
ในตัวบ้าน รามุสเดินไปที่มุมห้องหยิบหวายเรียงยาวขึ้นมา

“กอดอก” รามุสสั่งไรล์ฮานที่ยืนอยู่กลางห้องด้วยเสียงที่ดูตัน
ไรล์ฮานมองหวายที่รามุสใช้ลงโทษในยามที่เขาทำผิดด้วยน้ำตา
คลอเบา

“ย่า ย่า” เสียงนกประหลาดที่หายไปพักใหญ่ร้องดังขึ้น มันเกาะที่
ต้นไม้ข้างบ้านจ้องมองผ่านหน้าต่างดูความเป็นไปของสองอาหหลาน
อย่างอยากรู้ อยากเห็น ไรล์ฮานยืนกอดอกอย่างไม่ชัดเจน รามุสมองไรล์
ฮานด้วยแววตาเอ็นดูก่อนที่จะลงหวายอย่างแรงไปที่หลังของไรล์ฮาน

“เพียะ” เสียงหวายกระทบแผ่นหลังของไรล์ฮานอย่างจัง ความเจ็บซึมผ่านทั่วแผ่นหลัง เขารู้สึกว่าการถูกตีครั้งนี้เจ็บกว่าครั้งก่อนๆ นั่นเพราะรามุสลงหวายโดยไม่ยั้งมือเช่นกันกับทุกครั้งที่ผ่านมา เลือดค่อยๆ ซึมผ่านเสื้อออกมาเป็นริ้วตามแนวหวาย

“นี่สำหรับการที่เจ้าซัดคำสั่งซ้ำ” รามุสพูดเสียงดังก้องไปทั้งห้อง เพื่อหวังให้ไรล์ฮานจดจำ

“เพียะ” เสียงหวายฟาดแผ่นหลังของไรล์ฮานอีกครั้ง แรงเหวี่ยงเต็มกำลังทำให้ไรล์ฮานเซถลาไปข้างหน้าจนเกือบล้ม น้ำตาของเขาเริ่มเอ่อและไหลเป็นทาง ความเจ็บปวดครั้งนี้คงไม่เท่าเศษเสี้ยวที่อานได้รับ เขาตระหนักแก้ไข

“และนี่สำหรับการที่เจ้าทำให้อานได้รับอันตราย” รามุสพูดเสียงดังเช่นเดิม

“เพียะ” ไรล์ฮานค่อยถลาลงกับพื้นห้อง เขายังพยายามกัดฟันฝืนลุกขึ้นขณะขาเริ่มสั่นคล้ายอ่อนแรงจนจะยืนไม่ไหว

“และสุดท้ายนี้สำหรับการที่เจ้าทำให้ตัวเจ้ามีอันตราย” รามุสพูดด้วยน้ำเสียงที่แผ่วลง เขาจ้องมองหลานที่ยืนสั่นด้วยความเจ็บปวด และรู้ว่าเขาลงมือตีไรล์ฮานแรงกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา อาจเป็นเพราะ

เขาเป็นห่วงไรล์ฮานมาก กลัวว่าจะเสียหลานที่สู้อุตสาหุบเลี้ยงมาด้วยความรัก หากการตีครั้งนี้จะทำให้ไรล์ฮานจดจำและปฏิบัติตามคำสั่งห้ามอย่างเคร่งครัดก็น่าจะเป็นเรื่องที่ดี

“เจ้าขึ้นไปอยู่บนห้อง ถ้าหิวก็ลงมากินชุปในครัว” รามุสสั่งพร้อมกับการเดินไปยืนตรงประตูหน้าบ้านเหม่อมองออกไปข้างนอกที่บัดนี้ใกล้จะมีดสนิทลงไปที่

ไรล์ฮานค่อยๆไต่บันไดขึ้นไปบนห้องของตนบนชั้นสอง ร่างกายของเขาอ่อนล้าด้วยฤทธิ์บาดแผลที่ถูกหางงูยักษ์ที่มแทง ความเหนื่อยจากการตะกายหนีโดยแบกอานไว้บนบ่าแหวกว่ายอยู่ในน้ำลึก และจากรอยหวายบนแผ่นหลัง

นกประหลาดบินมาเกาะขอบหน้าต่างห้องเอียงคอมองไรล์ฮานที่ค่อยๆพยายามถอดเสื้อออกอย่างทุลักทุเลเผยให้เห็นเลือดที่ซึมออกมาเป็นริ้วสามริ้วตรงแผ่นหลัง เขาค่อยๆนอนคว่ำหน้าลงบนเตียง นึกย้อนถึงความผิดที่ตนก่อขึ้น พยายามคิดหาวิธีที่จะลบล้างความผิดนั้นออกไปจากใจ พลังน้ำตาของเขาก็ไหลออกมาพร้อมเสียงสะอื้นอึกในลำคออีกครั้ง ‘ทางเดียวที่จะลบล้างความผิดนี้ได้ คืออานจะต้องไม่ตาย เราต้องช่วยอานด้วยตัวเราเอง’ เขาคิด

“ย่า ย่า” นกประหลาดร้องขึ้นกลบความเงิบ ไรล์ฮานมองดูมัน
 อย่างจุกคิดปนประหลาดใจ

ดึกสงัดอากาศเริ่มเย็นลงอีก ข้างนอกหมอกกลางจัดลอยตัวต่ำ รามู
 สตกใจตื่นขึ้นมาตอนดึกอย่างไม่รู้สาเหตุ พลันให้นึกเป็นห่วงไรล์ฮาน
 ขึ้นมาจึงเดินไปยังห้องของไรล์ฮาน แต่กลับพบแต่ความว่างเปล่า ไรล์
 ฮานไม่ได้นอนอยู่บนเตียง และไม่ได้อยู่บนห้อง รามูสแปลกใจและเริ่ม
 กังวล รีบเดินลงมายังห้องโถงและจุดไฟในตะเกียงมองไปรอบห้อง

“ตายละ” รามูสอุทาน คาบและโล่ที่แขวนตรงผนังหายไป เขารีบ
 คคว้าหอกเหล็ก และโล่โลหะวิ่งออกจากบ้านโดดขึ้นหลังทานรน์นาสีด้า
 ควบฝ่าหมอกที่ลงจัดไปอย่างรวดเร็ว

รามูสควบทานรน์นาผ่านทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่มุ่งหน้าไปยังน้ำตก
 สายรุ้ง ที่ตอนนี่มองเห็นเพียงเงาดำหมื่นของเทือกเขาตัดกับท้องฟ้าสูง
 ตระหง่านอยู่เบื้องหน้า สีหน้าของเขาปรากฏแววกังวล คืบนี้เป็นคืบ
 เดือนมืดดวงดาวทอแสงระยับเต็มฟากฟ้า

ไรล์ฮานเดินลัดเลาะเข้าไปในถ้ำทางด้านข้างของน้ำตก ในมือถือไม้พันด้วยผ้าชุบน้ำมันติดไฟใช้เป็นแสงสว่างนำทาง ดาบและโล่โลหะห้อยอยู่ข้างลำตัว นกประหลาดบินตามอยู่ไม่ห่าง ในสมองของเขาครุ่นคิดวางแผนเพื่อให้ได้มาซึ่งโลหิตของเจ้างูยักษ์ ท่ามกลางความมืดมิดในถ้ำที่เจ้างูยักษ์วานเดอร์ล่าคืบขึ้นและมองเห็นเหยื่อของมันได้ชัดเจนหากเขามัวเซื่องช้าอาจจะไม่รอดออกไป ‘วิธีนี้น่าจะง่ายที่สุด’

ไรล์ฮานนึกย้อนไปถึงตอนที่เขาพันหางเจ้างูยักษ์แห่งน้ำตกสายรุ้งจนขาด ครั่งนี้เขาจะทำเช่นเดิมอีกครั้งแต่จะหลอกล่อจนมันหลงกลใช้หางพิษทิ่มแทงมา เขาก็ใช้โล่บังตัวและพันสวนกลับไป แค่นี้ก็สามารถเก็บเอาหางของมันที่มีเลือดไหลอยู่หนักลับออกไปทางเดิมที่ใช้หนีสอนบาย นำโลหิตของมันไปให้อานตีมรักษาตัว

เปลวไฟจากคบสะบัดไหวไปมาจากแรงลมที่พัดผ่านออกไปยังปากถ้ำ นั่นย่อมแสดงว่าต้องมีทางที่สามารถทะลุออกไปด้านหลังของถ้ำแห่งนี้ อัญมณีหลากสีที่โพล่พันผนังถ้ำออกมาส่องแสงระยิบสวยงามตระการตา ยิ่งเมื่อต้องแสงไฟจากคบในมือของไรล์ฮาน

ไรล์ฮานก้าวเดินอย่างระมัดระวัง เขาพยายามลงมือทำให้เบาที่สุดเพื่อไม่ให้เจ้าของถ้ำรู้ตัวและตื่นขึ้นมา แต่ด้วยความเงิบภายในถ้ำ

เสียงฝีเท้าแต่ละก้าวของเขากลับดังสะท้อนไปมาในถ้ำอย่างหลึกลึเสียง
ไม่ได้

ทันใดนั้นเจ้างูยักษ์ซึ่งคอยท่าอยู่ก่อนแล้วในซอกหลืบของถ้ำก็จู่
โจมไรล์ฮานโดยไม่ทันตั้งตัว ไรล์ฮานที่คอยระวังระไวเอี้ยวตัวหลบเขี้ยว
พิษไปด้านข้างจนไม้คบเพลิงร่วงจากมือกระเด็นตกลงไปบนพื้น ไรล์ฮา
นดิ้งดาบและโล่ขึ้นมาตั้งท่ารอสู้

งูยักษ์แผ่แม่เบี้ยชูฟอดก้องไปทั่วถ้ำ มันสะบัดหางพิษสองหางจู่
โจมสลัดกันเข้าไปไรล์ฮานอย่างไม่ยั้ง

ไรล์ฮานได้แต่เพียงหลบไปตามซอกหลืบของถ้ำ ใช้โล่บังกายและ
คอยหาจังหวะฟันตอกลับไป แต่งูยักษ์แห่งน้ำตกสายรุ้งไม่ปล่อย
โอกาสให้กับเขาเลย ความว่องไวของมันติดกับเมื่อตอนกลางวันมาก
เขาถอยร่นยกโล่กำบังกายกระทั่งโล่แตกออกเป็นเสียงและล้มลงจาก
แรงกระแทกของหางงูยักษ์ งูยักษ์เห็นดังนั้นมันจึงสะบัดหางของ
มันเข้าไปใส่ทันที

นกประหลาดครั้นเห็นไรล์ฮานเปลืองพล้ำรีบอำปากพ่นไฟป้องกัน
ไรล์ฮานที่เสียท่า งูยักษ์วานเดอร์ล่าจึงถอยกรูดออกห่าง

ไรล์ฮานขว้างโล่ที่แตกใส่งูยักษ์ และตั้งหลักใหม่อีกครั้งด้วยดาบเหล็กในมือ ปราศจากโล่เขาจำต้องหลบให้ทันการจู่โจมของงูยักษ์ให้ได้ ก่อนหาโอกาสเหมาะที่ห่างของมัน นี่เป็นวิธีเดียวที่เหลือ

งูยักษ์โกรธเกรี้ยวเข้าหาหันอีกครา ไรล์ฮานพลิกกายหลบหลีกห่างของมันเฉียดผ่านข้างตัวของเขาไปอย่างหวุดหวิด ไรล์ฮานได้โอกาสไม่รอช้ารีบเงี้ยวดาบหมายฟันหางของมันให้ขาด แต่ไม่เป็นผลมันจับดาบของไรล์ฮานที่เงี้ยวขึ้นนั้นเอาไว้จากนั้นสะบัดหางอีกข้างพุ่งเข้าหาร่างของไรล์ฮานทันที

“เคร็ง” เสียงหางกระทบเข้ากับโล่ของรามุสที่วิ่งสอดเข้ามายกมันขึ้นกำบังอย่างจ้ง โล่โลหะแตกออกเป็นเสียงๆ

งูยักษ์คาบสะบัดดาบของไรล์ฮานจนไรล์ฮานปลิวไปกระแทกเข้ากับรามุสจนทั้งสองกระเด็นไปชนผนังถ้ำและร่วงลงกองกับพื้น สองอาหลานรีบลุกขึ้นขณะที่ไฟที่คบเพลิงค่อยๆราลง รามุสรู้ว่าถ้าไฟดับเมื่อไรเขาและหลานต้องไม่รอดอย่างแน่นอนดังนั้นเขาจะมั่วรอชักช้าไม่ได้

“หลบไป” รามุสตะโกนบอกไรล์ฮาน ขณะดวงตาจับจ้องอยู่ที่งูยักษ์ไม่กระพริบกระชับหอกเหล็กยาวในมือแน่น

ไรล์ฮานถือดาบถอยไปตั้งท่าดูอยู่ห่างๆ โดยมีนกประหลาดหย่อง
 เหยาะกระพือปีกอยู่ข้างกาย

งูยักษ์เห็นดังนั้น มันจึงพ่นใยเข้าไปใส่รามุส รามุสกระโดดหลบ และ
 แหวงหางไปที่งูยักษ์อย่างไม่ยั้ง ปลายหางแทงเสือกเข้าไปที่หัวของ
 มันเกิดเป็นแผลลึกหลายแผล มันพยายามเหวี่ยงหางตีมันเพื่อหยุด
 การโจมตีของรามุส แต่รามุสก็หลบเลี่ยงได้ทุกคราไป

ไรล์ฮานที่เฝ้ามองการต่อสู้เหลือบไปเห็นธนูเก่าตกอยู่ข้างกาย เขา
 หยิบคันธนูขึ้นมา โกง่ลูกดอกสีทองดอกเดียวที่มีเล็งไปยังงูยักษ์

รามุสเริ่มอ่อนล้าเพราะการจู่โจมไม่หยุดของงูยักษ์ ทั้งปิดป้อง ทั้ง
 เลี่ยงหลบ และแทงสวน เร็วแรงถูกใช้ไปมาก ไรล์ฮานที่จ้องคันธนูจน
 สุดยังไม่อาจปล่อยลูกธนูได้ เพราะกลัวพลาดไปโดนอาของตนที่ต่อกร
 กับเจ้างูยักษ์เป็นพัลวัน

โชคไม่เข้าข้าง รามุสพลาดท่าถูกหางอันหนึ่งของมันแทงเข้าที่ท้อง
 อย่างจังแทบทะลุหลัง

“ไม่นะ!” ไรล์ฮานร้องลั่นเมื่อเห็นอารามุสถูกแทง จังหวะเดียวกับ
 จ้างคันธนูสุดแรงเกิดและปล่อยลูกธนูไป ลูกดอกสีทองพุ่งวาบไปที่หัว
 ของงูยักษ์พร้อมเปล่งแสงสว่างจ้า งูยักษ์ยกหางที่มีร่างของรามุสคาอยู่
 ขึ้นมาบัง

“ฉีก! ฉวะ!” ลูกธนูที่คมกริบและพุ่งมาด้วยความแรงเสียบเข้าที่หลังของรามุส ทะลุผ่านร่างของเขาออกไปปักเสยคางทะลุหัวของเจ้างูยักษ์ลงไปนอนบิดเกลียวไปมาด้วยความเจ็บปวดทรมานทุรายแล้วแน่นิ่งไปด้วยเสียงร้องสุดท้ายของมัน “กร่า ก ก ก”

ความเจ็บงันเข้ามาแทนเสียงการต่อสู้เมื่อครู่ขณะไฟที่คบดับวูบลงเหลือแต่ความมืดมิดภายในถ้ำ

ไรล์ฮานวิ้งเข้ามาประคองร่างของรามุส “ท่านอา! ท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

ไม่มีเสียงตอบกลับใดๆ ในร่างที่พับอยู่ในอ้อมแขนของเขา ศีรษะของรามุสพับลง ขณะมือทั้งสองวางกองกับพื้น และไร้ลมหายใจ ไรล์ฮานรีบก้มหัวลงแนบอกฟังเสียงหัวใจของรามุสแต่เปล่าประโยชน์ ซีพจรชีวิตและเสียงเต้นของหัวใจขาดสะบั้นลงแล้ว

รามุสหาได้ตายเพราะพิษของเจ้างูยักษ์ไม่ แต่เขาตายเพราะถูกหางของมันกระแทกเข้าที่ท้องเขาอย่างจัง มีหน้าซำยังถูกลูกธนูทองพุ่งทะลุผ่านตัวเกิดเป็นแผลที่กลางหลังถึงหน้าอก

ไรล์ฮานร้องให้พุ่มพ่ายอย่างไม่ได้สติ เขาสูญเสียคนสำคัญในชีวิตที่เลี้ยงดูเขามา เขาโกรธตัวเองที่ไม่เชื่อฟังอา กระทั่งนำพาามาจบชีวิต

เสียดแต่ในถ้ำหลังม่านน้ำตกสายรุ้ง คิดพลางคิดว่าดาบขี้นมาหันปลาย
แหลมเข้าหาตัวหมายปลิดชีพตัวเองเพื่อชดใช้ความผิด

“อย่า อย่า” เสียงร้องของเจ้านกประหลาดที่บินไปมาเกาะข้างกาย
ดังสติของไรล์ฮานกลับคืน

ภาพของอานที่นอนรอโลहितงูยักษ์ก็ผุดขึ้น เขาถือดาบลูกขี้น เดิน
สู่ตรงไปที่ซากงูยักษ์ กระหน้าฟันไปที่ร่างของมันอย่างบ้าคลั่ง “ตาย
ซะไอ้กูบ้า” เลือดของมันกระเด็นไปทั่วร่างเขา กระทั่งหมดแรงล้มลง
คร่ำครวญน้ำตาไหลอาบไปทั้งใบหน้า

“ทำแบบนี้ อาของเจ้าก็ไม่มีทางฟื้นขึ้นมาหรอก” เสียงผู้หญิง
กระซิบขึ้นมาอีกครั้ง

“เจ้าเป็นใคร..” ไรล์ฮานตระโกนและพยายามมองหาที่มีของ
เสียง

เงาสีขาววางๆ รูปสตรีที่ค่อยปรากฏลอยเหนือพื้นดิน มีปีกคล้าย
ผีเสื้อเคลื่อนไหวอย่างอ่อนช้อยไปมา

“ข้าเป็นภูติแห่งถ้ำสายรุ้งทำหน้าที่ปกป้องรักษาถ้ำนี้มาช้านาน”

นางตอบ

ไรล์ฮานตั้งท่าเตรียมต่อสู้ แม่น้ำเสียงของนางจะดูเป็นมิตรมากกว่าศัตรู

“ข้าจะมาขอบคุณเจ้าที่จัดการกับวานเดอร์ล่าตัวนี้ เดิมทีถ้ำแห่งนี้เป็นถ้ำที่สวยงาม สัตว์ใหญ่น้อยใช้เดินทางผ่านข้ามไปยังดินแดนทางเหนือ โดยไม่ต้องเดินทางอ้อมผ่านหุบเขาของเมืองอาซาบิราน มันเป็นเส้นทางลับซึ่งน้อยคนนักจะรู้ แต่แล้วเมื่อวานเดอร์ล่าตัวนี้เข้ามายึดถ้ำ ทำให้ไม่มีคนและสัตว์ตัวไหนสามารถเข้าออกถ้ำนี้ได้อีกต่อไป และด้วยอำนาจที่มีอยู่มากมายยังทำให้มนุษย์ผู้มากโลภะหลายคนต้องมาจบชีวิตที่นี้” เมื่อฟังนางอธิบายดังนั้น ไรล์ฮานจึงค่อยลดดาบลง

“เจ้ารีบไปเถอะ เพื่อนเจ้ายังรอเจ้าอยู่” นางบอกกับไรล์ฮานอย่างเป็นห่วง

ไรล์ฮานตัดหางของงูยักษ์ และหันไปมองร่างไร้วิญญาณของรามูสอีกครั้ง แล้วตัดสินใจแบกร่างของอา และมุ่งหน้าเตรียมออกจากถ้ำ

“เดี๋ยวก่อน” ภูตสาวเรียก ไรล์ฮานหยุดและหันกลับมา

นางสังเกตเห็นน้ำตาที่ยังคงไหลคลอเบาได้ชัดเจน “เจ้ารับนี้ไว้”

นางพุดพร้อมกับยื่นแขนและแบมือออก ในมือของนางมีสร้อยเชือกอัญ

มณีสีเขียวหกเหลี่ยมใส่ขนาดเท่าไข่นกเป่าลมประกายแวววาว มันค่อย
ลอยออกจากมือของนางไปหาไรล์ฮาน

ไรล์ฮานแบมือรับไว้และมีท่าทางประหลาดใจ

“มันเป็นอัญมณีธาตุดิน มันสามารถเยียวยาบาดแผลและสิ่ง
ผิดปรกติที่เกิดขึ้นกับร่างกายของผู้ครอบครองให้หายในเวลา
อันรวดเร็ว ดูแลรักษามันให้ดี ส่วนนกประหลาดตัวนี้ มันคงจะถูกชะตา
กับเจ้า มันจะคอยช่วยเหลือเจ้าในเวลาคับขัน ดูผิวเผินอาจจะคิดว่ามัน
เป็นวานเดอร์ล่า แต่ไม่ใช่ ไม่ช้าเจ้าจะกระจ่างแก่ใจ หวังว่าจะได้พบกับ
เจ้าอีก...” นางทิ้งท้ายก่อนจะค่อยๆจางหายไปในความมืด

ไรล์ฮานมองดูนกประหลาดในความมืดกลางๆก่อนจะปาดน้ำตาที่
ยังคงไหลริน เก็บอัญมณีสีเขียวไว้ในกระเป๋ากางเกง ก่อนจะแบกร่าง
ของรามุสออกไปจากถ้ำอย่างทุลักทุเลโดยมีนกประหลาดบินตามไป
ห่างๆ

หมอกหนายังคงคลุ้งไปทั่วบริเวณทำให้มองเห็นทางเบื้องหน้า
เลือนลาง ไรล์ฮานออกจากถ้ำมาได้ค่อนข้างเหนื่อยล้า เพราะเรี่ยวแรง
หมดไปกับการแบกร่างไว้วิญญูณของรามุสบนหลัง ไอน้ำที่ปากถ้ำ
ปะทะเข้าใบหน้าของเขาที่ยังคงชุ่มไปด้วยน้ำตา ความรู้สึกเปล่าเปลี่ยว
เข้ามาแทนที่ นับจากนี้จะไม่มีความกลัวตกเตือนเขาอีกแล้ว เขาเป็น

ต้นเหตุทำให้ญาติที่มีอยู่คนเดียวต้องตายไป เขาคิดวนไปวนมาอย่าง
ลับสน

ทานรณาสีดำตัวโปรดของรามุสผูกเชือกติดอยู่ที่ต้นไม้ใกล้ปากถ้ำ
ไรล์ฮานสั่งเจ้าทาร์นนายอตัวลง จากนั้นออกแรงสุดท้ายพาดร่างของรา
มุสไว้บนหลังของมันแล้วจึงเดินผ่านทุ่งหญ้าออกไป

เมื่อไปถึงใต้ต้นไม้ใหญ่กลางทุ่งหญ้าที่เขาเคยเปรยกับอานว่าจะ
สร้างบ้านอยู่ตรงนี้ ไรล์ฮานใช้ดาบขุดดินออกเป็นหลุมเท่าที่เรียวแรงยัง
พอเหลือเพื่อฝังร่างไรล์ฮานของอาไว้ที่นี่

ยามนี้ จิตใจของเขาย่ำแย่ถึงที่สุด เขาค่อยๆวางร่างรามุสลงไปใน
หลุมจ้องมองหน้าอาเพื่อแสดงความรักและความอาลัยเป็นครั้งสุดท้าย
ก่อนจะเกลียดดินกลบ ไรล์ฮานร้องไห้แต่ไม่มีน้ำตาสักหยด มันคงเหือด
หายหรือไม่ก็โศกเกินกว่าจะหลังริน เขาใช้มือตบกดเบาๆบนหลุมให้ดิน
แน่นขึ้นก่อนยื่นมองหลุมศพของอาอย่างโศกเศร้า เสียงลมกรรโชก
กราวแรงขึ้น ต้นไม้ใหญ่ลำต้นสั้นไหวอืดใจหนึ่งก่อนจะสงบลงเหมือน
สัญญาบอกว่ารามุสชายชาตินี้กรบอาของเขาได้ไปสู่เบื้องบนแล้ว

ตอนที่ 9

ไรล์ฮานผู้โดดเดี่ยว

อานยังคงนอนแน่นิ่งอยู่บนเตียง ซีพจรชีวิตเต้นอ่อนลงอย่างแผ่วเบาทุกที ชักพັกก็มีเสียงแปลกๆ ดังมาจากทางหน้าต่าง ไรล์ฮานโผล่หัวขึ้นมาและพยายามตะกายปีนขึ้นที่ขอบหน้าต่างอย่างระมัดระวัง ใบหน้าของเขายังคงมีคาบน้ำตาที่แห้งผากอาบแก้มอยู่ เขาก้าวเดินอย่างระมัดระวังไม่ปรารถนาให้ใครรับรู้การมาของเขาในครั้งนี้ และไม่ต้องการให้ผู้ใดที่จะมาซักถามเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับอารามุส เขาเดินทางของงูยักษ์ออกมาจากยามเดินตรงเข้าไปหาอานในทันที

ไรล์ฮานยื่นจ้องหน้าสหายที่นอนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนโน้มกายเปิดปากของอานให้เผยออก จากนั้นบีบเลือดงูยักษ์หยดลงไปในปากของอานอย่างระมัดระวัง นกประหลาดบินมาเกาะที่ขอบหน้าต่างเอียงคอจ้องมองมายังไรล์ฮานและอาน

ไม่นานที่หยดโลหิตเข้าสู่ร่างของอาน ร่างที่นอนนิ่งมานานก็บิดเกร็ง มือทั้งสองข้างจิกหยักลงไปบนเตียงปลายเท้าเหยียดตึง ไรล์ฮานภาวนาให้เซรุ่มโลหิตที่เขานำมาสามารถรักษาพิษของงูยักษ์ได้

กระทั่งเสียงหายใจเฮือกดังแล็ดลอดออกมาจากจมูกของอาน ไรล์
 ฮานจึงค่อยโล่งใจ

“ใครนะ!” เสียงแม่ของอานดังมาจากประตู

ไรล์ฮานรีบแผ่นใจลงจากหน้าต่างออกไปในทันที คนในบ้าน
 หลายคนรีบวิ่งตามออกมาดู แต่ไรล์ฮานก็วิ่งและปีนรั้วไม้ไผ่โดดหายเข้า
 ไปในตรอกของหมู่บ้านโดยมีนกประหลาดบินตามไปข้างหลัง เขารีบวิ่ง
 จนลิ้มทานรึนาที่ผูกไว้ใกล้ๆบ้านของอาน

แม่ของอานถลาเข้ามาดูลูกของตัวเองก่อนเดินไปชะโงกดูที่
 หน้าต่างเห็นหลังไรล์ฮานไวๆ วิ่งหายไปในสายหมอก นางจดจำท่าทาง
 การวิ่งของไรล์ฮานได้เป็นอย่างดี

ผู้เป็นแม่หันหลังกลับมาที่เตียงของอาน และสังเกตเห็นหยดเลือด
 เลอะอยู่ที่ริมฝีปากของอาน พร้อมกับร่างของอานเริ่มไหวกระเพื่อม
 ตามจังหวะลมหายใจ นางยิ้มทั้งน้ำตากุมมืออานไว้แน่น ดีใจที่
 บุตรชายของตนฟื้นกลับมาหายใจได้อีกครั้ง

ไรล์ฮานยังคงวิ่งอย่างไร้จุดหมายผ่านหมู่บ้านและเข้าไปยังป่าที่
 ลึกเข้าไปทุกที คีนนีเป็นคีนเดือนมืด ท้องฟ้าปราศจากดวงจันทร์ส่อง
 แสงนำทาง กระนั้นเขาก็วิ่งไปข้างหน้าเรื่อยๆ เขาวิ่งระไปกับกิ่งไม้ใบ

หญ้าโดยหาใส่ใจกับมันไม่ บ้างวิ่งไปชนกิ่งไม้ใหญ่จนหายหลังล้มลง
อย่างไม่เป็นท่า แต่ยังคงลุกขึ้นวิ่งต่อไป

ไรล์ฮานพยายามวิ่งหนีให้ไกลห่างออกไปจากความผิดพลาดที่เขา
ได้ก่อขึ้นนั่นเอง ทั้งไม่อยากจะจดจำเรื่องราวใดใดที่เกิดขึ้นในวันนี้อีก
ต่อไป ทั้งความปวดร้าวทั้งหมดไว้ข้างหลังเสีย โดยมีหนทางข้างหน้า
ยังไม่รู้ถึงชะตากรรมให้เป็นไป นับจากนี้จะไม่มีความสุขผู้คอยว่ากล่าว
ตักเตือนเขาอีกต่อไป

ตอนที่ 10

โจรป่าเฮค

ณ ป่าลึกใกล้เมืองนาเถียล่า ป่าที่ปกคลุมไปด้วยพันธุ์ไม้ใหญ่ใหญ่
สรรพสัตว์มากมายอาศัยผืนป่าแห่งนี้ดำรงชีพ ไม้ใหญ่สูงตรงตระหง่าน
ยืนต้นรับแสงแดดอุ่นเบื้องบน ไอน้ำจากผืนป่าหนาที่บฟุ้งไปทั่ว ใบไม้
เขียวชอุ่มปกคลุมทั่วป่าทั้งผืนจนแทบไม่มีแสงเล็ดลอดลงมายังพื้น
เบื้องล่าง เสียงสายน้ำไหลเอื่อยเซาะธารหินอยู่ไกลๆ ไรล์ฮานนอนนิ่ง
อยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ขณะเจ้ากวางตัวน้อยที่กำลังหาลูกไม้หล่น
ตามพื้นกินเดินเข้ามาใกล้ๆ อย่างสงสัย มันย่อหน้ามุดมอย่าง
ระแວดระวัง ก่อนจะโจนแผ่นหนีไปเมื่อไรล์ฮานค่อยๆ ขยับกาย

ไรล์ฮานที่ตอนนี้เนื้อตัวมอมแมมด้วยเศษดินเศษหญ้าและคราบ
เลือดของวานเดอร์ล่าที่แห่งกรังอยู่ รอยขีดข่วนจากกิ่งไม้กิ่งเล็กกิ่งน้อย
รวมไปถึงริ้วหนามแหลมเกี่ยวเกาะปรากฏไปทั่วแขนขา เขาลืมตาขึ้น
มองด้วยสายตาที่พละมัวไม่สามารถจับภาพได้ชัดเจน เห็นนก
ประหลาดเกาะอยู่บนกิ่งไม้ด้านบนอย่างลางเลือน ริมฝีปากแห้งผาก
เขาพยายามยันกายลุกขึ้นแต่แล้วสติก็ดับวูบล้มลงไปอีกครั้ง

ไม่นานนักก็ปรากฏคนชุดดำเจ็ดคน ปกปิดใบหน้าชี้ทานรนาผ่าน
มายังต้นไม้ใกล้กับที่ไรล์ฮานนอนหมดสติอยู่

“หยุดก่อน” คนที่ดูเหมือนเป็นผู้นำสั่งหยุดกระทันหันก่อนบังคับ
ทานรนาเลี้ยวกลับมาหยุดอยู่ข้างหน้าไรล์ฮาน

“เข้าไปดูซิ” เขาออกสั่งอย่างชิงชัง

ชายคนหนึ่งก็กระโดดลงจากหลังทานรนาเดินตรงเข้าไปหาไรล์
ฮาน นกประหลาดเมื่อเห็นชายชุดดำเข้ามาใกล้ไรล์ฮานมันก็บินโฉบลง
มากลางปีกออกและร้องขู่คำราม

“ลูกวานเดอร์ลารี ดูท่าทางมันจะห้วงเจ้าของของมัน จับมันไว้”
ชายผู้เป็นหัวหน้าสั่งการ ชายชุดดำคนเดิมจึงวิ่งตรงเข้าไปหามัน
หมายจับตัว นกประหลาดจึงพ่นไฟใส่เขาทันทีแล้วกระโดดถอยห่าง
ออกไป

ไฟนั้นลุกพริบที่แขนเสื้อของชายชุดดำเขาใช้มือตบไฟที่แขนเสื้อไป
มาเพื่อดับมัน

“ใช้แห” ผู้เป็นหัวหน้าชี้

ชายชุดดำบนหลังทานรนาอีกคนคว้าแหที่สานด้วยเชือกเส้นหนา
กระโดดลงไป จากนั้นอาศัยจังหวะเหมาะเหวี่ยงแหคลุมร่างนก
ประหลาดเอาไว้ มันพ่นไฟใส่จนแหที่คลุมร่างอยู่ติดไฟ กระนั้นชายชุด

ดำคนดังกล่าวไม่รอช้ากระโดดเข้าไปตะครุบและกดตัวนกประหลาดไว้กับพื้นแล้วจับมันยัดใส่ถุงกระสอบที่เตรียมเอาไว้

ชายชุดดำอีกคนเดินเข้าไปจ้องดูไรล์ฮานที่นอนนิ่งอยู่ “ยังไม่ตาย เขาโดนหนามพิษ”

“อย่างนั้นรี เอมันกลับไปด้วย” ชายชุดดำผู้หัวหน้าสั่ง ชายชุดดำคนนั้นจึงตรงเข้าอุ้มไรล์ฮานขึ้นพาดทานรึนาและพากันขี่ทาร์นนาหายเข้าไปในป่าลึก

ไรล์ฮานค่อยๆ ลืมตาขึ้น เขาพบว่าตัวเองนอนอยู่ในห้องที่ทำจากไม้ไผ่สีสุกสีเหลืองทอง มีตะเกียงน้ำมันจุดอยู่ที่โต๊ะกลางห้อง เขาค่อยๆ ยันกายลุกนั่ง ร่างกายของเขายังอ่อนเพลียอย่างเห็นได้ชัด ไรล์ฮานมองออกไปนอกหน้าต่าง ข้างนอกมีดสนิทมองเห็นดวงดาวกระจายเต็มท้องฟ้า ตรงเนินด้านล่างเขามองเห็นกลุ่มชายหญิงนับร้อยชีวิตนั่งอยู่รอบกองไฟ ร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนานเป็นที่ครึกครื้น

เสียงเปิดประตูดังขึ้น ไรล์ฮานที่นั่งอยู่บนเตียงจึงหันกลับไปมองหญิงชราหลังค่อมสวมผ้าคลุมสีเทาเก่าๆ เดินถือไม้เท้าเข้ามาช้าๆ ตามมาด้วยหญิงสาวนางหนึ่งผู้มีผิวขาวละเอียดย ปักปีกปักผมสองอันที่

มวยผมที่รวบเกล้าเอาเหนือศีรษะเผยให้เห็นเรียวคอเล็กกลมกลิ้งของนาง แต่ท่าทางดูห้าวกว่าหญิงอื่นทั่วไป

“เจ้ารู้สึกตัวแล้ววี” หญิงชราพูดขึ้น ขณะที่ไรล์ฮานนิ่งมองมาที่นาง “เจ้าถูกหนามพิษของต้นพิฆาตทำให้ร่างกายขาดน้ำ ตอนนี่คงดีขึ้นแล้วละซี” นางเดินมาหยุดข้างเตียง “เจ้าชื่ออะไร”

ไรล์ฮานนิ่งยังคงนั่งนิ่ง

“อย่าตื่นกลัวไปเลย ที่นี่เราอยู่กันเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ข้าคือแม่เฒ่าโลกิ ส่วนแม่นางคนนี่คือ แอนดร้าบุตรสาวของท่านซาบีส ผู้ที่นำตัวเจ้ามา”

ไรล์ฮานนิ่งหันไปสังเกตท่าทีของแอนดร้าอีกครั้ง แม่เฒ่าโลกิจับแขนของไรล์ฮานนิ่งมาตรวจดูรอยแผลขีดข่วนซึ่งตอนนี้แห้งตกละเอียดแล้ว

“แปลกมากเข้านี้ยังเป็นแผลสดอยู่เลย ไฉนตอนนี้ตกละเอียดจนเกือบหลุดหมดแล้ว แผลเจ้าช่างหายเร็วจริงๆ” นางพูดขึ้นอย่างประหลาดใจ

“นี่เจ้าจะไม่พูดอะไรเลยวี” แม่เฒ่าโลกียิ้มถามพร้อมวางแขนของไรล์ฮานนิ่งไว้ที่เดิม “ไม่เป็นไร เจ้าอาจยังไม่คุ้นเคย ขาดเหลืออะไรให้บอกนาง ข้าจะให้นางนำเสื้อผ้ามาให้ เจ้าพักผ่อนต่อเถอะ” จากนั้นแม่เฒ่าและแอนดร้าก็เดินออกจากห้องไป

ไรล์ฮานค่อยๆยันกายลุกขึ้นยืนช้าๆ แล้วเดินไปที่หน้าต่างมองไป
ยังฝูงชนที่ร้องรำทำเพลงกันรอบกองไฟ

ครู่หนึ่งนกประหลาดตัวเดิมก็บินมาเกาะที่หน้าต่างและร้องดังขึ้น
ไรล์ฮานมองมันด้วยแววตาคุ่นเคย ท่าทางของมันคล้ายตื่นกลัว
เหมือนกับว่ามันหนีอะไรบางอย่างมา เขายื่นมือไปหามันช้าๆ มันมี
ท่าทีกลัวไรล์ฮานเล็กน้อย ไรล์ฮานห่อปากผิวเผ่นอย่างเป็นมิตร มันเดิน
โยกตัวไปมาที่ขอบหน้าต่างอย่างลึกลับก่อนตัดสินใจกระโดดมาเกาะที่
มือของไรล์ฮาน

ครู่หนึ่งก็มีเสียงเอะอะดังมาใกล้หน้าต่าง ไรล์ฮานมองออกไปเห็น
ชายสามคนวิ่งตรงมาเหมือนกำลังตามหาบางอย่างอยู่

“ไอ้วานเดอร์ล่าตัวนั้นบินไปไหนแล้ว เห็นหลังมันแวบๆอยู่แถวนี้”
ชายคนหนึ่งพูดขึ้นเสื้อผ้าของเขามีรอยไหม้เล็กๆ เต็มไปหมด

“ร้ายจริงๆ มันเล่นเผากรงเหล็กจนละลาย” ชายอีกคนที่มีรอยไหม้
ที่แขนถือดาขายเข็อกมาด้วยเดินกุ่มๆเงยๆ มองหาในโพรงหญ้าใกล้กับ
หน้าต่าง

“อา” ชายอีกคนหันมาเห็นนกประหลาดเกาะอยู่ที่แขนของไรล์ฮา
นร้องขึ้น “มันเป็นวานเดอร์ล่าของเจ้ารี ถึงว่าท่านซาบีสสั่งไม่ให้ฆ่ามัน”

“เจ้าคงเป็นคนที่ท่านซาบีสพามาเมื่อเช้านี้ เออละ ถ้าฉันพวกข้าไม่กวนละ” ชายคนหนึ่งตอบ จากนั้นพวกเขาก็พากันเดินลงเนินกลับไปข้างกองไฟ เมื่อพวกนั้นไปหมดแล้วนกประหลาดก็บินไปเกาะที่ขอบหน้าต่างอีกครั้ง

ไรล์ฮานมองไปรอบๆ หน้าต่างพร้อมกับยกมือขึ้นเกาแผลตกสะเก็ดที่แขนจนสะเก็ดแห้งหลุดออกมา แผลที่กว้างของเขาหายเร็วจนเหลือเชื่อก กระจกนั้นเขาก็นึกถึงคำพูดของภูติในถ้ำสายรุ้งขึ้นมาได้ เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงและหยิบมันออกมา สร้อยเชือกอัญมณีสีเขียวหกเหลี่ยมใสขนาดเท่าไข่นกเป็ดน้ำประกายระยิบระยับ นางภูติบอกกับเขาว่าของสิ่งนี้จะช่วยรักษาอาการผิดปกติต่างๆ รวมทั้งสมานแผลตามร่างกายให้แก่ผู้ที่ครอบครองมัน

เสียงเคาะประตูดังขึ้น แอนดร้าเปิดประตูเข้ามาโดยที่มือข้างหนึ่งหอบเสื้อผ้าที่พับไว้อย่างดีแนบอก “ข้านำเสื้อผ้ามาให้เจ้า” นางเดินเข้ามาโดยไม่ได้มองมาที่ไรล์ฮานกับนกประหลาดเลย ท่าทางยังดูห้าวเหมือนเดิม นางนำเสื้อผ้ามาวางไว้ที่โต๊ะ และหยิบผ้าผืนหนึ่งเดินตรงมาที่ไรล์ฮาน พลันก็ต้องตกใจที่เห็นนกประหลาดเกาะอยู่ที่ขอบหน้าต่าง นางทิ้งผ้าลงพื้นและชักดาบออกมาชี้ไปที่มันและขยับตัวบัง

ไรล์ฮานเอาไว้ นกประหลาดที่ตกใจตื่นกลัวเช่นกันกระโดดหนีไปเกาะที่กิ่งไม้ นอกหน้าต่าง

“มันเป็นเพื่อนข้าเอง” ไรล์ฮานพูดขึ้น

“ข้าคิดว่าเจ้าเป็นใบ้เสียอีก” นางหันมามองที่ไรล์ฮานจากนั้นเก็บดาบเข้าฝัก “เจ้าเลี้ยงวานเดอร์ล่าด้วยวี” นางถาม ไรล์ฮานไม่ตอบ นางก็หยิบผ้าที่พันจับไหล่ของไรล์ฮานบิดไปมา มีนางค่อนข้างหนักกว่าสตรีอื่น นางจ้องมองช่วงไหล่ของไรล์ฮานอย่างครุ่นคิดก่อนจะมองหน้าเขา “ตัวเจ้าเล็กกว่าที่ข้าคิด” นางพูดขึ้น แต่ยังไม่ปรากฏรอยยิ้มบนใบหน้าของนางเลย “เจ้าพักผ่อนต่อเถอะ เมื่อแก่เสร็จแล้วข้าจะนำมาให้” นางเดินหอบเสื้อผ้าบนโต๊ะหันหลังกลับ พลันได้ยินเสียงประหลาดๆ ที่ห้องของไรล์ฮาน

“จริงสิ เจ้าคงหิวแล้ว ข้าจะพาเจ้าไปหาอะไรกิน ตามข้ามา” นางพูดพร้อมกับหอบผ้าออกไปที่ประตู ไรล์ฮานยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม “ตามมาสิ มัวยืนรออะไรอยู่อีกละ”

ไรล์ฮานจึงเดินตามนางออกมาจากกระท่อมไม้ไผ่ นกประหลาดบินขึ้นไปเกาะตรงหลังคาด้านหลังของไรล์ฮาน

นางเดินนำไรล์ฮานลงเนินไปยังกองไฟที่มีคนนับร้อยอยู่โดยรอบ ไรล์ฮานมองไปรอบๆ ตัว ที่แห่งนี้ตั้งอยู่บนเทือกเขาสูงที่เต็มไปด้วยป่า

ไผ่ มีเสียงลมพัดอื้ออึงอยู่ตลอดเวลา ลำไผ่โอนเอนขณะใบของมัน
สะบัดไหวลู่ไปตามแรงลมของยามค่ำคืน

“ท่าทางเจ้าเหมือนคนมีเรื่องทุกซี้ใจ เจ้าไปเจอเรื่องร้ายอะไรมา”
แอนดร้าถามขึ้นขณะที่นางยังคงเดินนำหน้าไม่หันกลับมามอง ไม่มี
เสียงใดๆตอบกลับมาจากไรล์ฮาน คำถามนี้ทำให้เขาหวนคิดถึงสิ่งที่ทำ
ให้อารามุสของเขาต้องตาย

“ไม่พูดก็ไม่ต้องพูด” นางเริ่มโมโห จากนั้นนางก็หันกลับมายืน
กระแทกหน้าอกเข้าที่อกของไรล์ฮานให้เขาถือไว้ แล้วเดินไปตักซูปเยื่อไผ่
ต้มในหม้อดินใส่อ้วยไม้ที่กลิ้งจนกลมเกลี้ยงข้างๆกองไฟถือกลับมาสอง
ถ้วย นางนั่งลงข้างๆที่ไรล์ฮานยืนอยู่จากนั้นก็วางกระทกถ้วยใบหนึ่ง
ไว้ใกล้เท้าของเขาจนซูปเยื่อไผ่กระฉอกล้นปากถ้วย

“นั่งสิ นี่ต้องให้บอกทุกคำเลยรี” นางตะคอกพร้อมกับตักซูปใส่
ปากโดยไม่หันมามองไรล์ฮานเลยซักนิด เขานั่งลงเอาผ้ากองไว้ข้างๆ
จากนั้นก็หยิบถ้วยขึ้นมา

“คนที่นั่งคุยอยู่กับแม่เต๋าโลกิตรงข้ามกองไฟนั่นคือพ่อข้า พ่อข้า
เป็นคนนำเจ้ามา เขาชื่อเซบีสเป็นผู้นำของที่นี่” นางพูดขึ้น

ไรล์ฮาน มองไปชายที่วัยราวห้าสิบตัวใหญ่แข็งแรง มีดาบขนาด
ใหญ่วางอยู่ข้างลำตัว

ทันใดนั้นนกประหลาดของไรล์ฮานก็บินโฉบลงมาที่กองไฟและ
 คว่าเอาเปิดย่างไปตัวหนึ่งแล้วบินหนีขึ้นไป

“เฮ้ย ไอ้วานเดอร์ลำนั่นอีกแล้ว ไปจับมันเร็ว” กลุ่มคนที่อยู่รอบ
 กองไฟนับสิบต่างพากันวิ่งตามนกประหลาดไป บางคนทีรำน้ำตา
 พระจันทร์จนมามายก็ลึ้มลงไม่เป็นท่า ผู้คนที่ยังนั่งอยู่ต่างหัวเราะ
 ขบขันกับภาพที่เห็นเบื้องหน้า นกประหลาดบินขึ้นไปเกาะบนต้นไม้สูง
 พวกที่วิ่งตามไปต่างร้องโหวกเหวกอยู่ที่โคนต้นไม้

“มันคงจะหิว” แอนดร้าพูดขึ้น

ไรล์ฮานจ้องมองมันฉีกเปิดย่างกินอย่างเอร็ดอร่อยบนยอดไม้

“ถึงแม้เราจะเป็นโจรป่า แต่ก็ป็นโจรป่าที่มีศักดิ์ศรีรักพวกพ้อง”

นางพูดขึ้น

ไรล์ฮานมองมาที่นาง และเพิ่งตระหนักว่าตอนนี้เขาอยู่กับพวกโจร
 ป่า เขานั่งครุ่นคิดเหมือนเคยได้ยินเรื่องโจรป่าที่ออกอาละวาดนอก
 เมืองนาเธียล่าจากการบอกเล่าของอารามุส “พวกเจ้าก็คือโจรป่าเฮ
 ค...?”

“ใช่ ถึงแม้ชื่อเสียงของเราจะไม่ดีนัก แต่เราก็ไม่เคยเบียดเบียนคน
 จน เราจะปล้นเฉพาะพวกขุนนางต่ำช้า และพวกพ่อค้าที่เอารัดเอา

เปรียบผู้อื่น” นางมองไปที่กองไฟ ก่อนจะหันกลับมาที่ไรล์ฮาน “เจ้าใช้
อาวุธเป็นไหม” ไรล์ฮานมองมาที่นางแต่ไม่ตอบ “ท่าทางไม่น่าจะเป็น”

ไรล์ฮานตักซूपไม้เข้าปากต่อโดยไม่กล่าวสิ่งใด แอนดร้าจ้องมอง
เขาอย่างรำคาญแล้วนางก็ผุดลุกขึ้น

“ผ้านั้นไม่ต้องแก้แล้ว ใส่มันทั้งอย่างนั้นแหละ” นางบอกกับไรล์
ฮาน ไรล์ฮานหันไปมองผ้าที่กองอยู่ข้างๆ หันกลับมาอีกทีก็เห็นนางเดิน
ออกไปยังบริเวณกระท่อมไม้ไผ่ที่เขาอนเมื่อตอนเช้า ด้านหลัง
กระท่อมไม้ไผ่มองเห็นแสงไฟสีส้มจากตะเกียงน้ำมันของบ้านเรือนแต่
ละหลังกระจายอยู่เต็มเทือกเขา เขาเฝ้ามองแอนดร้าเดินผ่านกระท่อม
ของเขาจนลับตาหายไปในความมืด

เมื่อหันกลับมา ก็ปะเข้ากับเซบีสชายร่างใหญ่ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขา
“นางเป็นคนแบบนี้แหละ คิดอะไรก็พูดออกมาตรงๆ ไม่อ้อมค้อม
บางครั้งมันก็ขัดใจคนฟัง” เขาพูดพลางยิ้มกริ่ม ในมือถือขวดน้ำตา
พระจันทร์ใบหน้าแดงกล้าด้วยฤทธิ์น้ำเมา “ข้ามีคำถามจะถาม เจ้ากับ
เจ้าวานเดอร์ล่าตัวจ้อยไปทำอะไรในป่านั้น”

ไรล์ฮานก้มหน้าลงกับพื้นก่อนจะตอบ “ข้าหนี...” เขาหนีไปอีกครึ่ง
“ข้าหนีความผิดที่ข้าก่อขึ้นมา”

ซาบีสหัวเราะ ไรล์ฮานเงยหน้าขึ้นอย่างไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงหัวเราะ “หนีความผิดมาอย่างนั้นรี ดีถ้าอย่างนั้นทำไมเจ้าไม่อยู่กับพวกเราที่นี่เลยละ พวกเราก็เป็นโจร เจ้าเคยได้ยินไหม โจรป่าเฮคที่เลื่องชื่อ” แล้วเขาก็หัวเราะว่าอีกครั้ง “แล้วเจ้าไปทำความผิดอะไรมา”

ไรล์ฮานได้แต่ก้มหน้านิ่งไม่ตอบ ในหัวของเขาปรากฏภาพของอรามุสขึ้นมาอีกครั้ง ภาพขณะถูกวานเดอร์ล่ายกตัวเขาขึ้นมาบังลูกธนูที่เขาเองเป็นคนยิง

ซาบีสมองไปที่ดวงตาของไรล์ฮานที่ดูเศร้าไปอย่างเห็นได้ชัด “ไม่เป็นไร ไม่บอกก็ไม่บอก ถ้าเจ้าขาดเหลืออะไรให้บอกกับแอนดร้าลูกสาวข้าละกัน ข้าไปละ” จากนั้นเขาก็เดินกลับไปยกขวดน้ำตาพระจันทร์ขึ้นดื่ม และเดินเซขึ้นไปยังเทือกเขาที่มีมืดทึบมีเพียงแสงจากตะเกียงน้ำมันริบหรี่กระจายเป็นผืนกว้าง

เช้าตรู่ของวันที่อากาศค่อนข้างเย็น สายลมตีเอาไอเย็นจากแม่น้ำที่อยู่ไม่ไกลเบื้องล่างเทือกเขาขึ้นมาเห็นเป็นละอองหมอกลอยอ้อยอิ่ง ไรล์ฮานตื่นขึ้นและเดินออกมาจากกระท่อมมองไปรอบๆ ด้านหลังกระท่อมไม้ไผ่ที่เขาอนมมีกระท่อมลักษณะเดียวกันสร้างขึ้นไล่ตามความชันของเทือกเขาเหมือนขั้นบันไดเต็มไปหมด

เด็กหลายคนวิ่งเล่นกันอยู่อย่างสนุกสนาน เขามองลงไปเห็น ไกลๆกลับลงไปทีกองไฟใกล้มอดมีควันบางเบาโพยพุง เห็นซาบีส ชาย ร่างใหญ่ยืนคุยกับชายหญิงในชุดดำราวยี่สิบคน ที่ยืนเป็นแถวหน้า กระดานสองแถวอย่างเคร่งเครียด จากนั้นคนเหล่านั้นก็คลุมหน้าของตนด้วยผ้าสีดำ ซาบีสนำพาคนเหล่านั้นเดินไปที่ฝูงทานรนาที่มัดอยู่กับ ต้นไม้ควมมันหายออกไปทางประตูไม้บานใหญ่ทิศตะวันออกซึ่งมีคน ร่างใหญ่กำยำยืนเฝ้าอยู่สองคน

“เจ้าไปตื่นแล้วรี” แอนดร้าที่มีกระเป๋าสีเทาเก่าๆคาดลำตัวเดินลงมาจากเทือกเขาเอ๋ยขึ้น นางถือพลั่วมาสองอัน และโยนให้ไรล์ฮาน อันหนึ่ง ไรล์ฮานรับไว้อย่างงงๆ “อย่างเจ้าไม่น่าจะใช้อาวุธเป็น ดังนั้นไปช่วยพวกยายชุดดิน” พุดจบนางก็เดินลงเนินไปก่อนจะหันกลับมาหา ไรล์ฮานที่ยืนเก๋ๆก้งๆอยู่ “รออะไรอยู่ละเจ้าไป รีบลงมาสิ” ไรล์ฮานเดินตามนางลงไป ทั้งคู่เดินลัดเลาะไปทางทิศเหนือเลยลึกเข้าไปใน เทือกเขา

ไรล์ฮานสอดสายสายตาไปรอบๆ ที่นี่คล้ายเป็นค่ายทหาร มีลาน ฝึกอาวุธหลายรูปแบบ ทั้งดาบ ธนู และหอก ซึ่งทั้งหญิงและชายราวๆ ห้าสิบคนได้กำลังฝึกอยู่ในลานฝึกอย่างเอาจริงเอาจัง

“ที่นี่เป็นหน่วยฝึกอาวุธของเรา ถ้าเจ้าอยากจะฝึก ตอนบ่ายๆข้าจะพาเจ้ามา” นางพูดขึ้นเมื่อเห็นไรล์ฮานมองอย่างสนใจ

โดยรอบโรงฝึกเป็นป่าไม้สูงที่ยอดไม้พลิวไหวลู่ตามแรงลม นางเดินนำไรล์ฮานผ่านคอกสัตว์ที่มีทั้งทานร้นา ม้า ช้าง เป็ด และไก่ มีชายสองคนกำลังให้อาหารพวกมัน จากนั้นชักพักแอนด์ร่าก็เดินนำไรล์ฮานเข้าไปยังลานปลูกผักที่มีหญิงแก่สามคนกำลังพรวนดินอยู่ตามแปลงดินร่วนสีดำ

“แอนด์ร่าวันนี้เจ้าไม่ไปกับซาบีสรี ก็ไหนว่าวันนี้มีงานใหญ่” หญิงแก่คนที่อยู่ใกล้ที่สุดทักขึ้น จากนั้นหญิงแก่อีกสองคนก็หยุดยืนขึ้นหันมองมาที่แอนด์ร่ากับไรล์ฮาน

“พ่อให้ข้าดูแลเจ้าไปนี่” แอนด์ร่าตอบ หญิงแก่ทั้งสามต่างเหลือบมองไรล์ฮานที่ถือพลั่วอยู่ “ข้าจะให้เขามาช่วยพวกท่านอีกแรง”

“เขาเป็นใบรี” หญิงแก่นางหนึ่งยื่นพืงพลั่วที่ค้ำดินอยู่ถาม

“ใช่ เขาเป็นใบ” แอนด์ร่ารีบตอบแทนทันที

“แล้วเขาชื่ออะไรละ” ยายแก่ถาม แอนด์ร่าหันไปมองไรล์ฮานอย่างรำคาญ

“ข้าชื่อไรล์ฮาน” เขาตอบ

“แล้วเมื่อวานแม่เต่าโลกิถาม ไยเจ้าไม่พูด” แอนด์ร่าแหวะ

“อ้าวเตี๋ยวะ ไหนว่าเป็นไบบ้างไงละ” หญิงแก่ถามอย่าง

กลางแควง

“เพราะกว่าจะจ้างปากเขาพูดได้แต่ละคำ คนถามก็ลืมคำถามไปแล้วนะซี เรียกเจ้าไบบั้นะดีแล้ว” แอนดร้าบ่น

“ใจเย็นๆค่อยๆพูดค่อยๆจา” หญิงแก่บอก

“แล้ววันนี้พวกยายจะให้ช้ำกับเจ้าไบบั้นีทำอะไร” แอนดร้าถาม

“เจ้าไปขุดมันตรงโน้นละกัน ส่วนพวกช้ำจะปลุกฟักทองที่นี่” ยาย

แก้ตอบ

“ได้ยินแล้วใช่ไหม ตามมาซิ” แอนดร้าหันไปสั่งไรล์ฮานและเดินไปตามทางเดินระหว่างแปลงปลุกฟักทองไปยังอีกแปลงมันอีกแปลงหนึ่งไกลๆ กัน ไรล์ฮานเดินตามแอนดร้าไปอย่างเชื่องช้า

ช่วงสายแสงแดดเริ่มแรงขึ้นแต่อากาศยังคงเย็นสบายเพราะมีลมพัดโกรกอยู่ตลอดเวลา ไรล์ฮานและแอนดร้ากำลังขุดหัวมันขึ้นมาจากดิน แอนดร้าโยนมันลงไปใต้ตะกร้าที่มีหัวมันอยู่เกือบเต็ม

แต่แล้วเสียงท้อของไรล์ฮานก็ดังขึ้น แอนดร้าหันกลับมามอง “นี่เจ้ายังไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เช้าเลยใช่ไหมเนีย” แอนดร้าถาม แต่ไม่มีเสียงตอบใดๆกลับมาเช่นเคย นางล้วงเอาแอปเปิ้ลลูกหนึ่งในกระเป่า

สะพานที่คาดตัวอยู่โยนให้ “เฮ้า เเอาไปนั่งกินรอกท้องไปก่อน คราวหน้า ตื่นเช้าหน่อย แล้วไปหาอะไรกินที่โรงครัว” จากนั้นนางก็ขุดหัวมันต่อ ไรล์ฮานเดินไปนั่งกินแอปเปิ้ลที่ไต้ต้นไม้เพื่อหลบแดดแล้วมองมาที่นาง เขาไม่เคยมีเพื่อนผู้หญิงมาก่อนเลย และไม่รู้ว่าจะต้องปฏิบัติตัวอย่างไรต่อสตรีรุ่นราวคราวเดียวกัน และแปลกใจว่าทำไมผู้หญิงถึงได้ขี้นป่านนี้

“มองอะไรไม่เคยเห็นคนรีใจ” นางตะโกนมาทั้งๆที่นางยังไม่ได้เงยหน้า ไรล์ฮานรีบทำที่หันไปทางอื่น “กินเสร็จแล้วก็รีบมา อย่าอู้งาน”

เมื่อไรล์ฮานกินแอปเปิ้ลรสหวานสีแดงสดจนหมดก็เดินกลับมาที่พลั่วของเขา เขามองไปรอบๆสังเกตเห็นที่นี่เป็นแอ่งพื้นที่ราบห้อมล้อมด้วยเทือกเขาสูงซึ่งใช้เป็นที่พักนอนกบดานได้เป็นอย่างดี

“ยังจะอู้งานอีก ขุดเร็วๆเข้าซิ” นางบ่นต่อ ขณะที่ไรล์ฮานรีบลงพลั่ว ขุดต่อทันที

บ่ายแก่ๆ วันเดียวกันแอนดร้าพาไรล์ฮานมาที่โรงฝึกยิงธนู ซึ่งมีคนกำลังฝึกยิงธนูอยู่ราวสิบคน หนึ่งในจำนวนนั้นเดินถือธนูและลูกธนูมาให้กับทั้งสองก่อนจะพูดขึ้น

“ลูกธนูจะพอไหม” เขาถาม

“ข้าแค่อยากให้เขาลองดูก่อนนะ” แอนดร้าตอบ

“เจ้าโชคดีแล้วที่ได้นางมาสอน นางเป็นมือยิงธนูที่ดีที่สุดของเราเลย
 ละ” ชายคนนั้นบอกกับไรล์ฮานก่อนเดินกลับไป

“นี่ ถึงคนสอนจะสอนดีเพียงไร หากคนเรียนเองก็ไม่มีทางยิงได้ดี
 หรอก” นางพูดอย่างไม่สบอารมณ์ ขณะที่ไรล์ฮานได้แต่นั่งเงิบ

ทั้งสองถือธนูคนละอันอยู่ตรงลานยิง ห่างออกไปราวสี่สิบเก้ามีเป่า
 ตั้งอยู่

“นี่ จงตั้งใจดูข้า อย่างแรกเจ้าต้องใช้มือซ้ายจับคันธนูให้มั่น
 จากนั้นก็ใช้มือขวาจับที่ลูกธนูตรงนี้ซึ่งเกี่ยวข้องกับสายธนูแบบนี้ สายตา
 จับจ้องไปที่เป้าหมายอย่ากระพริบตา” นางอธิบาย

แต่ไรล์ฮานหาได้มองไปยังสิ่งที่นางกำลังทำเป็นตัวอย่างไม่ เขาได้
 แต่จ้องมองไปที่ใบหน้าของนาง

“นี่เจ้า” นางตะคอกแล้วก็ลดคันธนูลง “เอาแต่จ้องหน้าข้าแล้วเจ้า
 จะยิงเป็นได้ยังไง หา” ไรล์ฮานกลอกตาหลบตา “ข้าจะอธิบายอีกครั้ง
 ประเดี๋ยวตอนข้าให้เจ้าลองยิงแล้ว เจ้ายังไม่ได้ข้าจะเอาคันธนูฟาดหัว
 เจ้า” นางทำและพูดแบบเดิมอีกครั้ง จากนั้นจึงปล่อยลูกธนูออกไป ลูก
 ธนูแล่นฉิวไปปักอยู่เกือบกลางเป้า

“เอาละตาเจ้าแล้ว ครั้งแรกแค่เจ้ายังให้ถูกเป้าก็นับว่าเก่งแล้ว”

นางบอก ไรล์ฮานที่ยกค้อนธนูขึ้นเล็งซ้ำๆ “ดีมากถูกแล้วไม่ต้องรีบ”

ไรล์ฮานยกค้อนธนูขึ้นเล็งไปที่เป้าก่อนจะปล่อยลูกธนูดีดผิงออกไป ลูกธนูของไรล์ฮานพุ่งแหวกอากาศไปปักกลางเป้าพอดี

นางมองไรล์ฮานอย่างประหลาดใจ ขณะมีเสียงครางฮือมาจาก กลุ่มคนที่เฝ้ามองอยู่ “ครั้งแรกเจ้าก็ยิงเข้ากลางเป้าเลยรี ไม่เลวนี่”

แอนดร้าหารู้ไม่ว่าไรล์ฮานได้รับการฝึกฝนการใช้อาวุธมาเป็น อย่างดีแต่ครั้งยังเด็ก คราออกไปล่าสัตว์กับอารามุสของเขาบ่อยครั้ง และบ่อยครั้งที่เขาจะยิงพลาดเป้าจนรามุสเองอย่างทิ้งกับพรสวรรค์ ของเขา

แอนดร้ามองไรล์ฮานอย่างแคลงใจก่อนจะพูดขึ้น “เอาละ ครั้งแรก เจ้ายิงได้ขนาดนี้นับว่าไม่เลว แต่อย่าอย่ามใจ ต่อไปข้าจะให้เจ้าไปที่ลาน ฝึกกระบอง” แล้วนางก็เดินนำไรล์ฮานออกไปจากลานฝึกยิงธนู

ที่ลานฝึกกระบองแอนดร้าเดินเข้าไปหยิบกระบองโยนให้ไรล์ฮาน

“เอาละ การใช้กระบองก็ไม่มีอะไรมาก หลักๆก็คือ เจ้าต้อง

พยายามทำยังไงก็ได้ให้กระบองของเจ้าสัมผัสร่างกายของฝ่ายตรงข้าม

แต่ในขณะที่เดียวกันเจ้าต้องป้องกันตัวเองจากการโจมตีกลับด้วย “เข้าใจใหม่” นางยังคงพรวดสอนเป็นชุด จากนั้นก็ตั้งท่าชี้กระบองมาที่ไรล์ฮาน

ไรล์ฮานได้แต่ยืนมอง “เอาละมาลองกันเลย” เมื่อสิ้นเสียงนางก็พ่องกระบองเข้าใส่ไรล์ฮานทันที ไรล์ฮานใช้กระบองของตนปิดป้องและรับการโจมตีของ นางมุ่งมั่นเข้าโจมตีอย่างไม่ยั้ง แต่ไรล์ฮานก็ปิดกระบองของนางให้พ้นตัวได้ทุกครั้ง จนนางเหนื่อยและหยุด

“นี่เจ้า...” นางกลางแคลงและเริ่มสงสัยในตัวตนของไรล์ฮาน นางมั่นใจว่าเขาปิดบังเรื่องการผ่านการฝึกใช้อาวุธมาก่อน “งั้นข้าไม่ยังมีมือละนะ” นางพ่องปราดเข้าใส่ไรล์ฮานอย่างมีน้ำใจ หนนี้นางโจมตีทั้งเร็วและแรงขึ้น แต่ไรล์ฮานก็ยังคงรับได้หมดทุกระบวนท่า กระทั่งกระบองของไรล์ฮานเหวี่ยงพลาดเกือบโดนเข้าที่ศีรษะของนาง ยังดีที่ไรล์ฮานยังมีมือไวได้ทัน นางหยุดหลับตาปีก่อนจะลืมตาขึ้นเห็นกระบองของไรล์ฮานค้างอยู่ที่ข้างหมับ “เจ้า...”

“เข้าไม่ได้...” ไรล์ฮานพูดขึ้น แต่เพราะนางทั้งโกรธทั้งอายจึงพาดกระบองเข้าไปที่หัวของไรล์ฮานอย่างแรง จากนั้นก็ขว้างกระบองใส่เขาแล้วเดินสะบัดหนีไปด้วยอารมณ์โมโห ทิ้งให้ไรล์ฮานได้แต่ยืนกุมหัวอยู่เพียงลำพัง

ขณะนางกำลังเดินไป พลันชายคนหนึ่งวิ่งหน้าตาตื่นมาหานาง
 อย่างเร่งรีบ

“ท่านแอนดร้า ท่านซาบีสกลับมาแล้วขอรับ แต่ท่าน ท่านถูกธนูยิง
 ที่ท้องได้รับบาดเจ็บ และพวกเราอีกแปดคนถูกทางการนาเธียล่าจับตัว
 ไปขอรับ”

“อะไรวะ แล้วตอนนี้ท่านพ่ออยู่ไหน” นางถามอย่างเป็นกังวล
 “อยู่ที่บ้านขอรับ แม่แม่่าโลกิกำลังดูอาการอยู่ขอรับ”

ที่ห้องพักในบ้านไม้ไผ่ผสมดินเหลืองหลังหนึ่งบนเทือกเขา ชายร่าง
 ใหญ่นอนล้มตาเปลือกายท่อนบนมีผ้าพันแผลคาดอยู่ที่หน้าท้อง
 เลือดสีแดงกล้าซึมออกมาจากแผล แม่แม่่าโลกิยืนอยู่ข้างๆ ถือลูกธนู
 เปื้อนเลือดมาวางไว้ในถาดบนโต๊ะกลางห้อง

“ขอบคุณท่านมาก ท่านแม่แม่่า” ซาบีสพูดขึ้น

“ไม่เป็นไรหรอก มันเป็นหน้าที่ของข้า” แม่แม่่าโลกิตอบ

แอนดร้าวิ่งแทรกตัวผ่านผู้คนที่ยืนรอดูอาการของซาบีสอยู่หน้า
 ห้องเข้ามาในห้องและถามขึ้นด้วยสีหน้าที่เป็นกังวล“ท่านพ่อ ท่านเป็น
 อย่างไรบ้าง”

“ข้าไม่เป็นอะไรแล้วละ” ชายร่างใหญ่ตอบ

“เกิดอะไรขึ้นรี” แอนดร้าถาม

ไรล์ฮานวิ่งตามมาขึ้นดูปะปนอยู่กับเหล่าคนชุดดำที่หน้าประตู

“ระหว่างเดินทางไปปล้นบ้านของผู้ว่าการเทโดนั้น มีเหล่าทหารดัก
 ชุ่มโจมตีเราจนแตกกระเจิง พวกมันจับตัวพวกเราไปแปดคน” ซาบีส
 เล่า

“มันรู้แผนการของเราได้อย่างไร หรือว่ามีใครหักหลังเรา” แอนดร้า
 รีบถามต่อ

ซาบีสส่ายหัว “เมื่อวานตอนที่เราไปดูลาดเลาที่บ้านของผู้ว่าการเท
 โด มันคงเห็นคนของเรามีท่าทางผิดสังเกตจึงส่งคนสะกดรอยตามพวก
 เรามา”

“แสดงว่าตอนนี้มันรู้ที่ซ่อนของเราแล้วอย่างนั้นรี” แอนดร้าครุ่นคิด
 ครุ่นหนึ่งก่อนถามขึ้น

“คงไม่ เพราะไม่อย่างนั้นมันคงส่งทหารบุกมาที่นี่ตั้งแต่เมื่อวาน
 แล้ว” ซาบีสตอบ “เจ้าช่วยไปตามเลวานี่มาหาข้าที”

“ท่านซาบีส ข้าอยู่นี่แล้ว” ชายอายุราวสี่สิบปี ผิวสีดำนางเล็กที่ยืน
 อยู่หน้าประตูพูดขึ้น

“เข้ามาซิ” ซาบีสเรียก

“ข้าอยากให้เจ้านำคนของเราไปชิงตัวพวกเรากลับมา” ซาบีสร้อง

ขอ

“ได้ขอรับ” เลวานีตอบพร้อมกับโค้งศีรษะน้อมรับ

“ถ้าออกเดินทางคืนนี้ก็คงถึงเมืองนาเธียล่ารุ่งสว่างพอดี” ซาบีสบ

อก

“ได้ ข้าจะออกเดินทางคืนนี้เลย” เลวานีรีบตอบรับ

“แอนดร้าเจ้าไปกับเลวานีด้วย เจ้าคงช่วยเขาได้อีกแรง” ซาบีสหัน
ไปหาแอนดร้าแล้วพูดขึ้น

แอนดร้าพยักหน้าตอบ

“พวกเจ้าออกไปได้แล้ว ท่านซาบีสต้องการพักผ่อน” แม่เต่าโลกิ
พูดขึ้น จากนั้นก็ผลักทั้งสองออกไปนอกห้อง นางเดินตามออกไปแล้วก็
ปิดประตู

แอนดร้าเมื่อเห็นไรล์ฮานยืนอยู่หน้าประตูก็ทำหน้าบึ้งใส่เขาแล้ว
พูดขึ้น “คืนนี้เจ้าก็ต้องไปกับข้าด้วย” จากนั้นนางก็เดินออกไปทันที

คืนนั้นเหล่าชายหญิงชุดดำพร้อมอาวุธครบมือราวสามสิบคนยืน
เรียงแถวกันสามแถวรับคำสั่งจากเลวานีที่ห้อยดาบอยู่ข้างลำตัวยืนอยู่
หน้าแถว ด้านหลังของเขามีกองไฟกองใหญ่คอยให้แสงสว่างโดยรอบ

แอนดร้าและไรล์ฮานที่มีธนูพร้อมฝักลูกดอกคาตที่หลังยื่นอยู่ในแถวนั้น ด้วย

“พวกเราจะไปถึงเมืองนาเธียล่าตอนเช้าตรู่ เราจะไปวางแผนกันที่นั่น เอละออกเดินทางได้” สิ้นคำสั่งลาวานี่ คนทั้งหมดก็สวมผ้าคลุมศีรษะปกปิดใบหน้า แล้วเดินไปโดดขึ้นหลังทานรฺนาโดยมีทาร์นาแปดตัวที่ปราศจากคนขี่หลังถูกมัดต่อกับทานรฺนาตัวอื่นๆวิ่งตามไป แล้วควบออกประตูค่ายมุ่งหน้าไปยังเมืองนาเธียล่า

ไรล์ฮานที่ควบทานรฺนาตามมาอยู่ข้างหลังแอนดร้ารู้สึกตื่นเต้นอยู่เล็กน้อย ซึ่งนอกจากเจ้าวานเดอร์ล่าแห่งถ้าสายรุ้งแล้วเขาไม่เคยสู้รบกับใครเลย ทั้งทำตัวไม่ถูกได้แต่ตกอยู่ในภาวะจำยอม อีกอย่างนี้เขาเพิ่งจะหนีจากเมืองนาเธียล่าไปไม่ทันไร ตอนนี่ต้องย้อนกลับมาในฐานะโจรป่าเฮคๆ ที่ด้านหลังของเขามีนกประหลาดบินตามเขามาอยู่ไม่ไกล

ตอนที่ 11

แย่งชิงนักโทษ

ที่ลานพิพากษานักโทษในเมืองนาเธียล่ายามสายของวัน นักโทษแปดคนถูกทหารลากลงมาจากกรงเหล็กที่ผูกติดหลังรถม้า พวกเขาเนื้อตัวมอมแมม มีรอยช้ำบวมจนเป็นสีม่วงคล้ำตามใบหน้า แขนขา และลำตัว ข้อมือของพวกเขาถูกล่ามด้วยโซ่หนาเท่านิ้วมือ ทั้งยังถูกล่ามขาติดกันเป็นแถวเดี่ยว ทุกย่างก้าวของพวกเขาเสียงโซ่เหล็กจะกระทบกันดังไปตลอดทาง สร้างความสนใจให้กับผู้คนที่อยู่ละแวกนั้น กองทหารพร้อมด้วยอาวุธราวยี่สิบคนคอยยืนคุ้มกันอยู่

นาเธียล่าเป็นเมืองเล็กๆใกล้หุบเขาสูง ไม่มีปราสาทเป็นของตัวเอง ทำให้ต้องใช้ลานสาธารณะกลางเมืองในย่านชุมชนเป็นที่ทำการ

“คุกเข่าลง” ขุนนางแก่คนหนึ่งยืนอยู่ข้างโต๊ะพิพากษาที่ว่างเปล่า ตะโกนสั่ง นักโทษทั้งแปดจึงคุกเข่าลงหน้าโต๊ะ ด้านขวามือของพวกเขาห่างไปประมาณสิบก้าวมีห่วงเชือก 5 ห่วงแขวนอยู่กับคานเพื่อเตรียมไว้แขวนคอ

ไม่นานทหารคนหนึ่งเดินเข้ามารายงานแก่ขุนนาง “ท่านเทโดใกล้มาถึงแล้ว” ขุนนางแก่ซึ่งรออยู่ก็พยักหน้า

ไม่ไกลจากลานพิพากษาบนหลังคาบ้านหลังหนึ่งที่อยู่ด้วยดิน
เหลืองสองชั้น แอนดร้า และไรล์ฮานซ่อนตัวหลบอบรบาสังเกต
เหตุการณ์เบื้องล่าง รอเวลาการเดินทางมาของผู้ว่าการเทโด ไรล์ฮาน
เหลือบมองไปยังหลังคาฝั่งตรงกันข้ามเห็นหญิงในชุดดำพร้อมด้วยธนู
สองคนซ่อนตัวเฝ้ามองลงไปทีลานเบื้องล่างเช่นกัน นอกจากนี้ไรล์
ฮานยังเห็นเลวานีกับคนของเขาอีกสิบแปดคนปลอมตัวปะปนอยู่กับ
ชาวบ้าน

ราวสองร้อยก้าวห่างออกไป มีพวกที่เดินทางมาพร้อมกับเขาอีก
สามคนปลอมตัวเป็นพ่อค้าจูงขายทานรึนาแทรกตัวอยู่ท่ามกลางทานรึ
นาฝูงใหญ่ เลยไปอีกหน่อยมีกลุ่มชายหญิงชุดดำห้าคนถือธนู
เตรียมพร้อมชุมนุมอยู่มุมบ้านหลังหนึ่งโดยมีทานรึนา 5 ตัวผูกอยู่ไม่ไกล
พวกเขาได้รับมอบหมายจากเวลานีให้คอยยิงคุ้มกันในเวลาหลบหนี
ครั้งนี้ไรล์ฮานเงยหน้ามองขึ้นไปบนฟ้าก็เห็นนกประหลาดบินไล่จับนก
บนฟ้าอย่างสาละวน

“ไอ้ผู้ว่าเทโดมาโน้นแล้ว” แอนดร้าพูดขึ้น ไรล์ฮานจึงค่อยหันไป
ตามทิศทางที่แอนดร้าบอก รถม้าที่มีทหารฝีมือดีราวสิบคนเดินนำมา
เคลื่อนตัวมาอย่างช้าๆ นางส่งสัญญาณให้กับเลวานีที่อยู่ด้านล่าง

รถม้ามาจอดเทียบใกล้ๆลานพิพากษา จากนั้นก็มีชายร่างอ้วนพุงโตอายุราวสี่สิบเห็นจะได้ก้าวเท้าเดินลงมาจากรถม้า กองทหารที่รอกอยู่ต่างโค้งคำนับ ชายอ้วนพุงพลุ้ยเดินอุ้ยอ้ายไปยังโต๊ะพิพากษาเบื้องหน้า เขาจ้องมองพวกนักโทษด้วยแววตาซึ่งชั่งก่อนหย่อนก้นเทอะทะลงตรงเก้าอี้ไม้ เสียงปริแตกอ้าดเอี้ยดของเก้าอี้ดังลั่น มันรับน้ำหนักของผู้ว่าการอ้วนแทบไม่ไหว

“ไอ้พวกโจรป่าเฮคุ ริอาจจะปล้นบ้านข้าดินะที่ทหารเห็นพวกมันเข้าเสียก่อน” เทโดพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงแหบห้าว “บอกข้ามา พวกเจ้าที่เหลือไปกบดานอยู่ที่ใดกัน” เขาพูดพร้อมกวาดสายตามองไปยังนักโทษแต่ละคน แต่หาไม้ใครเอ่ยปากอันใดไม่ เทโดเริ่มหงุดหงิด “ปากแข็งนักไซ้ใหม่ ลงแล้วพวกมันให้หนักจนกว่าพวกมันจะยอมปริปาก” ทหารสองคนเดินถือเส้เข้ามาแล้วฟาดลงไปบนหลังและหน้าท้องของนักโทษทั้งแปดอย่างไม่ยั้ง แผลจากเส้ปริแตก เลือดสีแดงสดเปื้อกเส้ชุ่มโชก ขณะนักโทษบางคนถึงกับล้มตัวลงไปร้องครวญคราง

เวลานี้นึกกดดันแน่นเมื่อเห็นพวกของตนถูกทรมาน แต่เพราะยังไม่ได้เวลาที่เขาจำต้องเฝ้ารอให้นักโทษถูกปลดโซ่ตรวนเสียก่อนจึงค่อยลงมือ

นักโทษสี่ห้าคนล้มลงหมดสติกองกับพื้นเพราะทนความเจ็บปวด
 ไม่ไหว

“พอได้แล้ว เอน้ำมาราดพวกมันให้ฟื้น” ชายอ้วนที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะ
 พิพากษาสั่ง จากนั้นทหารคนหนึ่งก็เดินถือถังไม้มน้ำมาสาดโครมไปที่
 นักโทษที่หมดสติ

ชายร่างอ้วนลุกขึ้นเดินเข้าไปหานักโทษคนหนึ่ง เขาใช้มือหนา
 เตอะบีบใบหน้าที่บวมซ้ำของนักโทษคนหนึ่ง แล้วกระซิบบอกข้างหู
 “บอกมาว่าพวกเจ้าที่เหลือไปกบดานอยู่ที่ไหน แล้วข้าจะละเว้นชีวิตเจ้า”

นักโทษคนนั้นถุยน้ำลายใส่หน้าของเขาพลาจตะโกนก้อง “ไอ้ผู้ว่า
 การจอมโกง ได้แต่ขูดเลือดขูดเนื้อประชาชน คนอย่างแกไม่มีวันเจริญ
 รรอก”

เทโด้ใช้หลังมือตบหน้าของนักโทษคนนั้นจนล้มคว่ำ จากนั้นจึง
 ค่อยเช็ดน้ำลายบนใบหน้าออก ยกเท้าเหยียบไปที่ใบหน้านักโทษคน
 นั้นแล้วลงน้ำหนัก “ข้าจะแขวนคอแกแล้วเสียบหัวประจานรอบเมือง”
 นักโทษคนนั้นบิดหน้าหนีจนหลุดออกจากเท้าของชายร่างอ้วน

เทโด้จอมโกงเดินไปหานักโทษอีกคน “บอกมาว่าพวกแกที่เหลือ
 กบดานกันอยู่ที่ไหน”

นักโทษคนนั้นพยายามพูดอะไรบางอย่างแต่เสียงของเขาเปล่งอยู่
 แคในลำคอ ชายร่างอ้วนเอียงคอเงี่ยหูฟัง “เจ้าว่าอะไรนะ”

นักโทษคนนั้นได้ทีจึงกัดเข้าที่หูของเทโด มันร้องโอดโอยด้วยความ
 เจ็บปวด เลือดไหลออกมาเป็นทางเต็มซอกหู ผู้คนที่ยืนอยู่โดยรอบต่าง
 สะใจกับภาพที่เห็น เทโดกระซอกหูของตนหลุดออกมาจากฟันของ
 นักโทษได้ มันถีบนักโทษคนนั้นล้มลงก่อนจะกระหน้าเตะอย่างบ้าคลั่ง

“เอาพวกมันไปแขวนคอให้หมด แล้วตัดหัวพวกมันเสียบประจาน”
 เทโดสั่งขณะเอามือกุมที่หู ใบหน้าของเขาแดงกล้าด้วยอารมณ์โกรธสุด
 ซีด

พวกทหารวิ่งมาแก้ไข้ตรวนที่ล่ามขาพวกนักโทษ จากนั้นก็ลาก
 นักโทษห้าคนขึ้นไปยังแท่นแขวนคอ

เวลานี้ที่ชอนกายระหว่างฝูงชนเห็นดังนั้นจึงให้สัญญาณ ทุกคนชัก
 ดาบออกมาแล้วพุ่งเข้าใส่กองทหารทันที พวกทหารดึงดาบออกมา
 ปะทะ การต่อสู้ขยายวงกว้างออกไปท่ามกลางฝูงชนที่ตื่นตกใจและ
 แหกฮือไปคนละทิศทาง

แอนดร้าและพวกบนหลังคาฝั่งตรงข้ามไม่รอช้ารีบขึ้นธนูของตน
 ยิงสาธลูกธนูเข้าหากองทหารที่อยู่ตรงลาน ไรล์ฮานง้างธนูของตนขึ้น

ตั้งแต่แล้วภาพของอารามุสที่ถูกเขายิงกลับปรากฏขึ้นเขาเริ่มลั้งเล “รออะไรอยู่ละเจ้าใบ้ รีบยิงสิ” นางสั่งเมื่อเห็นไรล์ฮานตัวสั้นอยู่

สิ้นคำของนางทหารอีกกองเกือบห้าสิบคนก็ออกมาจากที่ซ่อนตรงเข้าห้อมล้อมพวกของเลวานี่

“กะไว้อยู่แล้วว่าพวกแกต้องมาชิงตัวนักโทษ ดีที่ข้ารู้ทัน จับมันให้หมด” เทโดชายอ้วนตะโกนสั่ง

พวกเลวานี่และนักโทษถูกทหารล้อมอยู่กลางลานเส้นทางหลบหนี พวกทหารเหวี่ยงแหพื้นใหญ่คลุมเลวานี่และพวกเอาไว้

“เสร็จข้าละเจ้าพวกโง่” เทโดหัวเราะอย่างสะใจ

“เจ้านี่มัน...” แอนดร้ามองเทโดด้วยความโกรธ ไม่คิดว่ามันจะทั้งเลวและฉลาด นางมองไปรอบๆอย่างครุ่นคิดพลางหันมาบอกกับไรล์ฮานที่ยังคงนั่งอยู่ “เจ้าไปที่ทานรนา เตรียมพร้อมเอาไว้ เมื่อข้าให้สัญญาณ จำนำทานรนามารับพวกเลวานี่ที่ลานพิพากษา” จากนั้นกระโดดลงจากหลังคาไป

“เจ้าจะทำอะไรนะ” ไรล์ฮานถามขึ้น

“ทำตามที่เขาบอก” จากนั้นนางก็วิ่งหายเข้าไปในฝูงชน

ไรล์ฮานวิ่งไปหาพวกตนที่พวกที่ปลอมเป็นพ่อค้าทานรนา

กลางลานพิพากษา เหล่าทหารจับตัวเลวานี่ไว้ได้และเริ่มใส่โซ่
ตรวนเขาและคนอื่นๆ

“ดีจริงๆ เตรียมแขวนคอพวกมันให้หมด” เทโดพูดขึ้นพร้อมกับ
หัวเราะว่า แอนดร้าที่พรางไบหน้าก็ปรากฏกายด้านหลังของเขาและใช้
มีดสั้นจ่อที่คอหอยของชายร่างอ้วน มันเมื่อรู้ตัวว่าถูกมีดจี้ที่คอก็ยกมือ
ขึ้นเป็นเชิงยอมแพ้ ทำให้มองเห็นหนูที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือด

“ปล่อยพวกเขา ไม่อย่างนั้นเจ้าตาย” นางสั่ง

“เดียวใจเย็นก่อน” ชายอ้วนร้องขอ ขณะทหารหลายนายวิ่งมา
ล้อมนางและเทโดเอาไว้

“ไม่ได้ยินที่ข้าพูดรี” นางจิ้มปลายแหลมของมีดสั้นเข้าที่คอของเขา
จนเลือดไหลซึมออกมา

“ไอ้พวกโง่ ไม่ได้ยินที่นางบอกรี รีบไปปล่อยตัวพวกมันสิ” เทโดสั่ง
พวกทหารได้ยินดังนั้นจึงต่างพากันปล่อยเลวานี่และพวกให้เป็น
อิสระ แอนดร้าชะเง้อมองไรล์ฮานที่รออยู่กลางพยับหน้าให้สัญญาณ
ไรล์ฮานและพวกที่ปลอมเป็นพ่อค้าทานร์นารีบนำทานร์นาวิ่งมาที่
ลานพิพากษาทันที เลวานี่และพวกจึงพากันโดดขึ้นหลังทานร์นา ขณะ
พวกนักโทษที่ได้รับบาดเจ็บพากันตะกายขึ้นหลังทานร์นาที่เหลืออย่าง
ทุลักทุเล

“พวกท่านหนีไปก่อน” แอนดร้าตะโกนบอก พวกเขาตั้งเลอยู่คู่หนึ่งก่อนควบทานร้ณาหนีไป คงเหลือแต่เลวานีและไรล์ฮานที่ควบทานร้ณารออยู่พร้อมกับทานร้ณาของแอนดร้า

“เจ้าไปก่อน ข้าจะรอคุ้มกันนางเอง” เลวานีหันมาบอกกับไรล์ฮาน ไรล์ฮานจึงควบทานร้ณาตามพวกนักโทษคนอื่นๆไป

จากนั้นแอนดร้าก็ลากชายร่างอ้วนมายังทานร้ณาของตน “อย่าตุงตึกไม่อย่างนั้นข้าเชือดคอเจ้าแน่” นางชูจากนั้นพยายามตะกายปีนขึ้นไปบนหลังทานร้ณา เทโดสบโอกาสที่นางเผลอยกเท้าเตะทานร้ณาอย่างแรงจนมันตกใจวิ่งเตลิดไป แอนดร้าเสียหลักตกลงมากองกับพื้น ชายร่างอ้วนค่อยวิ่งไปหลบอยู่หลังพวกทหารของตน

“จัดการพวกมันสิ ไล่พวกเง่” เขาสั่ง

เลวานีเห็นดังนั้นจึงควบทานร้ณาวิ่งเข้ามาจับแขนแอนดร้าดึงขึ้นไปนั่งข้างหลังเขาแล้วควบหนีไปที่ ทานร้ณาที่รับน้ำหนักคนสองคนไม่สามารถวิ่งได้เร็วดังเดิมทำให้พวกทหารรุกกันเข้ามาดิ่งทานร้ณาของเขาเอาไว้ เลวานีและแอนดร้าพยายามออกแรงถีบพวกทหารให้กระเด็นแต่ก็ไม่เป็นผล ทานร้ณาของพวกเขาก็เริ่มเสียหลักจนจะล้มมีล้มแหล่อยู่อย่างนั้น

กระทั่งเมื่อไรล์ฮานหันกลับมามองและเห็นเลวานีกับแอนดร้าตก
 อยู่ในอันตราย เร็วเท่าความคิดเขาควบทหารรึนากลับมาแย่งหอกจาก
 มือของทหารคนหนึ่งตรงรี่เข้าไปคุ้มกันทันที เหล่าทหารแตกกระเจิงเมื่อ
 เจอสันหอกของไรล์ฮาน เลวานีจึงรีบบังคับทหารรึนนาให้ทรงตัวแล้วควบ
 หนีไปสมทบกับพวก

“เจ้านี้เก่งไช่ย่อย” เลวานีพูดขึ้น

“เจ้าไปรีบหนีมาซิ” แอนดร้าตะโกนเรียก

“เจ้าไม่ต้องห่วงเขาหรอก ดูท่าทางแล้วเขาน่าจะช่วยตัวเองได้” เล
 วานีพูดขึ้นก่อนจะควบทหารรึนนาวิ่งต่อไป

ไรล์ฮานปกป้องตัวเองให้พ้นคมหอกคมดาบของพวกทหารอยู่ครู่
 หนึ่งจึงควบทหารรึนนาตามเลวานีไป พวกทหารเมื่อเห็นไรล์ฮานกำลังหนี
 ก็ขึ้นสายธนูหมายยิงเข้าใส่แผ่นหลังของไรล์ฮาน พริบตานั่นนก
 ประหลาดที่คอยดูไรล์ฮานอยู่ห่างๆ ก็บินโฉบลงมาขวางไว้

“วานเดอร์ล่า” พวกทหารต่างพากันตกใจกลัวจนไม่ทันได้ถึงไรล์
 ฮาน

“จะไปกลัวมันทำไม มันก็แค่ลูกวานเดอร์ล่าเอง จัดการมันซิ” ผู้ว่า
 การเทโดสั่ง

นกประหลาดพ่นไฟเป็นแนวยาวเข้าไปพวกทหาร จนไฟลามติดเสื้อผ้าและต่างวิ่งหนีตะโกนโหวกเหวกกระจายไปคนละทาง กลุ่มชายชุดดำที่ชุมนุมอยู่ยิ่งธนูคุ้มกันอยู่สักพัก เมื่อเห็นว่าไรล์ฮานหนีพ้นแล้วจึงพากันกระโดดขึ้นทวนำของตนควบตามไปเช่นกัน

ไรล์ฮานหันกลับไปมองที่นกประหลาดและผิวกปาก นกประหลาดรีบบินขึ้นสู่ท้องฟ้าและตามไรล์ฮานไป

“เจ้าพวกทหารโง่ รู้ทั้งรู้ว่ามันจะมาชิงนักโทษ พวกเจ้าก็ยังไม่ปล่อยให้มันหนีไปได้” เทโตะโกนด่าอย่างหัวเสีย “ซักวัน ข้าจะจับพวกแกให้หมด” เขาบ่นมึนงมก่อนจะหันกลับมายังพวกทหารที่ยืนก้มหน้านิ่ง “เจ้าพวกโง่ ยังยืนเซ่ออยู่ทำไม ตามพวกมันไปสิ”

พวกโจรป่าเฮคูนีออกมาจากเมืองนาเธียล่าได้ซักพัก กระทั่งเข้าสู่แนวป่าทึบ เลวานี่จึงบังคับทาร์นนาให้หยุดโดยมีแอนดร้า นั่งอยู่ด้านหลัง โจรป่าเฮคูนีคนอื่นๆ จึงหยุดตาม

“เกิดอะไรขึ้นรี” ชายในชุดดำคนหนึ่งถาม

“มันคงไปต่อไม่ไหวแล้ว” เลวานี่พูดขึ้น “แม้ทาร์นนาจะวิ่งได้เร็วกว่าม้าแต่เนื่องจากมันวิ่งสองขาทำให้มันไม่สามารถรับน้ำหนักมนุษย์ได้เกินหนึ่งคน” เลวานี่และแอนดร้าจึงกระโดดลงจากหลังทาร์นนาตัวนั้น แอนดร้ารีบวิ่งหยาบเอาผลกุก่าสีม่วงสดให้มันกินทันที

“ถ้าเป็นแบบนี้มีหวังพวกทหารคงตามเราทัน” ชายชุดดำคนหนึ่ง
 พูดขึ้น

ไรล์ฮานลงจากทานรึนาของตนจากนั้นก็รีบจูงมันมาให้แอนดร้า
 ทันที“พวกท่านรีบหนีไปก่อน ข้าเป็นคนนาเถี้ยล่ำ คุ่นเคยกับเมืองนี้ดี”

“ไม่นะเราต้องไปด้วยกันทั้งหมด” แอนดร้าแย้ง

“อย่าช้าเลย เดี่ยวจะไม่ทันการณ์ ข้ารู้ว่าจะไปหาทานรึนาได้ที่ไหน
 พวกท่านรีบไปเถอะ” ไรล์ฮานแย้งพร้อมกับยื่นเชือกที่กุมบังเหียนของ
 ทานรึนาให้กับแอนดร้า

“แอนดร้า เจ้ารับทานรึนาของเขาไว้เถอะ” เลวานี่เสริม “เขาเอาตัว
 รอดได้”

แอนดร้ารับทานรึนาของไรล์ฮานอย่างไม่เต็มใจนัก

“เอาละ ออกเดินทางต่อได้” เลวานี่กระโดดขึ้นไปบนทานรึนาของ
 ตนอีกครั้ง แอนดร้าก็เช่นกันกระโดดขึ้นทานรึนาของไรล์ฮาน นางมอง
 ไรล์ฮานที่ยืนอยู่อย่างอดเป็นห่วงไม่ได้

“แล้วเจอกันที่ค่าย” เลวานี่ทิ้งท้ายบอกกับไรล์ฮานก่อนจะควบ
 ทานรึนาออกไปพร้อมกับพวกโจรคนอื่นๆ แอนดร้าก็ควบตามไปเช่นกัน
 แต่ยังคงหันกลับมามองไรล์ฮานเป็นระยะ

เสียงควบทานรึนาฝูงใหญ่ดังมาจากด้านหลัง ไรล์ฮานสังเกตเห็นพวกทหารนาเธียล่าเกือบร้อยคนควบทานรึนาตามมาพร้อมอาวุธครบมือ จึงเหวี่ยงกายหลบเข้าข้างหลังต้นไม้ใหญ่

ครู่หนึ่งเมื่อพวกทหารไปกันหมดแล้วเขาเดินออกมาจากที่ซ่อนและเดินย้อนกลับไปยังเมืองนาเธียล่าทันทีโดยมีนกประหลาดบินตามอยู่ไม่ห่าง

ที่บ้านของอานที่มีไหม้หนักน้ำตาพระจันทร์วางอยู่ที่ลานหมักหลังบ้าน ไรล์ฮานค่อยๆปีนรั้วข้ามมาอย่างระมัดระวัง และวิ่งตรงมายังตัวบ้านทันที เขามองซ้ายขวาจากนั้นรีบปีนขึ้นไปบนหน้าต่างห้องนอนของอานที่อยู่บนชั้นสอง เขามองร่างอ้วนของอานที่ยังคงนอนอยู่บนเตียงโดยมีผ้าพันที่ท้องอย่างเป็นห่วง โดยมีแม่ของอานนั่งเฝ้าอยู่ไม่ห่าง

ไรล์ฮานค่อยๆลดตัวนั่งลงตรงชายหลังคา น้ำตาของเขาค่อยๆไหลซึมออกมาอีกครั้ง เขากัดฟันแน่นรู้สึกเจ็บในใจลึกๆ กับสิ่งที่ตนเองได้ทำลงไป เขาเป็นคนทำให้อารามุสต้องตายและอานต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

“ใครนะ” แม่ของอานตะโกนขึ้น

ไรล์ฮานรีบกระโดดลงหลังคาในทันที

“โจรขึ้นบ้าน ใครก็ได้รีบจับมันที” แม่ของอานที่เห็นชายใส่ชุดดำจิ้ง
ร้องตะโกนลั่นบ้าน ไรล์ฮานปีนขึ้นรั้วโดดหนีออกไปดังเดิม

“เกิดอะไรขึ้นรีกรับแม่” อานที่ได้ยินเสียงเอะอะโวยวายลืมหูลืมตาตื่น
และเอ๋อถาม

“โจรขึ้นบ้านนะลูก มันวิ่งหนีไปแล้ว ลูกหลับต่อเถอะ” แม่ของอาน
ตอบ

ที่โรงเลี้ยงสัตว์ของบ้านหลังหนึ่ง ไรล์ฮานเดินเข้ามาอย่างเงิบ
เชียบ เขาตรงไปที่ทานร่เนาซึ่งถูกมัดรวมกันอยู่ราวยี่สิบตัว และดึง
บังเหียนของทานร่เนาตัวหนึ่งออกมา

และเขาก็เริ่มสับสน คำสอนของอารามุสค่อยๆ ก้องขึ้นมาในหัว
“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น จงยืนอยู่บนความถูกต้อง จงอย่าคิดชั่ว ทำร้าย
เบียดเบียนผู้อื่น”

นกประหลาดบินมาเกาะที่หน้าต่างโรงเลี้ยงสัตว์มองไรล์ฮานที่ยืน
นิ่งอย่างสงสัย

เพียงวันต่อมา แอนดร้าเดินวนไปมาอย่างเป็นกังวลอยู่หน้าประตู
ค่ายโจร

“ไรล์ฮานยังไม่กลับมาอีกที นี่มันวันที่สองแล้วนะ” เลวานี่เดินมา
เอ่ยถามจากทางด้านหลัง

แอนดร้าสายหัว “หรือว่าเขาถูกพวกทหารนาเธียล่าจับตัวไปเสีย
แล้ว”

“ดูโน่น เขามาแล้ว” ชายชุดดำบนหอคอยเหนือประตูค่ายตะโกน
และชี้ออกไปข้างนอก “เปิดประตูเร็ว”

ลมกรรโชกแรงขึ้น ไบไผ่แห่งที่หลุดจากต้นหมุนเป็นเกลียวตกลง
มาเป็นสาย ไรล์ฮานที่มีนกประหลาดบินตามอยู่ด้านหลังจ้องมองพวก
แอนดร้าที่ยืนรออยู่ด้วยความรู้สึกอบอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก

แอนดร้าวิ่งเข้าไปหาไรล์ฮานทันทีด้วยใบหน้าที่ยิ้ม “ทำไม
เจ้ามาเอาปานนี้” นางมองไรล์ฮานอย่างเป็นห่วง “แล้วทหารนาของเจ้า
ล่ะ”

ไรล์ฮานสายศีรษะไม่เอ่ยตอบสิ่งใด

“ข้าคิดว่าพวกทหารจับตัวเจ้าไปแล้วเสียอีก” แอนดร้าพูดอย่างโล่ง
ใจ

“ข้าไม่เป็นไรหรอก ท่านไม่ต้องเป็นห่วง” ไรล์ฮานตอบก่อนที่จะ
เดินเข้ามาไปในค่าย พวกชายหญิงคนอื่นๆต่างวิ่งกรูกันเข้ามาแสดงความ
ยินดีเมื่อเห็นไรล์ฮานกลับมา

“นี่เจ้ารู้หรือไม่ว่า แอนดร้าเป็นห่วงเจ้าขนาดไหน นางมารอเจ้าตั้งแต่เมื่อเย็นวาน” เลวานี่พูดขึ้น

ไรล์ฮานหันกลับไปมองแอนดร้าที่จ้องมองเขาอยู่ “ขอบใจท่านมาก”

“ข้าต่างหากแหละที่ต้องขอบใจเจ้า” แอนดร้าแย้ง

“เอาละให้เขาไปพักเถอะ เขาเดินทางมาไกล คงเหนื่อยมากแล้ว” เลวานี่บอกจากนั้นทุกคนก็เริ่มแยกย้าย แอนดร้าเดินมาส่งไรล์ฮานที่ประตูกระท่อมของเขา

นกประหลาดบินมาเกาะบนหลังคาหน้ากระท่อมของไรล์ฮาน แอนดร้าจ้องมองมันก่อนจะพูดขึ้น

“วานเดอร์ล่าตัวนี้ไม่มีชื่อสิ”

“จริงๆแล้วเคยมีคนบอกข้าว่ามันไม่ใช่วานเดอร์ล่า แล้วข้าก็ 모르ว่าจะตั้งชื่อมันว่ายังไง” ไรล์ฮานตอบ

“ดีถ้าอย่างนั้น ข้าจะเรียกมันว่า **แลมเบอร์** เจ้าเห็นเป็นอย่างไร” นางถาม

ไรล์ฮานยิ้มก่อนจะพยักหน้า เขาสังเกตเห็นบุคลิกของแอนดร้าดูอ่อนโยนขึ้นไม่แข็งกระด้างเหมือนครั้งก่อนๆ

“เจ้าแลมเบอร์ดูแลนายของเจ้าให้ดีล่ะ” แอนดร้าบอกกับนก
 ประหลาด มันจ้องมองลงมาอย่างสงสัย “เข้าใจที่เจ้ากลับมา” แอนด
 ร้าบอกกับไรล์ฮาน “แล้วเจอกัน” จากนั้นนางก็จากไป ไรล์ฮานเดินมา
 นั่งที่โต๊ะกลางห้องอย่างครุ่นคิด นกประหลาดที่ตอนนี้ได้ชื่อใหม่แล้วบิน
 ลงมาเกาะที่หน้าต่างมองมาที่เขาอย่างเช่นเคย

คืนนั้นที่ค้ายกลางหุบเขาของโจรป่าเฮคมีกร่างไก่วงป่าหลาย
 สิบตัวเพื่อเป็นอาหารเย็นพร้อมกับซูปเห็ด กลุ่มโจรชายหญิงนั่งดื่มกิน
 อยู่รอบกองไฟ อย่างเอร็ดอร่อย มีเสียงคุยดังขรมไปทั่ว พวกเขายังคง
 พูดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันชิงตัวนักโทษ

“ได้ยินว่าเจ้าเด็กใหม่นั้นกลับมาแล้ว เห็นว่าเดินกลับมาจากเมือง
 นาเธียล่าเลยนะ”

“เจ้านั้นมันเก่งจริงๆ”

“นี่ถ้าไม่ใช่เพราะเขาพวกเราหลายคนคงไม่รอด”

“ใช่ ข้าเห็นทหารพวกนั้นแตกกระเจิงไม่เป็นท่าเลย”

“แล้วตอนนี้เขาอยู่ไหน ข้าไม่ยักเห็นเขาเลย”

แอนดร้าที่นั่งกอดเข้าฟังคนพวกนั้นพูดถึงไรล์ฮานก็หันซ้ายขวา
 มองหาไรล์ฮานเช่นกันแต่ก็หาเจอไม่

แต่แล้วเสียงโหวกเหวกก็ดังขึ้นข้างกองไฟ แอนดร้าหันกลับไปและ
เห็นเจ้าแลมเบอร์บินลงมาโฉบไถ่วงไปตัวหนึ่ง

“เอาไปเลย เอาไปกินให้อิ่มๆ เจ้าวานเดอร์ล่า” ชายคนหนึ่งตะโกน

“เดี๋ยว แอนดร้าบอกว่าตอนนี้มันมีชื่อใหม่แล้วไม่ใช่หรอ” ชายอีก
คนหนึ่งแย้งขึ้น

“ใช่ ได้ยินว่ามันชื่อ แลมเบอร์”

“เอ่อ! เอาไปกินให้อิ่มๆนะ แลมเบอร์” ชายคนนั้นตะโกน แล้ว
ทั้งหมดก็ให้ร้องกันอย่างสนุก

ใต้ต้นสนกลางหุบเขาไม่ไกลจากค่ายโจรป่าเฮคุมากนัก ลมพัดโชย
เบาๆ เสียงใบสนโหวกเหวกกระทบกันดังกราวซู่เป็นระยะ แสงไฟจากหิ่งห้อย
หลายสิบตัวกรพริบอยู่ในความมืดช่างสวยงาม ไรล์ฮานนอนหงายเอา
มือหนุนศีรษะอยู่โคนต้นสนมองขึ้นไปยังท้องฟ้าที่ปราศจากดวงจันทร์
แต่ปรากฏดาวระยิบหลายล้านดวงเจิดจรัส เขานอนคิดรำพึงถึงสิ่งที่เขา
ทำลงไปในวันนี้ เขาไม่รู้ว่าอะไรนำพาให้เขาได้มาอยู่กับกลุ่มโจรกลุ่มนี้
และหากอารามุสรู้คงไม่มีวันให้อภัยเขาแน่

“เจ้าใบ้...เออ.... ไม่ใช่สิ ไรล์ฮาน เข้าไปตามเจ้าที่กระท่อมแต่ก็ไม่
เจอ ที่แท้มาหลบอยู่ที่นี้เอง” เสียงแอนดร้าดังขึ้น ไรล์ฮานหันไปมอง

ขณะนางเดินมานั่งลงข้างๆ เขา “พวกนั้นพูดถึงเจ้ากันใหญ่เลย เจ้าไม่ไปดื่มกับพวกเขาหน่อยรี”

ไรล์ฮานสายหัว “จริงๆแล้วคนที่ช่วยพวกเขาให้หนีรอดมาได้คือ เจ้าไม่ไช่รี เจ้าอุตุส่าห์เสี่ยงชีวิตเข้าไปจับเทโด้เป็นเป็นตัวประกัน ส่วนข้าก็แค่ทำตามแผนที่เจ้าบอก”

“แต่เจ้าก็เป็นคนช่วยข้ากับเลวานี่ให้หนีรอดออกมาได้” แอนดร้าตอบ

ไรล์ฮานสายหัวก่อนจะเหม่อมองขึ้นไปบนฟากฟ้าโดยไม่พูดอะไร “เจ้าไม่ชอบให้ใครพูดถึงเจ้าไช่ไหม” แอนดร้าถามต่อ

ไม่มีเสียงตอบ ไรล์ฮานเอาแต่มองขึ้นไปบนท้องฟ้า เขานิ่งเฉย เพราะไม่รารณาที่จะบอกความรู้สึกของตัวเองให้กับใคร และแอนดร้าก็ชอบถามสิ่งเหล่านั้น แอนดร้าเริ่มหน้าบึ้งอีกครั้งเมื่อเห็นท่าที่เรียบเฉยของไรล์ฮาน

“เจ้าไม่ชอบข้าไช่ไหม” แอนดร้าเปลี่ยนคำถาม

ไรล์ฮานลุกขึ้นนั่ง หันไปมองหน้าบึ้งตึงเต็มไปด้วยอารมณ์บูดของนาง เขาจ้องมองอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้น “เปล่าหรือก เออ...จริงๆแล้วข้าไม่รู้ว่าจะทำตัวอย่างไร เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้หญิงนะ”

แอนดร้ามองเขาอย่างสงสัย “โทษนะเจ้าเป็นเด็กกำพร้ารี”

ไรล์ฮานสายหัว เขาทอดสายตาดำลง แหวตาดูเศร้าย่างเห็นได้ชัด “อย่าให้ข้าพุดถึงอดีตเลย” ไรล์ฮานหันกลับไปมองนางอีกครั้งและลุกขึ้นยืน “กลับเข้าไปเถอะ ดึกแล้ว”

“ข้าจะไม่ไปไหนทั้งนั้นถ้าเจ้าไม่บอกข้า”

ไรล์ฮานมองนาง “ขอโทษนะ ข้าไปละ” ไรล์ฮานพุดจบก็เดินจากไป โดยไม่ใส่ใจ แอนดร้ามองเขอย่างโกรธเคืองก่อนจะพุดขึ้น “คนใจดำ”

ไรล์ฮานหันกลับมามองแอนดร้าอย่างเป็นมิตรแต่แหวตายังเศร้าสร้อย

แอนดร้าเห็นไรล์ฮานหันกลับมา ก็พุดเยาะ “อะไร ว่าแค่นี้เจ้าโกรธเหร่อ”

“ข้าคงอยู่กับพวกท่านไม่นาน” ไรล์ฮานพุดขึ้น

แอนดร้าตกใจปนสงสัย “ทำไมละ เพราะข้าอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ใช่เพราะท่านเหร่อ” ไรล์ฮานตอบก่อนจะเดินจากไปจริงๆ โดยทิ้งแอนดร้าผู้ที่บัดนี้มีคำถามมากมายในหัว นางรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูกกับสิ่งที่ไรล์ฮานพุดเมื่อสักครู่

ตอนที่ 12

งานจรวดขอฝนประจำปี

ช่วงสายของวันที่ร้อนอบอ้าวในฤดูแล้งของเมืองอาซาบิธาน ผู้ว่าการวัยกลางคนคนใหม่ที่เพิ่งเข้ารับตำแหน่งไม่ถึงปีนามว่า **คาริก** เดินถือพัดสานด้วยใบลานเข้ามายังห้องรับรองใน **ปราสาทแดง** หลังเสร็จงานช่วงเช้าพร้อมทั้งเอกสารในมือ เขาไ้สวมเสื้อ ผ่าตัวด้วยผ้าคลุมสีขาวสะอาดยาวลากพื้น มีผ้าสีดำคาดที่เอว

แต่ขณะเดินเข้ามาพลันก็ต้องตกใจเมื่อเห็นชายในชุดดำปกปิดใบหน้าด้วยผ้าสีดำกำลังรื้อข้าวของในห้องกระจัดกระจาย เขาค่อยๆ ดึงดาบยาวเป็นเงาที่วางอยู่บนชั้นวางออกจากฝักโดยที่คนร้ายยังไม่รู้ตัว เขาตัวตปลายดาบพาดหัวไหล่จากทางด้านหลังของมัน คมดาบสัมผัสที่ลำคอของคนร้ายที่นั่งรื้อของในลิ้นชักชั้นล่าง เจ้าคนร้ายในชุดดำหยุดชะงักนั่งนิ่งตัวแข็งทื่อเมื่อรู้สึกเย็นวาบที่ต้นคอ

“เจ้าต้องการอะไร” ผู้ว่าการคาริกถามอย่างใจเย็น คนร้ายค่อยๆ ยกมือทั้งสองข้างขึ้นยอมจำนนแทนคำตอบ “เจ้าคงเป็นคนเดียวกับคนที่ดอดมารื้อของในห้องของข้า นี่เป็นครั้งที่สามแล้ว บอกมาเจ้าต้องการอะไร”

“ถ้าเจ้าไม่อยากตายเหมือนผู้ว่าการคนก่อน ควรมอบสิ่งนั้นมาให้ข้าซะดีกว่า” คนร้ายยังกล้ากล่าววาจาข่มขู่คนที่พร้อมจะบันคมั่นได้ทุกขณะ

“เจ้าพูดถึงสิ่งใด” ผู้ว่าการคาริกชุกใจและถามกลับไป

“เจ้าไม่รู้จริงๆรึ” คนร้ายย้อนถามก่อนกล่าวว่า **“หนังสือเล่มเก่าๆที่เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเอลฟ์ ครึ่งเล่มนั้นปะไร”**

“หนังสือเกี่ยวกับเอลฟ์ที่มีอยู่ครึ่งเล่มอย่างนั้นรึ” ผู้ว่าการคาริกพูดย้อนอย่างครุ่นคิด

ทหารสองนายเดินผ่านมาเห็นเหตุการณ์เข้าจึงรีบวิ่งเข้ามา เจ้าคนชูดำปกปิดใบหน้าอาศัยจังหวะที่ผู้ว่าการคาริกหันไปหาทหารมันใช้มือตบดาบขึ้นจนผู้ว่าการเสียหลักแล้วกระโจนออกไปนอกหน้าต่าง ทหารสองนายเห็นดังนั้นรีบกระโดดตามลงไป พร้อมร้องตะโกนเรียกทหารยามที่เดินตรวจตราอยู่ด้านล่างให้ตามคนร้ายไป

ผู้ว่าการคาริกเดินมาที่หน้าต่างมองตามหลังคนร้ายที่วิ่งอยู่ตรงลานด้านข้างของปราสาท และป็นข้ามกำแพงเมืองหนีไปโดยมีทหารกลุ่มหนึ่งไล่ตาม

“ผู้ว่าการคนก่อนต้องมีหนังสือเล่มที่มันต้องการ” ผู้ว่าการคาริก
 เปรยก่อนจะมองไปรอบๆ ห้อง “ห้องนี้ก็เคยเป็นห้องรับรองของผู้ว่าการ
 คนก่อน” จากนั้นเขาก็เริ่มค้นหาหนังสือครึ่งเล่มนั้น

หญ้าแคะที่เริ่มแห้งจากขาดน้ำกำลังเฉาตายทั่วบริเวณเนินทาง
 ทิศใต้ที่มีต้นโอ๊คขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่นอกกำแพงปราสาทแดง
 ลมอ่อนๆพัดโชยมากระทบชายเสื้อของ**ซัคแฝดคนที่สอง** จนมันปลิว
 ไสว เขาและเพื่อนๆกำลังนั่งฟัง**ชินวา** อาจารย์เฒ่าผมสั้นชาวโพลนทั่ว
 ศีรษะ นัยน์ตาบอด แถมยังหูตึงพร่ำพรรณารื่องราวเกี่ยวกับการเมือง
 ของจักรวรรดิอยู่บนเสาหินขนาดเท่าลำแข้งมาร่วมสองชั่วโมงแล้ว
 ดวงตาสีดำที่บอดสนิทของชินวาคลายจับจ้องไปที่พื้นหญ้าไม่ไหวติง มี
 นักเรียนชายสองคนและนักเรียนหญิงอีกห้าคนนั่งฟังเป็นกลุ่มอยู่
 ด้านหน้าของชายแก่

นาย้าแม่ของซัคส่งเขามาจำเรียนเพื่อให้เป็นนักการทูตของ
 ปราสาทแดง นางคาดหวังว่าในอนาคตซัคจะได้รับตำแหน่งและ
 ชื่อเสียง มีฐานะทางสังคมที่ดีกว่าการเป็นเพียงพ่อค้า

เนินหญ้าใต้ต้นโอ๊คที่อาจารย์เฒ่าชินวากำลังสอนนักเรียนทั้งแปด
 อยู่นั้นสามารถมองเห็นตัวปราสาทแดงอยู่ไกลๆได้อย่างชัดเจน มันมี

หอสังเกตการณ์หลังคาสีแดงสูงหลายสิบเมตรที่ตั้งตระหง่านอยู่ทั้งสี่มุมของกำแพงเมือง ถัดจากนั้นไปก็เป็นเทือกเขาสูงตระมื่นอยู่เบื้องหลัง ชัคนั่งอยู่กับพื้นหญ้าเท้าค้างฟังด้วยความเบื่อหน่าย รอแต่ให้ถึงเวลาเลิกเรียนช่วงเช้า วันนี้ที่ลานหน้าปราสาทแดงจะมีการจัดงานจรวดขอฝนประจำปีของเมืองอาซาบิราน และชัคได้แอบสมัครเข้าร่วมประกวดจรวดในครั้งนี้อย่างดี

ขณะอาจารย์เฒ่ากำลังพร่ำสอนจู่ๆก็มีเสียงเอะอะดังมาจากปราสาท ทุกคนค่อยๆหันไปชำเลืองมองที่ละคนสองคน ปราบกฏชายในชุดดำคนหนึ่งควบทานรึน่าสีน้ำตาลอย่างรีบร้อนตรงมายังพวกเขา โดยมีทหารราวสิบคนควบทานรึน่าพร้อมด้วยอาวุธครบมือไล่ตามมาอยู่ไม่ห่าง

ชายชุดดำควบทานรึน่าผ่านด้านหลังของอาจารย์แก่หูตึงไป พวกนักเรียนต่างชะเง้อมองอย่างสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ชายชุดดำก็มหลบหลีกถุกธนูที่ยิงมาจากด้านหลังและปิดป้องด้วยด้ามไม้ในมือได้อย่างหวุดหวิดก่อนจะควบทานรึน่าหายเข้าไปในป่าสนที่บตรองเชิงเขาที่สูงชัน พวกทหารที่ตามมายังคงไล่ตามไปอย่างกระชั้นชิด

ทหารคนหนึ่งหยุดทานรึน่าและตะโกนมาที่อาจารย์เฒ่า “ท่านชินวา มีคนร้ายได้บุกเข้าไปในปราสาท เพื่อความปลอดภัย ท่านควร

พานักเรียนกลับเข้าไปในปราสาทก่อน” แล้วควบทานรันทนายเข้าไปยัง
ป่าสน ชัคยิ้มที่มุมปากเพราะการรอคอยที่ยาวนานคงมาถึงก่อนเวลา

อาจารย์ชินวาทันซ้ายหันขวาอย่างมีนงคาลัยแววอินอะไร
บางอย่าง จากนั้นปากก็ยังพร่ำสอนต่อไป นักเรียนทั้งแปดนั่งมองหน้า
กันอย่างพิศหวัง

“แ่จจริง อาจารย์ไม่ได้ยินที่ทหารคนนั้นพูดเลยซักนิด” ชัคกระซิบ
พูดกับเนซีสเด็กหนุ่มผู้มีรูปร่างเล็กผิวดำที่นั่งข้างๆ

“ถ้าเป็นแบบนี้เราคงต้องนั่งเรียนกันต่ออีกเป็นชั่วโมง” เนซีสพูด
อย่างพิศหวัง

“ดูโน้นเขาเริ่มงานประกวดจรวดขอฝนกันแล้ว” ดุลิมเด็กหนุ่มพัน
หลอรูปร่างใหญ่กว่าใครเพื่อนที่นั่งถัดจากเนซีสพูดขึ้นพร้อมกับชี้ไปยัง
ด้านหน้าของปราสาทแดง ชัคหันไปมองเห็นจรวดทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า
สูงลิ่วก่อนจะแตกออกเป็นวงไฟเหนือปราสาท

“รู้ไหมปีนี้ข้าแอบทำจรวดส่งเข้าประกวดด้วย รู้แล้วเหยียบไว้นะ
ถ้าแม่ข้ารู้เข้าข้าตายแน่” ชัคกระซิบบอก

“จริงหรือ แล้วตอนนี้มันอยู่ไหน” ดุลิมเด็กหนุ่มร่างใหญ่ถามอย่าง
ใคร่รู้ปนตื่นเต้น

“ข้าซ่อนไว้ที่ห้องเก็บยาในปราสาท” ชัคตอบพร้อมรอยยิ้มเต็มดวงหน้า “ถึงว่าช่วงนี้ทุกเย็นเจ้าหายไปเลย ที่แท้ก็แอบไปทำจรวดนี้เอง” ดุลิมพูด

“แต่ถ้าเป็นแบบนี้ก็ต้องรออีกเป็นชั่วโมง ดูทำอาจารย์ชินวาไม่น่าจะเลิกง่ายๆ” เนชีสพูดอย่างผิดหวัง

“ข้าจะบอกอาจารย์เอง” ชัคบอกเพื่อนทั้งสอง แต่ครั้นหันกลับมาก็เห็นแววตาอ่อนวอนจากเพื่อนทุกคน

ชัคหันไปหาอาจารย์ ท่าทางของเขาประหม่าเล็กน้อยก่อนจะตะโกน “อาจารย์ชินวาครับ” ชายแก่หยุดสอนพลางหันซ้ายหันขวาอย่างไม่มั่นใจว่ามีใครเรียกตนรีปาวก่อนจะสอนต่อ “อาจารย์ชินวาครับ” ชัคตะโกนอีกครั้งแต่ดังขึ้นกว่าเดิม

“หา! ใครมีคำถามรี” อาจารย์ชินวาหยุดสอนแล้วถามขึ้น

“เมื่อกี้มีทหารมาบอกว่าให้กลับเข้าไปที่ปราสาทเพื่อความปลอดภัยครับ” ชัคตะโกน

“อะไรนะ” อาจารย์ชินวาถามอีกครั้งพร้อมเงยหูฟัง

“มีทหารมาบอกว่าให้กลับเข้าปราสาทครับ” ชัคตะโกนซ้ำ

“อ้อ มีอาหารส่งไปที่ปราสาทอย่างนั้นรี ดีๆ แต่ข้ายังไม่หิว”

อาจารย์แก่ตอบ

ซัคทำสีหน้าเหนียวหนำก่อนตะโกนขึ้นสุดเสียง “ไม่ใช่ครับ!
ทหารบอกว่าให้กลับไปปราสาทครับ!” เสียงซัคดังจนลมสงบนิ่ง นกที่
หลบพักผ่อนและหากินในป่าใกล้ๆ กันต่างบินหนีไปคนละทิศทางจนชน
หลุดลอยฟุ้งไปทั่ว

ซัคหันกลับมามองเพื่อนๆ ทุกคนในชั้นที่นั่งเงิบมอมองตาปริบๆ รอค
คำตอบจากอาจารย์

“โอ้อย่างนั้นรึ จันวันนี้ก็พอแค่นี้ละกัน” อาจารย์ชินวาตอบ ทุกคน
ต่างให้ร่องดีใจแล้วเดินปร๋อลงเนินไปยังปราสาท

อาจารย์เฒ่าหยิบไม้เท้าของตนยันกายลุกขึ้นยืนและค่อยๆ เดิน
ตรงไปยังปราสาทเช่นกัน

หน้าห้องปรุยกกลางปราสาทแดงมีกลิ่นยาไชยคลุ้งไปทั่ว ซัคเดิน
ตรงเข้าไปในห้องปรุยกาทันที เนซีส และดูลิม มองหันซ้ายหันขวาอยู่
ด้านนอก

“ดูลิม เจ้าเคยได้ยินเรื่องคนเฝ้าห้องยาที่ชื่อไฮเมอร์ไหม” เนซีส
ถามขณะที่สายตาของเขาสอดส่องไปมาอย่างหวาดกลัว พลังชะงัก
เข้าไปในห้องยาที่ดูวังเวง เขาเห็นซัคเปิดประตูเข้าไปในห้องอีกห้อง
หนึ่งด้านใน

“เคยซี อาจารย์บอกว่า ไฮเมอร์เป็นคนปรุงยาที่เก่งที่สุดในจักรวรรดิ แต่เขาก็เป็นคนดุร้าย ว่ากันว่าเขาเคยใช้ค้อนทุบคนที่บุกรุกห้องยาของเขาจนพิการ” ดุลิมที่ยืนติดกับเนสซีสยังพยายามส่ายตาถูรอบกาย

แต่แล้วทั้งคู่ก็ต้องตกใจเมื่อเห็นชายรูปร่างกำยำสูงใหญ่ถือหม้ออันโตเดินมาทางทางเดินฝั่งตรงข้ามและตรงมายังพวกเขา ทั้งคู่รีบวิ่งไปหลบที่เชิงบันได เผื่อมองชายร่างยักษ์เดินเข้าไปในห้องปรุงยา

“ซัคตายแน่ เราทำยังไงดี” เนสซีสพูดขึ้น ทั้งคู่เริ่มสั่นใจคอไม่ดี

แต่แล้วกลับเห็นซัคเดินอุ้มหม้อดินขนาดเท่าหนึ่งคนโอบออกมาจากห้องยา เขามองหาเพื่อนทั้งสองชายที่ขวาที่แต่ก็ไร้แวว กระทั่งเนสซีสและดุลิมรีบวิ่งออกจากมุมกำแพงเข้าไปหาซัคอย่างอย่างตื่นตระหนก

“โชคดีที่ไฮเมอร์ไม่เห็นเจ้า รีบไปเถอะ” เนสซีสพูดขึ้นอย่างหวาดกลัว แต่ชายร่างยักษ์กลับเดินตามซัคออกมา โดนมีหม้อพาดที่ไหล่จ้องมองมาที่พวกเขา

“เขา มาแล้ว” เนสซีสตะโกน ทั้งสองตกใจสุดขีดเตรียมจะวิ่งหนี ซัคหันกลับไปมองไฮเมอร์ก่อนจะหันกลับมาหัวเราะกับท่าทีของเพื่อนทั้งสอง

“ไม่ต้องกลัว เขาเป็นคนสอนข้าทำจรวดสูตรพิเศษเอง” ชัคพูด
 พร้อมกับหัวเราะชอบใจ

“อะไรนะ แต่ที่อาจารย์บอก...” เนซีสที่ยังคงจ้องมองไปที่ชายร่าง
 ยักษ์พูดขึ้นอย่างตื่นๆ

“เรื่องนั้นข้าก็เคยได้ยิน แต่มันเป็นเรื่องที่อาจารย์กุขึ้นเพื่อไม่ให้เรา
 เข้าไปยุ่งยามในห้องเก็บยา” ชัคอธิบาย

“แต่ในมือเขาถือค้อน...” ดูลิมที่ดูยังไม่หายหวาดกลัวเช่นกันพูด
 ขึ้น

“ส่วนนี้ข้าเอาไว้ทูปยานะ” ไฮเมอร์ตอบด้วยน้ำเสียงโตนต่ำมันยิ่ง
 ทำให้เขาดูน่ากลัว “อันที่จริงมันก็ดีนะ เพราะก่อนหน้านี้นักเรียนชอบแอบ
 เข้ามาเล่นในห้องยาของข้า”

“อย่างนั้นรี” เนซีสเด็กหนุ่มรูปร่างเล็กผิวคล้ำพูดพลางถอนหายใจ
 อย่างโล่งอก

“พวกเราไปเถอะ” ชัคยิ้มบอกกับทั้งสอง

“แล้วนั่นมันหม้ออะไรนะ” เนซีสถาม

“จรวดไง” ชัคตอบ

“จรวดหมู่บ้านไหนเขาทำมาจากหม้อ” เนซีสมองดูเพื่อนที่โอบ
 หม้ออยู่ด้วยสายตาพิลึก

“นั่นสิจรวดเขาทำจากกระบอกไม้ไผ่ยักษ์ ผูกกับลำไม้เรียวยาวหลายเมตรไม่ใช่หรอ แล้วหัวของมันก็ต้องเป็นปลายแหลมๆ ด้วย” ดูลิมเสริม

“เขาไม่ได้กำหนดไม้ไผ่หรอว่าจรวดจะต้องมีรูปร่างแบบใด” ชัคตอบพร้อมกับมองดูหม้อจรวดสูตรพิเศษของตน

“ก็ใช่ แต่แน่ใจนะว่ามันพุ่งขึ้นฟ้า” เนซีสถามอย่างไม่แน่ใจ

“ไม่รู้ซึ่ยังไม่ได้อลองเลย” ชัคตอบ

“เข้าต้องไปละ ขอให้โชคดีกับการประกวด” โฮเมอร์บอกลาพวกเด็กหนุ่ม

“ขอบคุณท่านมากที่ช่วยผสมดินประสิวสูตรพิเศษนี้ให้” ชัคขอบคุณก่อนเดินอุ้มหม้อจรวดตรงไปที่หน้าปราสาท

เมื่อทั้งสามเดินมาถึงหน้าปราสาทที่บัดนี้คลาดล้าไปด้วยผู้คน ก็เห็นจรวดลูกหนึ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า หางของมันส่ายไปมาเป็นวงกลม ก่อให้เกิดควันเป็นเกลียวก่อนจะแตกออกเป็นจรวดเล็กสามอันพุ่งทะยานหายเข้าไปในกลีบเมฆทิ้งไว้แต่เกลียวควันสามวง

“โห เล่นแตกออกเป็นสามจรวดเลยหรือนี่” เนซีสที่ยืนตะลึงงันอยู่ พุดขึ้นก่อนจะหันมามองที่หม้อดินของซัค แล้วมองสบตาซัคคล้ายไม่ มั่นใจ

“เอาน่า นี่เป็นสูตรพิเศษที่โฮเมอร์ทำขึ้นนะ” ซัคพุดพร้อมกำบัง หม้อของเขาไว้บนพื้นแล้วหยิบเอาฟางแห้งที่ย้อมด้วยสีดำในกระเป๋ากางเกงออกมาทางออกแล้วใส่ทับผมของเขา ดูพิลึกนัก จากนั้นเขาก็ หยิบหวดปลอมมาใส่ที่หน้าของตน

เนซีสมองเขาอย่างสงสัย“ทำไมต้องปลอมตัวด้วย เจ้าอายุไซ้ไหม” ซัครีบหลบตา“เปล่า ข้าไม่อยากจะแม่จำข้าได้นะ” เขาแก้ตัวน้ำ ชุ่นๆ

จากนั้นทั้งสามก็เดินแทรกผู้คนที่ยืนออกันอยู่ข้างสระบัวที่มีปลา หลากสีแหวกว่ายไปมาหน้าทางเข้าปราสาททะเลลุไปยังซุ้มไม้ที่หลังคา ทำจากฟางมีคนยืนมุงเต็มไปหมด

“ข้ามาลงทะเลเบียน ข้าเป็นผู้สมัครนาม **โดเน่** จากหมู่บ้าน**ฮารูรู บีก**” ซัคที่ใส่ผมปลอม มีหวดหนาพุดด้วยสำเนียงแปลกๆ และเบาๆ กลัวเพื่อนจะได้ยิน

เนซีสที่ยืนอยู่ข้างหลังพยายามฟังว่าซัคพุดว่าอะไร ดูลิมหันไป ถามเนซีสและพุดขึ้น “มันมีหมู่บ้านฮารูรูบีกอยู่ในจักรวรรดิเราด้วยรี”

“ท่านมีบัตรผู้เข้าแข่งขันไหม” ขุนนางที่นั่งอยู่ที่โต๊ะถามขึ้น
 ชัครีบล้วงบัตรผู้เข้าแข่งขันออกมาและยื่นให้กับขุนนางคนนั้น
 ขุนนางเปิดเอกสารดูอยู่ครู่หนึ่งและพูดขึ้น “โอ้ ท่านโดเน่ ถึงตา
 ท่านพอดี” พลังถามว่า “แล้วไหนละจรวดของท่าน”

ชัคยื่นหม้อของเขาให้ดู ด้วยท่าที่ไม่ค่อยมั่นใจนัก

“ท่านแน่ใจนะว่าเป็นจรวด” ขุนนางถามอย่างไม่เชื่อสายตา
 ตนเอง ชัคพยักหน้ารับ “ถ้าเช่นนั้น เชิญท่านไปที่ฐานปล่อยจรวดได้
 เลย”

ชัคเดินอุ้มหม้อของเขาเข้าไปยังลานตรงกลางที่มีจรวดหลายอัน
 วางพาดอยู่ มีเสียงฮือฮาดังมาจากผู้คนที่ยืนชมอยู่นับพัน ชัคเริ่มใจคอ
 ไม่ดี และแก๊งๆวางหม้อดินของตนบนพื้นก่อนจะเดินไปหยิบไม้คบ
 จากเจ้าหน้าที่ที่จัดเตรียมไว้ให้จากนั้นมายืนรอข้างจรวดของตน

“ต่อไปนี่จะเป็นจรวดของท่านโดเน่จากเมืองฮารูว์บีก” เจ้าหน้าที่
 ประกาศ คนนับพันต่างหัวเราะลั่นเมื่อได้ยินชื่อและนามของหมู่บ้าน
 เหยื่อของชัคผู้เต็มใบหน้า หนวดปลอมของเขาหลุดและเบี่ยงไป
 ทางหนึ่ง

เจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่มองมายังกระซิบบอก “ท่านโดเน่ ได้เวลาแล้ว
 ครับ แต่หนวดของท่าน เออ...”

ซัครีบยกมือขึ้นจัดการกับหนวดไถ่หลอดติดเข้าที่เดิม จากนั้นจึงเดินมาจุดสายชนวนตรงกันหม้อ เขาเดินถอยออกมาหลายก้าว ไฟค่อยๆ ลุกไหม้ฟูๆ ไปตามสายชนวนก่อนจะวูบหายไปที่กันหม้อโดยที่ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

“จะไหวหรือ” เสียงผู้คนตะโกนมา

แต่แล้วก็เริ่มเกิดประกายไฟที่กันหม้อ และตามมาด้วยเสียงการประทูอย่างรุนแรง หนวดที่ขึ้นไถ่บริเวณกันหม้อลุกไหม้เป็นวง หม้อจรวดเริ่มสั่นเหมือนจะแตกออกจากกัน จากนั้นก็ดันตัวเองพุ่งลอยขึ้นมาระดับในระดับเดียวกับศีรษะของซัค

“ลอยไปซิลอยไป” ซัคภาวนาร่วมกับทำท่าปิดมือเหมือนพวกหมอผี ผู้ชมโดยทั่วต่างยืนลุ้นดูท่าที่ว่ามันจะเป็นอย่างไรต่อไป

เสียงประทูที่กันหม้อดังกระหึ่มขึ้นอีกครั้ง ส่งให้หม้อจรวดนั้นพุ่งทะยานขึ้นสู่ฟากฟ้าเหนือปราสาทแดง ผมปลอมที่ทำจากหนวดแห่งของซัคปลิวไสวไปตามแรงปะทุของมันจนทำให้ซัคต้องรีบใช้มือกดมันเอาไว้ไม่ให้มันหลุด ทหารบนหอคอยทั้งสี่ต่างหันมามองหม้อบินของซัคที่กันหม้อเริ่มเกิดเป็นควันหลากสีเจ็ดเส้นสวยงามลากยาวตามกันหม้อขึ้นไปบนฟ้า ผู้คนที่จับจ่ายซื้อของอยู่ในเมืองต่างพากันวิ่งออกมาดูควันสีรุ้งบนท้องฟ้า หม้อจรวดพุ่งหายเข้าไปในก้อนเมฆบางตาก่อนหนึ่ง

ก่อนจะตามมาด้วยเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เกิดแสงระยิบระยับ
ย้อยร่วงหล่นลงมาจากฟ้า พลันเมฆหนาเริ่มก่อตัว

ผู้คนในงานเจียบกริบตะลึงกับภาพที่เห็น ฝนก็กระหน่ำลงมาในทีที่
ควั่นจรวดของซัดจางหาย เสียงโห่ร้องปนเสียงปรบมือแสดงความยินดี
มีขึ้นอย่างต่อเนื่อง สายฝนทำให้หมวดของซัดหลุดตกลงมาข้างหนึ่ง
ซัดรีบคว้าและติดมันเข้าไปที่เดิม

“หม้อบิน แห่งฮารูรูบีก ” ผู้คนร้องตะโกนและตบมือเป็นจังหวะ
ขณะที่ซัดเดินตรงไปหาเพื่อนๆ ก่อนจะพากันเดินยิ้มออกจากงานไป
ผู้คนที่เฝ้าชมงานต่างแหวกทางให้กับเขาและเพื่อนทั้งสองเดินอย่าง
สะดวก ทั้งสามรีบเดินจ้ำหายลับออกจากกำแพงปราสาท สังเกตเห็น
ทหารสองสามนายยืนอยู่ ด้วยวันนี้เป็นวันประกวดจรวดประจำปี การ
ตรวจตราการเข้าออกประตูกำแพงปราสาทไม่ค่อยรัดกุมนัก

ทั้งสามมองตัวหัวเราะว่าท่ามกลางสายฝนที่เริ่มซาลงอยู่ด้านหลัง
กำแพงปราสาท

ซัดรีบดึงผมปลอมที่ทำจากฟาง และหมวดของเขาออกอย่างโล่ง
ใจ

“นี่!เจ้ารู้ไหม คนในงานพูดถึงหม้อของเจ้าว่าอย่างไร” เนซีสเด็ก
หนุ่มผิวเข้มเปรยขึ้น

“พวกเขาไม่คิดว่าไอ้หม้อนั้น จะทำได้ขนาดนี้” คุณลิ้มเสริม

“ข้าบอกแล้วว่าเจ้าต้องทำได้” เนซีสพูดขึ้นหน้าตาเฉย

“เจ้าพูดแบบนี้รี” ชัคที่พยายามยัดปั้นผมปลอมเป็นกำและหมวด
ใส่เข้าไปในกางเกงงยหน้าขึ้นมองเนซีสอย่างไม่เชื่อหู

“ใช่...” เนซีสตอบออกมาหน้าด้านๆ

“เพราะท่านโฮเมอร์ที่ผสมดินประสีวให้ ทำให้หน้าของข้าเลยยังอยู่
ครบ” ชัคพูดอย่างโล่งใจ

“ไปไหนกันต่อดี” คุณลิ้มถามพร้อมกับหันมาที่ชัค

“ไปดูของในเมืองต่อใหม่” ชัคชวนขึ้น

“เดี๋ยวก่อน เจ้าหาหนังสือที่อาจารย์เวนซีให้ไปหาอ่านเพื่อนำมา
เล่าให้คนในห้องฟังได้แล้วหรือ” เนซีสแย้งขึ้น

“หน้า เดียวกลับมาอ่านก็ยังไม่ทัน กว่าจะเริ่มเรียนก็ตอนเย็นโน่น”
ชัครีบเล่าเพื่อนๆ จากนั้นเดินตรงเข้าไปยังใจกลางเมืองอาซาบิราน
เพื่อนทั้งสองจึงจำใจเดินตามไป ฝนหยุดตกแล้วทิ้งไว้แต่พื้นดินชุ่มน้ำ
แสงแดดเริ่มส่องประกายจ้ามาอีกครั้ง

ตอนที่ 13

คนบ้า หมอดูและหุ่นยนต์ประหลาด

เมืองอาซาบิรานเป็นเมืองท่าขนาดใหญ่ของจักรวรรดิมาเทลารุส
ที่นี่เต็มไปด้วยพ่อค้ามากมายนำสินค้าจากต่างแดนมาจำหน่าย มีถนน
สายหลักทอดยาวผ่านกลางเมือง ร้านและเพิงขายของตั้งเรียงราย
ตลอดสองข้างทางและไปสุดที่กำแพงของปราสาทแดง

เมืองแห่งนี้ตั้งอยู่ตรงช่องหุบเขาสองลูกที่ทอดยาวและเป็นเพียง
ช่องทางเดียวที่เชื่อมต่อระหว่างสองจักรวรรดิ ทำให้เมืองนี้ค่อนข้าง
เจริญและเต็มไปด้วยพ่อค้าจากต่างแดนและผู้คนจากแดนไกลอื่นๆ
ดังนั้นในวันงานจรวดขอฝนประจำปี ผู้คนที่ปรกติจะคลาคล่ำอยู่แล้วยิ่ง
หนาตาเบียดเสียดจนแทบไม่มีที่ให้เดิน ทั้งรถม้า ทานริ้นา และทหาร
เดินตรวจตราอยู่ขวักไขว่

ถนนเส้นหลักเป็นถนนดินเหลืองละเอียด ในช่วงหน้าร้อนที่มีผู้คน
สัญจรไปมาจึงเกิดฝุ่นฟุ้งกระจายไปตลอดทาง แม้หม้อจรวดรูปทรง
ประหลาดของโดเน่จะทำให้มีฝนตกลงมาชะล้างฝุ่นออกไปบ้าง แต่
เพราะสภาพดินนั้นเป็นดินเหลืองที่ไม่ซึมซับน้ำ ทางการจึงต้องนำรถม้า

บรรทุกน้ำจากแม่น้ำไซเลียที่พัดผ่านกลางเมืองมาเทสาดถนนตลอด
ทั้งวันเพื่อไม่ให้ฝุ่นรบกวนการสัญจรไปมาของผู้คน

“คุณันธิ” ชักชี้ให้เพื่อนดูร้านว่าร้านหนึ่งก่อนที่พวกเขาทั้งสามจะ
เดินเข้าไปในร้าน ว่ารูปवानเดอร์ล่าหน้าตาแปลกๆหลายอันวางขาย
อยู่ในร้าน มีทั้งขนาดเล็กเท่าฝ่ามือไปจนถึงขนาดใหญ่เท่าข้างเด็กหนุ่ม
ไปรอบๆ ร้านอย่างตื่นตาตื่นใจก่อนจะเดินออกจากร้านไป

ข้างๆ ร้านว่ามีการแสดงมายากลเสกนกให้กลายเป็นกวางโดยใช้
ผ้าคลุมสีทองสะท้อนแสง ผู้คนตบมือกันเกรียว จากนั้นนักมายากลก็
เสกกวางกลายเป็นเนื้อกวางวางอยู่บนผ้าใบ ผู้คนพากันเดินหนี
ขยะเขยงและรับไม่ได้กับภาพที่เห็น

แต่แล้วชัคก็สะดุดตาเข้ากับชายวัยกลางคนคนหนึ่ง ใบหน้าเปราะ
เปื้อนไปด้วยสีน้ํารองร่ำทำเพลงที่จับใจความไม่ได้เหมือนคนบ้าอยู่ตรง
พื้นข้างร้านขายอาวุธ อารมณ์ที่สวมใส่คล้ายเป็นคนมีฐานะ ชัคจ้อง
มองเขาอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเดินเข้าไปหา

“ทำไมท่านต้องแกล้งเป็นคนบ้าด้วย” ชัคนั่งลงตรงหน้าเขาและ
ถามขึ้น เพื่อนทั้งสองคนเดินตามเข้าไปอย่างแปลกใจ

“นี่จะบ้าไปแล้วหรือ ไปหาเรื่องคนบ้า ไปดูทางโน้นดีกว่า” เนซีส
 เขย่งที่ไหล่ซัดก่อนที่รีบเดินแยกไปพร้อมกับดูลิ้ม ชายวัยกลางคนยังคง
 ร้องเพลงแววตาตาเลือนลอยไม่ตอบคำถามใด

“เขาชื่อ**นานซี**เป็นลูกข้าเอง” หญิงแก่ที่ขายของอยู่ในร้านขาย
 อาวุธพูดขึ้น “เขาเคยเป็นเด็กรับใช้ของจักรพรรดิเฮกซ่าเมื่อนานมาแล้ว
 กระทั่งวันที่องค์จักรพรรดิถูกลอบวางยา เขาก็หนีกลับมาและมีสภาพ
 อย่างที่เจ้าเห็น ข้าพาเขาไปรักษามาแล้วหลายที่แต่หมอแต่ละคนก็จน
 ปัญญา”

ซัดยังคงจ้องมองท่าทางของเขาอย่างคลางแคลง ในความรู้สึก
 คล้ายชายคนนี้ครุ่นคิดอะไรบางอย่างเล็กๆ ซ่อนอยู่ในแววตาที่เลือน
 ลอย แต่สิ่งที่ซัดแปลกใจก็คือเหตุใดเขาต้องแกล้งทำตัวเป็นคนบ้าด้วย
 ทั้ๆ ที่ไม่ได้บ้า ซัดจึงลึกลงไปในดวงตาของเขาครู่หนึ่งก่อนเดินไป
 รวมกลุ่มกับเพื่อน

เด็กหนุ่มทั้งสามกึ่งวิ่งกึ่งเดินเข้าร้านนั้นออกร้านนี้อย่างสนุก แล้ว
 ไปหยุดอยู่ที่ร้านร้านหนึ่ง มันเป็นร้านมุงด้วยซุ้มผ้าใบโดยใช้ท่อนไม้ค้ำ
 ยัน ภายในร้านค่อนข้างมืดมีแสงสีฟ้าแวววาวเรียกความสนใจจากผู้คนที่
 ที่เดินผ่านไปมา ลึกลงไปในร้านมีเงาของคนคนหนึ่งนั่งอยู่

“เข้าไปดูไหม” ชัคเอ่ยปากชวนเพื่อนทั้งสอง

“ข้าว่าอย่าเข้าไปเลยมันดูวังเวงออกน่ากลัวยิ่งงังไม่รู้” เนซีสแย้ง

“นั่นสิเราไปดูร้านอื่นกันต่อดีกว่า” ดุลิมชวน

“ไม่มีอะไรหรอกน่า เข้าไปดูก่อน” ชัคพูดพร้อมกับเดินนำเข้าไป เนซีสและดุลิมมองหน้ากันก่อนจะเดินตามหลังชัคเข้าไป

เมื่อเดินเข้าไปก็เห็นชายหัวล้านวัยกลางคนนั่งนิ่งหลับตาอยู่ มีลูกแก้วใสเปล่งแสงสีฟ้าอยู่ข้างหน้าเขา หูทั้งสองข้างห้อยด้วยห่วงทองอันใหญ่ สร้อยเชือกที่ร้อยด้วยหินรูปร่างประหลาดห้อยรุ่มร่ามที่คอของเขา

ชายหัวล้านยังคงนั่งนิ่งเหมือนเดิม ทั้งสามมองไปรอบๆ มีกลิ่นอัปแปลกๆ โสยเข้าจมูก ด้านข้างมีรูปปั้นปีศาจขนาดเท่าคนหลายอันตั้งอยู่ ยิ่งทำให้บรรยากาศดูอึมครึมน่ากลัวยิ่งขึ้น

ทันใดนั้นร่างของชายหัวล้านก็เริ่มสั่นเทา เขายกมือขึ้นประนมในทันที ลูกแก้วที่วางอยู่เริ่มเปล่งแสงเป็นหลากสี ทั้งสามก้าวถอยห่างออกมาอย่างตกใจ

“เทพมาจุติ เทพผู้ยิ่งใหญ่” ชายหัวล้านร้องตะโกน เด็กทั้งสามมองหน้ากันและกัน “ข้าเห็นแล้ว” ชายหัวล้านพูดต่อด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

ก่อนที่เขาจะหยุดสั้น เหยื่อไหลท่วมตัว และล้มตามองมาที่เด็กหนุ่มทั้งสาม ลูกแก้วหลากสีจึงค่อยๆกลับเป็นสีฟ้าดังเดิม

“พวกเจ้าคนใดคนหนึ่งเคยเป็นเทพจากสรวงสวรรค์มาก่อน และเทพองค์นี้เดินทางมาจุติบนโลกเพื่อช่วยเหลือมนุษย์ ท่านมีชื่อว่า**เทพเทริส** เทพผู้ถือดาบไม้” ชายหัวล้านมองมาที่ทั้งสามด้วยแววตาเคร่งเครียด “และก่อนที่ท่านจะมาจุติท่านได้โยนดาบไม้ของท่านลงมายังโลกของเรา” พลังอธิบายต่อ “โชคดีมีพรานป่าผู้หนึ่งไปพบดาบไม้เข้าแต่ไม่สามารถดึงดาบไม้ออกจากหินศักดิ์สิทธิ์ได้ แม้คนอื่นๆ ที่มาพบก็ไม่อาจดึงออกได้เช่นกัน มีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ดึงดาบไม้ขึ้นมาได้ ผู้นั้นคือท่านเทพเทริสผู้มาจุติบนโลกนี้”

สักพักชายผิวขาวในผ้าคลุมสีดำคนหนึ่งเดินออกมาจากด้านหลังของชายหัวล้าน เขาค่อยๆ ลากหินสูงขนาดครึ่งตัวมนุษย์ เด็กทั้งสามสังเกตเห็นดาบไม้ปักอยู่บนหินก้อนนั้น

“สิ่งนี้เข้าได้ยืมมาจากพรานป่าผู้ที่พบดาบ เขาเสนอขายราคาห้าพันโลน่า แต่เข้าเป็นแค่หมอดูสวรรค์หาได้มีเงินมากพอจะซื้อมันได้ ข้าเลยอาสาให้นำดาบมาเพื่อตามหาเจ้าของที่แท้จริง” ชายหัวล้านอธิบาย “ข้าอยากให้พวกเจ้าลองดึงดาบไม้ดู ลางสังหรณ์ของข้าไม่เคยผิด เจ้าคนใดคนหนึ่งต้องเป็นเทพเทริสอย่างแน่นอน”

ทั้งสามหันมามองหน้ากันอย่างประหลาดใจ

“เริ่มจากเจ้าก่อน” ชายหัวล้านชี้ไปที่ซัค

“ข้าหรือ” ซัคชี้มาที่ตัวเองอย่างไม่มั่นใจ

“เจ้านั่นแหละ ลองดึงดาบขึ้นสิ” ชายหัวล้านสั่ง

ซัคเดินไปที่ดาบไม้ซ้าๆ เขามองดูที่ด้ามของดาบ มันก็ไม่ต่างจากดาบไม้ธรรมดาทั่วไป เพื่อนอีกสองคนมองตามอย่างอยากรู้อยากเห็น

“อย่ารอช้า ดาบนั่นเรียกหาเจ้าของของมันอยู่ มันรอผู้ที่จะปลดปล่อยมันจากเครื่องพันธนาการ” ชายหัวล้านกล่าวช้า

ซัคจับที่ด้ามของดาบแล้วค่อยๆออกแรงดึง แต่ดาบไม้ก็หาได้เคลื่อนตามแรงดึงของเขาไม่ เขาจึงออกแรงมากกว่าเดิมแต่ก็ไร้ผล

“พอแล้ว” ชายหัวล้านสั่ง “ต่อไปตาเจ้า” เขาชี้มาที่ดูลิมเด็กรูปร่างใหญ่พินหลอ

ดูลิมเดินสวนซัคเข้าไปยังดาบไม้และมองด้ามดาบอย่างแก้วๆ กังๆ ก่อนจับที่ด้ามของดาบไม้ออกแรงดึง ทั้งถีบทั้งยันแต่มันก็ยังคงนิ่งไม่ไหวติง

“พอแล้ว” ชายหัวล้านสั่ง แต่ดูลิมก็ยังพยายามจะดึงมันออกให้ได้ จนดาบไม้เริ่มมีเสียงปริแตก “ข้าบอกให้พอกก็พอสิ” ชายหัวล้านตะคอกสั่งดูลิมอีกครั้ง เขาจึงเดินกลับมายืนข้างซัคด้วยความผิดหวัง

“ตาเจ้าแล้ว” ชายหัวล้านชี้มาที่เนซีส เนซีสค่อยๆเดินเข้าไปจับดาบไม้ด้วยความประหม่าเล็กน้อยก่อนออกแรงดึง ดาบไม้หลุดติดมือของเนซีสออกมาอย่างง่ายดาย สร้างความประหลาดใจให้เพื่อนทั้งสองอย่างมาก

ชายหัวล้านยืนขึ้น “ในที่สุดข้าก็พบเจ้าของดาบไม้” เขายิ้มอย่างดีใจ “เจ้าจะได้พลังของเจ้าคืนมาทั้งหมด ซึ่งข้าเองก็บอกไม่ได้ว่าเมื่อไรจึงจะถึงเวลานั้น”

ทั้งสามมองหน้ากันอย่างตื่นเต้น

“อย่างที่ข้าบอกดาบนี้พรานป่าต้องการขายมันในราคาห้าพันโลน่า ข้าไม่สามารถให้เจ้าไปฟรีๆได้ เพราะข้าเองก็ไม่มีเงินขนาดนั้น”

“ตั้งห้าพันโลน่าไม่แพงไปหน่อยหรือ” ชัคกระซิบ “อีกอย่างข้าว่ามันยังงៃชอบกลอยู่นะ เจ้าคิดเหมือนข้าไหมดูลิ้ม” ชัคหันไปถามดูลิ้ม

“ที่จริงตอนที่ข้าดึง ดาบมันเกือบหลุดออกมาอยู่แล้ว ข้าว่าน่าจะเป็นเทพเทริสมากกว่า ที่เนซีสดึงดาบออกมาได้เป็นเพราะข้าทำให้มันหลวมแล้วต่างหาก” ดูลิ้มที่เชื่อเช่นนั้น

“บ้าไปกันใหญ่แล้ว” ชัคที่พยายามเตือนเพื่อนพูดอย่างอ่อนใจ

“ถ้าเจ้าไม่ซื้อข้าจะซื้อ” ดูลิ้มพูดต่อ

“ข้ามีเงินแค่สองพันห้าร้อยโลน่าเองไม่พอจ่ายหรอก” เนชีสพูด
พร้อมกับควักเงินออกมา

“งั้นข้าจะออกให้เจ้าครึ่งหนึ่งแต่เจ้าต้องให้ข้ายืมด้วย เพราะบางที
ข้าอาจจะเป็นเทพเทริสตัวจริงก็ได้” ดูลิมเสนอ ชักสายห่มองเพื่อน
อย่างจนปัญญาที่จะเตือนสติ เมื่อเนชีสรวมเงินได้ห้าพันโลน่าแล้วก็รีบ
ยื่นให้กับชายหัวล้านทันที

“ข้านั้นไม่สามารถจับต้องเงินได้ เจ้าช่วยเอามันใส่ไว้ในหม้อข้างๆ
ลูกแก้วที่ ข้าจะนำมาให้พรานป่าในภายหลัง” ชายหัวล้านทิ้งท้าย
ก่อนจะเดินกับไปนั่งที่เดิม เนชีสเดินตามเข้าไปและวางเงินไว้ในหม้อ
ดิน แล้วเด็กทั้งสามก็เดินออกจากร้านไปโดยเนชีสกำดาบไว้ในมือแน่น

เด็กหนุ่มทั้งสามกลับออกมายืนท่ามกลางฝูงชนที่แน่นขนัด
แสงแดดจ้ายามบ่ายเพิ่มความระอุขึ้นมาอีกครั้ง เนชีสจ้องมองดาบของ
ตนอย่างพิศมัยดี

“ขอข้าดูมั่ง” ดูลิมร้องขอ

“ข้าว่าเราไปหาน้ำกินกันเถอะข้าเริ่มคอแห้งแล้ว” ชักชวนเพื่อนทั้ง
สอง แต่ทั้งสองก็ไม่สนใจได้แต่ยืนสนใจแต่ดาบไม้ของเทพเทริสราคา
ห้าพันโลน่า ชักสายหน้าอย่างเอือมระอาแล้วเดินแยกไปนั่งที่หน้าร้าน
ชายน้ำเปลี่ยนสีไม่ไกลกันนั้น

หน้าร้านยายแก่คนหนึ่งคอยตักน้ำสึใส่กระบอกลไม้ไผ่ขายให้คนที่เดินผ่านไปมา น้ำสึที่ว่าเมื่อกินเข้าไปแล้วลิ้นจะเปลี่ยนเป็นสีต่างๆ น้ำนี้ถูกคั้นมาจากพืชหายากชนิดหนึ่ง

แต่แล้วเสียงน่ำรำคาญของเครื่องเป่าชนิดหนึ่งก็ดังขึ้นมาจากในร้าน ชัคหันไปมองหญิงวัยกลางคนที่กำลังนั่งเป่าปี่ไม้อยู่ข้างในอย่างเพลิดเพลินใจโดยหาได้สนใจคนรอบกายไม่ ท่าทางของนางดูภูมิอกภูมิใจกับเสียงปี่ของตนยิ่งนัก

คนในร้านเริ่มทยอยเดินออกจากร้านไปเพราะทนฟังเสียงปี่ที่โหยหวนของนางไม่ไหว

“นายหญิง ข้าว่าท่านหยุดเป่าเถอะ ลูกค้าเริ่มเดินออกร้านอีกแล้วนะเจ้าคะ” หญิงแก่ที่ขายน้ำสึอยู่บอกกับนายหญิงของตน

“ก็หมอดูเขาบอกว่าข้าเป็น**เทพเนสรี เทพแห่งเสียงดนตรี**ที่ลงมาจุติ และเพลงที่ข้าเป่านี้จะช่วยขจัดภูติผีปีศาจไปเสียได้”

ชัคมองหญิงคนดังกล่าวก่อนจะมองไปที่เพื่อนทั้งสองคนที่กำลังแคว่งดาบไม้ไปมาดูไม่ต่างไปจากนางเลย

“เออ ยาย ข้าขอถามอะไรท่านหน่อยได้ไหม” ชัคกระซิบถามยายแก่ที่ขายน้ำสึอยู่ “นายหญิงของท่านได้ปี่ไม้มาจากหมอดูหัวล้านใชรีไหม” ชัคเอ่ยถาม

“ใช่แล้ว นางตั้งปีไม่อันนั้นออกจากหีนศักดิ์สิทธิ์ที่เขาได้มาจาก
ชาวนา” หญิงแก่อธิบาย “เจ้ามีอะไรรี” หญิงแก่ถามกลับ ชัคหันกลับไป
มองเพื่อนทั้งสองของตนที่มั่นใจว่าได้ตกเป็นเหยื่อของชายหัวล้านแล้ว
เช่นกัน

“ไม่มีอะไรเข้าไปละ” ชัคตอบก่อนจะรีบวิ่งไปหาเพื่อน ทิ้งความ
สงสัยให้กับยายแก่ที่ยืนงงอยู่หน้าร้าน

“เราไปกันต่อเถอะ” ชัคออกปากชวนเพื่อนด้วยสีหน้าประหลาด

“แล้วไม่กินน้ำแล้วรี” เนชีสหยุดแกว่งดาบถามขึ้น

“ข้าไม่หิวแล้วรีบไปกันต่อกันเถอะ” ชัคเดินนำเพื่อนเลยร้านน้ำ
เปลี่ยนสีไปทันที เพราะไม่ยอมให้เนชีสรู้ว่าโดนหลอกเนื่องเพราะ
เขาเป็นคนที่ชวนทั้งคู่เข้าไปในซุ่มหมอดูนั้น

“แต่ข้าหิวน้ำนิ” ดุลิมแย้งขึ้น

“เอานะเดี๋ยวไปหากินน้ำข้างหน้า รีบไปเถอะ” ชัคลากทั้งสองเดิน
ต่อไป

อากาศช่วงบ่ายแก่ๆ เริ่มเย็นลง ทั้งสามเดินดูของต่อไปอย่าง
เพลิดเพลินและเดินไกลจนมาถึงทางข้ามสะพานแม่น้ำไซเลีย ซึ่งเป็น
สะพานขนาดใหญ่

“ข้าว่าเราน่าจะข้ามสะพานไปดูของตรงฟากโน้นบ้างนะ เมื่อก่อน ข้าเคยเห็นมีร้านร้านหนึ่งเอาเครื่องร้อนมาขาย” ดูลิมเด็กหนุ่มพินหลอชวณ ทั้งสามมองเลยสะพานไปเห็นมีคนร้อนเครื่องร้อนขนาดเล็กหลายลำอยู่ไกลๆ

“จะไปได้ยังไง ถัดจากร้านเครื่องร้อนนี้ไปก็เป็นบ้านของซัคแล้ว หากแม่ของเขาเห็นว่าเราออกมาเดินเล่นนอกปราสาท มีหวังโดนตำและแน่” นาซีสตอบ

“แม่ข้าไม่อยู่บ้านหรอก นางเดินทางไปเมืองนาเธียล่านะ เพราะมีคนส่งข่าวมาบอกว่าอารามุสหายสาบสูญ นางเดินทางไปเพื่อตามหาเขา” ซัคตอบ

แต่แล้วสายตาของซัคก็พบเข้ากับบางอย่าง มันมีสีเหลืองขนาดใหญ่ตั้งอยู่หน้าร้านติดกับเชิงสะพานข้ามแม่น้ำไซเลีย ซัคเดินนำเพื่อนทั้งสองเข้าไปดูใกล้ๆ มันเป็นหุ่นยนต์เก่าๆ สีออกเหลืองๆ สูงเกือบสองเมตรยืนอยู่ในตู้กระจกขนาดพอดีตัวของมัน ที่หัวไหล่ของมันมีรอยแตกร้าวเล็กน้อย

ซัครู้สึกถูกชะตากับหุ่นตัวนี้ทันทีที่เห็น เขากวาดสายตาไปทั่วร้านของแต่ละชั้นละอันวางอยู่ปะปนเกะกะไปหมด มีทั้งผ้าไหมลายดอก

จากแดนไกล ไม้สลักรูปวานเดอร์ล่า กระจกสีที่มองแล้วสีผิวเปลี่ยนเป็นสีแปลกๆ และอีกมากมายกระจายอยู่เกลื่อนไปหมด

“เจ้าสนใจหุ่นตัวนี้รึอะ” ชายตัวเล็กท่าทางเจ้าเล่ห์ เดินเข้ามาถาม “หุ่นตัวนี้เป็นหุ่นที่ข้าได้มาจากเมืองโลเบอร์ที่อยู่ไกลแสนไกล กว่าข้าจะแอนนำเข้ามาผ่านชายแดนมาได้แทบแย่แน่ะ ถ้าเจ้าอยากได้ข้าจะขายให้เจ้าแค่หมื่นเดียว”

“เมืองโลเบอร์ก็เป็นหนึ่งในจักรวรรดิของเราแล้วเหตุใดท่านจึงบอกว่าแอนนำเข้ามาละ” ชัคถามอย่างสงสัย

“เดี๋ยวนี้ไม่เป็นเหมือนแต่ก่อนแล้ว เมืองโลเบอร์พัฒนาไปถึงขีดสุด และพยายามจะแยกตัวเองออกไม่ขึ้นตรงต่อใครรวมถึงจักรวรรดิเราด้วย ดังนั้นหากเจ้าอยากได้หุ่นแบบนี้ เจ้าต้องแอนนำเข้ามาเอง ปกติข้าขายหนึ่งหมื่นโลน่า ถ้าเจ้าสนใจข้าจะลดให้เหลือแค่แปดพันโลน่า”

“หุ่นตัวนี้ มันทำงานไม่ได้แล้ว เจ้าขายตั้งแปดพันใครจะกล้าซื้อ” ชัคพูดขึ้น สัญชาติญาณพ่อค้าในสายเลือดเริ่มทำงานชดสาธยายต่อ “ข้าว่าราคาของมันน่าจะอยู่ราวๆ ห้าร้อยโลน่าได้มั้ง”

“เจ้าจะบ้าไปแล้วรึอะ ข้าซื้อมันมาตั้งห้าพันโลน่า แอมยังต้องขนมันไปไหนมาไหนด้วย จะให้ข้าขายห้าร้อยโลน่าเจ้านี้ท่าจะบ้าไปแล้วจริงๆ ถ้าเจ้าไม่ซื้อก็ไม่เป็นไร” ชายตัวเล็กพูดอย่างมีน้ำใจ

“เจ้าโดนหลอกแล้วละ เสียเวลาแบกมาตั้งไกล ข้าว่าเจ้าเอามันไปขายเป็นเศษเหล็ก คงจะได้สักสามร้อยโลน่า อีกร้อยถ้าเจ้าไม่ได้ขายวันนี้ เจ้าก็ต้องแบกมันไปขายที่เมืองอื่นอีก ท่าทางมันคงหนักน่าดู” ชัคเริ่มพูดตื๋ว

พ่อค้าหุ่นทำท่าครุ่นคิดและจ้องมองไปที่หุ่นของตน “แต่ข้าซื้อมันมาตั้งห้าพันโลน่า ถ้าข้าขายห้าร้อยข้าก็ขาดทุนนะซี ข้าไม่มีทางขายขาดทุนหรอก”

“ถ้าอย่างนั้น บอกข้าซิมันทำงานยังไง” ชัคถาม

“เออ ข้าเองก็ไมรู้หรอกนะ ได้ยินว่ามันมีวงจวงจระอะไรบางอย่างนั่นแหละ ถ้านำไปซ่อมคงใช้การได้” พ่อค้าอธิบาย

“คงมีเพียงคนที่สร้างมันขึ้นมาเท่านั้นที่ซ่อมมันได้ ใครจะลงทุนแอบแบกมันกลับไปในเมืองโลเบอร์เพื่อตามหาคนที่สร้างมัน แล้วแต่ท่านเถอะ ถ้าท่านไม่ขายข้าจะไปละ ข้าว่าท่านคงต้องแบกเศษเหล็กนี้ไปขายที่เมืองอื่นแล้วละ อ้อ แต่คงไม่มีใครซื้อมันเหมือนกัน” ชัคพูดจบแสวงเดินเลี้ยวไปดูของชิ้นอื่นๆ เขาหยิบกระจกหลอกสี่ชิ้นมาดู ในกระจกหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นสีม่วงซ้ำดูตลกยิ่งนัก

พ่อค้าขายหุ่นมองหุ่นยักษ์ด้วยความเสียดายเงินที่ตนลงทุนซื้อมา พลังตะโกนบอกชัค “สองพันห้าละกัน ตกลงไหม ข้ายอมขาดทุน” ชัค

สายหัว และเดินไปรอบๆ หยิบลูกดิ่งเก่าๆ ขึ้นมาดูก่อนจะโยนมันกลับเข้าไปในกอง

“เฮ้ งั้นข้าขายให้หนึ่งพันละกัน ตกลงไหม” แต่ซัคก็ยังคงสายหัว พ่อค้าขายหุ่นแทบจะร้องไห้มองดูหุ่นที่ตนอุตส่าห์ลงทุนซื้อและแบกมันมาไกลแสนไกล “ก็ได้ ก็ได้ ข้าไม่อยากแบกมันไปอีกแล้ว” ซัคยิ้มก่อนจะจ่ายเงินห้าร้อยโลน่าให้กับพ่อค้าขายหุ่น

“จากราคาแปดพันเจ้าซื้อมันแค่ห้าร้อย เจ้าทำได้ยังไง” นาซีสกระซิบ

“วิญญาณพ่อค้ามันฝังอยู่ในตัวข้า” ซัคยิ้มอย่างภูมิใจ

“แล้วเจ้าจะแบกเจ้าหุ่นนี้ไปไว้ที่ไหน แล้วเราจะขนไปได้อย่างไร” ดุลิมถามด้วยความสงสัย

“นั่นสิ” ซัคคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยิ้มที่มุมปากมองไปที่พ่อค้าขายหุ่นที่ยื่นนับเงินอย่างผิดหวัง

เมฆสีขาวบนท้องฟ้าค่อยๆ รวมตัวลอยมาบดบังแสงอาทิตย์ยามเย็นทำให้อากาศของเมืองอาซาบิรานเริ่มเย็นลงเรื่อยๆ ขณะกลางถนนยังคงเต็มไปด้วยผู้คนเดินกันขวักไขว่ เด็กทั้งสามช่วยกันลากรถเข็นบรรทุกหุ่นสี่เหลี่ยมฝาผึ้งชนกลางเมืองอาซาบิรานไปอย่างดีอกดีใจ

พวกเขาลากมันตรงไปยังปราสาทแดงที่มองเห็นหอคอยทั้งสี่อย่างชัดเจน ปล่อยให้พ่อค้าขายหุ่นยืนโบกให้หลังมีน้ำตาซึมจากเบ้าอยู่หน้าร้านเฝ้ามองทั้งสามลากหุ่นราคาห้าพันและรถเข็นของของตนเขาหายเข้าไปในฝูงชน

“ไม่อยากจะเชื่อเลย เจ้าได้หุ่นตัวนี้มาแค่ราคาห้าร้อยแถมยังได้รถลากมาฟรีๆอีก” ดุลิมพูดอย่างภูมิใจในตัวของเธอ ขณะชัคยิ้มแก้มปริอย่างภาคภูมิใจ

ระหว่างทางชัคหยุดมองไปที่ร้านขายอาวุธอีกครั้ง ปล่อยให้เพื่อนทั้งสองลากรถเข็นต่อไป นานซีคนบ้าที่โบหน้าเปราะระเบิดไปด้วยสีผสมมองไปรอบๆก่อนจะมาสบตาเข้ากับชัคที่แอบมองอยู่ก่อนแล้ว เขารีบแสรังทำเป็นคนบ้าอีกครั้ง

“มองอะไร รีบไปเถอะอาจารย์เวนซีใกล้จะมาสอนแล้ว” เนซีสเห็นชัคหยุดดูบางอย่างจึงตะโกนเรียก ชัคยืนมองอย่างครุ่นคิดก่อนเดินตรงเข้าไปหาชายบ้าคนดังกล่าว

“ข้าเห็นนะที่ท่านกำลังทำ ทำไมท่านต้องทำแบบนี้” ชัคถามขึ้น นานซีกลับแสรังหยิบเอาแป้งมาเป่าเล่นจนฟุ้งไปทั่ว โบหน้าที่เปราะสีกกลายเป็นสีขาวแล้วร้องเพลงต่อไป

“ก็ได้...ท่านคงมีเรื่องจำเป็นจริงๆถึงได้ลงทุนทำเช่นนี้” ชัคพูด

อย่างจนปัญญา

“ไปได้แล้วชัค” เพื่อนทั้งสองคนที่ยืนรออยู่ตะโกนเรียก

“หากท่านต้องการเพื่อนคุย ข้าสามารถเป็นเพื่อนกับท่านได้ ข้าไป
 ละ” ชัควิ่งตรงไปหาเพื่อนที่รออยู่

ชายคนดังกล่าวหยุดร้องเพลง และเหลือบมองตามชัคไป เขาแสร้ง
 เป็นบ้าแบบนี้มาสิบสี่ปีแล้วโดยหาได้มีใครใส่ใจเขาไม่แต่ชัคกลับไม่
 เหมือนคนอื่นๆ

ชัค เนซีส และคูลิม ลากหุ่นยนต์สี่ล้อลงมาถึงหน้ากำแพง

ปราสาทแดง ผู้คนมากมายยังยืนรอดูจรวดอยู่ภายในกำแพงปราสาท

“เจ้าจะเอามันไปไว้ที่ไหน” เนซีสถามขึ้น

“คงต้องเอาไปฝากท่านไฮเมอร์ที่ห้องปรุยก่อน” ชัคตอบ

“เดี๋ยวก่อน แล้วเจ้าจะลากผ่านทหารเข้าไปได้อย่างไรกัน” คูลิม

ถามอย่างสงสัย

ชัคหยุดคิดครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า “ข้ามีแผน” จากนั้นลากรถบรรทุก
 หุ่นยนต์เข้าประตูเมืองทันที

“หยุดก่อน เจ้าชื่อนอะไรมา” ทหารสองนายตะโกนพลางเดินมาตรวจดูที่รถลาก “น้ำมันหุงไม่ใช่หรอ”

“ข้าเอจรวดมาประกวดนะ” ชัดตอบ

“โอ้ ก่อนนี้มีจรวดหม้อ ตอนนี้มีจรวดหุงด้วย ปีนี้มีอะไรแปลกเยอะจริง” ทหารหนุ่มพูดขึ้น “เออละ เข้าไปได้” เด็กหนุ่มทั้งสามยิ้มอย่างดีใจก่อนจะลากมันเข้าไป ผู้คนยืนออกันอยู่ทั่วลานกว้าง พวกเขาลากหุงเฉียงตรงไปยังประตูปราสาททันที และเห็นทหารยามเฝ้าอีกสองนายเฝ้าอยู่

“เอายังไงต่อดีละ” คุณลิมถามขึ้น ขณะเดียวกับก็มีเสียงระเบิดตูมดังขึ้น จรวดลูกหนึ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ทหารสองนายนั้นเดินออกชะเง้อมองดูจรวดและชี้มือชี้ไม้สนทนาถึงลักษณะของจรวดลูกนั้นอย่างชะงัดใจ

“ตอนนี้แหละ” เด็กหนุ่มทั้งสามพากันอุ้มหุงสี่เหลี่ยมหลบเฉียงผ่านทหารสองนายเข้าไปอย่างทุลักทุเล ทิ้งรถลากเอาไว้หน้าประตูปราสาท แล้วเลี้ยวซ้ายอ้อมไปตามทางเดินหน้าประตูท้องพระโรง

“เจ้าสามคนทำอะไรนะ” ทหารเฝ้าประตูปราสาทแดงหันกลับมาเจอแล้วตะโกนถามขึ้น เด็กหนุ่มทั้งสามหยุดยืนนิ่งเม็ดเหงื่อผุดเต็มใบหน้า

“เออ...” ชัคหันกลับมาตอบ “เรากำลังรีบกลับไปเรียนวิชา
ห้องสมุดของอาจารย์เวนนี่นะ”

“แล้วที่พวกเจ้าแบกอยู่นั้นคืออะไร” ทหารทั้งสองคนเดินเข้ามา
ตรวจดูหุ่นสีเหลือง

“อ้อ มันเป็นชุดที่ข้าจะเอาไว้ใส่ในงานปีใหม่นะ” ชัครีบแก้ตัวพร้อม
กับยกแขนของหุ่นสีเหลืองขึ้นและจัดแจงทำนิ้วของหุ่นในท่าชูสองนิ้ว
ทักทาย

“อย่างนั้นรี แต่ดูท่าทางมันไม่เหมือนชุดเลยนะ” ทหารคนหนึ่งพูด
ขึ้นอย่างสงสัย

“เอาไว้ถ้าข้าใส่มันเมื่อไรจะนำมาให้พวกท่านดู ตอนนี้อย่างเราต้อง
รีบไปเรียนแล้ว ข้าขอตัว” ชัคพูดขึ้น จากนั้นทั้งสามก็เดินถอยหลังไป
สามสี่ก้าว ก่อนจะพร้อมเพรียงกันหลบเข้าไปที่มุมทางเดิน ทิ้งให้ทหาร
ทั้งสองคนมองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจ

เมื่อพ้นสายตาทหาร ทั้งสามต่างลากทั้งหามหุ่นสีเหลืองตรงไปห้อง
ปรุยกาทันที

“สายแล้วนะ เร็วๆเข้า ข้ายังไม่ได้หาหนังสือเลย” เนซีสพูดขึ้น

“ข้าก็เหมือนกัน” ดุลิมเสริม ทั้งสามช่วยกันอุ้มหุ่นมาวางไว้ที่หน้าประตูห้องปรุงยา จากนั้นซัคเดินเข้าไปในห้องหันซ้ายขวามองหาโฮเมอร์แต่ก็ไม่เห็นผู้ใด

“เอาเข้าไปไว้ข้างในเลย” ซัคบอก จากนั้นช่วยกันอุ้มหุ่นเข้าไปตั้งไว้ในห้องปรุงยาอย่างเหนื่อยหอบ ซัคดึงผ้าผืนใหญ่ในตู้มาคลุมไว้

“ท่านโฮเมอร์จะว่าอย่างไร” ดุลิมถามทุกอย่างที่ยังหอบอยู่

“คงไม่หรอก” ซัคตอบก่อนที่ทั้งสามจะพากันเดินออกไป

“รีบไปกันเถอะสายแล้ว” เนซีสพูดขึ้น จากนั้นต่างพากันวิ่งตรงไปที่ห้องสมุดทันที

ตอนที่ 14

หนังสือครึ่งเล่ม

ในห้องสมุด **เวนซี** อาจารย์หญิงวัยกลางคนเป็นผู้ดูแลห้องสมุดแห่งนี้ เดินกลับเข้ามาและเรียกทุกคนมานั่งรวมกันที่โต๊ะยาว ชัค เนซีส และคูลิมที่เดินตามอาจารย์เข้ามาจึงรีบตรงไปยังชั้นหนังสือทันที

“ชัคถ้าเจ้าเจอหนังสือที่ขึ้นต้นด้วย **สระอำ** บอกข้าที เอาเล่มเล็กๆ นะ” คูลิมบอกชัคพร้อมกับหาหนังสือของตน

อาจารย์เวนซีให้ชัคหาหนังสือที่ขึ้นต้นด้วย **สระ เอ** เขาจึงคว้าหนังสือเล่มหนึ่งที่ชื่อว่า เรขาคณิต แต่ขณะที่เขาดึงหนังสือออกมานั้นมีหนังสือเล่มหนึ่งที่แทรกอยู่ข้างๆ ตกลงมาที่พื้น ชัคดันหนังสือเรขาคณิตที่ยังไม่ทันหลุดจากแถวหนังสือกลับเข้าที่เดิมก่อนก้มลงหยิบหนังสือเล่มที่ตกบนพื้น มันเป็นหนังสือที่เก่ามาก แกมยังขาดหายไปครึ่งเล่ม **เอลฟ์** คือชื่อของหนังสือเล่มนี้

ส่วนนาซีสก็หยิบเอาหนังสือเล่มเล็กที่ชื่อว่า **แม่วัชุน** มา เพราะเขาได้รับมอบหมายให้อ่านหนังสือที่ขึ้นต้นด้วย **สระ แอ** ส่วนคูลิมหยิบหนังสือเล่มที่ใหญ่กว่าใครเพื่อนชื่อว่า **ตำนานอาเคเรสผู้กล้าหาญ** ทั้งสามเมื่อได้หนังสือที่ตนต้องการแล้วจึงรีบมานั่งรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ

“วันนี้ครูจะสุ่มให้พวกเธอบางคนเล่าให้เพื่อนๆ ฟังว่าได้อ่านอะไรไปแล้วบ้าง ให้ทุกคนปิดหนังสือ” อาจารย์พูดขึ้น เด็กหนุ่มทั้งสามต่างพากันตกใจทำสีหน้าตื่นๆ ประทศิอาจารย์เวนที่จะให้อาสาสมัครอ่านก่อน และไม่เคยสั่งให้ปิดหนังสือ

อาจารย์ค่อยกวาดสายตามองผ่านไปให้นักเรียนของตนทีละคน จนสบตาเข้ากับเนซีส เนซีสรีบหลบตาเอามือข้างซ้ายจับด้ามดาบไม้ของเทพเทริสที่ซุกอยู่ที่เอว และก้มหน้าภาวนาอย่าให้โดนเรียกชื่อ

“ซัค เจ้าอ่านเรื่องอะไรมาบ้าง ลองเล่าให้เพื่อนๆ ฟังซิ” อาจารย์เวนชี้หันมาที่ซัค ส่วนเนซีสรอดตัวราวปาฏิหาริย์เขาเชื่อเรื่องดาบของเทพเทริสอย่างไม่ต้องสงสัย

“เออ..” ซัคก้มมองหนังสือที่เก่าจนเหลืองและมีรอยฉีกขาดเกือบทั่วเล่ม และเป็นหนังสือที่เขียนด้วยลายมือ “เอลฟ์ วันนี้ข้าอ่านเรื่องเอลฟ์ เออ เอลฟ์เป็นเรื่องที่เล่าขานกันมานานซึ่งหลายคนเชื่อว่ามันเป็นแค่เรื่องหลอกเด็ก แต่บางคนที่เคยพบเห็นบอกว่าเอลฟ์นั้นอยู่ในป่าลึก..” ซัคพยายามใช้ความรู้เรื่องเอลฟ์ที่ตนเองเคยได้ยินมาอธิบายนำไปก่อน “บางคนที่เคยพบเห็นเอลฟ์บอกว่าเอลฟ์เป็นชนเผ่าที่ดุร้าย และไม่เป็นมิตร..”

“พอแล้ว” อาจารย์เวนชีตวาด นางไม่รู้มาก่อนเลยว่าในห้องสมุดที่นางดูแลอยู่นี้มีหนังสือเล่มนี้อยู่ด้วย นางจึงไปที่หนังสือที่วางอยู่ข้างหน้าชัคอย่างไต่ตรอง “เจ้าแน่ใจนะที่เจ้าอ่านมันมาแล้ว” ชัคได้แต่ก้มหน้านิ่งหลบตา “แม้ครูจะไม่เคยอ่าน แต่ครูก็รู้ว่าเจ้ารู้เรื่องขึ้นมาแล้ว หลังเลิกเรียนเจ้ายังไม่ต้องกลับ ให้อ่านเรื่องเอลฟ์ให้จบพุงนี้เจ้าต้องมาเล่าให้คนอื่นฟัง” จากนั้นหันหน้าไปจ้องเขม็งที่ดูลิ้ม “ต่อไปตาเจ้าดูลิ้ม”

ดูลิ้มเด็กร่างใหญ่พินหลอรีบก้มหน้าอ่านปกหนังสือไม่คิดว่าเขาจะโชคร้ายโดนสุมขึ้นมาด้วย ทั้งต้นหนังสือที่ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อน “เออ ข้าอ่านเรื่องตำนานอาเคเรสผู้กล้าหาญ” ดูลิ้มค่อยๆ ปาดเหงื่อที่ซึมออกมาจากหน้าผาก “เออ...อาเคเรส เป็น เป็นผู้กล้า... จากแดนไกล ซึ่งไกล เออ...เขา เออ...” ดูลิ้มตะกุกตะกักพยายามเลี่ยงหลบสายตาของอาจารย์

“พอแล้ว” อาจารย์เวนชีส่ายหัว “เจ้าก็อีกคน แสดงว่าเจ้าไม่ได้อ่านเลยใช่ไหม” นางตะคอก ดูลิ้มได้แต่นิ่งก้มหน้า “อาเคเรสเป็นสุนัขแสนรู้ที่อดีตจักรพรรดิของเราเคยเลี้ยงไว้เมื่อนานมาแล้ว”

นักเรียนทั้งห้องพากันหัวเราะเพราะเรื่องที่ดูลิ้มเล่ามันคนละเรื่องกันเลย ดูลิ้มอายแสนอายจนแทบจะเอาหน้ามุดลงใต้โต๊ะ

“อาเคเรสเคยต่อสู้กับวานเดอร์ล่าที่กำลังจะเข้ามาทำร้ายองค์จักรพรรดิ มันสละชีวิตของตัวเองเพื่อปกป้องเจ้านายของมัน” อาจารย์เวนซีจ้องเขม็งไปที่ดูลิม “คราวหน้าให้เลือกอ่านหนังสือที่ตนเองสนใจเข้าใจไหม เจ้าจะได้มีความอยากรู้” อาจารย์เวนซีจ้องมองทั้งซัคและดูลิมด้วยแววตาดุ จากนั้นจึงหันกลับมาทางเนซีส ผู้ชายคนสุดท้ายในชั้นเรียน เนซีสรีบล้วงมือลงไปคว้าดาบอีกครั้งก้มหน้าหลบตาพร่ำภาวนา

ขุนนางหญิงปรากฏตัวขึ้นที่หน้าประตูห้องสมุดนางสวมชุดผ้าคลุมสีขาว “ท่านเวนซี ท่านผู้ว่าการคาริกเรียกประชุมด่วนเจ้าคะ” นางพูดขึ้น

“ประชุมเวลานี้นะเหรอ นี่มันก็เย็นมากแล้วนะ ข้าเพิ่งจะเริ่มสอนเอง” อาจารย์เวนซีหันกลับไปบ่น

“เห็นว่าเรื่องสำคัญเจ้าคะ” ขุนนางที่ประตูตอบ

เวนซีหันกลับมาที่นักเรียน “ซัค และดูลิม เจ้าสองคนอ่านหนังสืออยู่ที่นี้ จนกว่าข้าจะกลับมา ถือเป็นการทำโทษพวกเจ้าที่ไม่ยอมอ่านมาก่อน ส่วนที่เหลือค่อยมาต่อพรุ่งนี้”

อาจารย์เวนซีเดินออกจากห้องสมุดไปอย่างหัวเสีย นักเรียนคนอื่น ๆ เดินเก็บหนังสือไว้ที่ชั้นหนังสือตามเดิมแล้วเดินออกห้องไป เหลือไว้แต่เพียงสามหนุ่มยังนั่งอยู่ที่โต๊ะ

“ทำไมโซคร้ายอย่างนี้” ชัคพูดขึ้น

เนซีสดึงดาบไม้ของตนออกมาจากเอว เขาจ้องมองดาบไม้อย่างศรัทธาและปลื้มปิติ “รู้ไหมดาบไม้นี้ช่วยข้าไว้ตั้งสองหน อาจารย์เวนซีจ้องมองข้าเขม็งถึงสองครั้ง แต่แล้วนางกลับไม่ขานชื่อข้าเลย”

“จริงหรือ” ดุลิมมองดูเนซีสอย่างอิจฉา ชัคเกาหัวมองเพื่อนทั้งสองที่เชื่อเรื่องดาบไม้จอมปลอมของหมอดูดวงแก้วเจ้าเล่ห์นั้น

“พวกเจ้ารีบอ่านเถอะเดี๋ยวอาจารย์เวนซีกลับมาจะโดนหนัก” เนซีสบอก “ข้าจะเอาหนังสือกลับไปอ่านที่ห้อง”

เนซีสเดินถือหนังสือของตนไปลงชื่อยืมที่หน้าห้องสมุดก่อนจะเดินตาม**นาบัส** นักเรียนหญิงผมสั้นและ**จิล** นักเรียนหญิงผมเปียที่เพิ่งเดินออกจากห้องสมุดไป และเห็นดาบจอมเทพไว้ที่เอวอย่างเลื่อมใส

ชัคและดุลิมต่างคนต่างนั่งอ่านหนังสือของตนตามคำสั่งของอาจารย์เวนซีอย่างเงียบๆ

ห้องฟ้าค่อยๆมืดลง ทหารยามที่ตรวจตราความเป็นระเบียบเรียบร้อยในปราสาทเริ่มจุดคบเพลิงทางเดินในปราสาท รวมไปถึงตะเกียงน้ำมันที่อยู่ในห้องสมุดโดยรอบ เมื่อไฟดวงหนึ่งถูกจุดขึ้นมันก็ค่อยๆ ลามไปตามรางน้ำมัน ไปจุดติดคบเพลิงจุดอื่นๆอย่างง่ายดาย

ทางเดินในปราสาทที่สว่างไสวด้วยแสงไฟสีเหลืองส้มจากคบเพลิง เนซีสตรงกลับเข้าพักห้องของตนด้านหลังของปราสาท ขณะนักเรียนหญิงสองคนเดินคุยกันอย่างสนุกสนานมาตามทางเดิน และหัวเราะชอบใจ

“นี่จิล เห็นหน้าของคุณลิมตอนที่อาจารย์บอกว่าอาเคเรสเป็นสุนัขของจักรพรรดิใหม่” นานูสนักเรียนหญิงผมสั้นพูดพร้อมกับหัวเราะ

“เห็นซิ หน้าของเขาซีดเป็นไก่ต้มเลย” จิลตอบ “ซัคก็อีกคน หยิบเอาหนังสือเอลฟ์ที่มีครึ่งเล่มมา ส่งสัยคงแอบออกไปเดินในเมืองอีกแล้วละซิ”

เนซีสที่ได้ยินเพื่อนนักเรียนหญิงนิทานาเพื่อนของตัวเองอยู่ทำสีหน้าขุ่นเคืองเล็กน้อยก่อนเดินเข้าห้องไป

ขุนนางคนหนึ่งที่เดินสวนมาได้ยินสิ่งที่เด็กหญิงทั้งสองคุยกัน เขาโพกผ้าคลุมศีรษะสีขาวขุ่นทำให้ไม่สามารถเห็นใบหน้าของเขาได้ชัดเจนนักเอ่ยถามขึ้น

“เมื่อครู่เจ้าทั้งสองพูดถึงหนังสือเรื่องอะไรนะ”

นักเรียนหญิงทั้งสองหันกลับไปมองด้วยความตกใจ โดยเนซีสยื่นแอบฟังอยู่ข้างหลัง “เออ... ท่านหมายถึง ตำนานอาเคเรสผู้...”

“ไม่ ข้าได้ยินเจ้าพูดถึงหนังสือเอลฟ์ ที่มีครึ่งเล่ม เจ้าไปเจอมันที่ ไหนรี”

นานุสและจิลมองหน้ากันอย่างกลางแคลงใจก่อนที่จิลจะตอบ “ซัค กำลังอ่านมันอยู่ในห้องสมุด...”

แสงไฟส่องใบหน้าของขุนนางให้เห็นซัคเพียงครึ่งหน้า รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเขาอย่างชัดเจนแม้ไม่เห็นดวงตาที่ซ่อนอยู่ในเงามืด “ขอบใจพวกเจ้ามาก” พูดจบก็เดินจากไป

นานุสและจิลมองหน้ากันเล็กน้อยก่อนจะเดินต่อไปโดยไม่เข้าใจว่าทำไมขุนนางคนนี้ถึงสนใจในหนังสือเก่าๆ ครึ่งเล่มนั้นนัก ส่วนเนสซิสแอบมองตามขุนนางผู้นั้นจนกระทั่งเขาเดินหายลับไปในมุมมืดตรงทางเดินในปราสาท

แสงไฟจากคบเพลิงพลิวไหวไปตามแรงลมที่โชยผ่านหน้าต่างต่าง เข้ามายังห้องสมุด ซัคและคูลิมต้องใช้มือมือกดหน้าหนังสือเอาไว้ไม่ให้พลิก และยังคงนั่งอ่านหนังสือต่อไปมาร่วมชั่วโมงแล้ว

ซัคอ่านหนังสือที่มีครึ่งเล่มเรื่องเอลฟ์อย่างสนุก หนังสือบอกเล่าเรื่องราวจากความทรงจำของชายนักปราชญ์ผู้หนึ่งที่ชื่อว่า **แนลวาคิล**

นักปราชญ์ผู้นี้ได้พยายามแกะรอยตามแผนที่ลึกลับที่เขาได้มา โดยบังเอิญจนพลัดหลงเข้าไปในป่าลึก และที่นั่นเขาได้ช่วยเหลือ มนุษย์หน้าตาประหลาดตนหนึ่งที่บาดเจ็บสาหัสอยู่ มนุษย์หน้าตา ประหลาดตนนั้นมีผมและนัยน์ตาสีเขียว ผิวขาว หูแหลมยาว สวม เสื้อผ้าที่ทำจากใบไม้มาร้อยเรียงต่อกัน กระทั่งในที่สุดแนวความคิดก็ กระจ่างแก่ใจว่าสิ่งที่เขาพบนั่นคือ เอลฟ์ นั่นเอง

เอลฟ์ตนนั้นสัญญาว่าจะให้ของขวัญเป็นการตอบแทน โดยได้พา นักปราชญ์ผู้นี้เข้าไปในเมืองเอลฟ์ ที่นั่นเขาได้พบเห็นชีวิตความเป็นอยู่ ของเอลฟ์ และที่สำคัญเขาได้เข้าไปเยือนปราสาทที่สวยงามของพวกเขา เอลฟ์ และได้เข้าเฝ้าองค์จักรพรรดิของเอลฟ์ จักรพรรดิเอลฟ์ได้มอบ ของขวัญเป็นการตอบแทนให้กับนักปราชญ์ที่ช่วยบุตรของเขาไว้ โดยได้มอบหลอดแก้วคล้ายขวด ขนาดเท่าฝ่ามือซึ่งมีผงที่พวกเอลฟ์ ต่างเรียกมันว่า **ผงเฮมิดี** บรรจุอยู่ข้างใน

แล้วหน้าหนังสือก็สิ้นสุดแต่เพียงนั้น ชัคพลิกกลับไปกลับมาอย่าง เสียดายกับหน้าหนังสือที่ขาดหายไปเกือบครึ่งเล่ม เขาจึงยังไม่รู้ว่าของขวัญ ที่เรียกว่าผงเฮมิดีนั้นใช้ทำอะไร

ไฟคบเพลิงในห้องสมุดปล้นดับวูบลงอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย เด็กหนุ่มทั้งสองหันไปมองคบเพลิงที่ไร้แสงไฟในความมืด มีเพียงแสงไฟจากภายนอกที่ทหารยามจุดเอาไว้สอดส่องเข้ามา

“อีกแล้วหรอนี่” ชัคเปรยขึ้นเพราะในปราสาทเกิดเหตุการณ์แบบนี้ ออกบ่อยครั้ง “สงสัยน้ำมันคบเพลิงคงจะหมด” เขายืนขึ้นและค่อยๆ เดินไปที่ประตูห้องสมุดอย่างระมัดระวัง กระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้าคนดังขึ้นใกล้ชั้นหนังสือ

“ใครนะ” ชัคหันไปมอง แต่ก็ไม่เห็นผู้ใด

ดูลิมนั่งอยู่ที่โต๊ะยืนขึ้นมองไปยังที่มาของเสียงเช่นกัน จากนั้นมีเสียงคล้ายของเหลวหยดลงกระทบพื้นหินอ่อนขัดเงาในห้องสมุด ชัคค่อยๆ เดินไปเปิดประตูห้องสมุดเพื่อให้แสงไฟจากคบเพลิงภายนอกสอดส่องเข้ามา

เสียงฝีเท้าดังขึ้นอีกครั้ง ชัคและดูลิมนองตามที่มาของเสียงและเห็นเงาเลือนลางของใครบางคนวิ่งหลบเข้าไปหลังชั้นหนังสือ

“เนซีส นั่นนายรีเปล่า” ชัคตะโกน ดูลิมนเดินตามชัคออกมาที่ประตูทั้งสองดูท่าทางตื่นตระหนก

ดูลิมนเดินออกมาจากห้องสมุดหันซ้ายขวาเพื่อมองหาทหารยามที่อยู่ในบริเวณนั้น แต่ก็หาไม่เจอ “มีใครอยู่แถวนี้บ้างไหม” ชัค

ตะโกน เสียงสะท้อนดังก้องไปมาตรงทางเดินปราสาท เงียบไม่มีเสียงตอบ

เสียงน้ำหยดลงพื้นยังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง ชัคเดินตามเสียงน้ำหยดไปที่กำแพงอย่างช้าๆ ชัครู้เขารู้สึกถึงของเหลวบางอย่างนองอยู่ตรงพื้น พลังใช้มือรองน้ำที่หยดอยู่อย่างสงสัยและยกขึ้นมาใกล้จมูกเพื่อดมกลิ่น “วางน้ำมันรื้อ” ชัคอุทาน

ขณะเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่โต๊ะอ่านหนังสือ ชัครีบหันไปมองตามเสียงนั้น เขาเห็นคนคนหนึ่งคว่ำหนังสือเล่มหนึ่งบนโต๊ะ และวิ่งไปที่หน้าต่างห้องสมุด แสงจากคบเพลิงนอกปราสาททำให้เห็นเงาของคนดังกล่าวชัดเจนขึ้น คนแปลกหน้าป็นขึ้นไปยืนบนขอบหน้าต่างและหันกลับมา จากนั้นหยิบไม้ขีดก้านหนึ่งออกมาจากอกเสื้อก่อนจุดกับกำแพงหินจนเกิดประกายไฟลุกพรึบ แสงจากก้านไม้ขีดทำให้เห็นใบหน้าของเขาปรากฏชัดอยู่แวบหนึ่ง ก่อนที่เขาจะโยนก้านไม้ขีดมาทางชัค

ชัคเอี้ยวตัวหลบก้านไม้ขีดที่ลอยมา มันตกลงไปบนพื้นทีนองไปด้วยน้ำมัน ไฟลุกพรึบที่รองเท้าเป็นน้ำมันของชัคทันที ห้องสมุดทั้งห้องเริ่มสว่างขึ้นโร้ขึ้นมาอีกครั้ง

ดูลิ้มเด็กหนุ่มร่างใหญ่วิ่งเข้ามายื่นแก้วๆ กังๆ ไม่รู้จะช่วยอย่างไรดี
 ชัคกระโดดโหยงเหยิงออกจากแนวน้ำมันที่นอนพื้นพยายามกระที่บเท้า
 เพื่อให้ไฟดับ แต่ไม่เป็นผล เปลวไฟเริ่มลุกลามไปที่ชั้นหนังสือ ชายคน
 แปลกหน้าเสยะิ้มก่อนกระโดดหายลงไปจากขอบหน้าต่าง

ชัคยังคงพยายามกระที่บเท้าให้ไฟดับแต่ไฟจากน้ำมันที่ชุ่มรองเท้า
 ของเขากลับลุกลามขึ้นมาที่ขากางเกง ชัคจึงรีบวิ่งออกมาจากห้องสมุด
 และตรงไปยังหน้าปราสาท

“นี่เจ้าจะวิ่งไปไหน” ดูลิ้มวิ่งตามอย่างตกใจอยู่ไม่ห่างตะโกนถาม

“ไปตามหาน้ำนะซี” ชัคตะโกนตอบ

ทหารสองคนที่เดินตรวจตราอยู่ตรงทางเดินพยายามวิ่งเข้ามาช่วย

“หลีกหน่อย!” ชัคตะโกน และวิ่งแหวกผ่านทหารทั้งสองตรงไปยัง
 ด้านหน้าของปราสาท ทหารหลายนายที่อยู่ระหว่างทางพอเห็นชัควิ่ง
 มาพร้อมกับเปลวไฟที่เขาก็วิ่งตามกันมาเป็นโขยง

ชัคก็วิ่งออกมาจากประตูปราสาทตรงไปยังสระดอกบัวข้างหน้า
 แล้วโดดตุ้มลงไปทันที กบและนกที่อยู่ในบ่อต่างกระโดดหนีไปคนละ
 ทิศทาง เมื่อไฟที่เท้าของเขาดับลงดูลิ้มก็วิ่งมาถึงพอดีและมองเพื่อน
 อย่างโล่งอก

“เกิดอะไรขึ้น” หัวหน้าทหารยามที่สวมหมวกและชุดเหล็กเต็มยศ นามว่า **เจอร์ริง** วิ่งมาถามขึ้น เขาเป็นที่รู้จักของนักเรียนทุกคนเพราะ เป็นหัวหน้าดูแลรักษาความปลอดภัยในปราสาท เป็นคนใจดี และหากว่างเว้นจากการตรวจตราเขายังชอบชวนนักเรียนมาคุยเล่นด้วยกันเป็นประจำ

ซัคที่ยืนหอบอยู่ในสระบัวลี้กระดับเอวรีบตะโกนบอก “ไฟกำลังไหม้ห้องสมุด”

“อะไรนะ” เจอร์ริงหัวหน้าทหารยามย้อนถามอย่างไม่แน่ใจกับสิ่งที่ได้ยิน

“ไฟกำลังไหม้ที่ห้องสมุด” ดุลิมยืนอยู่ขอบสระช่วยย้ำอีกครั้ง

“หะ ไปเอาถ้ำน้ำมา” หัวหน้าทหารยามตะโกนบอก จากนั้นรีบนำทหารวิ่งกลับไปยังห้องสมุดในปราสาททันที ซัคหันไปมองหน้าเพื่อน เดินตรงมาที่ขอบของสระ ดุลิมจึงช่วยดึงตัวเขาขึ้นจากบ่อ

ทหารหลายสิบนายวิ่งเข้าวิ่งออกมาตักน้ำในสระดอกบัวกันจ้าละหวั่น เสียงเอะอะดังขึ้นทั่วภายในปราสาท ผู้คนเริ่มอพยพออกมาจากปราสาท พลังถามไถ่ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ซัคและดุลิมยืนริมสระบัวและได้แต่ยืนมอมองหน้ากันอย่างงงๆ ปนสับสน

เจอร์ริงหัวหน้าทหารยามวิ่งกลับมาหาพวกเขา

“เจ้าทั้งสองเป็นผู้ต้องหาในการวางเพลิงห้องสมุด ข้าต้องจับตัวพวกเจ้าไว้” เขาบอกกับซัคและคูลิม

“เดี๋ยวก่อนท่านเจอรริง เราไม่ได้เป็นคนทำ มีคนร้ายลอบเข้ามาขโมยหนังสือในห้องสมุดและวางเพลิง” คูลิมรีบอธิบาย

หัวหน้ายามสันศิระชะไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน “ถึงแม้ข้าจะรู้จักพวกเจ้า แต่พวกเจ้าก็ชอบทำอะไรแผลงๆ ตอนนี้ข้าจึงต้องจับพวกเจ้าเอาไว้ก่อนเพื่อรอการไต่สวน”

อากาศตอนกลางวันของเมืองอาซาบิรานนั้นร้อนระอุปานทะเลทราย แต่ยามค่ำคืนกลับตรงกันข้าม คืนนี้บรรยากาศในห้องประชุมของเหล่าขุนนางจึงค่อนข้างเย็น แต่แสงไฟสีส้มเหลืองจากคบเพลิงตรงกำแพงและตะเกียงน้ำมันบนโต๊ะยาวช่วยผ่อนคลายความหนาวเย็นลงได้บ้าง

เหล่าขุนนางนั่งประชุมกันอย่างเคร่งเครียดอยู่ในห้องดังกล่าวที่ตกแต่งด้วยภาพวาดสีน้ำมันของผู้มีชื่อเสียงของจักรวรรดิ อาวุธหลายแบบไม่ว่าจะเป็นธนู หอก และดาบประดับอยู่ข้างฝา ที่ด้านล่างอาวุธเหล่านั้นมีชื่อของนักรบในอดีตที่เก่งกล้าผู้เคยใช้อาวุธเหล่านี้และเป็นเจ้าของมันประทับอยู่เพื่อเป็นการให้เกียรติ

“ไม่มีใครรู้เลยรี ว่าผู้ว่าการคนได้ทำสิ่งใดก่อนจะถูกคนร้ายลอบสังหาร”ผู้ว่าการคาริกนั่งอยู่หัวโต๊ะพูดขึ้น “วันนี้มีคนบุกเข้ามาค้นห้องของข้า และเป็นครั้งที่สามแล้วตั้งแต่ข้ามารับตำแหน่ง”

บรรดาขุนนางเริ่มหันมาปรึกษากันจนฟังไม่ได้ศัพท์ อาจารย์เวนซีนั่งอยู่กลางโต๊ะใกล้กับอาจารย์ชินวาที่หูตึงตาบอดมีอาการตื่นตระหนกเล็กน้อยกับสิ่งที่ได้ยิน

“สิ่งที่มันต้องการ กลับเป็นแค่หนังสือเรื่องเล่าเกี่ยวกับเอลฟ์ ใครเคยได้ยินบ้าง” ผู้ว่าการหนุ่มหันมาถามเหล่าขุนนาง

อาจารย์เวนซีครุ่นคิดคล้ายคุ้งหูถึงหนังสือเล่มนี้ที่เหน่มาก่อนพลางเอ่ยขึ้น “เดี๋ยวก่อน เมื่อครูนี้อ่านหมายถึงหนังสือที่มีครึ่งเล่มใช่หรือไม่”

ผู้ว่าการชะงักเล็กน้อย “ท่านรู้จักมันรี”

“ขณะสอนหนังสืออยู่ ก่อนเดินทางมาประชุมมีนักเรียนคนหนึ่งหยิบมันมาอ่านในห้องสมุด มันเป็นหนังสือเก่าที่ฉีกขาดเกือบทั้งเล่มเขียนด้วยลายมือ แถมยังมีเหลืออยู่แค่ส่วนแรกของหนังสือ” นางอธิบาย

แต่แล้วเจอรุ่งหัวหน้าทหารยามกับทหารอีกสองนายก็เดินถือหมวกโลหะมีดาบห้อยข้างลำตัวเดินผ่านทหารยามสองนายที่ยืนถือ

หอกเฝ้าอยู่หน้าประตูเข้ามาในห้องประชุมและรายงาน “เกิดเหตุไฟไหม้ที่ห้องสมุดขอรับ”

“อะไรวะ” ผู้ว่าการคาริกลุกขึ้นยืนในทันที ขณะบรรดาขุนนางส่งเสียงวิจารณ์กันขรม

ที่ห้องสมุดผู้ว่าการคาริก อาจารย์เวนซี และเหล่าขุนนางต่างพากันมาดูไฟที่กำลังลุกท่วมชั้นหนังสือและโต๊ะภายในห้อง ยังคงมีทหารหลายนายถือถังน้ำวิ่งเข้าวิ่งออกช่วยกันดับไฟที่กำลังลุกไหม้ อาจารย์ชินวาผู้ตาบอดเดินตามช้าๆอย่างระมัดระวังพร้อมกับไม้เท้านำทางมาข้างหลังเหล่าขุนนาง

“ไม่วะ” อาจารย์เวนซีร้องขึ้นเมื่อเห็นหนังสือสุดที่รักของตนถูกไฟไหม้

“อย่าเข้าไปขอรับ” ทหารคนหนึ่งเตือนนาง

“เกิดอะไรขึ้น” ผู้ว่าการดึงตัวทหารคนหนึ่งที่กำลังวิ่งออกมาจากห้องสมุดพร้อมถังไม้ในมือและซักถาม

“ไม่ทราบขอรับ แต่มีนักเรียนสองคนวิ่งออกไปที่หน้าปราสาท พร้อมกับมีไฟที่ลุกไหม้ที่ขา ตอนนีเราก็กตัวทั้งสองเอาไว้รอการไต่สวน

ขอรับ” ทหารนายนั้นตอบ แล้ววิ่งออกไปตักน้ำมาราดดับไฟต่อ ผู้ว่า
การคาริกยื่นมองไฟที่ลุกไหม้หนังสืออย่างครุ่นคิด

ตอนที่ 15

การไต่สวน

ซัคและดูลิมถูกขังรวมกันอยู่ในห้องขังชั่วคราวของปราสาทแดง แสงสว่างจากคบเพลิงตรงผนังกำแพงส่องอันไม่ได้ช่วยให้ห้องขังสว่างขึ้นมาเลยกลับค่อนข้างมืดเสียด้วยซ้ำ เสียงเอะอะโครมครามจากภายนอกยังคงเล็ดลอดผ่านมาทางหน้าต่างห้องขังเหนือศีรษะของพวกเขาขึ้นไปหลายช่วงตัว และดังต่อไปอย่างต่อเนื่อง ห้องขังนี้เป็นห้องขังชั่วคราวที่ใช้ขังนักโทษเพื่อรอการไต่สวน ซัคนั่งนิ่งเหยียดขาไปกับพื้นห้อง เอนหลังพิงกำแพงครุ่นคิดถึงเรื่องราวต่างๆ ดูลิมนั่งอยู่ข้างๆ จ้องมองไปที่ร่องเท้าของซัคซึ่งใหม่ดำเป็นรูโหว่มองเห็นนิ้วเท้าทั้งสิบนิ้วโผล่ออกมาจากรูโหว่นั้น

“ทำไมพวกทหารถึงไม่เชื่อในสิ่งที่เราพูด” ดูลิมพูดขึ้น “ทั้งๆที่พวกเราพูดความจริง”

“เรื่องที่มีคนเข้ามาขโมยหนังสือเก่าๆที่ขาดไปครึ่งเล่มนะรี ใครๆก็ต้องคิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระ คงยากที่จะมีคนเชื่อ” ซัคตอบ “ตอนนี้คงต้องช่วยกันคิดแต่งเรื่องโกหกขึ้นมาเพื่อแก้ต่างไปก่อน”

“มันไม่ยุติธรรมเลย” ดุลิมเด็กหนุ่มร่างใหญ่ฟันหลอพูดด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง “ทั้งๆที่เราพูดความจริงแต่กลับไม่มีใครเชื่อ โลกนี้ความจริงทำให้เราฟันผิไม่ได้” เขานิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงที่สิ้นหวัง “นี่เราต้องโกหกจริงๆหรือ แล้วถ้าพวกเขายังไม่เชื่อ มีหวังถูกส่งกลับบ้าน...”

ชัคเงยหน้าขึ้นใช้หัวฟิงกำแพงมองไปบนเพดานของห้องขังที่สร้างด้วยหินก้อนใหญ่ขนาดครึ่งเมตรนำมาเรียงเข้าด้วยกันดูเป็นระเบียบงามตา “มันเป็นไปได้ไหมที่เรื่องหนังสือจะเป็นแค่เรื่องเบี่ยงเบนความสนใจ ที่จริงแล้วคนร้ายมีจุดประสงค์แค่ต้องการวางเพลิงห้องสมุด เจ้าคิดว่ายังไง” ชัคออกความเห็นพลางหันไปถามดุลิม

“เจ้าไปทำอะไรให้ใครโกธรรีเปล่า” ดุลิมถามกลับ

“บ้าน่า” ชัคตอบแต่แววต่ายังคงครุ่นคิดถึงเรื่องที่จะนำมาเป็นเรื่องแก้ต่าง

“ถ้าแก้ข้อกล่าวหาไม่ได้ เราก็รอวันถูกส่งกลับบ้านอย่างเดียว” ดุลิมเริ่มพรั่นแววตาเริ่มเหม่อลอยอย่างสิ้นหวัง “พ่อแม่คงโกรธข้าว่าดูเซียวล่ะ” เขาหยุดพูดครู่หนึ่งก่อนจะถามต่อโดยที่ไม่ได้หันมามองชัคเลย “กลับบ้านไปแล้วเจ้าจะไปทำอะไร”

ซัคหันไปมองท่าทีของเพื่อนที่ดูแปลกไปก่อนจะพูดขึ้น “อย่าเพิ่งคิดไปไกล เราอาจจะรอดข้อกล่าวหานี้ไปก็ได้”

“เนซีสอาจจะช่วยเราได้นะ เขาเป็นถึงเทพเทริสผู้ยุติมา” ดูลิมที่ดูเหมือนจะไม่สนใจคำพูดของซัคเพื่อต่อ “ข้าจะขอให้เขาใช้ดาบวิเศษของเทพเทริสทำให้พวกเขาเชื่อ”

ซัคเห็นเพื่อนเริ่มเพื่อพกถึงอำนาจพิเศษบ้างบอจึงนิ่งเงียบเสีย

คืนนั้นในห้องพระโรงของปราสาทแดงอันเป็นที่ทำการของผู้ว่าการคาริกมีทหารยืนเรียงแถวรักษาความปลอดภัยอย่างแน่นหนา ลึกเข้าไปในห้องพระโรงนี้มีชั้นบันไดปูด้วยพรมสีแดงทอดยาวขึ้นไปยังบัลลังก์ทองคำอันโอ่อ่าประดิษฐานประดับด้วยลวดลายวิจิตร มันแสดงถึงความมั่งคั่งของเมืองท่าแห่งนี้ ทั้งบัลลังก์นี้ยังหาได้เคยมีจักรพรรดิและเชื้อพระวงศ์องค์ใดประทับนั่งออกกว่าราชการมาก่อน

ด้านหน้าก่อนถึงบันไดที่จะขึ้นไปยังบัลลังก์ทองคำ ผู้ว่าการคาริกนั่งอยู่ตรงโต๊ะไม้ที่มีเอกสารหลายปีกวางกองอยู่ หมึกดำ พู่กัน และตราประทับวางอยู่ในกล่องไม้แกะสลักตรงมุมโต๊ะ เขานั่งอ่านคำให้การของซัคและดูลิมที่ทหารบันทึกลงมาไว้อย่างละเอียด อาจารย์แก่ชินวา

และอาจารย์เวนซีที่สี่หน้ายังคงบึ้งตึงเพราะความโกรธแค้นแสดง
ท่าทางจุนเจียวเป็นพินเป็นไฟอยู่ข้างๆ

ซัคและดุลิมถูกนำตัวเข้ามายังห้องพระโรง โดยที่ทหารไม่ได้ล่าม
โซ่เหมือนนักโทษทั่วไป ทั้งคู่มองมายังผู้ว่าการคาริกที่นั่งเจียบทบทวน
เอกสารอยู่

“พวกเจ้าบอกว่ามีชายลึกลับแอบลอบวางเพลิงและขโมยหนังสือ
เอลฟ์ที่มีอยู่ครึ่งเล่มในห้องสมุดไปอย่างนั้นรึ” ผู้ว่าการคาริกถาม

เด็กหนุ่มทั้งสองพยักหน้า ผู้ว่าการพยักหน้าตอบ นั่นทำให้อาจารย์
เวนซีไว้วางใจขึ้นมาทันที

“ท่านอย่าไปเชื่อพวกเขา พวกเขาโกหก เหลวไหลทั้งเพ บอกความ
จริงมาว่าพวกเจ้าแอบเล่นไฟในห้องสมุดโซ่ไหม” อาจารย์เวนซีเอ็ด
ตะโล่ใส่เด็กทั้งสองด้วยความโกรธเพราะหนังสือที่นางอุทิศสำหรับเฝ้า
ถนอมรักษาต้องมาไหม้ไปเกือบหมด ที่เหลืออยู่ก็เปียกน้ำจนใช้การ
อะไรไม่ได้

อาจารย์ชินวาใช้มือตบที่หลังของเวนซีเบาๆเป็นเชิงให้นางใจเย็น
ลงบ้างแล้วเอ่ยขึ้น “ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของผู้ว่าการเถอะ” นางจึงได้แต่
มองค้อนเด็กทั้งสองที่จ้องมองมาที่นางด้วยแววตาขอความเห็นใจ

“แม้ข้าจะเชื่อพวกเจ้า แต่ตามกฎหมายต้องหาหลักฐานมายืนยัน
ความบริสุทธิ์ของเจ้าเสียก่อน ซึ่งหลักฐานที่ข้ามีก็มีแค่เพียงสิ่งนี้
เท่านั้น” ผู้ว่าการคาริกหยิบเอาเศษก้อนไม้ขีดที่ไหม้ไปครึ่งอันชูขึ้นใน

ชัคมองดูก้อนไม้ขีดอย่างครุ่นคิด “ข้าขอดูก้อนไม้ขีดนั้นจะได้ไหม”
เขาร้องขอและเดินเข้าไปดูก่อนที่ผู้ว่าการจะอนุญาตเสียอีก ดุลิมเฝ้า
มองดูสิ่งที่ขีดทำในตอนนั้น ชัคมองและใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งก่อนเดิน
กลับมายืนที่เดิมและพูดขึ้น “ข้าว่าก้อนไม้ขีดนี้ใหญ่กว่าไม้ขีดทั่วไปที่ใช้
กันอยู่ในจักรวรรดิของเรา”

“จริงรึ” ผู้ว่าการคาริกพูดขึ้นอย่างไม่แน่ใจ เขาจึงดึงเอามัดไม้ขีดที่
อยู่ในลิ้นชักของเขาออกมาเทียบดู ไม้ขีดมีขนาดและสีต่างกันมาก อัน
ที่เก็บมาได้จากกองถ่านมีสีขาวกว่าอย่างเห็นได้ชัดและใหญ่กว่า
เกือบสองเท่า

“ไม้ขีดนี้ใช้กันอยู่ไม่กี่เมืองในจักรวรรดิเซวิเนล่าเท่านั้น” ชัคอธิบาย
ต่อ

ผู้ว่าการคาริกมองก้อนไม้อย่างครุ่นคิด เขาเคยเดินทางไป
จักรวรรดิเซวิเนล่าหลายครั้งเพราะก่อนที่เขาจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่า
การต้องผ่านการเป็นทูตมาเสียก่อน และเริ่มเห็นคล้อยตามความคิด

ของซัด และเริ่มตระหนักว่าซัดเป็นคนช่างสังเกตและมีความรู้รอบตัวดีพอสมควรทีเดียว

อาจารย์เวนซีที่ยืนฟังอยู่พูดขึ้น “เจ้าไม่คิดบ้างรึว่าอาจจะมีพ่อค้าจากต่างแดนเอาไม้ขีดนี้มาขายในเมืองของเรา”

“ไม้ขีดนี้แพงกว่าไม้ขีดที่ผลิตอยู่ในเมืองของเราหลายเท่าตัว คงไม่มีใครคิดจะนำไม้ขีดนี้มาขายในเมืองของเราเป็นแน่” ซัดตอบ

ผู้ว่าการคาริกมองซัดอย่างประหลาดใจ สิ่งที่ได้ก่อกวนคนนี่พูดเป็นจริงตามนั้นทุกอย่าง “เจ้าพูดเหมือนเจ้าเคยไปจักรวรรดิเซวิเนลล่า”

ซัดส่ายหัวปฏิเสธ “ข้าหาเคยไปที่นั่นมาก่อนไม่”

“ถ้าเช่นนั้น เจ้ารู้เรื่องพวกนี้ได้อย่างไร” ผู้ว่าการคาริกถามต่ออย่างสงสัย

ซัดรู้ทันที่ว่าผู้ว่าการคาริกถามเพื่อจับผิด เขาจึงเฉลยไปว่า “ข้าเคยอ่านหนังสือเรื่องการค้าต่างแดน มันบอกเอาไว้ว่าไม่ควรนำสินค้าใดมาค้าขายในเมืองของเรา”

ความจริงซัดเคยเห็นกำนันไม้ขีดขนาดนี้ที่บ้านของเขาเอง แต่ไม่สามารถตอบเช่นนั้นได้เพราะมันกลายเป็นดาบสองคมให้ผู้ว่าการใช้เป็นหลักฐานมัดตัวเขาจนดินไม่หลุด

ครอบครัวของซัคประกอบอาชีพค้าขายและเดินทางบ่อย หลายครั้งที่พ่อบ้านไกล์และนาคินจำเป็นต้องซื้อไม้ขีดนี้ใช้ตอนพักอยู่ต่างแดนและน้ำมันติดตัวกลับมาด้วย นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมถึงรู้เรื่องไม้ขีดต่างแดนชนิดนี้

ผู้ว่าการคาริกมองซัคอย่างประหลาดใจ และด้วยหลักฐานที่มีเพียงชิ้นเดียวซึ่งดูเหมือนจะใช้เป็นข้อแก้ข้อกล่าวหาไม่ได้ แต่เพราะพรสวรรค์ของซัคเขากลับสามารถใช้มันเป็นเป็นประโยชน์ให้กับตัวเองได้ จนคุณลิมคล้ายเริ่มมีความหวังขึ้นมาอีกครั้ง

“ถ้ามันเป็นอย่างที่เจ้าว่า คนร้ายก็น่าจะเป็นคนที่มาจากจักรวรรดิเซวีนเလာ” ผู้ว่าการคาริกสรุปพลาจครุ่นคิด

พลันทหารสองคนก็นำตัวนักเรียนสามคน ประกอบด้วย **นานุส** นักเรียนหญิงผมสั้น **จิล** นักเรียนหญิงผมเปีย และเนซีสเข้ามายังห้องใต้สวน

“มีอะไร” ผู้ว่าการคาริกถามขึ้นอย่างสงสัย

“นักเรียนทั้งสามให้การว่าก่อนเกิดเหตุ มีขุนนางคนหนึ่งเข้ามาถามพวกเขาเกี่ยวกับหนังสือเอลฟ์ซอร์บ” ทหารรายงาน

เนซีสเดินมาหยุดยืนอยู่ข้างๆคุณลิมก่อนที่จะกระซิบข้างหู “เข้ามาช่วยพวกเจ้าแล้ว”

ซัคและดูลิ้มมองหน้าเพื่อนๆแต่ยังคงแคลงว่าทั้งสามจะมาช่วย
แก้ต่างให้กับพวกเขาได้อย่างไร ตอนเกิดเหตุมีเพียงซัคและดูลิ้มเท่านั้น
ที่อยู่ในห้องสมุด ผู้ว่าการคาริกมองมาที่นักเรียนทั้งสามอย่าง
ประหลาดใจไม่น้อยเช่นกัน

นานุส และจิล จ้องมองหน้ากันเป็นเชิงเข้าใจก่อนจะที่นานุส
นักเรียนหญิงผมสั้นจะเริ่มพูด “ก่อนเกิดเหตุเพลิงไหม้ที่ห้องสมุด ตอน
นั้นข้ากับจิลเดินสนทนากันถึงเรื่องที่ซัคอ่านหนังสือเรื่องเอลฟ์และดูลิ
มอ่านเรื่องอาเคเรสใกล้กับทางเดินของปราสาท ลู่ๆ ชุขนางคนหนึ่งที่ได้
ยินสิ่งที่เราสนทนาก็ตรงเข้ามาถามถึงเรื่องหนังสือเอลฟ์ ตอนนั้นเราก็
ตอบไปว่าเป็นหนังสือที่ซัคกำลังอ่านอยู่ในห้องสมุด พอชุขนางผู้นั้น
เดินจากไปไม่นาน ก็มีเหตุการณ์เพลิงไหม้ห้องสมุดตามมา เราจึง
ปรารถนาให้ท่านนำตัวชุขนางผู้นั้นมาไต่สวนด้วย”

“อย่างนั้นรี” ผู้ว่าการคาริกพูดขึ้นก่อนจะหันไปที่ซัคและดูลิ้ม “ที่
จริงจากหลักฐานที่มีคือก้านไม้ขีดนี้ ก็เพียงพอแล้วที่ทำให้เจ้าทั้งสอง
พ้นผิด แต่ปัญหาก็คือต้องตามหาตัวชุขนางที่ให้ได้เสียก่อน”

“แต่วันนี้ตอนเกิดเหตุไฟไหม้มีชุขนางเข้าประชุมครบทุกคนไม่ใช่รี”
อาจารย์เวนซีพูดขึ้นเพราะนางยังไม่ปักใจเชื่อคำกล่าวของนักเรียนทั้ง
สอง

“คนร้ายอาจจะไม่ใช่ขุนนางคนนั้นก็เป็นที่ สิ่งที่คุณร้ายได้ไปก็เป็นหนังสือเอลฟ์ที่มีอยู่ครึ่งเล่ม และเป็นสิ่งเดียวกับที่คุณร้ายที่บุกเข้าไปในห้องของข้าต้องการ” คาริกอธิบาย

“มีคุณร้ายบุกเข้าไปค้นหนังสือนี้ในห้องของท่านรึ” ชัคถาม

“เพราะอย่างนี้ข้าถึงเชื่อพวกเจ้าตั้งแต่แรกแล้วยังไงละ และมันคงเกี่ยวกับคดีลอบสังหารผู้ว่าการคนก่อน” คาริกตอบ “ตอนนี้ข้าอยากให้คุณเขียนหนังสือเอลฟ์ที่เจ้าอ่านขึ้นมาใหม่จะได้หรือไม่ มันอาจจะช่วยตอบคำถามว่าทำไมคุณร้ายถึงต้องการหนังสือเล่มนี้นัก” ชัคพยักหน้ารับคำ “เอาละวันนี้พอแค่นี้ ส่วนพวกเจ้าไปได้แล้ว”

นักเรียนทั้งห้าคนโค้งศีรษะทำความเคารพและพากันเดินกลับห้องพักด้านหลังปราสาท ทหารสองคนที่เดินนำนักเรียนทั้งสามคนเข้ามาเดินตามออกไปด้วย คงเหลือแต่คาริกและอาจารย์ทั้งสองคน

“อาจารย์เวนซีท่านกลับไปก่อนเถอะ ข้ามีเรื่องจะคุยกับท่านคาริกต่อ” อาจารย์ชินวาพูดขึ้น

“เช่นนั้นรึ ถ้าอย่างนั้นข้าลาละ” อาจารย์เวนซีเดินตามพวกนักเรียนออกไป

ชินวาผู้ตาบอดและหูตึงก็พูดขึ้น “ข้ารู้อยู่ก่อนแล้วเรื่องที่จักรวรรดิเซวินาล่าต้องการหนังสือเอลฟ์เล่มนี้” ผู้ว่าการคาริกประหลาดใจที่ได้

ยีนเช่นนั้นจากอาจารย์ชินวา “ผู้ว่าการคนก่อนได้ซ่อนหนังสือครึ่งเล่มนี้เอาไว้ แม้แต่ข้าเองก็ยังไม่รู้ที่ซ่อน เราไม่สามารถไขว้ใจใครได้เลยเพราะในปราสาทแดงมีไส้ศึกอยู่ทั่วไปหมด เรื่องนี้ข้าและผู้ว่าการคนก่อนย่อมรู้ดี”

“ทำไมคนร้ายถึงต้องการหนังสือเอลฟ์นี้นักเล่า” ผู้ว่าการถามต่ออย่างอยากรู้

“ท่านช่วยพูดตั้งหน้อยข้าไม่ค่อยจะได้ยิน หูข้าไม่ค่อยจะดี”

อาจารย์ชินวาร้องขอ

“ขอโทษข้าลืมไปว่าท่านหูไม่ดี” ผู้ว่าการคาริกตอบก่อนจะนั่งเงยไปพลาจครุ่นคิดอีกครั้งและถามด้วยน้ำเสียงที่ดังขึ้น“ท่านรู้หรือไม่ว่าเหตุผลอันใดคนร้ายถึงได้ต้องการหนังสือเล่มนี้”

“เรื่องนี้ข้าไม่รู้หรอก มีแต่อดีตผู้ว่าการเท่านั้นที่รู้ แต่ท่านก็ด่วนจากไปเสียก่อน”อาจารย์ชินวาตอบ

“แต่ตอนนี้มันได้หนังสือไปแล้ว ข้าจะให้ทหารออกไปสืบเรื่องเอลฟ์ในเมืองดูเผื่อจะได้เบาะแส แต่ที่ข้ามั่นใจคือคนร้ายน่าจะเป็นคนของจักรวรรดิเซวิเนล่า” ผู้ว่าการพูดอย่างมั่นใจ “ท่านชินวาข้าอยากให้ท่านเป็นที่ปรึกษาข้าในเรื่องนี้ เพราะท่านคงรู้อะไรมากกว่าข้าเป็นแน่”

“ข้ายินดีเสมอ” อาจารย์แก้ตอบ

“ท่านกลับไปก่อนเถอะข้าขออยู่คิดเรื่องนี้ต่ออีกซักพัก” ผู้ว่าการคาริกบอก

“ได้ ข้าลาละ” อาจารย์แก้ตอบก่อนเดินก้าวข้าๆไปพร้อมกับใช้ไม้เท้าคู่กายนำทาง เสียงปลายไม้เท้ากระทบพื้นแข็งเป็นมันเงาดังกึกๆ ไปจนถึงประตูก่อนที่อาจารย์ชินวาผู้เฒ่าจะเดินผ่านทหารเฝ้าประตูสองนายหายเข้าไปตรงทางเลี้ยว

ผู้ว่าการเดินออกไปที่หน้าต่างด้านข้างห้องพระโรงเหม่อมองออกไปข้างนอก ในหัวของเขาตอนนี้มีคำถามมากมาย มีบางเรื่องบางอย่างที่ไม่สามารถอธิบายได้ เขาไม่รู้ว่าคนร้ายจะต้องการหนังสือไปเพื่ออะไร อีกอย่างเรื่องเอลฟ์นั้นทุกคนยอมดีว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระหาความจริงแท้แน่ชัดถึงการมีตัวตนของพวกเขาเอลฟ์ไม่ และมันสำคัญถึงกับต้องลอบฆ่าผู้ว่าการคนก่อนเขี้ยวหรือ

ตอนที่ 16

ตามล่าหาความจริง

ช้คนนอนอยู่บนเตียงใช้มือสองข้างหนุนศีรษะครุ่นคิดเรื่องราวที่เพิ่งเกิดขึ้น แสงไฟอ่อนๆ สีส้มเหลืองจากภายนอกทำให้ห้องทั้งห้องสลัว อึมครึม พอให้มองเห็นเตียงว่างไว้เจ้าของอยู่อีกเตียงหนึ่งในห้องนั้น เสียงกรนครืดคราดดังแว่วผ่านมาจากหน้าต่างของห้องของเนซีส และตุลิมซึ่งอยู่ถัดไป

“เงียบหน่อยเจ้าทำให้ช้านอนไม่หลับ” เสียงเนซีสตะโกนพร้อม กับขว้างหมอนของตนใส่ตุลิมเด็กหนุ่มร่างใหญ่ที่นอนกรนดังลั่นอยู่บนเตียง เสียงบ่นแบบนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งจนช้คเริ่มชิน เนซีสทนเสียงกรนของตุลิมไม่ไหวคว้าดาบไม้ของเขาที่วางอยู่ข้างลำตัวขึ้นไปที่ตุลิมและพูดขึ้น “เงียบนะ ไม่งั้นข้าจะฟันเจ้าเดี๋ยวนี้เลย” สิ้นเสียงของเนซีสตุลิมก็ค่อยๆ พลิกตัวเปลี่ยนท่าหันหน้าเข้ากำแพงและเสียงกรนก็เงียบลง เนซีสมองดูดาบไม้แห่งเทพเทวีสของตนอย่างพิติตอกย้ำความศรัทธาในดาบไม้เล่มนั้นยิ่งขึ้น เขาเดินกลับไปล้มตัวลงนอนกอดดาบไม้ไว้แน่น ก่อนจะหลับไปอย่างเปี่ยมสุข

“คนทั่วไปคิดว่าเรื่องเอลฟ์นั้นเป็นเรื่องที่ถูกแต่งขึ้น” ชัคที่ยังคงนอนเบิกตากว้างเปรยกับตัวเองเบาๆ “แต่...เจ้าคนที่มาจากจักรวรรดิเซวีนเล่าอาจจะเชื่อเรื่องเอลฟ์อย่างสนิทใจ และอาจมีหนังสือครึ่งเล่มที่หายไปถึงได้ต้องการอีกครึ่งเล่มที่เหลือโดยยอมทำทุกวิถีทาง มันต้องมีปริศนาเกี่ยวกับความจริงของเอลฟ์ซ่อนอยู่ในหนังสือทั้งเล่มนั้นเป็นแน่แท้” ชัคยันกายลุกขึ้นมาอยู่ในท่านั่งแหวตามีประกายของความตื่นเต้นกับสิ่งที่เขาคิดได้

“นั่นย่อมแสดงว่าคนร้ายต้องการตามหาเอลฟ์ และออกตามหาร่องรอยการมีอยู่ของเอลฟ์ หรือว่าปริศนาของหนังสือส่วนแรกคือ **แผนที่เอลฟ์**” ชัคโพล่งขึ้นมาอย่างดีใจ จากนั้นจึงตัวลงนอนหงายอีกครั้ง “ดังนั้นถ้าต้องการตัวคนร้ายก็ต้องตามหาแผนที่เอลฟ์และแย่งชิงมาให้ได้ก่อน เช่นนี้มันก็จะกลับมาตามหาแผนที่เอลฟ์อีกครั้ง แต่...” ลอยยิ้มเลื่อนหายจากใบหน้าของเขา “แล้วเราจะไปตามหาแผนที่เอลฟ์ได้ที่ไหน” ชัคพลิกกายตะแคง หายง่วงเป็นปลิดทิ้งตื่นเต้นไปกับความคิดอ่านของตนที่พยายามหาวิธีที่จะได้แผนที่เอลฟ์มา “หรือว่า...ใช้พ่อค้าต่างแดนในเมืองให้เป็นประโยชน์ ไม่แน่อาจจะได้กลิ่นพวกที่มาตามหาแผนที่เอลฟ์ก็เป็นได้”

“ข้าคือเทพเทวีธ..” เสียงเนซีสละเมอดังลอดมาจากห้องข้างๆ อีก
ครั้ง

ซัคเกาศีระชะก่อนจะพูดขึ้น “ไม่น่าชวนเข้าไปในร้านหมอดู
กัมมะลอกคนนั้นเลย ให้ตายซี” แล้วเสียงกรนของดูลิมก็ดังตามมา ซัค
คว่าหมอนมาปิดหูและครุ่นคิดต่อไป

ตอนแรกเขาคิดจะถามพ่อบ้านไกล์เพราะเขารู้จักพ่อค้ามากหน้า
ทั้งในเมืองและพ่อค้าต่างเมือง แต่ก็เกรงว่าเรื่องจะไปเข้าหูผู้เป็นแม่นั้น
ยอมทำให้ยุ่งยากขึ้นไปอีก ยิ่งถ้ารู้ว่าซัคไม่ใส่ใจการเรียน มาสนใจแต่
เรื่องเอลฟ์ไร้สาระคงโดนดุและเป็นเรื่องใหญ่แน่ จึงตัดสินใจปิดเรื่องนี้
เอาไว้ไม่ให้ใครที่บ้านรู้ เขาวางแผนเรื่องนี้อยู่ครู่หนึ่งก่อนผลอหลับไป
ในคำคืนที่หนาวเย็น

ช่วงสายของวันใหม่นักเรียนถูกอาจารย์ซินวาเรียกให้มานั่งเรียน
ในห้องโถงขนาดใหญ่ที่ค่อนข้างมืดซึ่งตั้งอยู่ชั้นที่สองของปราสาทแดง
มีเพียงแสงจากหน้าต่างด้านข้างและแสงที่ส่องผ่านกระจกรูปสัตว์
หลากสีบนกำแพงทอดผ่านเข้ามาวางๆ โดยปรกติห้องโถงชั้นสองนี้จะ
ใช้เป็นสถานที่จัดงานรื่นเริงของเหล่าขุนนางในวันสำคัญต่างๆ แต่

ในช่วงเวลาที่ไม่มียานรึ้นเริงใดโดยอมฎกใช้เป็นห้องเรียนโดยไม่ต้อง
 สงสัย

กลางห้องโถงนักเรียนชายหญิงแปดคนนั่งอยู่กับพื้นหินอ่อนสี
 ขาวขุ่นเป็นรูปครึ่งวงกลมโดยมีอาจารย์ชินวานั่งบนเก้าอี้หินอ่อนทรง
 กลมสีเดียวกับพื้นห้องตรงกลาง กำลังเล่าเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง
 สองจักรวรรดิ ชักนั่งทำวคางเหม่อออกไปนอกหน้าต่างปราสาทด้วย
 ความเบื่อหน่ายกับวิชาการเมืองและการปกครองนี้เต็มทน เสียงของ
 อาจารย์ชินวาฟี่พูดพร่ำอยู่ก้องกังวานห้องโถงใหญ่มาร่วมสามชั่วโมง
 แล้ว มันไม่ต่างอะไรกับวันก่อนๆเลย ในหัวของเขาตอนนี้มีแต่เรื่องแผน
 ที่เอลฟ์

“นี่เจ้าเขียนหนังสือเรื่องเอลฟ์ที่ผู้ว่าการสั่งให้เขียนขึ้นใหม่แล้ว
 หรือยัง” เนซีสผู้มีดาบไม้คาคที่เอนั่งต่อจากซักถามขึ้น

“ยังหรออก แต่ตอนนี้ขำรู้แล้วว่าคนร้ายต้องการสิ่งใด” ซักตอบ

“หา จริงรึ มันคือสิ่งใด” ดุลิมที่นั่งข้างเนซีสถามขึ้นอย่างอยากรู้
 อยากรู้เห็น

“มันเป็นแผนที่เอลฟ์ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือเล่มนั้น” ซักตอบ

“แผนที่เอลฟ์” เนซีสและดุลิมตาลุกวาวตื่นตื่นกับสิ่งที่ได้ยิน “ตก
 ลงเอลฟ์มีอยู่จริงๆ หรือนี่” ดุลิมเอ่ย

“ข้าก็ไม่รู้ แต่เจ้าคนที่มาชิงหนังสือไปน่าจะเชื่อว่าเอลฟ์มีอยู่จริง”

ซัคตอบ

“แล้วหน้าตาของแผนทีเอลฟ์มันเป็นยังไง” เนซีสถามต่อ

“มันเขียนไว้ว่าแผนทีเอลฟ์นั้นเป็นกระดาศเก๋าๆ มีขนาดครึ่งตารางวาเลยทีเดียวนะ ตรงสันขอบกระดาศจะเป็นสีทองแต่ข้างในนั้นว่างเปล่า” ซัคพยายามนึกถึงภาพแผนทีเอลฟ์ที่เขาได้อ่านมาเท่าที่จะพอนึกได้ “และตรงมุมขวาล่างมีตัวอักษรสีทองเขียนด้วยภาษาเอลฟ์”

“เจ้าบอกว่ามันว่างเปล่าแล้วจะดูแผนที่ยังไง” เนซีสถามอย่างสงสัย

“ผู้เขียนบอกเป็นปริศนาบางอย่างเอาไว้ แต่ข้าไม่ค่อยแน่ใจนัก มันเป็นโคลงประโยคหนึ่ง แต่ว่าข้าก็จำไม่ได้เสียแล้ว” ซัคครุ่นคิด “พวกเจ้าจะไปกับข้าหรือไม่ ข้าจะเข้าไปในเมืองเพื่อไปสอบถามพวกพ่อค้าเผื่อว่าจะมีใครเคยได้ยินเรื่องแผนที่เอลฟ์”

“เอาสิ เพราะตอนนี้อาจารย์เวนนี่ประกาศงดเรียนวิชาห้องสมุดอย่างไม่มีกำหนด” เนซีสตอบ “นางน่าจะยังคงยังโกรธพวกเจ้าอยู่”

ดวงอาทิตย์เปล่งแสงเจิดจ้าอยู่เหนือศีรษะ แผ่รังสีความร้อนแผดเผาเมืองอาซาบิรานจนร้อนระอุ รถม้าบรรทุกน้ำของทางการค่อยๆ เท

น้ำลงไปบนพื้นถนน ทำให้ฝุ่นที่เคยฟุ้งกระจายหายไปชั่วระยะหนึ่ง ชัค เนซีลและคูลิมเดินผ่านร้านค้าหลายร้านใจกลางเมือง ทั้งสามเลือกเข้าไปสอบถามเฉพาะบางร้านที่พวกเขาสงสัยเท่านั้น

“นี่เราถามมาหลายร้านแล้วนะยังไม่ได้ความอันใดเลย อากาศก็ร้อนเป็นบ้า” เนซีลบ่น

“ลองเข้าไปถามร้านขายภาพเขียนนี่ดู ” ชัคพูดขึ้น ทั้งสามเดินตรงเข้าไปทันที อากาศภายในร้านค่อนข้างเย็นเพราะมีหลังคาหลายชั้นช่วยกันไม่ให้ภาพจากสีเทียนละลายเพราะความร้อน พวกเขาเดินมองรูปที่แขวนอยู่เต็มข้างฝาทั้งสองด้าน ภาพบางส่วนวางอยู่บนโต๊ะที่ทอดยาวตลอดทางเข้าไปด้านใน เห็นหญิงแก่เจ้าของร้านนั่งวาดรูปอยู่ ชัคสะดุดตาเข้ากับภาพเขียนภาพหนึ่งบนกำแพง มันเป็นรูปชายสี่คนไว้ผมยาวสีเขี้ยว นัยน์ตาก็มีสีเขี้ยวเช่นกัน ผิวขาวกว่าคนทั่วไป หูยาวแหลม สวมกระโปรงที่ถักด้วยใบไม้สีเขี้ยว ยืนอยู่ในเรือไม้ลำหนึ่งซึ่งถ่อเรือด้วยลำไม้ต้นยาวใกล้ๆ น้ำตก ปราสาทขนาดใหญ่อยู่ถัดออกไปจากน้ำตกที่สวยงามนั้น ป่าโดยรอบมีต้นไม้ขึ้นหนาแน่นและมีภาพของสัตว์ป่ากระจายอยู่โดยรอบมากมายบ่งบอกความอุดมสมบูรณ์

“นั่นไงละ รูปเอลฟ์ที่ข้าอ่านเจอในหนังสือ” ชัคพูดขึ้นอย่างตื่นเต้น ขณะเพื่อนทั้งสองรีบตามเข้ามาดู “ทุกอย่างในรูปตรงกับที่

บรรยายไว้ในหนังสือเอลฟ์ไม่มีผิดเพี้ยน ช่างน้ำตกนั้นคงเป็นปราสาทของเอลฟ์”

“พวกเจ้ามองหาภาพอะไรอยู่” หญิงแก่เจ้าของร้านแต่งตัวสะอาดสะอ้าน รวบผมอย่างเรียบร้อย ผมของนางเป็นสีขาวยแซมดำ ประปราย มือเปราะอะเปื้อนไปด้วยสีเอ๋ยถามขึ้น

“เออ ท่านเป็นคนวาดภาพเหล่านี้รึ” ชัคถาม

“ไม่ทั้งหมดหรอก แค่บางส่วนเท่านั้นเอง ภาพส่วนใหญ่ข้าซื้อต่อจากพวกศิลปินมานะ” นางตอบ

“แล้วภาพเอลฟ์ตรงนั้นละท่านเป็นคนเขียนรึเปล่า” ชัคถามอย่างสงสัย

หญิงแก่ส่ายหัว “ข้าซื้อต่อมาจากชายคนหนึ่งในราคาไม่กี่ร้อยโลน่าเมื่อห้าปีก่อน เขาบอกว่าเขาเป็นหลานของผู้เขียนภาพนี้ ซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว เขามีความจำเป็นต้องใช้เงินจึงนำมาขายให้ข้า ด้านหลังมีชื่อผู้วาดปรากฏอยู่ แต่เขาไม่ได้โด่งดังอะไรนัก ราคาของมันจึงเพียงไม่กี่ร้อยโลน่า” หญิงแก่หยิบภาพนั้นออกมาจากกำแพงละหงายด้านหลังขึ้น

“แนลวาคลี” ชัคอ่านชื่อนั้นดังๆ และต้องตื่นเต้นมากยิ่งขึ้น เพราะมันเป็นคนคนเดียวกับที่เขียนหนังสือเก่าๆ เล่มนั้น

“เจ้ารู้จักเขารึ” หญิงแก่ถาม

“ข้าเคยอ่านหนังสือของเขาอะ เออ... ท่านพอจะทราบไหมว่าชายที่ขายรูปให้ท่านนั้นเขาชื่ออะไรและอยู่ที่ไหน” ชัคถามต่ออย่างอยากรู้

“ข้าไม่รู้จักชื่อเขาหรอก แต่ที่ข้าจำได้เลาๆ... เขาบอกว่าเขามาจากหมู่บ้านลอคเล่ หมู่บ้านแห่งทองคำ เดินทางครึ่งวันก็น่าจะถึง มันตั้งอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ซักเท่าไร” ทั้งสามยิ้มอย่างมีความหวัง “แต่ถ้าพวกเขาจะไปก็ระวังหน่อยนะ ที่นั่นมีวานเดอร์ล่าอยู่ชุกชุม”

“ที่จริงพวกเราตามหาแผนที่เอลฟ์ ที่มีขนาดครึ่งตารางวา มีขอบสีทองและมีตัวอักษรแปลกๆ ที่มุมล่างด้านขวา ท่านเคยได้ยินเกี่ยวกับแผนที่นี้หรือไม่” ชัคถามเจ้าของร้านภาพเขียน

“ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย” นางสายหน้า

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เป็นไร ข้าขอซื้อภาพเอลฟ์นี้ละกัน มันคงทำให้ข้าตามหาคนที่เคยเป็นเจ้าของมันง่ายขึ้น” ชัคตอบ

นางม้วนภาพวาดเอลฟ์และหยิบเอากระบอกสีดำที่มีสายสะพายจากใต้โต๊ะขึ้นมา และใส่ภาพที่ม้วนแล้วนั้นลงป้้นให้ชัค “ห้าร้อยไล่น่า” นางบอก

ชัคจ่ายเงินให้กับนางและสะพายกระบอกสีดำไว้ที่หลัง

“ขอบคุณท่านมาก” เด็กหนุ่มทั้งสามยิ้มอย่างขอบคุณ

“ไม่เป็นไร” นางยิ้มตอบ จากนั้นพวกเขาทั้งสามก็เดินออกมาจากร้าน ผ่านร้านรวงสองฟากฝั่งถนน

“ข้าว่าวันนี้เราเดินทางเรื่องแผ่นที่เอลฟ์จนทั่วเสียก่อน พรุ่งนี้เป็นวันที่ไม่ต้องเข้าเรียน เราค่อยออกเดินทางไปหมู่บ้านลอคเคิล” ซัคเสนอ

“ก็ดีนะ ถ้าเดินทางไปวันนี้กว่าจะถึงก็คงค่ำ” ดุลิมเห็นด้วย แต่แล้วเนซีสก็จำข่มขอมดูเมื่อวานนี้ได้ จึงเอ่ยขึ้น“เราน่าจะเข้าไปถามหมอดูที่มอบดาบไม้นี้ให้ข้า ข้าว่าเราน่าจะรู้อะไรมากขึ้น”

“อย่าเลย” ซัคส่ายหน้าหัวปฏิเสธทันควัน

“ข้าเห็นด้วยกับเนซีสนะ เราน่าจะไปลองถามดู เขาเป็นผู้หยั่งรู้ฟ้าดิน” ดุลิมเสริมจากนั้นทั้งสองก็เดินเข้าไปโดยมีซัคเดินตามมาข้างหลังอย่างจำใจ

ชายหัวล้านที่มีลูกแก้วเปล่งแสงสีฟ้าลี้มตามองทั้งสามที่เดินเข้ามาพร้อมแสดงสีหน้าตกใจ ข้างกายของเขามีธนูไม้ปักอยู่กับหินก้อนเดิมนั้น เขารีบคลุมมันด้วยผ้าขาวผืนใหญ่ แต่ก็เข้าไปเสียแล้วซัคที่จับผิดเขาได้ตั้งแต่เมื่อวานทันได้เห็นทุกอย่างที่เขาทำ ‘ธนูนั้นคงจะใช้ต้มตุ๋นชาวบ้านอีกละซี’ ซัครำพึงในใจ

“ข้าบอกพวกเจ้าแล้วไม่ใช่หรื ว่าดาบนั้นจะเห็นผลก็ต่อเมื่อถึงเวลาเท่านั้น” ชายหัวล้านรีบพูดดักขึ้น

“เมื่อวานนี้มันเริ่มแสดงพลังของมันออกมาแล้ว มันช่วยข้าตั้งหลายครั้ง” เนซีสบอก

ชายหัวล้านค่อยใจชื้นยิ้มน้อยๆที่มุมปากก่อนเอ่ยว่า “อย่างนั้นรึดีๆ แล้วพวกเจ้ากลับมาที่นี่อีกทำไม”

“ข้ามีของบางอย่างให้ท่านช่วยหานะ” เนซีสตอบ ชายหัวล้านมองอย่างสงสัย “มันคือแผนที่เอลฟ์”

ชายแก่ยิ้มพลางใช้มือลูบหัวล้านที่ใสจนสะท้อนแสงของตน “โอ้ได้สิ” จากนั้นเขาก็นั่งพนมมือหลับตาบ่นพึมพำเป็นภาษาที่ฟังไม่ได้ศัพท์ ลูกแก้วเริ่มเปล่งแสงสว่างจ้าทั่วห้องที่มีดมืด

ชัคมองดูชายหัวล้านอย่างหมั่นไส้ อยากจะดึงผ้าที่คลุมธนูอยู่ให้เพื่อนทั้งสองดูเพื่อเปิดโปงความกำมะลอเขาเขา แสงที่เปล่งมาจากลูกแก้วคงเป็นมายากลธรรมดาที่ใช้กันอยู่ในวงการหมอผีทั่วไป

“ข้าเห็นแล้ว แผนที่เอลฟ์นั้น บัดนี้อยู่กับบุคคลคนหนึ่งที่เป็นชาวประมงในอันแดนไกล” เนซีสและคูลิ้มยิ้มอย่างดีใจ “ข้าจะออกตามหาแผนที่เอลฟ์ให้พวกเจ้า แต่ข้าคงต้องจ่ายเงินเพื่อซื้อมันมาจาก

ชาวประมงนั้น ฎาณหยั่งรู้ของข้าบอกว่าเขาจะขายในราคาห้าพันโล
น่า” หมอดูหัวล้านบอก

“ว่ายังไงซัก ให้พ่อหมอช่วยเอามันกลับมาให้ใหม่” เนซีสเสนอ

“แผนที่เอลฟ์ที่ท่านเห็นมีหน้าตาเป็นอย่างไร” ซัคถามขึ้น เนซีส
และดูलिมจึงหันไปมองรอยคำตอบของพ่อหมอ

“อืม หน้าตาของมันนั้นข้ามองไม่เห็นเพราะมันถูกพับไว้” หมอดู
ตอบ

ซัคจ้องมองหมอดูที่โกหกได้เรื่อยเปื่อยอย่างไม่ชอบชู้หน้า เขาหัน
ไปที่ผ้าสีขาวที่คลุมธนูแล้วเอ่ยขึ้น “นั่นอะไร ขอข้าดูหน่อยได้ไหม”

หมอดูตกใจรีบตอบ “ไม่ได้ นั่นเป็นของศักดิ์สิทธิ์ ข้าไม่สามารถ
ให้ใครดูได้”

“หน่านะ ให้ข้าดูหน่อย” ซัคยื่นมือเข้าไปจับผ้า

“อย่านะ” หมอดูรีบพุ่งเข้ามาบังไว้ทันที “เออ... วันนี้ข้าเหนื่อย
มากแล้วพวกเจ้ากลับไปก่อนนะ เรื่องแผนที่ข้าจะไปหามาให้แล้วค่อย
คุยกัน เรื่องเงินไว้ที่หลังก็ได้” จากนั้นเขาก็เดินต้อนทั้งสามออกจากซุ้ม
และปิดซุ้มลงทันที

“เจ้าไปยุ่งกับของของหมอดูเขาทำไม” เนซีสถามซัคอย่างหัวเสีย

“นั่นสิ” ดูลิมเสริม

“ข้าไม่อยากให้พวกเจ้าถูกเขา...” ชัคพูดได้แต่เพียงนั้นแล้วก็ไม่ได้พูดสิ่งใดต่อ เขาไม่อยากทำร้ายจิตใจของเนซีสที่เชื่อเรื่องดาบไม้ของเทพเทริสหัวปักหัวปำ ชัคอยากเปิดโปงความเจ้าเล่ห์ของหมอดูคนนี้ใจจะขาด แต่ก็ต้องห้ามตัวเองไว้ “เออ...ข้าเพียงแต่สอดรู้สอดเห็นอยากรู้เรื่องสิ่งของที่อยู่ที่ใต้น้ำนั้นก็แค่นั้น เพื่อจะมีอาวุธวิเศษบางอย่างเหมือนของเจ้า”

เนซีสเดินมาตบหลังเพื่อนและแสดงความเห็นใจ “ข้าเข้าใจหัวอกของเจ้าดี จริงๆแล้วการเกิดเป็นคนธรรมดาที่ดีนะ เจ้าจะได้ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรมากมายเหมือนข้า”

คูลิมเดินมาแต่ที่ไหล่ของชัคเช่นกัน “ข้าเองก็เคยเป็นเหมือนเจ้า ข้าเข้าใจเจ้าดี”

“ข้าจะให้เจ้ายืมดาบของข้าก็ได้นะ เจ้าเอาไปสิ” เนซีสยื่นดาบไม้ให้กับชัค

‘มันน่าทึ่ง’ ชัคคิดในใจ เขาเริ่มค้นปากอยากแฉเรื่องดาบไม้วิเศษไร้สาระนั้นตะหงิดๆ เมื่อเห็นท่าทีของเพื่อนทั้งสอง แต่ก็อดใจไม่มริมฝีปากเอาไว้แน่นคล้ายคนเก็บกด เขาหลับตาลง หายใจเข้าเต็มปอดก่อนจะเดินต่อไป “เราไปถามร้านอื่นต่อเถอะ”

เนซีสและคูลิมสายห้อมองคูเพื่อนด้วยแววตาสงสารเพื่อนจับใจ
“สงสัยซักจะเป็นเอามาก” คูลิมพูดขึ้น

บ้ายแก่ๆหลังจากที่ทั้งสามเดินทางเรื่องแผนที่เอลฟ์มาตลอดทาง
แต่ก็หาพบข้อมูลที่เป็นประโยชน์อันใดไม่ จากนั้นจึงเดินทางหยุดตรง
ร้านขายของจากต่างแดนที่ซักซื้อหุ่นยนต์สี่เหลี่ยมไปเมื่อวาน

“พวกเจ้ามาซื้ออะไรอีกแล้ว เมื่อวานได้หุ่นไปในราคาถูกลงแสนถูก
แถมยังเอารถลากเข้าไปอีก นี่ยังไม่พอใจอีกหรือ” ชายตัวเล็กท่าทางเจ้า
เล่ห์เจ้าของร้านคนเดิมถามขึ้นด้วยท่าที่ไม่เป็นมิตร ขณะที่พวกซักนั้น
ยังยืนอยู่ตรงถนนหน้าร้าน

“หุ่นที่ซักซื้อเจ้าไป มันก็ตั้งเป็นเศษเหล็กใช้การอะไรไม่ได้
เหมือนเดิมนะแหละ ซักไม่น่าซื้อมันเลยด้วยซ้ำ” ซักตอบเพื่อให้เจ้าของ
ร้านจอมเจ้าเล่ห์เลิกเสียดายของของเขา

“นี่เจ้าเห็นป้ายไหม” เจ้าของร้านชี้ไปที่ป้ายหน้าร้านด้วยความหัว
เสียด “ที่นี่ซื้อแล้วไม่รับคืน”

ซักขยับกระบอกภาพสีดำที่สะพายอยู่เล็กน้อย ก่อนเอ่ยขึ้น “ใจ
เย็นๆก่อน ซักไม่ได้ต้องการเอาของมาคืน ซักเพียงมาถามเจ้าว่า เคยได้
ยินเรื่องแผนที่เอลฟ์ไหม”

“เรื่องเอลฟ์มันมีอยู่จริงวี วันนี้มีคนมาถามข่าวเรื่องแผนที่เอลฟ์เป็น
รายที่สองแล้วนะ” ชายตัวเล็กพูดขึ้นอย่างสงสัย

เด็กหนุ่มทั้งสามมองหน้ากันแล้วโพล่งขึ้นเกือบจะพร้อมๆ กัน

“คนร้าย!”

ชายเจ้าเล่ห์เจ้าของร้านจากต่างแดนมองพวกเขาอย่างไม่เข้าใจ

“คนที่มาถามเจ้าเรื่องแผนที่เอลฟ์ก่อนหน้านี้เป็นใครวี” ชัครีบ

ถาม

“ข้าไม่รู้จักเขาหรอก พวกเจ้าถามทำไม” ชายตัวเล็กถามขึ้นอีก

ครั้ง

“หน้าตา ท่าทางของเขาละ เป็นอย่างไร” ชัครีบสนใจอยากรู้ถาม

ต่อ

ชายตัวเล็กเอามือจับที่คาง ตามองขึ้นไปบนฟ้าเหมือนครุ่นคิด

“เขาอายุประมาณสามสิบปีเห็นจะได้ แต่งตัวเหมือนไม่ใช่คนแถวนี้”

เด็กหนุ่มทั้งสามมองหน้ากัน “ต้องใช่แน่ๆ” ดุลิมพูดขึ้น

“แล้วเจ้าตอบเขาไปว่ายังไง” ชัครีบถาม

“ข้าก็ตอบไปว่าไม่มี” ชายตัวเล็กท่าทางเจ้าเล่ห์ตอบ “ข้าบอกเขา
ไปอีกว่า ข้าสามารถถามหาของให้ได้ แต่ต้องใช้เวลา จากนั้นเขาก็บอก
ว่าแล้วเขาจะกลับมา”

“ถ้าเจ้าเจอแผนที่เอลฟ์แล้วละก็ หรือนำมันมาให้เขา เขาให้เงินเจ้าเท่าไรข้าจะให้มันเป็นเท่าตัว” ชัคเสนอ

“นี่ก็ใจป่าอะไรขึ้นมา เมื่อวานเห็นขูดเลือดขูดเนื้อข้าจะเป็นจะตาย” เจ้าของร้านจอมเจ้าเล่ห์ยัยอน

“ทำตามที่ข้าบอก แล้วเจ้าจะได้เงินตามที่เจ้าต้องการ” ชัคตอบ
“ได้ ข้าจะเก็บเอาไว้ให้เจ้า” เขายืมเอามือลูบคาง

พระอาทิตย์ค่อยต่ำลงจนลับเทือกเขาสูงชันที่อยู่ด้านหลังของปราสาทแดงอากาศเริ่มเย็นลงทุกที นานซีชายวัยกลางคนที่มีสีเลอะเปรอะเปื้อนใบหน้าและร่างกายนั่งอยู่กับพื้นมองไปรอบๆ ข้างร้านขายอาวุธที่นำเข้ามาจากต่างแดน ทุกครั้งที่มีผู้คนเดินผ่านใกล้ร้านเขาจะแก้มือทำเป็นร้องเพลงเหมือนคนบ้า เมื่อคนเหล่านั้นจากไปเขาก็จะนั่งนิ่งอย่างเหม่อลอย แต่แล้วเขาก็เหลือบไปเห็นนกอินทรีสีขาวเกาะอยู่บนต้นไม้ด้านหลังร้านขายเพชรพลอยฝั่งตรงข้าม เขาจดจำมันได้ดี มันเป็นนกอินทรีตัวโปรดของจักรพรรดิเฮกซ่า

นกอินทรีสีขาวสอดส่องจ้องสายตาไปมายังผู้คนที่เดินอยู่บนถนนกลางเมืองเบื้องล่าง นานซีรีบหลบตาดึงเอาโล่โลหะที่ตั้งอยู่หน้าร้านมา

บังใบหน้าเอาไว้มันไม่เห็นเขา เขาไม่คิดเลยว่านกปีศาจตัวนี้จะตามเขามาถึงที่นี่ได้

ซัค เดินมากับเนซีสและคูลิมผ่านมาพอดีก็ทักขึ้นเมื่อเห็นท่าที่แปลกๆของนานซี “ท่านนานซีทำไมท่านต้องทำอย่างนั้นด้วย”

นานซีสะดุ้งตกใจที่มีคนเรียกชื่อของเขา รีบหันเหงนหน้ามองนกอินทรีด้วยเกรงว่ามันจะได้ยินชื่อที่ซัคเรียกเขา ซัคเห็นกริยาถูกรูถูกรนของนานซีคล้ายหลบบางสิ่งบางอย่างอยู่ ครั้นหันไปมองรอบกายก็เจอแต่ผู้คนเดินจับจ่ายซื้อของไปมา

“ท่านนานซี ท่านกลัวสิ่งใด...” ซัคถามเขาอย่างสงสัย นานซีตวาดกลับเร็วเท่าที่จะเร็วได้

“อย่าเรียกชื่อข้า”

นานซีชำเลืองมองไปที่นกอินทรีอีกครั้ง ซัคหันไปมองตามสายตาของนานซีที่ทอดยาวขึ้นไปด้านบนเห็นนกอินทรีขาวเกาะอยู่ที่ต้นไม้

“ท่านไม่ต้องทำเป็นบ้าขนาดนั้นหรอก” ซัคหันกลับมาบอก

นกอินทรีค่อยๆกลายเป็นสีดำตัวใหญ่ขึ้น ในตาสีน้ำเงินจ้องลงมามองที่นานซี มันพุ่งโฉบลงมาจายอดไม้ สายตาของมันจับจ้องเหยื่อไม่ให้พลาดสายตา

ท่าทีของนานซีเปลี่ยนเป็นความหวาดกลัวสุดชีวิต นกอินทรีโฉบมาทางด้านหลังของซัค นานซีผลักซัคล้มลง จากนั้นก็ดิ้นโล่ขึ้นมาบ้าง แต่การโจมตีของนกปีศาจนั้นรุนแรงและรวดเร็วจนโล่โลหะเริ่มผิดรูปและแตกออกในที่สุด ซัคตะลึงกับภาพที่เห็น กรงเล็บแหลมคมของมันตะปบไปที่นานซีไม่ยั้ง เลือดสดกระเด็นไปทั่ว สร้างความแตกตื่นให้กับผู้คนที่อยู่ตรงนั้น เนซีสและคูลิมรีบลากเพื่อนของเขาที่ล้มลงบนพื้นออกมา

“วานเดอร์ล่า ๆ” ผู้คนที่เห็นเหตุการณ์ต่างตะโกน

นานซีที่ยังคงป้องกันการโจมตีด้วยอุ้งเล็บของเจ้านกยักษ์ปีศาจคว้าดาบที่ตั้งอยู่ในร้านขายอาวุธพื้นสวนเข้ากลับไปอย่างแรงจนปีกของมันขาดกระเด็น มันเซถลากลางโผลกกระเผลกถอยออกไปอยู่กลางถนน แต่มันยังพยายามทรงตัวยืนอยู่แต่ก็ทำได้ยาก

ทหารสามนายที่เดินตรวจตราอยู่บริเวณนั้นวิ่งเข้ามาล้อมนกปีศาจเอาไว้แต่หาไม่มีใครกล้าลงมือไม่ได้แต่ชี้หอกปลายแหลมไปที่มันอย่างกล้าๆกลัวๆ

ร่างกายของนานซีเต็มไปด้วยแผลจากอุ้งเล็บของมัน กรีดลึกเหวอะหวะเต็มไปหมด เลือดไหลซึมออกจากมุมปาก สายตาของเขาเริ่มพร่ามัว

ชักดึงตัวเองหลุดจากมือของเพื่อนแล้ววิ่งเข้าไปหานานซี พยุงร่าง
ของเขาไว้ “ท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

“พาข้าหนีไป” นานซีร้องขอ

ชักมองซ้ายขวาก่อนจะรีบลากนานซีหนีออกไปยังช่องทางข้างๆ
ร้านขายอาวุธ

ดูลิ้มและเนซีสยังคงยืนแข็งที่อตะลึงกับภาพที่เห็นจนไม่ทันได้
สังเกตว่าเพื่อนได้ลากนานซีหลบหายออกไปแล้ว

เนซีสเมื่อได้สติจึงดึงเอาดาบไม้ออกจากเอวขึ้นไปทิ่มนกปีศาจ “จง
ไปชะเจ้าวานเดอร์ล่า” เขาคล้ายร้ายมนต์

นกปีศาจคำรามลั่น พวกทหารถอยกรูดออกไปเล็กน้อยจากนั้น
ปีกที่ถูกฟันขาดก็ค่อยๆ ออกออกมาใหม่ มีเมือกใสหลุดติดออกมาจาก
ปีกขณะที่มันกางปีกอันใหม่ขึ้น มันกวาดสายตามองหาเหยื่อของมัน
แต่ชักลากนานซีหายลับไปเสียแล้ว มันกระพือปีกฉับฉับทะยานขึ้นจน
ฝูงคลุ้ม มันพยายามบินวนมองหาเหยื่อของมันอยู่บนท้องฟ้าใจกลาง
เมืองอาซาบิราน เนซีสและดูลิ้มหันกลับมามองหาชักแต่ก็ไร้แวว

ตอนที่ 17

ความลับของนางนซี

ซัคที่มีกระบอกภาพสีดำนสะพายหลังประคองนางนซีมาหยุดหลังร้านค้าร้านหนึ่งที่เป็นช่องทางเล็กๆ เขาค่อยๆ พยุงนางนซีให้นอนลงตามเนื้อตัวของนางนซีอาบไปด้วยเลือด แผลที่เกิดจากกรงเล็บของนกปีศาจปรากฏทั่วร่าง ในมือของเขายังกำดาบไว้แน่น

“ข้าหนีมันมาตลอดชีวิตแต่แล้วก็หนีมันไม่พ้น” เขาพูดขึ้นขณะเลือดไหลยังคงไหลออกจากปากของเขา

“ทำไมวานเดอร์ล่าตัวนี้ถึงจ้องทำร้ายท่าน” ซัคถาม

“มันหาใช่วานเดอร์ล่าไม่ มันเป็นปีศาจ” เขาตอบก่อนชำเลืองมองแผลทั่วร่างของตนพลางเปรยยิ้ม “แปลกนะ มีเจ้าคนเดียวที่รู้ว่าข้าไม่ได้บ้า” เขาจ้องมองซัคแววตาเริ่มเลือนลอยและกระอักเลือดเป็นระยะ “เจ้าคงอยากรู้เหตุผล”

ซัคจ้องมองนางนซีที่มีสีปนเลือดเปรอะบนใบหน้าอย่างสงสารและนิ่งเงียบไม่ตอบสิ่งใดแม้อยากรู้ใจจะขาด

นางนซีนีก็ย้อนถึงเรื่องราวที่ผ่านมา ย้อนไปถึงวันวันเฉลิมฉลองการครองราชย์ขององค์จักรพรรดิเฮกซ่าซึ่งตอนนั้นพระองค์มีพระชนมายุ

สิบสี่พรรษา เขาเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของพระองค์ ซ้ายยังจดจำสภาพของปราสาทหินโพล่าในวันนั้นได้ดี วันนั้นทั้งในและนอกปราสาทมีการประดับด้วยธงสีทองมากมาย มีการส่งเครื่องบรรณาการมากมายมาจากหัวเมืองต่างๆ เพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อจักรวรรดิ

องค์จักรพรรดิในฉลองพระองค์เต็มยศนั่งรับเครื่องบรรณาการอย่างปิติอยู่บนบัลลังก์ทองคำ เหล่าทูตที่มารอถวายเครื่องราชบรรณาการยื่นต่อแถวกันยาวเหยียดจนเลยออกไปนอกของห้องพระโรง

ตอนนั้นเขายืนอยู่ข้างหลังขุนนางผู้หนึ่ง แต่แล้วเมื่อทูตจากจักรวรรดิมาเทลารุสเดินนำสิ่งของที่ต้องใช้คนแบกถึงสี่คนเข้ามาโดยมีผ้าแพรสีแดงผืนใหญ่คลุมอยู่ องค์จักรพรรดิเองก็มองอย่างประหลาดใจ

“ท่านนี้เป็นทูตจากจักรวรรดิมาเทลารุส” ขุนนางที่ยืนอยู่ข้างบัลลังก์อ่านรายงานที่อยู่ในมือก่อนมองไปที่เครื่องบรรณาการอย่างประหลาดใจเช่นกัน

“ของขวัญถวายพรจากองค์จักรพรรดิฟานซีสในวันเฉลิมฉลองครอบรอบวันครองราชของพระองค์” ทูตชรารายงานพร้อมกลับโค้งคำนับ

“จริงๆท่านน่าจะเรียกมันว่าเครื่องบรรณาการน่าจะเหมาะสมกว่าที่ท่านเรียกมันว่าของขวัญในเวลา” จักรพรรดิหนุ่มเอ่ยขึ้นก่อนจะยิ้มแล้วเดินลงมาจากบัลลังก์อย่างช้าๆ พระองค์ดึงผ้าแพรสีแดงออกปรากฏเป็นรูปปั้นแกะสลักสิ่งโหดของขนาดใหญ่ฝีมือสวยงามปราณีต

“อุตุสำหรับทำรูปปั้นสิ่งโหดของสัญลักษณ์ประจำตัวของข้า ข้าเองก็ควรจะมีของขวัญส่งกลับไปขอบคุณองค์จักรพรรดิฟานซีสซิเนะ” องค์จักรพรรดิหันหลังยิ้มอย่างมีเลศนัย พลางดึงดาบออกมาและตวัดจับเข้าที่คอของทูตจากจักรวรรดิมาเทลารุสจนขาดกระเด็นลงบนพื้นอย่างโหดเหี้ยม ความหวาดกลัวแผ่ไปทั่วห้องพระโรง บรรดาทูตจากหัวเมืองต่างๆ ตะลึงงันกับสิ่งที่ได้เห็น ชายสี่คนที่แบกของขวัญมารีบทิ้งตัวหมอบลงกับพื้นร่ำร้องขอชีวิต

“ส่งหัวของมันกลับไป ถึงเวลารวมแผ่นดินเป็นจักรวรรดิเดี่ยวแล้ว”
 พระองค์หัวเราะชอบใจ

จากจักรพรรดิที่เกือบสิ้นพระชนม์ขณะพระชนมายุห้าพรรษา เพราะสุขภาพกายอ่อนแอ ปัจจุบันพระองค์กลายเป็นจักรพรรดิผู้เหี้ยมโหดอย่างสิ้นเชิง ความใฝ่ฝันที่จะรวมแผ่นดินทั้งหมดเข้าด้วยกันของพระองค์เริ่มชัดเจนขึ้น

เหตุการณ์ครั้งนั้นสร้างความหวาดกลัวให้กับนานซีเป็นอย่างมาก

คืนเดียวกันในห้องจัดเลี้ยงของปราสาทหินโพลีไลล่าที่ถูกจัดตกแต่งด้วยอาหารมือพิเศษโดย**องค์มเหสีแอนเดอรัสน์** ผู้เป็นแม่งานจัดงานเลี้ยงนี้ขึ้น นางนั่งอยู่ท้ายโต๊ะด้านหนึ่งโดยมีเหล่าขุนนางระดับสูงนั่งอยู่ด้านข้าง มีข้าราชการบริพารคอยดูแลอยู่โดยรอบ รอกการเสด็จมาขององค์จักรพรรดิเฮกซ่า

นางนซีช่วยเหล่านางสนมยกอาหารเข้ามาวางไว้ในห้องจัดเลี้ยง จากนั้นก็มายืนข้างหลังหัวหน้าพ่อครัวคนหนึ่งที่ยืนตัวเกร็งอยู่ด้านหลังของมเหสีแอนเดอรัสน์มารดาขององค์จักรพรรดิ

“ทุกอย่างเตรียมพร้อมหมดแล้วใช่ไหม” มเหสีหันไปถามหัวหน้าพ่อครัวด้วยสีหน้าที่ตึงเครียด

“เรียบร้อยแล้ว.. พระเจ้าข้า” หัวหน้าพ่อครัวตอบด้วยน้ำเสียงที่สั่นกลัว

นางนซีมองท่าทางของหัวหน้าพ่อครัวที่ดูเครียดและร่างสั่นเทา คล้ายกลัวอะไรบางอย่างอย่างประหลาดใจ

“ท่านแน่ใจนะ ว่ามันจะได้ผล” ขุนนางคนหนึ่งหันมาถามมเหสีอย่างแผ่วเบา

“ข้าภาวนาให้มันสำเร็จ” มเหสีตอบด้วยสีหน้าที่ยังตึงเครียด

ไม่นานนักองค์จักรพรรดิหนุ่มก็เสด็จเข้ามาในห้องพระโอรังและมอง
มาที่โต๊ะอาหารอย่างประหลาดใจ ไม่คิดว่าจะจัดงานเลี้ยงที่ใหญ่โต
ขนาดนี้ มเหสีและเหล่าขุนนางทั้งหมดต่างยืนขึ้นต้อนรับ

จักรพรรดิหนุ่มหัวเราะขึ้นและทำสีหน้าประชดประชัน “ขอบคุณ
พวกท่านมาก ข้าไม่คิดว่าจะอยู่กันพร้อมหน้าแบบนี้”

ในความคิดขององค์จักรพรรดินั้น พระองค์ไม่ต้องการพวกขุนนาง
ที่เกี่ยวกับการเมืองนักเท่าใดนัก คนพวกนี้ดีแต่เลียแข้งเลียขา บ้างก็หัน
ขาเก้าอี้กันเอง

“ดี ในเมื่อมาพร้อมกันแบบนี้ข้าก็มีข่าวดีจะบอกพวกท่านด้วย”

องค์จักรพรรดิเดินเข้ามาที่หัวโต๊ะ นางสนมเดินมาขยับเก้าอี้ให้พระองค์

องค์มเหสียิ้มก่อนจะชูแก้วน้ำตาพระจันทร์ที่มีสีม่วงเข้มขึ้น

น้ำตาพระจันทร์เป็นน้ำจากการดองลูกลานพีชในภาชนะที่โปร่ง
ใสเพื่อรับแสงจันทร์ที่สาดส่องในยามราตรี มันมีรสหวานหอมแต่ถ้าดื่ม
มากเกินไปจะมีอาการเมา

“แต่การครองราชย์ครบรอบเก้าปีของพระองค์” มเหสีพูดขึ้น

จากนั้นเหล่าขุนนางก็ชูแก้วของตนขึ้นตาม “ขอทรงพระเจริญ”

จักรพรรดิหนุ่มยกแก้วน้ำตาพระจันทร์เต็มแก้วขึ้นเช่นกัน องค์
มเหสีจ้องมองตาไม่กระพริบ นางจับแก้วของตนแน่นขนัดจนสั่นน้อยๆ

“ดื่ม” องค์จักรพรรดิพูดขึ้นก่อนจะยกแก้วขึ้นดื่มรวดเดียว พระองค์คว้าแก้วเปล่าลงบนโต๊ะ หยดน้ำตาพระจันทร์ก้นแก้วไหลหยดลงมาบนผ้าปูโต๊ะมองเห็นรอยซึมซับเป็นวงตามขอบแก้ว “แล้วข่าวดีที่ข้าจะบอกพวกท่านก็คือ” จักรพรรดิหนุ่มหยุดยืมชกพักก่อนจะพูดต่อ “พรุ่งนี้ข้าประกาศสงครามกับจักรวรรดิมาเทลารุส”

องค์มเหสีทุบโต๊ะด้วยความโกรธ “ไหนเจ้าสัญญากับข้าว่าจะไม่ทำสงครามอีกแล้วยังไงละ”

“คำสัญญาเป็นเรื่องไร้สาระสิ้นดี ข้าลืมนั้นไปหมดแล้ว ตอนนี้ข้าคิดถึงแต่เพียงหนึ่งแผ่นดินหนึ่งจักรพรรดิ” จักรพรรดิหนุ่มตอบ

“จักรวรรดิมาเทลารุสเปรียบเสมือนเมืองผีเมืองน้องกับเรามาช้านาน เจ้าไม่ควรทำลายความสัมพันธ์แบบนี้ เจ้าจำสิ่งที่เสด็จพ่อของเจ้าย้ำเอาไว้ไม่ได้รึ” มเหสีต่อว่า น้ำเสียงของพระองค์ยังคงมีอารมณ์โกรธ

“นโยบาย หรือแผนการปกครองข้าเป็นคนกำหนด ทุกคนต้องเชื่อฟังและทำตามที่ข้าสั่ง รวมทั้งท่านด้วย” จักรพรรดิตอบมารดาของตนอย่างไม่ใยดี

สิ้นคำองค์จักรพรรดิเซถลาเข้าหาโต๊ะร่างของพระองค์โอนเอนขณะใช้มือประคองโต๊ะอาหารเอาไว้ ดวงตาเลื่อนลอย พยายามมองไปที่แก้วน้ำตาพระจันทร์ที่คว้าอยู่บนโต๊ะ

“นี่ท่านวางยาพิษข้ารี” จักรพรรดิหนุ่มพยายามเงยพระพักตร์จ้องไปที่มารดาของตนและชี้หน้าด้วยความโกรธ

“ข้าน่าจะปล่อยให้เจ้าตายเสียแต่ครั้งนั้น ข้าไม่น่าชุบชีวิตเจ้าขึ้นมาจนกลายเป็นปีศาจร้ายเลย” น้ำตาของนางค่อยๆ ไหลออกมา

องค์จักรพรรดิมองไปที่บรรดาขุนนางและข้าทาสบริพาร “พวกเจ้าทุกคนรวมหัวกันใช่ไหม” จากนั้นก็ระอึกโลหิต “พวกเจ้าอย่าอยู่เลย” พระองค์ตะโกนร้องอย่างเคียดแค้นก่อนชูพระหัตถ์เข้าไปใส่เหล่าขุนนางร่างของขุนนางแต่ละคนค่อยๆ บุบปี้และแหลกเหลวสิ้นชีพลงทีละคนสร้างความหวาดกลัวให้กับคนที่อยู่ในงานเลี้ยงเป็นอย่างมาก เหล่านางสนมกรี๊ดร้องวิ่งหนีกันกระจัดกระจาย องค์จักรพรรดิยังคงประหัตถ์ประหารคนในงานโดยไม่เว้นแม้แต่ชีวิตเดียว ทุกคนล้วนจบชีวิตลงแบบเดียวกัน มีจำนวนไม่น้อยวิ่งหนีมาจบชีวิตลงใกล้กับทางออก

พิษเริ่มกำเริบหนักจนองค์จักรพรรดิถูกพิษทำลายระบบประสาททุกส่วนในร่างกาย บวกกับการใช้กำลังบดขยี้หลายชีวิตในห้องจัดเลี้ยง ทำให้พิษแล่นทั่วร่างกระทั่งโลหิตไหลออกมาจากทวารทั้งเก้าของพระองค์

มเหสีที่หลบอยู่ร้องไห้คร่ำครวญ “ข้าไม่น่ามอบเจ้าให้ปีศาจตนนั้นเลย”

องค์จักรพรรดิที่รู้ว่าสติของตนใกล้สูญสิ้นเริ่มอาละวาดอย่างบ้าคลั่ง และแล้วร่างขององค์จักรพรรดิก็กลายเป็นปีศาจตัวสูงใหญ่กว่าเดิมราวสามช่วงตัว หัวของมันคล้ายสิงโตมีเขี้ยวที่แหลมคมงอกออกมาจากปาก และเกล็ดสีดำเป็นมันเงาขึ้นเต็มตัว นัยน์ตาสีน้ำเงิน มีกรงเล็บยื่นยาว มันร้องคำรามก้องไปทั่วทั้งปราสาท

ทหารที่คอยตรวจตราอยู่เบื้องล่างรีบวิ่งกรูกันมาในพระราชวังตรงไปยังห้องจัดงานเลี้ยงทันที

เสียงหวีดร้องดังระงมไปทั่ว ห้องทั้งห้องเต็มไปด้วยเลือดส่งกลิ่นคาวคละคลุ้ง ปีศาจร้ายไล่ฆ่าผู้คนในงานเลี้ยงจนหมด เหลือเพียงองค์มเหสีแอนเดอร์สันคนเดียว นางมองบุตรของตนอย่างเวทนาโดยหาได้กริ่งกลัวไม่

“ท่านหักหลังข้า” ปีศาจใหญ่เดินตรงเข้ามาอย่างอ่อนแรง

“ข้าทำให้เจ้าเป็นแบบนี้ได้ข้าก็ฆ่าเจ้าได้” นางพูดอย่างไม่ใยดี

“จ้ะท่านก็สมควรตายด้วยเช่นกัน” ปีศาจร้ายจ้องมองมารดาของตนอย่างเกรี้ยวกราด

“ตอนเจ้าอายุห้าขวบ ล้มป่วยเจียนตายข้าภาวนาให้เหล่าเทพปกป้องรักษาเจ้า แต่แล้วชายแก่ที่ไม่มีนัยน์ตาก็ปรากฏตัวที่ห้องของเจ้า เขา

ได้มอบหลอดยาสีดำหลอดหนึ่งให้ข้า บอกว่ามันจะช่วยรักษาเจ้าได้
แต่มัน...มันทำให้เจ้าอยู่ในสภาพที่เห็น...” มเหสีเริ่มเพ้อ

“ข้าดีใจที่มันช่วยทำให้ข้ามีพลังมากขึ้นกว่าเดิม” ปีศาจร้ายยื่นมือ
ของมันมายังมเหสี จากนั้นร่างของนางก็ค่อยๆ ลอยขึ้น นางมองลูกของ
ตนที่เป็นปีศาจเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นร่างของนางก็แหลกละเอียด

ปีศาจร้ายจึงค่อยๆ ล้มลง และร่างก็กลับคืนเป็นมนุษย์ดังเดิม นอน
แน่นิ่งหายใจรวรินอยู่บนพื้นด้วยร่างกายที่เปลือยเปล่า

องค์จักรพรรดิเหลือบมาเห็นนานซีนั่งจมกองเลือดหลบอยู่หลัง
เก้าอี้ ในเวลาที่พวกทหารช่วยกันฟังประตูเข้ามาและอุ้มร่างของ
พระองค์ออกไปจากห้องจัดเลี้ยงที่นองเลือดห้อง ตามคำสั่งของหัวหน้า
ทหารรักษาพระองค์ ดวงตาของพระองค์เบิกโพลงจ้องมองไปที่นานซี
อย่างซึ่งโกรธ และเสียใจที่จัดการผู้รู้เห็นเหตุการณ์ไม่หมด

นานซีค่อยหลบเลี้ยงสายตาทหารปีนหน้าต่างหนีออกจาก
ปราสาท เขาวิ่งหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต นกอินทรีสีขาวของจักรพรรดิเฮก
ซ่าบินตามเขามาอย่างกระหายเลือด มันกลายเป็นนกปีศาจสีดำ
นัยน์ตาสีน้ำเงิน นานซีวิ่งกระเสือกกระสน หวาดกลัวสุดขีดมาสุดที่ปาก
เหวลึกกลางป่า นกปีศาจบินโฉบหมายขย้ำกรงเล็บที่ร่างเขาอย่างไม่
รีรอ

นานซีตัดสินใจกระโดดลงเหวลึกโดยไม่คิดชีวิต แต่โชคดีที่เขาตกลงไปยังแม่น้ำกั้นเหวและแหวกว่ายขึ้นฝั่งได้อย่างเหนียวหนืดและซ่อนกายอยู่กั้นเหวนั้น นักปีศาจพยายามบินวนเวียนมองหาแต่ก็ไร้วิหเววตั้งแต่นั้นมาองค์จักรพรรดิได้ประกาศตามล่าตัวเขามาโดยตลอด ชักนั่งมองนานซีที่นอนจมกกองเลือดอยู่อย่างไม่เชื่อหู

“และทุกวันข้าจะพรางใบหน้าด้วยสีป้องกันไม่ให้คนของจักรพรรดิ เหวินเล่าจดำได้” นานซีเล่าต่อ

“ข้าไม่คิดว่าไอ้นักปีศาจนั้นมันจะตามมาถึงนี่...”

ไม่ทันขาดคำนักปีศาจโฉบลงมาใกล้ๆ เขาทั้งสอง

ทหารกลุ่มหนึ่ง ดูлим และ เนซีส พวกมันวิ่งตามนักปีศาจมาข้างหลัง

“หนีไป มันต้องการแค่ชีวิตข้า” นานซีผล็วชักออก จากนั้นลุกขึ้นนั่งหันปลายดาบเข้าหานักปีศาจ “เข้ามาซิไอ้นักปีศาจ”

ทหารวิ่งเข้ามาล้อมมันเอาไว้และแทงหอกเข้าที่ตัวของมัน มันใช้ดาบตัดพวกทหารปลิวไปที่ละคน

หญิงแก่เจ้าของร้านขายอาวุธแม่ของนานซีที่วิ่งตามมาเห็นนักปีศาจกำลังจ้องจะทำร้ายลูกของตนจึงวิ่งเข้ามาทูปตีมัน มันปิดหญิงแก่กระเด็นลงไปกองกับพื้นโลหิตไหลออกปากของนาง

“ข้าข้อโทษที่ไม่ได้บอกความจริงแก่ท่าน” นานซี้กล่าวกับแม่ของ
เขาพลางน้ำตาไหลอาบแก้ม

“ไม่นะ” นางตะโกน

นกปีศาจกระโดดขึ้นคล่อมตัวของนานซี้ กรงเล็บของขย้าร้างนาน
ซี้เอาไว้ และกระพือปีกบินหนีขึ้นไปโดยไม่มีใครช่วยได้ทัน

“ตายซะ ตายซะ” นานซี้พยายามใช้ดาบฟันไปที่ขาของนกยักษ์ มัน
ออกแรงขย้าร้างของนานซี้จนแหลกละลวสิ้นใจคากรงเล็บ แล้วคลาย
กรงเล็บออกปล่อยร่างที่ไร้วิญญาณของเขาละลิวลงมากระแทกหลังคา
บ้านหลังหนึ่ง จากนั้นมันก็บินลับตาไป

“เจ้าเป็นยังไงบ้างซัค” เนซีสและคูลิมเดินเข้ามาถาม

ซัคไม่พูดสิ่งใด ดวงตาของเขาเหม่อลอย ซัคยังสับสนกับเรื่อง
ที่นานซี้เล่าเกี่ยวกับเรื่องราวของจักรพรรดิเฮกซ่า และภาพของนกปีศาจ
ตัวนั้นก็ยังคงติดตาของเขาอยู่ รวมทั้งภาพร่างของนานซี้ลอยคว้างลง
มาต่อหน้าต่อตา มันทำให้เขาสะเทือนใจยิ่งนัก

ตอนที่ 18

เงินรางวัล

ชัคนั่งร่างหนังสือเอลฟ์ขึ้นใหม่ตามคำสั่งของผู้ว่าการคาริกอยู่บนโต๊ะกลางห้องนอน ทุกคราวที่เขาขยันทึ่งถึงเรื่องราวที่ได้อ่านจากหนังสือเก่าครั้งเล่มนั้น ภาพของเอลฟ์ก็ปรากฏชัดเจนขึ้นในหัวของเขา

ครู่หนึ่งเขาก็หลับหยุดเขียนกลางคันแล้วเดินไปหยิบเอากระบอกลีดใส่ภาพวาดเอลฟ์ที่ได้มาจากร้านขายรูปภาพเมื่อตอนบ่าย เขาตั้งภาพวาดออกมาค้ำกลางโต๊ะแล้วเฝ้ามองอย่างพิเนิจพิเคราะห์ในทุกรายละเอียดของภาพ ด้วยแสงตะเกียงน้ำมันส่องสว่าง เขามองภาพวาดเอลฟ์ผสมสีเขียวสีคนกำลังถ่อเรืออยู่กลางน้ำตก ค่อยๆ มองได้สายตาไปยังต้นไม้สีเขียวชอุ่มทางด้านซ้ายของภาพวาด แล้วสายตาก็ไปสะดุดกับภาพเอลฟ์อีกสองตนยืนอยู่ตรงต้นไม้ใหญ่ซึ่งที่แรกไม่ได้สังเกตเห็นมาก่อน แต่ร่างของเอลฟ์สองตนนั้นมีลักษณะเหมือนโปรงใส ชัคเพ่งมองอย่างถี่ถ้วนคล้ายสงสัยว่าสีตรงส่วนนั้นอาจจะหลุดออกไป ทำให้เห็นภาพแต่เพียงรางๆ แต่ครั้นพิเนิจดูกับพบว่าผู้วาดนั้นจงใจวาดให้โปรงแสงแบบนี้

จากนั้นเขาก็พิจารณาภาพวาดทางด้านขวามือของภาพเพื่อมองหาสิ่ง
 ที่เขาอาจจะเคยไป ไล่แล้วเขาเห็นภาพมนุษย์ผมดำคนหนึ่งยืนอยู่ในดง
 ไม้ มนุษย์คนนั้นคาบใบไม้ไว้ที่ปาก ในมือถือกระดาษสีขาวขอบทอง
 ท่าทางเหมือนกำลังมองหาบางสิ่งบางอย่าง

“หือ ภาพของคนคนนี้กำลังถือแผนที่เอลฟ์อยู่นี่นา” ชัคเปรยกับ
 ตัวเอง “ถ้าเช่นนั้น นี่ต้องเป็นภาพของท่านแนลวาคลีผู้วาดภาพนี้ ซึ่ง
 เป็นภาพตอนที่ท่านกำลังตามหาเอลฟ์อยู่”

ฉับพลันนั้นประตูห้องของชัคก็เปิดผางออกอย่างแรงจนบานประตู
 กระแทกกับกำแพงห้องเสียงดังสนั่น เมื่อชัคหันควัดไปมอง ก็เห็นเนสซิส
 และดูลิมวิงพรวดพรวดเข้ามาในห้อง

“นี่รู้ไหมว่าวันนี้ที่หน้าปราสาทผลการประกวดจรวดของฝนประจำปี
 ประกาศออกมาแล้ว” เนซิสพูดอย่างตื่นเต้น

“อย่างนั้นรี แล้วผลเป็นยังไง” ชัคคอมยิ้มชนิดนึกรู้สึกตกลงขบขันใน
 ท่าทีของเนสซิส

“ผู้ชนะก็คือ **โดเน่** จากหมู่บ้าน**ฮารูรูบิก**”

“หา อะไรนะ ได้ที่หนึ่งเลยรี” ชัคอุทานพลางยิ้มอย่างดีใจจนแก้ม

บาน

“ตอนนี้พวกขุนนางพยายามตามหาหมู่บ้านฮารูว์บีกกันยกใหญ่แต่
 ก็ไม่มีใครรู้จัก” ดูลิมเล่าต่อ

“อ่า จะหาเจอได้ยังไงเล่า ก็หมู่บ้านนี้ข้าเป็นคนมั่วมันขึ้นมาเอง”
 ชัคหัวเราะ

“เสียดายเจ้าน่าจะใช้ชื่อของเจ้าลงแข่งเพราะผู้ชนะนั้นได้เงิน
 รางวัลตั้งห้าหมื่นโลน่า” เนซีสพูดพลางส่ายหัวอย่างเสียดาย

“นี่มันเยอะกว่าปีก่อนๆหลายเท่าตัวเลยนะ” ชัคพูด

“หรือว่าเจ้าจะปลอมตัวเป็นโดเน่อีกครั้งเพื่อไปรับเงินรางวัล” ดูลิม
 ถามพร้อมกับอมยิ้ม

“อย่าเลย ข้าหาได้เด็ดร้อนเรื่องเงินไม่” ชัคปฏิเสธ

“ถ้าเจ้าไม่เอา ก็เอามาให้ข้าก็ได้นี่นา” ดูลิมเสนอ

“นั่นสิ” เนซีสเสริม

“บ้านของพวกเขาทั้งสองก็เป็นคนมีอันจะกิน อย่างกไปหน่อยเลย
 หน้า ยกให้คนที่เขาได้ที่สองไปเถอะ” ชัคปฏิเสธอีกครั้ง

“แต่มันตั้งห้าหมื่นโลน่าเชียวนะ เอาไปซื้อของได้ตั้งหลายอย่าง” ดูลิม
 พูดอย่างเสียดาย

“ช่างมันเถอะ ตอนนี้อยู่มีอะไรให้พวกเจ้าดู มาดูนี่สิ” ชัคเปลี่ยนเรื่องพูดพร้อมกับชี้ให้ดูภาพบางภาพในภาพวาดเอลฟ์ที่ซื้อามาเมื่อตอนบ่าย

“ตรงนี้มีคนอยู่ด้วยหรืนี้ ไม่ยักรู้” เนซีสที่จ้องมองไปที่ภาพของคนถือกระดาษขอบทองอยู่ในมือ

“ใช่แล้ว ในมือของเขานั้นก็คือ แผนที่เอลฟ์” ชัคพูดต่อ ขณะที่ชัคและเนซีสใส่ใจอยู่กับภาพวาด ดูลิมก็เหือบไปเห็นบัตรผู้เข้าแข่งขันงานจรวดขอฝนประจำปีวางอยู่บนหัวเตียงไม้ ช้างๆกันมีฟางที่ย้อมด้วยสีดำ และหมวดปลอมที่ชัคใช้ปลอมตัวเป็นโดเน่วางอยู่ ดูลิมจึงรีบสะกิดเนซีสและบู้บี้ให้เนซีสมอง เนซีสละสายตาจากภาพวาดพลาดอมยิ้มอย่างเข้าใจกัน

“พรุ่งนี้เราจะเดินทางไปที่หมู่บ้านลอคเล่เวลาใด” เนซีสถามขึ้นพร้อมกับขยับตัวบังดูลิมเอาไว้ ดูลิมรีบเดินไปหยิบบัตรผู้เข้าแข่งขันและอุปกรณ์พรางตัวเป็นโดเน่ซ่อนใส่ในกระเป๋าทางเกงของตนทันที

“ข้าคิดว่าเราน่าจะออกเดินทางตั้งแต่ตอนเช้าเพราะกว่าจะไปถึงหมู่บ้านลอคเล่ก็ใช้เวลาเกือบครึ่งวัน เจ้าว่าอย่างไร” ชัคถามความเห็นเนซีส

“อืมก็ดีนะ” เนซีสตอบ

ดูลิมนเดินกลับมายืนด้านหลังของเนซีสและสะกิดเป็นนัยให้รับรู้ว่า
ได้สิ่งที่ต้องการแล้ว

“จ้ะพรุ่งนี้เจอกัน” เนซีสบอกลาทันควัน

“พวกเราไปก่อนนะ” ดูลิมนเสริม

ซัคมองเพื่อนทั้งสองที่มีท่าทีรีบร้อนอย่างไม่เข้าใจ กระทั่งพวกเขา
เดินลับตาไป

ซัคเดินออกมาจากห้องของตนในยามเช้าตรู่ เขาวิ่งไปปลุกเนซีส
และดูลิมนที่ห้องนอนของทั้งสองทันที

“เนซีส ดูลิมน ตื่นได้แล้ว” ซัคตะโกนพร้อมกับเคาะประตู แต่ไม่มี
เสียงใดๆตอบกลับมา เขาเอียงหูแนบกับประตูเพื่อฟังเสียงแต่ทุกอย่าง
กลับเงียบกริบอย่างน่าสงสัย ซัคจึงถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไป ภายใน
ห้องกลับว่างเปล่า มีเพียงผ้าห่มกองอยู่บนเตียงนอนของทั้งคู่

“ไม่เอาน่า ข้าไม่อยากเล่นซ่อนแอบกับพวกเจ้านะ สายแล้ว” ซัค
เดินไปเปิดประตูที่ละตู้แต่ในตู้ก็ว่างเปล่า “ไปไหนกันนะ”

หน้าห้องพระโรงของปราสาทแดง เนซีสที่มีดาบไม้เหน็บที่เอว และ
ดูลิมนที่ถืออุปกรณ์ปลอมตัวของซัคยืนแก๊งๆอยู่ตรงประตูทางเข้า

“เจ้าใส่หน้ากากที่ดีที่สุด เพราะข้าตัวใหญ่ พวกขุนนางคงจำข้าได้แน่” ดุลิมพูดพร้อมกับยื่นอุปกรณ์ปลอมตัวให้กับเนซีส

“ผิวคล้ำแบบข้าเนียนะ เดียวก็โดนจับได้หรอก” เนซีสปฏิเสธพร้อมกับผลักมันกลับไป “เจ้านั้นแหละใส่”

“ถ้าข้าโดนจับได้เจ้าต้องรับผิดชอบนะ” ดุลิมย้อนถามอย่างไม่เต็มใจ

“ได้” เนซีสตอบ จากนั้นเนซีสก็ช่วยดุลิมปลอมตัวเป็นโดเน่แห่งหมู่บ้านอารูว์บีก

“เหมือนหรือยัง” ดุลิมถามอย่างไม่มั่นใจ

“เออ... พอไหว” เนซีสที่มองดุลิมด้วยสายตาพิลึกตอบพร้อมกับเอามือปาดเหงื่อ

“ข้าว่าเอาไปคืนให้ซัคคีกว่า” ดุลิมพูดพร้อมกับเดินหนี

“เงินตั้งห้าหมื่นโลน่าเชียวนะ” เนซีสรีบเข้าไปห้ามดุลิม “เอาไปซื้อของได้ตั้งหลายอย่าง”

“เจ้าก็พูดได้ซิ เพราะถ้าโดนจับได้เจ้าไม่โดนด้วยนี่นา” ดุลิมโอดครวญ

“ไม่มีใครจับได้หรอกหนา” เนซีสรบเร้า “เอาละ พร้อมนะ” ดุลิมมีท่าทีลังเลไม่ตอบ “อย่าทำเป็นกลัวไปหน่อยเลยหนา เอาละเข้าไปได้

แล้ว” เนซีสผลึกดูลิ้มเข้าไปในท้องพระโรงที่มีขุนนางสามคนยืนอยู่และ
 ฝึกรอให้ผู้ว่าการคาริกเข้ามาตรวจเอกสาร ดูลิ้มเดินเก้ๆกังกๆเข้าไปข้าง
 ใน โดยที่เนซีสชะงักดูอยู่ข้างนอก

“ท่านมีธุระอันใดหรือ ตอนนี้ท่านผู้ว่าการคาริกยังไม่เข้ามาเลย” ขุน
 นางคนหนึ่งถามขึ้น

“เออ...ข้า...ข้ามารับเงินรางวัล... ข้าคือโดเน่ จากเมืองฮารูว์บีก”
 ดูลิ้มพูดอย่างไม่มั่นใจก่อนจะยื่นบัตรผู้เข้าแข่งขันให้กับขุนนาง
 ขุนนางคนนั้นจึงมองดูลิ้มอย่างพิลึก ดูลิ้มชักตาหลบกลบเกลื่อน
 เหงื่อไหลท่วมตัว “ท่านไม่เห็นเหมือนท่านโดเน่ที่ข้าเห็นเมื่อวันก่อนเลย”
 ขุนนางแย้งพร้อมกับอ่านดูที่บัตรผู้เข้าแข่งขัน

ดูลิ้มเริ่มหน้าซีดหันกลับไปชำเลืองเพื่อนที่อยู่ด้านนอก พลัง
 ทำท่าขยุกขยักถูกรู้สึกกรนเพราะกลัวขุนนางจับได้

“อ่า ไซ่ท่านจริงๆด้วย ท่าทางแปลกๆแบบนี้แหละ เดี่ยวเข้าไปหยิบ
 เงินรางวัลให้ ท่านรออยู่นี่ก่อนนะ” จากนั้นขุนนางคนนั้นก็เดินไปหยิบ
 ถาดใส่เงินมามอบให้โดเน่ตัวปลอม ดูลิ้มที่ยังคงทำท่าทางแปลกๆ ปาด
 เหงื่ออย่างโล่งอก ขุนนางคนนั้นยื่นเงินให้กับดูลิ้มแล้วกล่าวแสดงความ
 ยินดี ดูลิ้มมองเงินกองโตในถาดอย่างดีใจ

“เงินตั้งห้าหมื่นโลน่าข้าจะซื้อทุกอย่างเลย” ดุลิมเปลอโพล่ง

ออกมา

พลันคล้ายมีคนมาสะกิดที่หลังของเขา เมื่อดุลิมหันไปมองก็
แทบช็อคมือเท้าอ่อนจนเงินกองโตหลุดจากถาดไปกองกับพื้น

“ชัค!” ดุลิมอุทาน

“นี่พวกท่านรู้จักกันด้วยรี” ขุนนางคนนั้นถามขึ้น

“ข้ารู้จักเขาดีเลยละ” ชัคจึงดุลิมตาเขม็งก่อนจะกระซิบบอกที่หู
ของดุลิม “รู้ไหมถ้าเจ้าถูกจับได้ละก็ เจ้าถูกส่งกลับบ้านแน่”

“อย่านะ” ดุลิมรีบเอามือปิดที่ปากชัคไว้กลัวขุนนางจะได้ยิน

“ดูท่าทางพวกท่านน่าจะสนิทสนมกันดี ถ้าอย่างนั้นข้าขอตัว” ขุน
นางคนนั้นโค้งก่อนจะเดินไปเตรียมเอกสารต่อไป

ชัคดึงมือดุลิมออกจากปากของตน “ถ้าอย่างนั้นก็เอาเงินนี้ไปคืน
ซะ ชาวบ้านจากหลายหมู่บ้านอุทส่าห์ส่งจรวดเข้าประกวดก็เพื่อเงิน
รางวัล เจ้าทำไมไม่สละสิทธิมันให้กับคนที่เขาได้ที่สองไปละ”

ดุลิมรีบก้มเก็บเงินขึ้นมาก่อนจะรีบดึงชัคออกไปจากห้องพระโรง

“ชัค!” เนซีสตกใจเมื่อเห็นชัคเดินออกมาพร้อมกับดุลิม “จะ จะ
เจ้า...มาเมื่อไรกัน”

“เอาเงินมานี่” ชัคคว้าเอาเงินในอ้อมกอดของดุลิม

“ในเมื่อเจ้าไม่ต้องการ ก็ให้พวกข้าซิ เจ้าจะเอาไปให้คนอื่นทำไม”

ดูลิมนถามอย่างเสียดายเงิน

“ตอนนี้ข้าอยากได้เงินแล้ว ข้าจะเก็บไว้เอง” ชัคชอบเอาเงิน

ทั้งหมดไป ก่อนเดินตรงกลับไปห้อง

“เจ้าจะไปไหนรอข้าก่อน” ดูลิมนตะโกนพลางรีบเดินตามไป

ชัคที่กำลังเดินกลับไปยังห้องนอนของตนเดินสวนกับผู้ว่าการคาริกที่กำลังเดินมาพอดี

“พวกเจ้ามาทำอะไรที่นี่แต่เช้า วันนี้ไม่มีเรียนไม่ใช่” ผู้ว่าการหนุ่มถามขึ้น ดูลิมนเมื่อเห็นผู้ว่าการคาริกก็รีบถอดอุปกรณ์ปลอมตัวออกและยัดใส่กระเป๋ากางเกงทันที

“พวกเรากำลังจะไปหมู่บ้านลอคเค่ล่อร์บ” ชัคตอบ

“หมู่บ้านลอคเค่ล่อร์บอย่างนั้นรี แล้วพวกเจ้าจะไปทำอะไรกันที่นั่น อย่าบอกนะว่าจะไปขุดทอง” ผู้ว่าการถามต่อ

“พวกเราจะไปตามหาแผนที่เอลฟ์” ชัคตอบ

ผู้ว่าการมองชัคอย่างครุ่นคิด “แผนที่เอลฟ์อย่างนั้นรี ไหนตอนแรกเจ้าว่าคนร้ายต้องการหนังสือเอลฟ์ แล้วทำไมลุงๆเจ้าคิดว่าสิ่งที่คนร้ายต้องการคือแผนที่เอลฟ์”

“ข้าคิดว่าจุดประสงค์ของคนร้ายจริงๆแล้ว เขาต้องการตามหาเอลฟ์ ส่วนหนังสือที่คนร้ายขโมยไปนั้นได้บอกวิธีการตามหาเอลฟ์เอาไว้เท่านั้น ดังนั้นแผนที่เอลฟ์ต่างหากที่มันต้องการ” ชัคอธิบาย

“เอลฟ์มันมีอยู่จริงรึ” ผู้ว่าการถามอย่างกลางแกลง

“เรื่องนี้ข้าไม่รู้ แต่คนร้ายคงเชื่ออย่างสนิทใจ ถ้าอยากจับตัวคนร้ายก็ต้องหาสิ่งที่คนร้ายต้องการให้ได้เสียก่อน” ชัคตอบ

ผู้ว่าการพยักหน้าช้าๆในแววต่ายังคงครุ่นคิด“แล้วหนังสือเอลฟ์ที่ข้าขอให้เจ้าเขียนขึ้นมาใหม่ เจ้าเขียนไปถึงไหนแล้ว”

“อีกสองสามวันคงเสร็จ” ชัคตอบ

“ดี ถ้าอย่างนั้นก็ระวังตัวด้วย เพราะทางไปหมู่บ้านลอคเลนนั้นมันอันตราย ได้ยินว่าวานเดอร์ล่าชุกชุมนัก” ผู้ว่าการเตือน

“พวกเราจะระวังตัว” ชัคตอบ ผู้ว่าการเดินจากไป ขณะที่ชัคเดินตรงกลับไปห้องพัก

ชัคโยนเงินลงบนเตียง เนซีสและคูลิมีรีบเดินตามเข้ามา ชัคเดินไปหยิบภาควาดม้วนใส่ในกระบอกสี่ด้ายก็ขึ้นสะพานหลัง จากนั้นลากทั้งสองออกจากห้องและล็อกประตูห้องทันที

“เอาละได้เวลาเดินทางไปหมู่บ้านลอคเล่เพื่อตามหาเจ้าของ
ภาพวาดนี้แล้ว” ชัคหันไปบอกกับทั้งสองก่อนจะรีบเดินนำออกไป ดูлим
และเนซีรีบเดินตามไปอย่างงงๆ

“พวกข้าอุทิศสำหรับเสียงปลอมตัวเข้าไปรับเงินรางวัล เจ้าน่าจะแบ่ง
ให้พวกเราบ้าง” เนซีสออ่อนวอน

“ถ้าข้าได้แผนที่เอลฟ์มาเมื่อไร ข้าจะแบ่งเงินให้กับพวกเจ้า” ชัค
ตอบแต่ยังคงก้าวต่อไปไม่หยุด

“จริงๆนะ” เนซีสและดูлимพูดขึ้นพร้อมกันอย่างดีใจ

“เอาละ ตอนนี้เราต้องรีบไปยังท่าเรืออาซาบิราน ก่อนที่เรือจะออก
เดินทางไปเสียก่อน” ชัคบอกกับทั้งสอง

“แล้วเจ้าจะตามหาแผนที่เอลฟ์ไปเพื่ออะไรกัน ไม่เห็นมันจะได้
อะไรขึ้นมา” เนซีสถาม

“ก็เพราะข้าเป็นคนคนเดียวที่ได้อ่านหนังสือเอลฟ์ครั้งเล่มนั้น และ
มันจะทำให้รู้ว่า ใครเป็นคนฆ่าผู้ว่าการคนก่อน” ชัคตอบอย่างมั่นใจ
จากนั้นพวกเขาก็มุ่งหน้าไปยังด้านหน้าปราสาทแดง

ตอนที่ 19

ปลาซาฟเฟอร์

ซัค เนซีส และคูลิม พยายามเดินแทรกตัวอยู่ในฝูงชนที่หน้าท่าหน้า อาซาบิรานริมฝั่งแม่น้ำไซเลีย มันเป็นลานดินกว้างที่คลาคล่ำด้วยฝูงชน แต่ละคนดูเร่งรีบ สินค้าจำนวนมากกองซ้อนกันเป็นวางอยู่เป็นจุดๆ มี รถม้า ทานร์นา ช้าง และอูฐที่ใช้เป็นพาหนะ เดินสวนกันไปมาอย่างอึก กระทบก

“แล้วเราจะไปหมู่บ้านลอคเล่ที่ว่ำนั่นอย่างไร” เนซีสถามขึ้นขณะที่ พวกเขากวาดสายตามองไปยังสถานที่ที่ดูไกลาหล่นั้น

“ขุนนางที่ปราสาทแดงบอกว่าต้องไปขึ้นเรือกล้วยที่จะไปยัง หมู่บ้านลอคเล่ จากนั้นจะมีรถม้ามารอรับเพื่อเดินทางเข้าหมู่บ้าน เรา ต้องหาท่าเทียบเรือกล้วยที่จะไปยังหมู่บ้านลอคเล่ให้ได้เสียก่อน” ซัค พุดขึ้นขณะเดินนำเนซีสและคูลิมตรงไปที่ริมฝั่ง

“คุณป้าครับ ไม่ทราบว่าจะไปหมู่บ้านลอคเล่ต้องไปขึ้นเรือที่ไหน ครับ” ซัคถามผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งที่นั่งพักอยู่ที่ริมท่าเรือที่ หนาแน่นไปด้วยผู้คน

“นั่นไง เรือกำลังจะออกพอดีเลย ดูเหมือนจะเป็นลำสุดท้ายของวันนี้แล้ว” นางชี้ไปที่ท่าจอดเรือถัดไป เด็กหนุ่มทั้งสามชะเง้อดู เห็นเรือไม้ลักษณะโค้งงอนกำลังออกจากท่าไป ที่ท้ายเรือคนถือเรือกำลังพยายามใช้ถ่อดันให้เรือค่อยๆ ลอยห่างออกไปจากท่า คนราวสิบคนนั่งอยู่บนเรือลำนั้น

“เดี๋ยวก่อนครับ รอก่อน” ชัคร้องตะโกน จากนั้นทั้งสามก็วิ่งไปที่ท่าเทียบเรือ คนถือเรือหันกลับมามองก่อนหยุดเรือ และตะโกนถาม

“พวกเจ้าต้องการจะไปที่ไหนกัน”

“พวกเรากำลังจะไปหมู่บ้านลอคเค่ครับ” ชัคตอบ

คนถือเรือจึงใช้ถ่อถอดันเรือกลับมาที่ท่า “รีบขึ้นมา เราสายแล้ว”

ทั้งสามค่อยก้าวขากระโดดลงไปในเรือและหานั่งใกล้ๆ คนถือเรือ ชัคล้วงเงินให้กับคนถือเรือเพื่อเป็นค่าเดินทาง

“นั่งดีๆ ละ” ชายคนถือเรือพูดจบถ่อเรือก็ช่วยออกไปทันที

“มัวแต่ชักช้าแบบนี้แล้วเราจะไปทันไหมเนี่ย” เสียงบ่นดังมาจากหญิงแม่ลูกอ่อนคนหนึ่งที่อยู่เด็กทารกไว้ในอ้อมแขนนั่งเยื้องทางด้านหน้าของเด็กหนุ่มทั้งสาม

“ถ้าไม่หยุดพักเลยเราคงไปทันเวลา” คนถือเรือตอบ

“รีบๆหน่อยละกัน ข้าไม่อยากเอาชีวิตลูกข้ามาเสี่ยง” หญิงแม่ลูกอ่อนบ่นเปรยๆ

“เสี่ยง” เนชีสพูดขึ้นก่อนจะหันไปกระซิบถามซัดอย่างสงสัย “ทำไมนางถึงบอกว่าเสี่ยงด้วยมันอันตรายขนาดนั้นเชียวี”

“ไม่รู้สิ” ซัดตอบ

ชายแก่ที่นั่งอยู่ข้างๆหญิงแม่ลูกอ่อนได้ยินเสียงกระซิบกันเบาๆ นั้นจึงหันกลับเอ่ยกับพวกเขาว่า “นี่พวกเจ้าไม่รู้ริ เส้นทางที่พวกเรา กำลังจะไปนะอันตรายแค่ไหน” เด็กหนุ่มทั้งสามมองหน้าชายแก่อย่างงุนงง

“ข้าเคยได้ยินว่าแถวนี้วานเดอร์ล่าชุม” ซัดตอบ

“วานเดอร์ล่านั้นก็ส่วนหนึ่ง แต่ก่อนที่เราจะเจอกับพวกวานเดอร์ล่า เราอาจจะเจอกับฝูงปลาซาฟเฟอร์ก่อน”

“ฝูงปลาซาฟเฟอร์ยังงั้นริ ไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนเลย” ดูลิมพูดขึ้น

“ตอนนี้ก็ใกล้เวลาออกหากินของพวกมันแล้ว ดังนั้นเราต้องรีบไปให้ถึงท่าจอดเรือก่อนที่พวกมันจะแห่กันออกมา” ชายแก่อธิบาย ขณะคนถือเรือถือเรือไปถึงเกือบกลางแม่น้ำไซเลีย กระแสน้ำที่เชี่ยวกรากกลางแม่น้ำพัดพาเรือให้ไหลเร็วขึ้น

“ปลาซาฟเฟอร์มันเป็นยังไงวีร์ครับ” ชัคถาม

“มันเป็นปลาตาบอด แต่ละตัวมีสีแตกต่างกันดูแล้วงามตา แต่ขนาดของมันเท่ากับครึ่งตัวของมนุษย์เลยทีเดียวนะ” ชายแก่อธิบาย

“ข้าชัคอยากเห็นปลาซาฟเฟอร์แล้วซี” เนซีสพูดขึ้น

“เจ้าไม่อยากจะเห็นมันหรอก” ชายแก่ตัดบท “ดูภายนอกนั้นสวยงามแต่ภายในนั้นเต็มไปด้วยความดุร้าย แมื่อดวงตาของมันจะมองไม่เห็นแต่มันจะใช้ผิวหนังจับแรงสั่นสะเทือนของน้ำ เมื่อใดก็ตามที่มันจับความเคลื่อนไหวในน้ำ ได้ มันจะใช้ฟันที่แหลมคมของมันเข้าจู่โจมทันที อีกอย่างมันอยู่รวมกันเป็นฝูง การจู่โจมแต่ละคราย่อมน่าขนพองสยองเกล้า หากใครคนใดคนหนึ่งพลัดตกลงไปในน้ำอย่าหวังว่าจะรอด” เด็กหนุ่มทั้งสามหน้าซีดเผือดอย่างเห็นได้ชัด

“เจ้าเห็นแผลนี้ไหม” ชายแก่เลิกแขนเสื้อขึ้นเผยให้เห็นรอยแผลเป็น เนื้อต้นแขนข้างขวาของเขาหายไปจนแทบเหลือแต่กระดูก “ข้าเคยถูกมันกัดเพราะยื่นมือไปคว้ากระเป่าที่ตกลงไปในน้ำ” ชายแก่อธิบายก่อนดึงแขนเสื้อลง คุณลิมที่นั่งอยู่ท้ายสุดรีบปล่อยมือที่จับขอบเรือไว้ทันที

“พวกเจ้าไม่ต้องกลัวหรอก” คนถือเรือที่ตอนนี้อยู่คนเดียวแล้วปล่อยให้เรือไหลไปตามกระแสน้ำพุดให้กำลังใจ “วันนี้น้ำค่อนข้างตื้น ทำให้น้ำไหลเชี่ยว ข้าว่าเราจะไปถึงก่อนเวลาที่พวกมันจะตื่นอย่างแน่นอน”

“แล้วท่านเคยถูกมันกัดไหม” ดุลิมถามชายคนถือเรือ ชายคนถือเรือพยักหน้า

“ท่าทางท่านคงจะโดนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น” ดุลิมพูดต่อ ชายคนถือเรือที่มองตรงไปข้างหน้าสิ้นศรัทธาเล็กน้อยๆ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

“หึ หึ เขาเคยโดนกัดยิ่งกว่าข้าเสียอีก” ชายแก่กระซิบบอกกับทั้งสาม

“ท่านอย่าทำให้เด็กหนุ่มพวกนี้กลัวเลย” คนถือเรือขัดขึ้น “แค่นี้พวกเขาก็นั่งแทบไม่ติดอยู่แล้ว”

“อย่ามัวแต่พูดมากเลย รีบถือให้ไปถึงเร็วๆเถอะ ไม่อย่างนั้นก็มีหวังได้ตายกันหมด” หญิงแม่ลูกอ่อนหันมาตะคอกใส่คนถือเรือ ในเรือจึงเงียบลงอีกครั้ง

ซัคมองสำรวจไปรอบๆ เห็นเรือขนาดใหญ่เท่าบ้านสามหลังผูกเรียงต่อกันสวนมา บนเรือมีคนหลายสิบคนพร้อมอาวุธยื่นคู้มกัน โดยมีพวกผีพายนับได้ยี่สิบคนช่วยกันพายเรือสวนกระแสน้ำไปอย่างแข็งขัน

“เรือลำนี้มันช่างใหญ่จริงๆ” ซัคพูดขึ้น

“มันเป็นเรือบรรทุกทองคำจากหมู่บ้านลอคเล่ที่พวกเรากำลังจะไป
 ข้างในนั้นมีแร่ทองคำอยู่เต็มไปหมด” ชายแก่พูดขึ้น

“ทองคำล้ำเลิศ” เนซีสถามย้ำ นัยน์ตาของพวกเขาลุกวาว

“ใช่ แต่กว่าจะสกัดทองคำได้ขนาดนี้ก็ใช้เวลาหลายเดือนเลยทีเดียว”

ชายแก่ตอบ

เด็กหนุ่มทั้งสามมองตามเรือบรรทุกทองคำที่แล่นผ่านไป

“ไม่แน่ว่าไปเมืองลอคเล่ครั้งนี้เราอาจจะโชคดีเจอทองคำบ้าง” เนซีส
 พูดขึ้น

ชายแก่หัวเราะ “ใช่พวกเจ้าอาจจะโชคดีก็ได้”

ครู่ใหญ่ๆสภาพแวดล้อมโดยรอบเริ่มเปลี่ยนแปลง กลางแม่น้ำไซเลีย
 ที่กว้างใหญ่เริ่มมีหมอกกลางที่ผิวน้ำ อากาศเย็นยะเยือกอย่างผิดสังเกต
 ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ใกล้ๆฝั่งส่วนใหญ่เป็นต้นไม้ที่สูงใหญ่ขนาดโคนต้นหลาย
 คนโอบ กระแสน้ำเริ่มไหลเอื่อยจนคนถือเรือต้องออกแรงช่วยถ่อ สีหน้า
 ของเขาไม่ค่อยจะดีนักเพราะดูจากการไหลของกระแสน้ำแสดงว่าน้ำ
 กำลังจะเปลี่ยนทิศทางการไหล เขาจึงต้องรีบถ่อเพื่อไปให้ถึงท่าจอด
 โดยเร็ว

“กลางวันแท้ๆทำไมมันน่ากลัวอย่างนี้” ชัคพูดขึ้น

“นั่นสิ กำลังจะเที่ยงแท้ๆ อากาศกลับหนาวเย็นลง” เนซีสเสริม

“ใกล้ถึงแล้ว อย่าส่งเสียงดังละ” ชายแก่หันมากระซิบบอกกับพวกซัค “ปลาซาฟเฟอร์มันอาศัยอยู่แถวนี้แหละ ผิวของมันมีระบบประสาทที่ไวต่อเสียงมาก เสียงหายใจดังๆยังสามารถทำให้มันตื่นได้เลย” พวกซัครีบปิดปากเงียบได้แต่มองไปรอบๆ ใต้ลำน้ำใสยังพอเห็นโครงกระดูกสีขาวขุ่นยิ่งทำให้ขนลุกชู

คนถือเรือชะเง้อมองไปข้างหน้าฝ่าสายหมอกหนา มองเห็นท่าเรือวางๆอยู่ไกลๆ พลันนั้นเด็กทารกในอ้อมแขนของหญิงวัยกลางคนจู่ๆ ก็ร้องไห้จ้า ทุกคนในเรือต่างหันกลับมาด้วยความตกใจ

“อย่าร้องลูกอย่าร้อง” หญิงแม่ลูกอ่อนพยายามปลอบลูกของตนด้วยเสียงแผ่วเบา แต่ทารกก็ยังคงร้องลั่นไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดร้อง

“หุบปากเจ้าเด็กบ้านี้ที่ได้ไหม เดี่ยวก็พากันไปตายหรอก” ชายหนุ่มรูปร่างใหญ่ตะโกนมาจากหัวเรือ

“เงียบนะลูกเงียบนะ อย่าร้อง” นางพยายามแกว่งโยนลูกไปมา เหยื่อของนางไหลท่วมตัวทั้งที่อากาศเย็นยะเยือก

“หาอะไรอุดปากมันสิ” ชายคนเดิมตะโกนกลับมา

“เสียงของเจ้ามากกว่า ที่จะทำให้ปลาซาฟเฟอร์ตื่น” คนถือเรือที่ยืนถืออยู่ท้ายเรือเปรยออกมา

“นี่จะโทษข้าอย่างนั้นรี” ชายคนที่อยู่หัวเรือตะโกนกลับมาด้วยความโมโห

“พวกมันมาแล้ว” หญิงคนหนึ่งพูดขึ้นด้วยท่าที่ตื่นกลัว

คนบนเรือต่างมองไปรอบๆ และเห็นอะไรบางอย่างเป็นสีต่างๆ ขนาดครึ่งตัวมนุษย์แหวกว่ายอยู่รอบๆ เรือ คนถ่อเรือเห็นดังนั้นจึงรีบถ่อเรือเข้าหาฝั่งที่อยู่ใกล้ที่สุดทันที

แต่เมื่อคนถ่อเรือกอดไม้ถ่อเพื่อดันเรือเข้าฝั่งก็มีเสียงกระแทกกุกกักที่ไม้ถ่อ เขาจึงยกไม้ถ่อขึ้นพันผิวน้ำแต่สภาพของมันแตกออกเป็นเสียงๆ

ปลาซาฟเฟอร์สีส้มสดตัวเหลืองพุ่งขึ้นมาบนผิวน้ำตามงับไม้ถ่อ ชัค เนชีส และดูลิ้มจ้องมองมันเขม็ง มันมีลักษณะเหมือนปลาทั่วไป เพียงแต่ไม่มีดวงตา ผิวน้ำของมันใสคล้ายเมือก ฟันของมันคมกริบ ขึ้นอยู่เต็มทั้งปาก มันไล่จับไม้ถ่อที่เหลือก่อนจะหล่นตุ้มลงไปใต้น้ำดูน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

ไม่นานก็มีเสียงกึกกักได้ห้องเรือกลัวยตลอดทั้งลำ แแรงกระแทกจากการพุ่งเข้าจุดโจมตีของปลาซาฟเฟอร์ทำให้ทุกคนเริ่มกรีดร้องและลุกพรวดพราดขึ้นทำให้เรือโคลงเคลงไปมา ผสมผสานกับเสียงร้องให้สิ้นของทารกน้อย น้ำเริ่มไหลเข้าสู่ห้องเรือ

“ข้ายังไม่อยากตาย” คุณลิ้มร้องขึ้น เขาเกาะแขนชัคแน่น ทุกคนต่างพากันขึ้นไปยืนบนที่นั่งจนเรือเริ่มเสียหลัก

“อย่ายืนบนที่นั่ง ลงมา” คนถ่อเรือตะโกน แต่หาไม้ใครฟังก่อน น้ำไหลทะลักเข้ามาตรงขอบเรือที่จมลงไปใต้น้ำ

คนถ่อเรือเห็นท่าไม่ดีตัดสินใจกระโดดตุ๋มลงไปใต้น้ำ และพยายามผลักเรือเข้าฝั่ง ผุ่งปลาหลากหลายสีเข้าจู่โจมขาของเขาทันที เสียงกรูบกรอบดังขึ้นมาเหนือหน้า คนถ่อเรือยังคงออกแรงดันท้ายเรือจนเรือขึ้นไปเกยฝั่ง พวกคนที่อยู่หัวเรือรีบกระโดดลงขึ้นฝั่งและคอยตั้งรั้วคนอื่นๆบนเรือขึ้นฝั่งอย่างทุลักทุเล

เมื่อทุกคนหนีขึ้นไปบนฝั่งได้แล้วต่างมองมาที่คนถ่อเรือด้วยความประหลาดใจเพราะดูเหมือนเขาจะไม่ทุกข์ร้อนกับการถูกปลาซาฟเฟอร์จู่โจมที่ขาของเขา เขาค่อยเดินขึ้นฝั่งช้าๆ โดยมีปลาซาฟเฟอร์ตัวใหญ่สองตัวสีแดงและสีเขียวกัดติดตามเขาขึ้นมาด้วย คนถ่อเรือสะบัดขาอย่างแรงจนพวกมันกระเด็นหลุดตกน้ำไป ที่ขาของเขามีเพียงรอยฉีกขาดของกางเกงจากฟันคมของปลาเท่านั้น

“นี่ท่านไม่เป็นอะไรเลยรี” หญิงแก่คนหนึ่งถามขึ้น

คนถ่อเรือส่ายหน้าและยิ้มน้อยๆ ก่อนเอ่ยขึ้น “พวกเรารีบไปขึ้นรถม้ากันเถอะ พวกทหารรออยู่” เขาเดินนำผู้คนที่เดินต่อไปข้างหน้าและ

เสี้ยวเข้าไปในป่าที่บตรตรงจุดที่ใกล้กับท่าจอดเรือ เสี่ยงทากรกน้อยยังคง
ร้องให้ระงมไปทั่วผืนป่า

ตอนที่ 20

มหันตภัยป่าดงดิบ

คนถ่อเรือเดินนำทุกคนไปยังจุดขึ้นรถม้า ชักชะเง้อมองดูข้างหน้า เห็นแสงไฟจากคบเพลิงห้าดวงกำลังส่องแสงเรืองๆอยู่ไม่ไกล มีทหารหลายสิบคนขี่ทานร่นารออยู่พร้อมอาวุธครบมือ

แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ไม่สามารถเล็ดลอดลงมายังพื้นดินเบื้องล่างได้เพราะต้นไม้ขนาดใหญ่ขึ้นอยู่หนาที่บแผ่กิ่งก้านเหนือศีรษะ

ใกล้ๆกับทหารมีกระบะรถม้าจอดอยู่สองคันพร้อมคนขับ

“มากันแล้ว” ทหารคนหนึ่งตะโกนก่อนจะเดินไปเปิดกระบะทำยรถม้า

“ทำไมวันนี้เจ้ามาช้านัก” ทหารอีกคนเดินเข้ามาถามคนถ่อเรือ

“ระหว่างทางกระแสน้ำเกิดเปลี่ยนแปลงทิศทางเอาดี้อๆเลยต้องรีบกลับเข้าฝั่งและเดินเท้ามา” คนถ่อเรือตอบ

“ลุงครับทำไมมีทหารอยู่เต็มไปหมด” เนซีสกระซิบถามขึ้น

“พวกเขาจะคอยคุ้มกันเราจากวานเดอร์ล่ายังไงละ เส้นทางที่เราจะไปนั้นอีกไม่ไกล แต่มันเต็มไปด้วยวานเดอร์ล่า” ชายแก่อธิบาย พวก

ทหารพาผู้โดยสารขึ้นไปบนรถม้าทั้งสองคัน พวกของซัคขึ้นไปบนรถม้าคันที่สอง

ซัคนั่งบนม้านั่งยาวที่มีอยู่สองแถวขนานจากด้านหน้าไปหลัง เขา นั่งอยู่ระหว่างคูลิมและเนชีส ถัดจากเนชีสไปเป็นชายแก่คนดังกล่าว ม้านั่งฝั่งตรงข้ามมีหญิงแม่ลูกอ่อน คนถือเรือ และชายหญิงอีกสองคน ขึ้นมานั่งด้วย

“เอาละพร้อมแล้ว ออกรถได้” ทหารคนหนึ่งถือคบเพลิงอยู่บนหลัง ทาร์นนาตะโกน

รถม้าค่อยๆเคลื่อนตัวตามกันเข้าไปในป่าที่บในสภาพอากาศที่ทั้ง เย็นและชื้น ขณะเสียงเด็กร้องนั้นเงียบลงแล้ว และหลับปุ๋ยอยู่ในอ้อมอกของผู้เป็นแม่

ซัคชะเง้อมองไปทางด้านหน้าเห็นรถม้าคันแรกมีทหารกลุ่มหนึ่ง ควบทาร์นาวิ่งนำอยู่ จากนั้นเขาก็หันกลับมามองด้านหลังเห็นทหาร อีกกลุ่มหนึ่งควบทาร์นาวิ่งตามมา

วิ่งมาได้สักพักรถม้าก็เริ่มโยกเยกไปมาและสะดุดเป็นครั้งๆเมื่อล้อ รถป็นขึ้นรากของต้นไม้ใหญ่และก้อนหินที่ฝังอยู่ตามพื้นถนน เด็กหนุ่ม ทั้งสามมองออกไปรอบๆในป่าที่เต็มไปด้วยหมอกหนาที่ดูอึมครึมน่า กลัวพิลึก ก่อนจะหันกลับมามองชายคนถือเรือที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ทั้ง

สามกัมมองซากางเกงของเขาอย่างพร้อมเพรียงกัน คนถ่อเรือมองหน้าพวกเด็กหนุ่มจากนั้นเขาก็กัมมองขาของตน

“ขาของข้ามันแข็งยิ่งกว่าหินเสียอีก” คนถ่อเรือพูดพลางเลิกขา กางเกงขึ้น ขาของเขาเป็นโลหะที่มียังมีรอยฟันปลาซาฟเฟียร์กัดจนบุบ เขาใช้มือเคาะขาตัวเองจนเกิดเสียงดังก้องแก๊ง

“เกิดอะไรขึ้นกับขาของท่านรี” เนซีสถามขึ้น

“ท่านถูกปลาซาฟเฟียร์กัดใช่ไหม” ชัคถามต่อ

คนถ่อเรือผงกหัวช้าๆ ตาของเขาดูเศร้าลงอย่างเห็นได้ชัด ครู่หนึ่งเขาก็พูดขึ้น “ข้าเสียขาทั้งสองข้างไปพร้อมกับภรรยาและลูกๆ”

เด็กหนุ่มทั้งสามมองดวงหน้าของเขาด้วยความเห็นใจ

พลันเงามืดขนาดเท่ารถม้าแวบผ่านรถคันที่สองไป ทุกคนในรถต่างเงยหน้าขึ้นมองเห็นบางอย่างบินอยู่ด้านบน ปีกของมันคล้ายปีกค้างคาวแต่มีขนาดใหญ่กว่ามาก

“วานเดอร์ล่า! ระวังการจู่โจม” ทหารคนหนึ่งที่ควบทานรน์นาอยู่ด้านหลังตะโกน รถม้าทั้งสองคันรีบหยุดก็ก ทหารสองคนง้างหน้าไม้ที่มีดอกธนูผูกเชือกดึงไปยังวานเดอร์ล่าตัวนั้น

“พวกเจ้าไม่ต้องกลัวพวกเขาเป็นนักล่าวานเดอร์ล่า” ชายแก่ที่นั่งอยู่ข้างๆพูดขึ้น “แค่กัมต่ำๆเอาไว้”

ซัคโน้มตัวต่ำลงเอียงหน้ามองวานเดอร์ล่าตัวนั้น มันแตกต่างจากวานเดอร์ล่าที่สังหารนานซีเมื่อวานนี้ รูปร่างมันเหมือนค้างคาวขนาดใหญ่ มีแขนอยู่ตรงปลายปีก ขนสั้นสีขาว มันบินขึ้นไปก่อนโฉบลงมาที่รถม้าคันแรกอย่างรวดเร็ว

ธนูดอกหนึ่งพุ่งปักไปที่โคนปีกของวานเดอร์ล่า เลือดสีม่วงเข้มไหลเป็นทาง มันร้องคำรามลั่น และพยายามกระพือปีกหนี ขณะพวกทหารช่วยกันดึงมันลงมา แล้วธนูผูกเชือกเส้นเหนียวอีกดอกก็พุ่งเข้าเสียบที่ปีกอีกข้าง มันเสียหลักถลาร่วงลงพื้นเสียงดังสนั่น เกิดแรงสะเทือนซัคที่อยู่บนรถม้ายังรู้สึกได้

ทหารที่เหลือไม่รอช้าช่วยกันใช้หอกพุ่งเข้าไปใส่มันทันที มันตะเกียกตะกายลุกขึ้นร้องคำรามลั่นพยายามตีปีกดึงเชือกให้หลุดเหวี่ยงเอาพวกทหารที่ดึงเชือกอยู่เสียหลักล้มกันระนาว มันกัดเชือกทั้งสองเส้นขาดสะบั้นแล้วโฉบบินขึ้นทั้งมีลูกธนูปักคาที่ปีก

พวกทหารเฝ้ามองมันบินลับตาไป

“มันคงไม่กลับมาแล้ว เอาละออกเดินทางต่อได้” ทหารคนที่ถือคบเพลิงตะโกน จากนั้นรถม้าก็ค่อยๆเคลื่อนที่ออกไป

ความเงียบกลับเข้ามาอีกครั้งเหลือแต่เสียงก้าวเท้าของทหารรณาม้า และล้อรถดังไปตลอดทางท่ามกลางป่าที่บึงเย็นยะเยือก

“พวกเจ้ามีธุระอันใดที่หมู่บ้านลอคเล่” คนถือเรือถามขึ้นหลัง
 เหตุการณ์น่าตื่นเต้นจบลง

“พวกเรามาตามหาเจ้าของภาพเขียนเอลฟ์นะ” ชัคตอบ

“เอลฟ์อย่างนั้นรึ” ชายแก่ที่ฟังอยู่ถามขึ้น

“ท่านรู้จักคนเขียนภาพเอลฟ์ด้วยรึ” ชัครีบหันไปถาม

“ข้าจำได้ว่า ตอนข้าเด็กๆมีชายแก่คนหนึ่ง เคยเล่าเรื่องเอลฟ์ให้ข้า
 และเด็กๆในหมู่บ้านฟัง” ชายแก่ตอบอย่างครุ่นคิด

“ถ้าอย่างนั้นเราก็คงมาถูกที่แล้ว” เนลลิวโผล่ขึ้นมาอย่างดีใจ

“ดูเหมือนว่าเขาจะชื่อ...เนลลิวาคลีอะไรนี้แหละ เขาเป็นชายแก่ที่
 น่าสงสาร เขาชอบเล่าเรื่องเอลฟ์และต่อต้านการขูดแระทองที่หมู่บ้านนี้
 พวกผู้ใหญ่คิดว่าเขาบ้า และไม่ยอมให้เด็กๆเข้าไปใกล้เขา”

“ท่านช่วยพาพวกเราไปที่บ้านของท่านเนลลิวาคลีได้ไหม” ชัคร้อง
 ขอกับชายแก่

“เดี๋ยวนะ” คนถือเรือพูดขึ้น “เมื่อปีก่อนมีผู้โดยสารเป็นชายแก่คน
 หนึ่งมาตามหาบ้านของท่านเนลลิวาคลี เห็นบอกว่าเขาเป็นโหรของ
 จักรวรรดิเซวิเนล่า”

ชัคหนึ่งไปชั่วคราว พลังครุ่นคิดปะติดปะต่อเรื่องราวขึ้นใหม่ “อา
 คนร้ายเป็นถึงโหรของจักรวรรดิเซวิเนล่าเชียวยรึ” ชัคเปรยอย่าง

ประหลาดใจ “แล้วเขาจะเอาแผนที่เอลฟ์ไปทำอะไร รึว่า...” หน้า
ของชัคนั้นดูตื่นกลัวขึ้นมาทันที พลังจิตต่อ ถ้าวรรณกับเรื่องที่ท่านนานซี
เล่าให้ฟังเมื่อวานนี้ จุดประสงค์ของจักรพรรดิเฮกซ่าคือการรวมสอง
จักรวรรดิเข้าเป็นหนึ่งเดียว แต่ตอนนี้จักรพรรดิเฮกซ่าทรงต้องยาพิษอยู่
ดังนั้นพระองค์คงต้องการจะยืมแรงของเอลฟ์เพื่อช่วยทำสงครามรวม
สองจักรวรรดิเข้าด้วยกัน ชัคเริ่มกลัวในสิ่งที่ตนเองคิด เพราะถ้าเป็นจริง
ตามที่เขาคาด เรื่องแผนที่เอลฟ์นั้นอาจจะนำไปสู่การทำสงครามของ
ทั้งสองจักรวรรดิ

“แล้วโหรของจักรวรรดิเซวิเนล่าคนนั้น ได้แผนที่เอลฟ์ไปไหม” ชัค
ถามคนถือเรือ

“เขาได้หนังสือเอลฟ์ไปครึ่งเล่ม” ชายคนถือเรือตอบ

“มันคงเป็นครึ่งส่วนหลังที่ข้าไม่ได้อ่าน ต้องภาวนาอย่าให้เขาได้
แผนที่เอลฟ์ไปด้วย” ชัคพูดขึ้น “พวกท่านช่วยพาพวกข้าไปที่บ้านของ
เขาได้ไหม”

“ข้าไม่เข้าใจที่เจ้าพูด เจ้าพูดถึงเอลฟ์ จักรวรรดิเซวิเนล่า แล้วก็
สงคราม มันหมายความว่าอย่างไร” ชายคนถือเรือมองชัคอย่างไม่
เข้าใจ

ซักหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะเริ่มเล่าให้คนในรถม้าฟังถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับเขาตั้งแต่การวางเพลิงในห้องสมุดเพื่อแย่งเอาหนังสือเอลฟ์ครึ่งเล่ม และการตามหาแผนที่เอลฟ์ รวมไปถึงเรื่องที่น่าขนลุกเล่า ทุกคนที่อยู่ในรถฟังอย่างใจจดใจจ่อ

“เจ้าโกหก” หญิงแม่ลูกอ่อนพูดขึ้นเมื่อซักเล่าจบ “เรื่องแบบนี้ใครจะไปเชื่อ โกหกทั้งเพ เสียเวลานั่งฟัง”

“ใช่” ชายคนถ่อเรือเห็นด้วยกับหญิงแม่ลูกอ่อน “จากเรื่องที่เจ้าเล่ามามันเกินกว่าจะเชื่อได้ แค่เรื่องเอลฟ์ก็ไม่มีใครจะเชื่อเจ้าแล้ว แล้วไหนยังเรื่องจักรพรรดิเฮกซาคลายร่างเป็นปีศาจอีก”

ชายแก่หัวเราะและส่ายหัว “แต่เรื่องเล่าของเจ้ามันสนุกดีนะ”

“ข้าขอเพียงท่านพาข้าไปที่บ้านของท่านแนลวาคลีก็พอ”

“วานเดอร์ล่า!” ทหารคนหนึ่งตะโกน

รถม้าหยุดกึกทันทีจนพวกซักไหลไปกองกันที่กระบะหน้ารถม้า จากนั้นทุกคนก็ชะเง้อมองไปหน้ารถ เห็นวานเดอร์ล่าคล้ายหมูป่าตัวใหญ่เกือบเท่ารถม้า ขนสีเทา มีเขี้ยวงอกออกมาใต้จมูก นัยน์ตาของมันสีแดงกล้า มันพนมมหายใจพืดฟาดอย่างแรงก่อนจะวิ่งโถมเข้าใส่พวกทหารที่ถือหอกรออยู่ มันชนจนทหารกระเด็นไปคนละทิศทาง จากนั้นมันก็พุ่งมาชนรถม้าของซักอย่างจัง รถม้าพลิกคว่ำผู้โดยสารล้มกลิ้ง

ต่างพากันตะเกียกตะกายลุกขึ้นวิ่งหนีอย่างแตกตื่น พวกชั่วคิงหลบกัน
ไปคนละทาง

ทหารยิงธนูและพุ่งแทงหอกเข้าสกัดกั้น แต่ดูเหมือนวานเดอร์ล่า
ตัวนี้จะไม่สะท้านเลย มันกลับวิ่งเข้าใส่ผู้คนที่วิ่งหนีแตกตื่นอย่างบ้า
คลั่ง

“ให้คันท่านหนีไปก่อน” ทหารคนหนึ่งตะโกนบอก รถม้าคันแรกรีบ
บึ่งออกไปทันทีโดยมีทหารกลุ่มหนึ่งควบทานร่นาวิ่งตามประกบคอย
คุ้มกัน

ชัคมองไปรอบๆ เห็นดูลิมนั่งหลบอยู่ตรงก้อนหินขนาดใหญ่ใกล้ๆ
กัน “เนสซิสเจ้าอยู่ไหน” ชัคกระซิบเบาๆ เรียกเพื่อนอีกคนที่หายไป

“ข้าอยู่ที่นี่” เนซิสกระซิบตอบ

ชัคและดูลิมนเงยหน้าขึ้นไปมองตามที่มาของเสียง เห็นเนสซิสขึ้นไป
หลบอยู่บนต้นไม้ไม่ไกลจากก้อนหินที่เขาและดูลิมนซ่อนอยู่มากนัก

“ทำไมที่นี่มีวานเดอร์ล่าเต็มไปหมด” ดูลิมนั่งสั่นหลบอยู่ข้างๆ ชัค
พูดขึ้น

ชัคค่อยๆ ลุกขึ้นชะเง้อมองวานเดอร์ล่าตัวนั้นที่ทหารกำลังล้อม
เอาไว้ พลันก็เหลือบไปเห็นลูกกลมๆ ขนาดใหญ่สูงเท่าหน้าแข้งสีขาวมี
ลายเป็นวงกลมสีส้มเข้มตลอดทั้งลูก

ซัคเดินเข้าไปดูใกล้ๆ อย่างสงสัยก่อนจะหันไปมองรอบๆ เห็นลูก
กลมๆลักษณะเดียวกันอีกสี่ลูกวางอยู่ไม่ไกล

แต่แล้วเสียงดุลิมก็ดังขึ้น “ซัค... วานเดอร์ล่า”

ซัคหันกลับไปมองที่ดุลิมและก็ต้องตกใจเมื่อเห็นตัวประหลาด
ขนาดเท่าหมาป่าแต่มีหกขาเดินตรงมาที่ดุลิมช้าๆ ดวงตาของมันนั้น
ขาวโพลน จ้องดุลิมตาไม่กระพริบ น้ำลายไหลยืดออกมาจากปาก ดุลิม
พยายามถีบตัวถอยร่นจนหลังชนเข้ากับหินก้อนใหญ่

“ช่วยข้าที” ดุลิมร้องขอความช่วยเหลือ

“รับนี่ไป” เนชีสที่หลบอยู่บนต้นไม้โยนอะไรบางอย่างลงมา
ให้กับซัค

ซัคคว้าไว้และมองดาบไม้ที่เนชีสโยนลงมาให้ “จะเอาไอ้ไม้นี้มา
ทำไมกัน” ซัคบอกอย่างผิดหวัง

“อย่าดูถูกดาบของเทพเทริสเชียวนะ” เนชีสบอก

ซัคที่ตกอยู่ในภาวะจวนใจกวัดแกว่งดาบไม้ไปที่วานเดอร์ล่าเพื่อล่อ
มัน “มานี้เจ้าโง่ มานี้ซิ” วานเดอร์ล่าตัวนั้นร้องคำรามใส่ซัค ซัคตกใจล้ม
ลงนั่งกับพื้น มันหันกลับไปหาดุลิมอีกครั้ง น้ำลายของมันยังไหลยืด
ออกมาอย่างหิวกระหาย

“ช่วยข้าด้วย” ดุลิมร้องเรียก ซัครีบลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

“มานี้ซีไฉ่วานเดอร์ล่า” ซัคใช้ดาบไม้วิ่งเข้าไปแทงมัน

จากนั้นก็มียี่งดัง “ตุบ” เจ้าวานเดอร์ล่าหกขากระเด็นกลิ้งไป
 หลายตลบ คนถ่อเรือที่โหดมาจากไหนไม่รู้ ใช้ท่อนไม้ฟาดมันกลิ้งไป ดู
 ลิมรีบลุกขึ้นมาหลบอยู่ข้างหลังคนถ่อเรือ วานเดอร์ล่าตัวนั้นตะกายลุก
 ขึ้นสะบัดตัวไปมา จ้องมองพวกซัคอย่างเสียดายก่อนก้มหน้ามุดหาย
 เข้าไปในพุ่มไม้

“ดีนะมันแควานเดอร์ล่าที่ยังไม่โตเต็มวัย” คนถ่อเรือพูดขึ้น เนซีสก
 ระโดดลงมาจากต้นไม้ ซัคจึงคืนดาบไม้ให้เขา

“ก่อนกลมๆพวกนี้มันคืออะไรี” ซัคเอ่ยถามคนถ่อเรืออย่างสงสัย
 ชายคนถ่อเรือหันไปมองลูกกลมๆสีขาวที่มีลวดลายสีส้มตามที่ซัค
 ถาม “ไฉ่วานเดอร์ล่า”

“อะไรนะ” เด็กหนุ่มทั้งสามอุทานอย่างตกใจเมื่อรู้ว่าก่อนกลมๆนี้
 คือไฉ่วานเดอร์ล่า

“พวกเจ้ารู้ไฉ่ใหม่ว่าวานเดอร์ล่ามันชอบกินมนุษย์ที่คิดชั่ว” คนถ่อ
 เรือเล่าต่อ เด็กหนุ่มทั้งสามพยักหน้า “กลิ่นความโลภของมนุษย์ที่แห่
 กันมาหาทองที่หมู่บ้านลอคเค่ เป็นตัวล่ออย่างดีทำให้พวกมันแห่กันมา
 ที่หมู่บ้านแห่งนี้”

เสียงวานเดอร์ล่าคำรามขึ้นอีกครั้ง คนถ่อเรือชะโงกดูเห็นทหาร
 กำลังสู้กับวานเดอร์ล่าที่เหมือนหมูป่าตัวเดิมอยู่
 ทหารคนหนึ่งหยิบเอาผ้าที่ชุ่มเลือดออกมาจากกระเป๋าที่ห้อยอยู่
 ข้างตัวทหารนั้นออกมาผูกติดที่ปลายหอก
 “อะไรวะ” ดูลิมไฉไลหัวขึ้นมามองจากหลังก้อนหิน
 “มันเป็นเลือดเปิด กลิ่นของเลือดเปิดนั้นคาวมาก พวกทหารจะใช้
 มันเป็นตัวล่อวานเดอร์ล่า” คนถ่อเรือตอบ
 ทหารคนนั้นแกว่งปลายหอกผูกผ้าเปื้อนเลือดเปิดไปมา วานเดอร์
 ล่าหมูป่าได้กลิ่นคาวเลือดก็เปลี่ยนเป้าหมายทันที มันพุ่งเข้าหาทหาร
 คนนั้นโดยไม่มีรีรอ เขารีบพุ่งหอกไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ วานเดอร์
 ล่ากระโจนตามหอกไป
 “ตอนนี้แหละช่วยกันพลิกกรมม้าเร็ว” ทหารคนที่ถือคบเพลิงตะโกน
 ทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ต่างวิ่งออกมาช่วยกันยกกรมม้าให้พลิกขึ้น “เร็วหน่อย
 ก่อนที่มันจะกลับมา”
 สภาพกรมม้ายับเยินเต็มที ล้อเอียงกะเท่แระ กระทบท้ายหลุดหายไป
 “ไปกันเถอะ” คนถ่อเรือบอกกับพวกซัค จากนั้นพวกเขาก็วิ่งไปขึ้น
 กรมม้า

“เหลือใครอีกไหม” ทหารคนหนึ่งถาม

คนถ่อเรือมองทุกคนบนรถ “ครบแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นออกรถเลย” ทหารคนถือคบบเพลิงตะโกนบอกกับ
 คนขับรถม้า

คนบังคับม้ารีบฟาดแส้ให้ม้าพุ่งออกไปทันที แรงกระชากทำให้
 พวกซัคที่นั่งอยู่กระบะหลังไหลไปกองอยู่ท้ายรถม้าจนเนชีสเกือบตกลง
 ไป ดีที่คนถ่อเรือคว้าแขนของเขาเอาไว้ได้ แต่จู่ๆวานเดอร์ล่าที่รูปร่าง
 เหมือนค่างคาวสีขาวยตัวเดิมก็บินโฉบเข้ามา ปีกของมันยังคงมีลูกธนู
 สองอันติดอยู่ มันใช้ขาตะครุบขาของเนชีสเอาไว้แน่นและพยายามบิน
 ขึ้น คนในรถม้าพยายามช่วยกันดึงเนชีสไว้ไม่ให้หลุดมือ

เนชีสพยายามใช้ขาอีกข้างถีบแต่ก็ไม่เป็นผล พวกทหารที่ควบ
 ทานร์นาเข้ามาประกบพยายามใช้หอกแทงวานเดอร์ล่าอย่างจ้งหลาย
 ครั้งจนเลือดสีม่วงของมันกระเด็นไปทั่วแต่ยังไม่ยอมปล่อยเนชีส ดู
 ลิมเหลือบไปเห็นดาบไม้ของเนชีสคาอยู่ที่เอวจึงดึงมันออกมาฟาดเข้า
 ที่หน้าของวานเดอร์ล่าหลายครั้งแต่มันกลับไม่สะทกสะท้าน

“จับไว้ให้แน่นๆ หมู่บ้านลอคเล่อยู่ข้างหน้านี้แล้ว” คนขับรถม้า
 ตะโกนขณะที่เขาฟาดแส้ไปบนหลังม้าให้วิ่งเต็มกำลัง รถม้าวิ่งสายไป
 มาเพราะล้อที่เบี้ยวผิดรูป ไปชนกับทหารที่ควบทานร์นาตามประกบล้ม
 ลงไปหลายคน

รถม้าทะยานพุ่งออกจากแนวป่าที่บโผล่ออกไปยังทุ่งโล่งที่เต็มไปด้วยหญ้าเหลืองเต็มท้องทุ่ง วานเดอร์ล่าค้างคาวตัวสีเขียวพยายามดิ้นหนีสูงขึ้นแต่คนที่อยู่หลังรถม้าก็พยายามดึงเขากลับลงมา

สุดท้ายวานเดอร์ล่าเป็นฝ่ายชนะเมื่อมันดิ้นหนีสลอยขึ้นไปพร้อมหอบเอาทั้งซัคและดูลิ้มที่จับเพื่อนเอาไว้แน่นไม่ยอมปล่อยลอยติดขึ้นไปด้วย

พวกทหารที่ขี่ทานรึนาตามมาตัดสินใจพุ่งหอกเข้าไปใส่วานเดอร์ล่า หอกพุ่งเข้าไปปักที่ขาของมันอย่างจิ้งจาวจับวาง มันร้องคำรามลั่นทุ่ง กางกรงเล็บออก ทำให้เด็กหนุ่มทั้งสามร่วงลงมายังทุ่งหญ้าเบื้องล่าง มันรีบบินหนีกลับเข้าป่าที่บไป

คนขับรถม้าจอดรถม้าใกล้ๆกับรถม้าคันแรกที่จอดรออยู่ คนในรถม้าต่างวิ่งลงมาดูพวกเด็กหนุ่มทั้งสาม แต่ก็โล่งใจเมื่อเห็นหัวของเด็กหนุ่มทั้งสามค่อยๆ โผล่พื้นดินขึ้นมา

“เกือบได้เป็นอาหารของวานเดอร์ล่าซะแล้ว” เนซีสพูดขึ้น

ดูลิ้มมองที่ขาของเนซีสเห็นรอยข้ำที่ถูกวานเดอร์ล่าขย้ำเป็นสีม่วง “น่ากลัวจริงๆ ไม่รู้เจ้ารอดมาได้ยังไง”

“ข้ำเป็นถึงเทพเทริส ไม่ตายง่ายๆหรอก” เนซีสพูด

“แสดงว่าเจ้าคิดแต่เรื่องไม่ดีทำให้วานเดอร์ล่าจะกินเจ้า” ดู

ลิมล้อเนซีสเล่น

“นี่เจ้าว่าซำรี” เนซีสมองดูลิมด้วยสีหน้าที่ขุ่นเคือง

ซัคกัมลงเก็บดาบไม้ของเนซีสที่ตกอยู่ข้างๆ ก่อนจะยื่นมันคืน
ให้กับเนซีสไม่พูดอะไร ในใจนั้นให้รู้สึกผิดที่ชวนเพื่อนทั้งสองมาเสี่ยง
อันตรายด้วย

“ดูเจ้าซำรีไป เจ้าเป็นอะไรไหม” เนซีสที่กำลังปิดเศษหญ้าแห้ง
ตามเสื้อผ้าของตนถามซัคอย่างสงสัย

“เอาละพวกเจ้ารีบกลับไปขึ้นรถม้าได้แล้ว” ทหารที่ถือคบเพลิง
ตะโกนเรียกพวกซัค

“กลับขึ้นรถม้ากันเถอะ” ซัคพูดขึ้นจากนั้นพวกเขาก็พากันเดินตรง
ไปที่รถม้าที่ใกล้พังเต็มที

รถม้าตรงเข้าไปยังหมู่บ้านที่มีแนวกำแพงสูงมองเห็นอยู่ไกลๆ โดยมี
มีภูเขาแหวกไปครึ่งซีกตั้งตระหง่านอยู่กลางหมู่บ้านลูกหนึ่ง

ตอนที่ 21

คริสโตนผู้บ้าคลั่ง

ซัค เนซีส และดูลิมนั่งอยู่ในรถม้าที่วิ่งสายไปมาเพราะล้อที่เบี้ยว ไม่ได้รูป เข้ามาจอดยังหน้าประตูทางเข้าหมู่บ้านซึ่งสูงใหญ่เชื่อมติดกับกำแพงสูงล้อมรอบหมู่บ้าน ไม่นานประตูบานใหญ่ก็ค่อยเปิดออก

“ทำไมมันใหญ่โตขนาดนี้ กำแพงของปราสาทแดงที่ว่าใหญ่แล้วดูเล็กไปถนัดตาเมื่อเทียบกับกำแพงหมู่บ้านนี้” ดูลิมนพุดขึ้น

“มันมีไว้ใช้ป้องกันวานเดอร์ลันนะ” ชายแก่ที่มีแผลเป็นเหวอะที่ต้นแขนเพราะถูกปลาเซฟเฟอร์กัดบอกกับดูลิมน

รถม้าสองคันและกลุ่มทหารบนหลังทานรีนาต่างทยอยเคลื่อนเข้าสู่หมู่บ้าน พวกซัคตื่นตาตื่นใจกับบ้านหลายหลังที่หรรหาลังการในหมู่บ้านแห่งนี้ บ้านส่วนใหญ่ทำด้วยสีอ่อนดูสะอาดตา หลังคามุงด้วยกระเบื้องชั้นดี แต่ที่หน้าตาต่างของบ้านทุกหลังจะมีติดลูกกรงเหล็กอย่างแน่นหนา ถนนทางเดินในหมู่บ้านปูด้วยกระเบื้องหลากสีไปตลอดทาง มีร้านค้ามากมายสองฝั่งถนน

“ที่นี่เจริญกว่าอาซาบิรานเสียอีก” เนซีสเปรย

“ไม่หรอก คนในหมู่บ้านนี้ไม่สามารถปลูกหรือผลิตสิ่งของใดๆได้
 เองเลยนอกจากทองคำ สิ่งของทุกอย่างต้องนำเข้ามาจากเมืองอาซาบิ
 รานทั้งหมด ราคาของที่นี่จึงแพงมาก แต่ถึงแม้สิ่งของที่นี่จะราคาสูง
 เพียงใด คนที่นี่ก็มีเงินจ่ายกันทุกคนเพราะทองที่มีอยู่มหาศาล”

รถม้าเคลื่อนไปจอดใกล้เขตชุมชนที่มีผู้คนเดินสัญจรไปมา คนที่นี่
 ดูสะอาดและแต่งตัวด้วยผ้าเนื้อดี พวกเขาคุกเข่าลงจากรถม้ามองไปรอบๆ
 อย่างตื่นเต้น

“เออละ ข้าจะไปส่งเจ้าที่บ้านของท่านแนลวาคลี บอกลาคนถือเรือ
 ชะชิ” ชายแก่พูดขึ้น

“ขอบคุณท่านมาก” พวกเขาหันไปขอบคุณคนถือเรือ

“ขอให้พวกเขาเจ้าโชคดี” คนถือเรือตอบ

ชายแก่เดินนำพวกเขาเดินตรงเข้าไปยังหมู่บ้าน มองเห็นภูเขาที่มี
 ร่องรอยการขุดเจาะตั้งอยู่ไม่ไกล

“คนที่พวกเขากำลังตามหา นั่นชื่อ**คริสโลน** เขาเป็นคนแปลกๆ
 พวกเขาระวังตัวด้วยล่ะ” ชายแก่เตือน

“แปลกยังไงไร” ชักถาม

“เดี๋ยวพวกเขาจะรู้เอง” ชายแก่ตอบ

“แล้วท่านแนลวาคลีละ” ดูลิมถามขึ้นโดยไม่ทันคิด

“ท่านแนลวาคลีน่าจะตายไปนานแล้ว เขาเขียนหนังสือเอลฟ์นั้นเมื่อห้าสิบปีมาแล้ว” ชัคจึงรีบบอก

“ที่นี่แหละ บ้านของท่านแนลวาคลีน่า” ชายแก่หยุดเดินพร้อมกับชี้ไปที่บ้านหลังหนึ่งซึ่งไม่มีรั้วกั้นและดูโหลกว่าบ้านหลังอื่นๆ มาก ตัวบ้านทำด้วยไม้ผุๆ มีดงหญ้าขึ้นรกอยู่เต็มลานกว้างหน้าบ้าน และมีป้ายไม้ผุห้อยต่องแตงอยู่ มันเขียนด้วยตัวหนังสือสีดำว่า ‘ขอต่อต้านการทำเหมืองทองในหมู่บ้านแห่งนี้’

พวกชัคมองอย่างแปลกใจเพราะบ้านที่อยู่โดยรอบนั้นดูหรูหราแต่พอมาถึงบ้านของท่านแนลวาคลีน่ากลับโหลจนดูไม่ได้

“เข้าต๋องไปแล้ว ขอให้พวกเจ้าโชคดี” ชายแก่บอกลา

“ขอบคุณท่านมากที่มาส่ง” พวกชัคกล่าวลา ชายแก่พยักหน้ารับแล้วเดินจากไป

พวกชัคเดินผ่านดงหญ้าที่แหวกเป็นทางเข้าไปประตูบ้าน

“มีใครอยู่ไหม” ชัคตะโกนและเคาะประตู ไม่มีเสียงใดๆตอบกลับมา ชัคจึงผลักประตูเข้าไป

“จะดีรี” เนซีสถามขึ้น ดูเขาตื่นกลัวอยู่เล็กน้อย

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่มีใครอยู่” ชัคพูดพร้อมกับสาวเท้าเข้าไป เขามองไปรอบๆ ภายในตัวบ้านที่โหลจนไม่น่าจะเรียกว่าบ้านได้อีก เก้าอี้

หนึ่งตัววางอยู่บนพื้น ตูไม้เก่าๆ เอียงกระเท่ใกล้ล้มพียงอยู่ข้างกำแพง ที่มุมห้องมีโต๊ะตัวหนึ่งตั้งอยู่และมีของบางอย่างวางอยู่บนโต๊ะ ชัคเดินเข้าไปดู โดยเนซีสและคูลิมเดินตามเข้าไป

“นี่มันอะไรนะ” ชัคหยิบมันขึ้นมาดู มันเป็นกล่องสี่เหลี่ยมดำๆ ขนาดพอดีมือราวห้าสิบอันร้อยต่อกันด้วยเชือก

“ดูคล้ายของเล่น” คูลิมพูดขึ้นพร้อมกับหยิบขึ้นมาดูเช่นกัน ชัควางมันลงจากนั้นก็เดินไปที่ตู้ใกล้กับกำแพง เขาเปิดประตูตู้ ออก แต่ข้างในนั้นล้วนมีแต่ผ้าเก่าๆ

“มันเหมือนบ้านร้างเสียมากกว่า” เนซีสพูดขึ้น ชายหนุ่มผมยาวไว้หนวดเครารกรุงรัง สวมเสื้อผ้าเก่าและมีรอยปะชุนอยู่แทบทั้งตัวเปิดประตูบ้านเดินเข้ามา พวกเขาชัคตกใจได้แต่ยืนตัวลีบอยู่ ขณะที่คูลิมปล่อยมือออกจากกล่องดำประหลาดนั้นทันที

ชายผมยาวเมื่อเห็นคนแปลกหน้าในบ้านของตนพลันดึงดาบที่อยู่ข้างลำตัวออกมา “พวกเจ้าเป็นใคร มาทำอะไรที่นี่” เขาเดินเข้าไปที่ตู้ก่อนจะดึงผ้าออกมาผืนหนึ่งคลุมกล่องดำที่วางอยู่บนโต๊ะ สายตายังจับจ้องมาที่พวกชัค

“เออ...พวกเรามาตามหาชายที่ชื่อคริสโตน” ชัคพูดขึ้น

ชายหนุ่มผมยาวมองหน้าพวกซัคอย่างสงสัยแล้วถามขึ้น“พวกเจ้า รู้จักชื่อข้าได้ยังไง”

“พวกเรามาจากเมืองอาซาบิราน มาตามหาผู้ที่เคยเป็นเจ้าของ ภาพวาดนี้” ซัคพูดพลางดึงเอาภาพวาดเอลฟ์ออกมาจากกระบอกสีดำ เปิดให้คริสโลนดู

คริสโลนมองดูภาพและพูดขึ้น“มันเคยเป็นของข้า ทำไมรี”

“จริงๆแล้วพวกเรามาตามหาแผนทีเอลฟ์นะ” ซัคตอบ

“พวกเจ้าคงไม่ใช่พวกทหารใช่ไหม?” คริสโลนมองตาขวาง

“พวกเราแค่มาตามหาแผนทีเอลฟ์เท่านั้น” ซัคย้ำ

คริสโลนลดตาบลงแล้วสอดเข้าฝัก นั่นจึงทำให้พวกซัคค่อยผ่อน คลายขึ้น

“ปีก่อนก็มีคนมาขอซื้อหนังสือเอลฟ์ที่มีอยู่ครึ่งเล่ม ตอนนั้นก็มีคน มาถามหาแผนทีเอลฟ์อีก” เขาพูดพร้อมกับเดินไปตรวจดูที่หน้าต่าง กวาดสายตาไปรอบๆว่ามีใครหลบอยู่หรือไม่ด้วยท่าที่ลับๆล่อๆ

“คนที่มาซื้อหนังสือเอลฟ์นั้นคือโหระของจักรวรรดิเซวิเนล่าใช่ หรือไม” ซัคถามต่อ

“ใช่ เจ้ารู้ได้ยังไง” คริสโลนถามอย่างสงสัย

“คนถ่อเรือบอกกับพวกเรานะ” ซัคตอบ

คริสโลนเดินออกไปแง้มประตู มองออกไปรอบๆอีกครั้งก่อนจะรีบ
ปิดประตู

“ท่านกลัวอะไร” ชัคถามขึ้น แต่คริสโลนกลับมองมาที่ชัคด้วย
สายตาที่ไม่เป็นมิตร

คูลิมและเนซีสมองดูคริสโลนที่ดูโทรมและมีกลิ่นตัวคละคลุ้ง
คริสโลนเหลือบไปเห็นสายตาของทั้งสองที่จ้องมองเขาจึงจ้องหน้าคน
ทั้งสองตาเขม็งด้วยความขุ่นเคือง

“พวกเจ้าคงสงสัยละซิว่าทำไมบ้านข้ามันโทรมเหมือนรังหนู ทั้งๆที่
บ้านอื่นกลับหรูหราอารวย” คริสโลนพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงประชดประชัน

“ป่าว” คูลิมตอบพร้อมกับหลบตา

“พวกเจ้าดูสิ่งที่พวกมันทำซิ” คริสโลนชี้ไปที่หน้าต่างเห็นภูเขาคู่
แหงไปครึ่งลูกด้วยสีหน้าไม่พอใจ “พวกมันพากันมาชุดเอาทองที่
เหมืองนั้น ความโลภของพวกมันพาพวกวานเดอร์ล่ามารวมกันอยู่ที่
หมู่บ้านนี้” เขาพูดด้วยความเคียดแค้น น้ำตาพลันเอ่อคลอเบา พวกชัค
นั่งฟังเงิบๆเสียงขบฟันของคริสโลนดังเบาๆ ก่อนที่เขาจะพูดต่อ “ปู่
ของข้ารู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของหมู่บ้านจึงออกมาคัดค้านการชุด
เหมือง แต่พวกมันกลับส่งคนมาฆ่าปู่ของข้า หลังจากนั้นไม่นานพ่อข้า
เกิดพ่อแม่ข้าที่ออกมาต่อต้านก็ถูกพวกมันฆ่าตายเช่นกัน พวกมันต้อง

ชดใช้กรรมที่พวกมันก่อเอาไว้” เขาวิ่งไปอีกครึ่งเอามือปาดน้ำตาและหันมามองหน้าซัคเอ๋อด้วยน้ำเสียงที่ค่อยผ่อนคลาขึ้น “พวกเจ้าต้องการแผนที่เอลฟ์นั้นไปทำไม”

“เออ...เรื่องมันยาว อีกอย่างถ้าข้าเล่าให้ท่านฟังแล้วข้าเกรงว่าท่านจะไม่เชื่อในสิ่งที่ข้าเล่า” ซัคตอบ

“พวกเจ้าเชื่อเรื่องเอลฟ์ไหม” ครีสโตนถามต่อ

“ข้าไม่แน่ใจ” ซัคตอบ

“ปู่ของข้านั่นทั้งของที่เกี่ยวข้องกับเอลฟ์ไว้เพียงสองชิ้นคือหนังสือเอลฟ์เก่าๆที่มีครึ่งเล่มแล้วก็ภาพวาดที่เจ้าถืออยู่ ส่วนเรื่องแผนที่เอลฟ์นั้นข้าไม่เคยเห็น”

“ท่านค้นดูดีแล้ววี” ซัคถามขึ้น

“ถ้าข้าค้นเจอข้าคงเอามันไปขายแล้ว” ครีสโตนตอบ

ซัคมองไปรอบๆบ้านอีกครั้ง ในบ้านนั้นไม่มีของใดๆเหลืออยู่เลยจริงๆ

“พวกเจ้าออกไปได้แล้ว ข้ามีงานต้องทำต่อ” ครีสโตนสั่ง

พวกซัคจึงรีบเดินไปที่ประตู แต่ก็อดชำเลื่องมองไปที่โต๊ะที่มีผ้าคลุมอยู่ไม่ได้และสงสัยว่าเขากำลังทำอะไรอยู่

เมื่อเด็กทั้งสามเดินพ้นประตูออกไปคริสโลนก็พูดตามหลังมา “ข้าขอเตือนพวกเจ้าให้ออกจากหมู่บ้านไปโดยเร็วไม่อย่างนั้นพวกเจ้าจะเสียใจ” เขาบอกเป็นนัย “ไปก่อนคืนนี้ได้ยิ่งดี ไปแล้วอย่ากลับมาอีก” จากนั้นเขาก็ปิดประตู

ซัคไม่เข้าใจในสิ่งที่คริสโลนพูด เขาทำเหมือนบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น จากนั้นพวกเขาก็พากันเดินฝ่าหุบธารหน้าบ้านคริสโลนออกไปที่ถนน

“เขาดูแปลกๆ เจ้าว่าไหม แถมยังไล่พวกเราให้ออกไปจากหมู่บ้านนี้อีก” เนซีสพูดขึ้น

“แน่ซึกก็เสียพ่อแม่ไปแบบนี้ เป็นใครก็คลังกันทั้งนั้น” ดูลิมตอบ

“ซัค แล้วเจ้าจะทำยังไง เดินทางมาตั้งไกลแต่กลับไม่ได้อะไรเลย”

เนซีสถามซัค

“ก็คงต้องกลับ แต่คืนนี้คงต้องนอนที่นี่ก่อนเพราะเรือออกเฉพาะช่วงเช้าเท่านั้น”

กลางดึกคืนนั้นขณะที่พวกของซัคหลับไหลอยู่ในห้องพักที่หอรูหาของหมู่บ้านลอคเล่ จู่ๆก็มีเสียงกรีดร้องดังระงมและมีเสียงกระแทก

โครมครามแว่วมาทางหน้าต่างติดกรงเหล็กแน่นหนานั้น มันดังมากจน
ทำให้ซัคตื่นและผุดขึ้นมา นั่งอยู่บนเตียงจ้องมองไปที่หน้าต่าง

“ซัค เจ้าได้ยินเสียงร้องประหลาดๆอย่างที่ข้าได้ยินไหม” ดุลิมที่
นอนอยู่บนเตียงข้างๆถามขึ้น

“ใช่ข้าได้ยิน” ซัคตอบพร้อมกับค่อยๆลุกจากเตียงเดินไปที่หน้าต่าง
เสียงหวีดร้องโหยหวนและเสียงกระแทกยังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง

เนซีสและดุลิมเดินตามมาดูอยู่ด้านหลังซัคอย่างหวาดระแวง “มัน
เป็นเสียงอะไรกัน”

ซัคมองออกไปนอกหน้าต่างห้องนอนบนชั้นสามมองฝ่าความมืด
ไปรอบๆ กลับไม่เห็นมีสิ่งใดผิดปกติ “น่าจะเป็นวานเดอร์ล่าที่มาออกัน
อยู่ที่กำแพงเมือง พวกมันคงพยายามทำลายกำแพงเข้ามา”

พลันนั้นวานเดอร์ลารูปร่างเหมือนตัวต่อสีเหลืองผิวมันวาวตัว
ขนาดเท่าม้าตัวหนึ่งบินอยู่นอกหน้าต่าง มันพยายามเอาเหล็กในที่กัน
ของมันกระแทกหน้าต่างเข้ามาภายใน พวกซัคถอยกรูดออกห่างจาก
หน้าต่างด้วยความตกใจ ดวงตาของมันนั้นมีสีดำกลมโต แขนขาเป็น
ก้านๆหกอัน เสียงกระพือปีกของมันดังกระหึ่ม มันพยายามอยู่หลาย
ครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จมันจึงบินหายไป

“น่ากลัวจริงๆ ถึงว่าเจ้าของห้องพักบอกว่าอย่าออกไปไหนตอน กลางคืน” ดุลิมพูดขึ้น

ซัคค่อยๆ เดินไปชะเง้อมองที่หน้าต่างอีกครั้ง บนท้องถนนเบื้อง ล่างว่างเปล่า พลันเหลือบไปเห็นชายคนหนึ่งแบกถุงผ้าพาดไหล่วิ่งอยู่ บนถนน ชายคนนั้นวิ่งและหยุดเป็นครั้งๆ มองซ้ายมองขวาอย่าง ระมัดระวัง

“นั่นมันท่านคริสโตนไม่ใช่เหรอ” ดุลิมที่ก้าวมายืนข้างหลังซัคพูด ขึ้น

“ใช่จริงๆ ด้วยเขามาทำอะไรกลางดึกแบบนี้” ซัคถามขึ้นอย่าง สงสัย

“รู้ว่าเขาจะเป็นขโมย” เนซีสถาม

คริสโตนสวมเสื้อผ้าที่มีรอยประจุนตัวเดิมวิ่งตรงไปยังกำแพง หมู่บ้านที่สูงใหญ่ พวกเขาสามารถเห็นทุกอิริยาบถของเขาได้ไกลๆ จากบน หน้าต่างห้องนอนชั้นสาม

เมื่อคริสโตนวิ่งไปถึงกำแพงเมืองเขาก็มองซ้ายมองขวา จากนั้น เขาก็ดึงเอากล่องดำขนาดเท่ากำมือที่มีเชือกร้อยติดกันอยู่ออกมาจาก ถุงผ้า ซัคจากร่องดำเหล่านี้ได้เพราะเป็นอันเดียวกับที่วางอยู่บนโต๊ะใน บ้านของคริสโตน

เสียงหวีดร้องและเสียงกระแทกกำแพงของพวกวานเดอร์ล่ายังดัง
ระงม ครีสโลนเอากล่องดำที่ร้อยติดกันนั้นไปแปะเข้ากับกำแพง
หมู่บ้านโดยติดขนานกันไปทีละอันแต่ละอันห่างกันราวห้าก้าว

“เขาทำอะไรนะ” เนซีสถามอย่างสงสัย

พักใหญ่ๆ ครีสโลนก็หยิบเอาหินก้อนหนึ่งขึ้นมาจากพื้น แล้วทุบ
มันกับกล่องดำที่อยู่ปลายสุด กล่องดำปลิ้นเรืองแสงไล่กันไปทีละอัน
แล้วครีสโลนจึงรีบวิ่งหนีออกไปจากที่นั่นทันที

“รู้ว่าเขาจะ...” ชัคพูดขึ้น

ครู่หนึ่งเมื่อกล่องดำทั้งหมดเรืองแสงจนครบ มันก็ระเบิดขึ้นพร้อม
กันดังสนั่นไปทั้งหมู่บ้าน ควันสีขาวฟุ้งกระจายไปทั่ว เมื่อควันสีขาวจาง
ลงก็เกิดโพรงขนาดไม่ใหญ่มากนักทอดเป็นแนวยาวไปตามกำแพง

ชาวบ้านต่างตกใจพากันมาชะโงกดูตรงหน้าต่างบ้านของตนมอง
ไปยังกำแพงที่มาของเสียง เห็นช่องโหว่เกือบห้าสิบช่องตลอดแนว
กำแพง พร้อมกับมีเสียงคนเริ่มโวยวายดังขึ้นมาเป็นระยะ

วานเดอร์ล่าปากแหลมลำตัวเหมือนสุนัขมีขนสีขาวเต็มตัวโผล่หัว
เข้ามาในช่องโหว่ช่องหนึ่งของกำแพงหมู่บ้าน ดวงตาของทอประกายสี
แดง มันรีบกระโจนเข้ามาในหมู่บ้าน จากนั้นวานเดอร์ล่าหน้าตา

แปลกๆอีกหลายตัวก็วิ่งลอดโพรงที่เกิดจากแรงระเบิดตามกันเข้ามาใน หมู่บ้านอย่างหิวกระหาย

“นี่เราจะทำยังไงดี” คุณลิมพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่หวาดกลัว

สักพักมีเสียงเป่าแตรดังไปทั่วทั้งหมู่บ้าน

ขณะวานเดอร์ล่าตัวหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายช้าง มีลำตัวขนาดใหญ่ ดวงตากลมดำสลับแปดดวงเหมือนแมงมุมพยายามดันตัวเองทะลุโพรง ที่เล็กกว่าตัวของมันเข้ามา กำแพงที่แตกร้าวอยู่แล้วจึงทะลายครืนลงในฉับพลัน

ที่ถนนมีทหารเกือบร้อยนายควบทานรึน่าถือคบเพลิงและอาวุธครบมือมารวมตัวกัน แต่แล้วพวกเขาก็ต้องแตกกระเจิงเมื่อถูกฝูงวานเดอร์ล่านับร้อยๆตัวโฉบเข้าใส่ บางคนถูกวานเดอร์ล่าที่บินได้จับลอยหายขึ้นไป และมีวานเดอร์ล่ากว่าร้อยตัววิ่งพล่านเต็มไปหมด

พวกซัคยังคงเฝ้ามองดูอยู่ที่หน้าต่างด้วยความหวาดกลัว พลันนั้น ด้านล่างห้องพักวานเดอร์ล่าตัวหนึ่งรูปร่างเหมือนแรดแต่มีสองหัววิ่งเข้ามาชนกำแพงจนแตกกระจาย ไม่นานวานเดอร์ล่าหลายตัวก็กรูกันเข้ามา

“มันเข้ามาแล้ว” คุณลิมพูดขึ้น

“เก็บของ” ชัคพูดขึ้นพร้อมกับวิ่งไปหยิบกระบอกลใส่ภาควาดสีดำบนโต๊ะกลางห้องสะพานไว้ที่หลัง เนซีสหยิบดาบไม้ของตนขึ้นมา

แต่แล้วจู่ๆประตูห้องนอนของพวกเขาซัคก็กระเด็นหลุดปลิวไปชนกำแพงห้องอีกฟาก วานเดอร์ล่าหน้าตาเหมือนตุ๊กแต่น้ำตาลตัวสีเขียว ยืนจังก้ำขวางประตูและมองจ้องเข้ามา ดวงตาของมันกลมใส ชูขาหน้าโค้งงอเหมือนเคียวแหลมคมของมันขึ้น

มันมองชัคเขม็งก่อนจะชูค้ำรามและพุ่งกระโจนเข้าหาชัค ชัคกระโดดหลบทันที โต๊ะกลางห้องขาดครึ่งเป็นสองท่อนเพราะขาหน้าที่มีเคียวคมกริบนั้น เนซีสและคูลิมรีบวิ่งไปที่ประตู วานเดอร์ล่าตุ๊กแต่น้ำตาลที่ชัคอีกครึ่งแต่ชัคก็ยังไวพอที่จะกระโดดหลบได้ แล้วรีบวิ่งไปที่ประตูห้องเช่นกัน วานเดอร์ล่าตุ๊กแต่น้ำตาลเห็นดังนั้นมันรีบพุ่งเข้าโจมตีชัคทันที ขาหน้าที่เหมือนเคียวคมของมัน ฉោះเข้าที่หลังของชัคอย่างจัง

“ไม่นะ” คูลิมร้องดังสุดเสียงเมื่อเห็นเพื่อนถูกวานเดอร์ล่าทำร้าย ชัคล้มลงไปนอนกองกับพื้น กระบอกลภาควาดที่ห้อยอยู่ที่หลังขาดเป็นสองท่อน

คูลิมและเนซีสรีบวิ่งเข้ามาถึงชัคถอยออกไป วานเดอร์ล่าตุ๊กแต่น้ำตาลพุ่งเข้าหาทั้งสามในทันที เกิดลำแสงวาบเป็นเส้นขึ้นที่ตัวของวาน

เดอรัลล่า มันล้มลงในเลี้ยววินาที ดูลิมและเนซีสเหลือบไปเห็นชายคนหนึ่งสวมหน้ากากสีแดงดำยื่นถือดาบคู่อยู่ทางด้านหลังของพวกเขา

ซัคค่อยๆ ยันกายลุกขึ้น ดูลิมและเนซีสหันกลับมามองซัคด้วยความประหลาดใจที่ซัคลุกขึ้นมาได้โดยไม่เป็นอะไร

“นี่เจ้าไม่เป็นอะไรเลยรี” เนซีสถาม

ซัคเอื้อมมือไปลูบค้ำที่หลังของตนพลาส่ายหน้าก่อนจะหันมองกระบอกภาพวาดสีดำขาดกลางตกอยู่ด้านหลัง เขาดึงเอาภาพวาดที่ม้วนอยู่ในกระบอกเก็บภาพสีดำนั้นมากางออกดู ภาพวาดกลับไม่เป็นอะไรมากมีแต่รอยข่วนเป็นแถบยาวอยู่บนภาพจนสีลอกหายไปทั้งแถบ

“ท่านคงเป็นท่านซัคซินะ” ชายในหน้ากากแดงดำพูดขึ้น

ซัคหันกลับไปมองชายในหน้ากากแดงดำอย่างประหลาดใจ “ท่านเป็นใคร ทำไมรู้จักชื่อข้า”

“ขอโทษ ข้าไม่สามารถบอกชื่อจริงของข้าได้ แต่คนส่วนใหญ่เรียกข้าว่านักรบแสง” ชายในหน้ากากแดงดำตอบ “เราต้องรีบไปกันแล้วตามข้ามา” เขาพูดพร้อมกับวิ่งนำออกไป ซัครีบเก็บภาพวาดใส่เข้าไปในอกเสื้อ แล้วทั้งสามก็วิ่งตามนักรบแสงไป

“แล้วท่านรู้จักข้าได้ยังไง” ซัคที่วิ่งตามมายังคงถามต่อ

“เรื่องนั้นข้าก็บอกท่านไม่ได้เช่นกัน” นักรบแสงตอบ

ขณะวิ่งลงบันไดมา เจ้าวานเดอร์ล่าเหมือนลิงตัวหนึ่งโชนเข้าไป
 นักรบแสงตัวดาบเร็วเท่าใจนี้กล้าแสงวาบผ่านที่ตัววานเดอร์ล่ามัน
 ร่วงลงไปขาดใจตายทันที

นักรบแสงวิ่งนำพวกซัคออกมายังถนนเจอเข้ากับวานเดอร์ล่าแวด
 สีเทาสองหัวอย่างกระชั้นชิด มันพุ่งเข้าชนนักรบแสงอย่างจิ้งจกร่าง
 ปลิวไปติดกำแพงแล้วร่วงลงพื้น

“หนีไปที่เหมืองทอง เดียวข้าตามไป” นักรบแสงยันกายลุกขึ้น
 ตะโกนบอกพวกซัค ซัค ดูลิมและเนซีสรีบวิ่งตรงไปที่ภูเขาทันที

พวกเขาวิ่งหลบไปมาตามถนน ขณะวานเดอร์ล่าหลายชนิดหลาย
 สิบตัววิ่งไล่ตามพวกเขาอยู่ไม่ห่าง ครั้นลำแสงวูบวาบแทรกผ่านร่าง
 พวกมัน พวกมันกลับล้มลงไปที่ละตัวสองตัว เงาร่างของนักรบแสงพุ่ง
 ผ่านซากของพวกมันตามเด็กทั้งสามไปจนทัน

“ท่านจะพาพวกเราไปที่ไหน” เนซีสถามขึ้นขณะยังคงวิ่งอยู่

“ทางนี้มีทางเดียวต้องวิ่งไปที่เหมืองทอง ที่นั่นมีอุโมงค์ทะลุไปอีก
 ฟากหนึ่งของกำแพงหมู่บ้าน แถวนั้นคงยังไม่มีวานเดอร์ล่า” นักรบแสง
 ตอบ

ซัคเหือบไปเห็นคริสโลนวิ่งโผล่มาจากทางแยกด้านหน้า คล้าย
 กำลังมุ่งหน้าไปยังเหมืองทองเช่นกัน

“พวกเจ้ายังอยู่ที่นี่อีกหรือ ข้าบอกพวกเจ้าแล้วให้รีบหนีไป” คริสโลนที่วิ่งผ่านมาเห็นพวกซัคพูดขึ้น

“ทำไมท่านต้องทำแบบนี้ด้วย” ซัคถามด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง

“พวกมันสมควรแล้วที่ได้เจอสิ่งเหล่านี้” คริสโลนตอบ

“แต่ผู้บริสุทธิ์ที่ไม่รู้เรื่องก็ต้องโดนไปด้วย” ซัคต่อว่าอย่างไม่พอใจ

พลันได้ยินเสียงเด็กร้องดังมาจากในบ้านหลังหนึ่ง “ท่านแม่ช่วยข้าด้วย” พวกเขาทั้งหมดจึงหยุดมองไปยังที่มาของเสียงเห็นวานเดอร์ล่าแมงมุมแปดขากำลังชักใยพันตัวของเด็กคนนั้นอยู่

“เด็กคนนั้นไม่มีทางรอดแล้ว เขาถูกกักที่คอ ป่านนี้พิษนั้นคงเข้าสู่หัวใจแล้ว” นักรบแสงสาธยาย “รีบไปต่อกันเถอะ”

ฝูงวานเดอร์ล่าฝูงใหญ่แห่ตามมากันเป็นโขยง “รีบไปสิ” นักรบแสงตะโกนและวิ่งกลับเข้าไปกั้นฝูงวานเดอร์ล่าเอาไว้ พวกซัคจึงตัดสินใจออกวิ่งต่อไป โดยภาวนาเวทนาของเด็กคนนั้นยังคงติดตามของพวกเขา

ซัคหันไปมองคริสโลนด้วยความโกรธแล้วพูดขึ้น “เห็นเด็กคนนั้นไหม เขาไม่รู้เรื่องอะไรเลยแต่ต้องมาตายเพราะท่าน”

คริสโลนมองซัคอย่างรำคาญ “เจ้าไม่ลองมาเป็นข้าดูละ”

สิ้นคำคริสโลนวานเดอร์ล่าค้างคาชวนสี่ขาวที่พวกซัคเจอมันตอนเดินทางมายังหมู่บ้านก็บินโฉบคว้าตัวคริสโลนบินขึ้นไป พวกซัค

พยายามโดดดิ่งขาของเขาไว้แต่ก็ไม่ทัน มันเกี่ยวร่างคริสโคนที่พยายาม
ดิ้นให้หลุดไว้แน่นก่อนบินหายไปต่อหน้าต่อตา

“วานเดอร์ล่าจ้างทำร้ายคนที่คิดชั่วก่อนเสมอ” นักรบแสงพูดขึ้น
พวกซัคมองตามคริสโคนที่ด้วยความเวทนาปนสงสาร “รีบไปกันต่อ
เถอะ”

ทั้งหมดสี่ชีวิตวิ่งผ่านอ่างเก็บน้ำที่คนในหมู่บ้านใช้ในการร่อนทอง
และตรงเข้าไปในโพรงใจกลางหุบเขา

เสียงฝีเท้าของพวกเขาดังสะท้อนไปมาในโพรงนั้น ไม่นานนักก็
ทะลุออกไปอีกฟากหนึ่งของภูเขามองเห็นกำแพงหมู่บ้านที่มีประตู
ขนาดใหญ่ตั้งอยู่

เสียงก้องคำรามของเหล่าวานเดอร์ที่วิ่งตามมามาตั้งกองอยู่ในโพรง
เบื้องหลัง

นักรบแสงจึงรีบทะยานไปที่ประตูที่มีแท่งเหล็กขนาดใหญ่วางพาด
อยู่เขาพยายามยกมันขึ้นอย่างเก้ๆกังๆ

“ข้าว่าเราปีนข้ามไปน่าจะดีกว่า พวกวานเดอร์ล่าจะได้ตามมา
ไม่ได้” ซัคเสนอ

“จริงอย่างที่ท่านพูด” นักรบแสงตอบ

“แต่เราจะปีนขึ้นไปได้อย่างไร กำแพงสูงขนาดนี้” ดูลิมถาม

ซัดหันไปมองรอบๆ “นั่นไง” เขาชี้และวิ่งไปโคนต้นไม้ต้นหนึ่งที่อยู่ไกลๆกับกำแพงหมู่บ้าน มันสูงเลยขอบกำแพงไป

วานเดอร์ล่าหลากหลายชนิดวิ่งออกมาจากโพรงของภูเขาทอง และตรงเข้ามาจวนเจียนตัวพวกเขาทุกที

“พวกท่านปีนขึ้นไปก่อนข้าจะสกัดพวกมันเอาไว้” นักรบแสงบอกและผันกายเข้าปะทะกับพวกมันอีกครั้ง ลำแสงวาบแทรกผ่านร่างของพวกมันจนล้มลงไปหลายสิบตัว

พวกซัดปีนขึ้นไปต้นไม้แล้วโยนตัวไปยังสันของกำแพง

“แล้วจะลงไปยังไงละที่นี่” ดุลิมถามขึ้น

ด้านนอกไม่มีต้นไม้ใหญ่ซัดต้น มีแต่เพียงทุ่งหญ้ากว้างๆ “ต้องกระโดด” ซัดออกความเห็น

“สูงอย่างนี้โดดลงไปมีหวังขาหัก” ดุลิมขยาดกลัว

ครั้นยินเสียงกระพือปีกดังผีบผีบมาจากทางด้านหลัง และมองเห็นได้ชัดเจนแน่ใจถึงวานเดอร์ล่าตัวต่อสี่เหลี่ยมจ้องเล่นง่ายพวกเขาอย่างนิ่งๆ

“โดด!” ทั้งสามพูดพร้อมกันก่อนจะพากันกระโดดลงไป ทั้งสามต่างร้องครวญครางด้วยความเจ็บ แล้วเดินกระเผลกมารวมกัน พลัน

เจ้าวานเดอร์ล่าตัวต่อสี่เหลี่ยมร่วงลงมาองแน่นิ่งตรงหน้าของพวกเขา ทั้งสามตกใจโดดเกาะกันเกลียว

นักรบแสงกระโดดตามลงมาแล้วพูดขึ้น “ไปกันต่อเถอะเราอาจจะต้องเดินเท้ากลับไปเมืองอาซาบิราน ข้าจะไปส่งพวกท่านที่นั่น”

“ต้องเดินไปจนถึงเมืองอาซาบิรานเลยรึ” ดุลิมถามอย่างตกใจเมื่อสิ้นคำของนักรบแสง

“เราไม่มีเรือที่จะไปต่อได้ ทางที่ดีที่สุดคือต้องเดินเท้าไป ถ้าโชคร้ายก็คงเจอวานเดอร์ล่าในป่าสองสามตัว” นักรบแสงบอก จากนั้นเดินนำไปอย่างเร่งรีบ ชัค ดุลิม และเนซีสที่ยังเจ็บขาไม่หายจำต้องรีบจ้ำอ้าวกระแผลกๆ ตามไป

ตอนที่ 22

เบื้องหลังภาพวาด

ห้องฟ้ายามสายเต็มไปด้วยเมฆสีขาว เสียงผู้คนพลุกพล่านดังระงมปลุกให้ซัคทีนอนหลับอยู่บนกองฟางหลังรถม้าตกใจตื่น ดูлим และเนซีสนอนกรนหลับเป็นตายอยู่ข้างๆ เขามองไปรอบๆ เห็นถนนและผู้คนในชุดคันทา

“ดูлим เนซีส ตื่นๆ เราถึงเมืองอาซาบิรานแล้ว” ซัคพูดพลางเขย่าตัวเพื่อนทั้งสองไปด้วย

“ถึงแล้วหรือ” ดูлимจ้วเจียตื่นขึ้น

“แล้วนักรบแสงละ” เนซีสที่ลุกขึ้นนั่งขี้ตามองไปรอบๆ

“นั่นสิ เขาหายไปไหนของเขา” ซัคพูดพร้อมกับมองหานักรบแสงรถม้าคันที่ทั้งสามโดยสารมาค่อยๆจอดตรงริมถนนที่เต็มไปด้วยฝุ่นเหลือง ทั้งสามก้าวลงจากรถม้าดึงเอาเศษฟางที่ติดตัวออกก่อนจะเดินไปด้านหน้ารถ ก็พบชายแก่นั่งขับรถม้าเพียงลำพังพร้อมแล้ในมือ

“ท่านเห็นชายที่ใส่หน้ากากไหม” ซัคเอ่ยถาม

“อ้อเขาลงรถไปชักพักแล้ว” ชายแก่ตอบ

“อย่างนั้นรี” ซัคพูดอย่างครุ่นคิด

“ชายสวมหน้ากากคนนี่ทำตัวลึกลับจริงๆ ปกปิดใบหน้า ชื่อเสียง เรียงนามก็ไม่ยอมบอก แถมจะไปที่ไหนเอาดีๆ” คุณลิมพูดขึ้น

“ขอบคุณท่านมากที่มาส่ง ไม่อย่างนั้นพวกเราคงต้องเดินรอนแรม มา” ชัคพูดขึ้น

“ไม่เป็นไรข้าตั้งใจมาที่นี่อยู่แล้ว เอาละเข้าไปก่อนนะ” คนขับรถม้า ยิ้มอย่างใจดี ก่อนจะลงแล้วบนหลังม้าบังคับรถม้าออกไป

พวกเขาพากันเดินตรงไปยังปราสาทแดงเบื้องหน้า

“นี่เจ้าหนุ่มสามคนนั่นนะ” มีเสียงชายคนหนึ่งเรียก

ชัคหันไปมองเห็นพ่อค้าต่างแดนจอมเจ้าเล่ห์ที่ชัคเคยซื้อหุ่นจาก เขาเมื่อหลายวันก่อนยื่นกวั๊กมือเรียก ทั้งสามจึงเดินเข้าไปหา

“ท่านมีเรื่องอะไรจะบอกรี” ชัคถาม

“ดูนี่” พ่อค้าจอมเจ้าเล่ห์ชี้มือไปที่โต๊ะตัวหนึ่ง

คนทั้งสามต่างเบิกตาโพล่งอย่างตกใจ บนโต๊ะมีกระดาษขอบสี ทองและมีตัวอักษรประหลาดๆ เขียนอยู่ที่มุมด้านซ้าย

“แผนที่เอลฟ์ ท่านได้มันมาแล้วรี” ชัคอุทานอย่างดีใจ พร้อมกับ เดินเข้าไปดูใกล้ๆ

พ่อค้าต่างแดนรีบใช้มือกันชัคเอาไว้ “เดี๋ยวก่อนใจเย็นๆ เงินมา ของก็ไป”

ชัคมองพ่อค้าคนนี้อย่างรำคาญ “ท่านต้องการเท่าไร”

“ห้าหมื่นโลน่า”

“อะไรนะ นี่มันไม่แพงไปหน่อยหรือ” เนซีสพูดขึ้น

“ใช่ซี ท่านจะแก้แค้นพวกเราที่วันก่อนเราซื้อหูนของเจ้าไปในราคา
 ถูกใช้ไหมล่ะ” ดูลิมเสริม

“วันก่อนเจ้าบอกข้าเองนี่นาว่าจะจ่ายให้ข้าไม่อันถ้าข้าหามันเจอ
 อีกอย่างพวกเจ้ารู้ไหมว่าแผนที่เอลฟ์นี่เป็นที่ต้องการของพ่อค้าใน
 จักรวรรดิเซวิเนล่าแค่ไหน ข้าสืบทราบมาว่าที่นั่นมีการตั้งรางวัลสำหรับ
 คนที่หามันพบถึงหนึ่งล้านโลน่าเชียวนา”

ชัคไม่ได้พูดอะไรยื่นจ้องตาพ่อค้าจอมเจ้าเล่ห์เหมือนจ้องจับผิดอยู่
 ครู่หนึ่ง ก่อนจะยิ้ม

“มองข้าทำไม” พ่อค้าถามชัคอย่างหงุดหงิดใจ

ชัคยิ้มเหมือนอ่านใจพ่อค้าจอมเจ้าเล่ห์ออก “นี่ท่านแหกตาข้ารี”

“ข้าเปล่านะ” พ่อค้าจอมเจ้าเล่ห์รีบหลบตา

“ในเมื่อพ่อค้าที่จักรวรรดิเซวิเนล่าให้ราคามันตั้งหนึ่งล้าน แล้วไหน
 ท่านถึงนำมาขายให้ข้าเพียงห้าหมื่นโลน่าเล่า”

“จริงๆด้วย” ดูลิมเสริม

พ่อค้าจอมเจ้าเล่ห์เหมือนนิกขึ้นได้รีบแก้ตัว “นี่เจ้าหาว่าข้าโกหก
อย่างนั้นรี ที่ข้าขายให้เจ้าถูกๆ ก็เพราะเห็นว่าเจ้าเป็นลูกค้าประจำ”

ซัคจึงทำที่เป็นเดินดูของรอบๆร้านพลางแสรังหันมาถามเนซีส “เน
ซีสเจ้ารู้ไหมว่าการขายของปลอมในเมืองอาซาบิรานมีโทษอะไร”

เนซีสยิ้ม “ตัดมือใช่ไหม”

พ่อค้าจอมเจ้าเล่ห์หน้าซีดเผือด

“อย่างนะ เอาแผนที่เอลฟ์นี้ไปเลยข้ายกให้ฟรีๆ” พ่อค้าจอมเจ้าเล่ห์
รีบยื่นแผนที่เอลฟ์ให้ซัค

“เดี๋ยวก่อน เดี๋ยวก่อน แค่นี้ยังไม่พอ” ซัคยิ้มอย่างผู้ชนะ “บอกมา
ว่าท่านรู้ได้อย่างไรว่าแผนที่เอลฟ์หน้าตามันเป็นแบบนี้ ท่านเคยอ่าน
หนังสือเอลฟ์นั้นใช่ไหม”

“หนังสืออะไรข้าไม่รู้เรื่อง”

“แล้วท่านรู้ได้ยังไงว่าหน้าตามันเป็นแบบนี้” ซัคพูดพร้อมกับกาง
แผนที่เอลฟ์ปลอมออกให้พ่อค้าดู

“จำได้ไหมที่ข้าเคยบอกเจ้าว่าเคยมีคนเข้ามาถามหาแผนที่เอลฟ์
ก่อนที่พวกเจ้าจะเข้ามาถามเมื่อวันก่อน ชายคนนั้นบอกลักษณะของ
แผนที่เอลฟ์ให้ข้าฟัง ข้าจึงปลอมมันขึ้นมาได้”

“ท่านคงโกงชาวบ้านแบบนี้บ่อยครั้งละซิ” ซัคพูดขึ้น

“ให้อภัยข้าเถอะนะ ขอร้องละ” ชายจอมเจ้าเล่ห์หัวงอน

“ก็ได้ แต่ถ้าชายคนนั้นกลับมาอีกให้ท่านรีบแจ้งทหารให้จับเข
 ทันทีเข้าใจไหม แล้วอย่าขายแผนที่เอลฟ์ปลอมนี้ให้ใครอีกล่ะ”

“ได้ข้าจะทำตามที่เจ้าบอก” พ่อค้าจอมเจ้าเล่ห์ตอบรับทันที ชัค
 และเพื่อนๆ จึงพากันเดินออกมาจากร้าน

ยากดึกที่ห้องของชัค ลมที่กรรโชกแรงจนทำไฟจากตะเกียง
 น้ำมันไหวไปมาจนเกือบดับ ช้างนอกเสียงฝนค่อยๆ หล่นเปาะแปะลง
 มาพร้อมกับมีแสงฟ้าแลบวูบวาบเป็นระยะ ชัคเดินไปปิดหน้าต่างก่อน
 จะเดินมานั่งมองภาพวาดเอลฟ์ของเขาที่กางอยู่บนโต๊ะอีกครั้ง
 ใคร่ครวญ โดยมีเนซีสและดูลิมนั่งอยู่ข้างๆ

“แล้วนี่เมื่อไรจะหาแผนที่เอลฟ์เจอละ ข้าว่าชาตินี้ทั้งชาติก็ไม่มี
 ทางการเจอ” เนซีสพูดขึ้น

“เอลฟ์อาจจะไม่มีอยู่จริงก็ได้ เจ้าว่าไหม” ดูลิมเสริม

“เรื่องนั้นตอนนี้ข้าก็ยังไม่แน่ใจ” ชัคตอบแต่ดวงตายังคงจับจ้องอยู่
 ที่ภาพวาดคล้ายคลางแคลงอะไรบางอย่าง เขาลองใช้หัวแม่มือลูบตรง
 รอยที่สี่ของมันหลุดลอกออกไปเป็นเส้นตรงจากการโดนวานเดอร์ล่าตัก
 กระแตนโจมตี “เจ้าภาพวาดนี้มันช่วยชีวิตข้าเอาไว้”

“มันอาจจะบังเอิญที่เจ้าล้มลงไปพอดีก็ได้ ทำให้วานเดอร์ล่าพันไม
 โดนตัวเจ้า” ดูลิมแย้ง

“ขอทดสอบมันดูหน่อยเถอะ” ชัคพูดจบจึงลุกขึ้นเดินออกจาก
 ห้องนอนไปพร้อมกับภาพวาดเอลฟ์

“นี่เจ้าจะไปไหน” เนชีสถาม

“ตามข้ามาสิ” ชัคตอบจากนั้นก็เดินออกห้องไปอย่างเร่งรีบ
 ดูลิมและเนชีสจ้องมองหน้ากันและกันอย่างงงๆก่อนจะรีบเดิน
 ตามออกไป

ตลอดทางเดินในปราสาทแดงที่มีดสลัวนั้น มีแสงฟ้าแลบลงมา
 เป็นระยะ ไฟจากคบเพลิงตรงกำแพงที่พลิวไหวไปตามแรงลมทำให้
 ดูน่ากลัวยิ่งนัก

เมื่อชัคเดินสวนกับเจอร์ริงหัวหน้าที่ทหารยามที่กำลังเดินตรวจตรา
 อยู่จึงเอ่ยทัก

“ท่านเจอร์ริง ข้าขอยืมแรงท่านหน่อยจะได้ไหม”

“มีอะไร” เจอร์ริงถามอย่างสงสัย

ชัคกางภาพวาดเอลฟ์ออกมา ซึ่งมันด้วยมือทั้งสองข้าง เจอร์ริง เน
 ชีส และดูลิมมองชัคอย่างสงสัย

“ท่านช่วยฟื้นดาบของท่านมาที่ภาพวาดนี้ที” ชัคร้องขอ

“อะไรวะ” เจอริงถามอย่างไม่เข้าใจเหตุผล

“นี่เจ้าจะบ้าไปแล้ววี” ดุลิมถามอย่างประหลาดใจ

“ขอรับรองจะช่วยทำตามที่ข้าบอก” ชัคยังคงยืนกราน

“ก็ได้” เจอริงตอบพร้อมชักดาบออกมาจากฝัก

“ฟันมันเลยไม่ต้องกลัว” ชัคย้ำ

“เอาละนะ” เจอริงยกดาบขึ้นเหนือหัวและฟันฉับลงมาที่ภาพวาด
 แรงปะทะทำให้ชัคหงายหลังล้มลง

เสียงฟ้าร้องยังคงดังอย่างต่อเนื่อง ชัคที่นั่งอยู่กับพื้นพลิกภาพวาด
 เอลฟ์ขึ้นมาดู ภาพวาดนั้นไม่มีรอยขาดเลย มีแต่รอยสีถลอกกลอก
 ออกไปเส้นใหม่ปรากฏอยู่ด้วยแรงดาบของเจอริง ชัคสังเกตเห็นอะไร
 บางอย่างที่มีมุมขวาล่างของภาพเป็นสีทองสะท้อนออกมา

“ข้าขอยืมดาบของท่านหน่อย” ชัควางภาพวาดลงกับพื้นและรับ
 ดาบมาจากเจอริง จากนั้นเขาก็ขุดสีในภาพออก

ครู่หนึ่ง ชัค เนชีส และดุลิมก็ต้องตกใจ ไม่เชื่อในสิ่งที่ตนเองเห็น
 “แผนที่เอลฟ์”

“อะไรวะ แผนที่เอลฟ์อย่างนั้นวี” เจอริงอุทานขึ้น

ดีกส่งคืนคือนั่นที่ห้องทำงานของผู้ว่าการคาริก ชัค เนชีส และคูลิ มียมยืนอยู่ด้านหน้าโต๊ะโดยมีผู้ว่าการหนุ่มนั่งดูแผนที่เอลฟ์อย่างพิถีพิถัน ด้านหลังผู้ว่าการมีอาจารย์ชินวาเย็นถือไม้เท้าหนึ่งอยู่คล้ายรอฟังการสนทนา

แสงไฟจากตะเกียงน้ำมันที่วางตรงมุมห้องและบนโต๊ะส่องสว่างเรื่อย ๆ แสงฟ้าแลบแวบผ่านเข้ามาในห้องเป็นระยะ ผนยังคงตกลงมาไม่ขาดสาย

“น้ำมันแผนที่เอลฟ์จริงๆรึ” ผู้ว่าการหนุ่มถาม

ชัคอมยิ้มและพยักหน้า “หนังสือเอลฟ์เขียนไว้ว่าแผนที่เอลฟ์นั้นไม่สามารถทำลายได้ด้วยวิธีใดๆก็ตาม”

“ดูๆไปมันก็แค่กระดาษที่ว่างเปล่า เจ้ารู้วิธีใช้มันไหม” ผู้ว่าการถามต่อ

ชัคส่ายหัว “ตอนนี้ข้ายังไม่รู้วิธีใช้มัน”

“ไม่เป็นไร เพราะข้าไม่ต้องการที่จะตามหาเอลฟ์อยู่แล้ว ข้าต้องการเพียงแค่จับตัวคนร้ายที่ฆ่าผู้ว่าการคนก่อนเท่านั้น” ผู้ว่าการตอบ “พวกเจ้ารู้ไหมเย็นนี้ทหารของเรารายงานมาว่าเมื่อคืนที่ผ่านมา หมู่บ้านลอคเล่ธุกวานเดอร์ล่าเข้าโจมตี”

“เอ่อ... เรื่องนั้นเราอยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมด” ชัคตอบ

“อย่างนั้นรี ผู้คนที่นั่นตายหมด แต่ไม่น่าเชื่อว่าพวกเจ้ากลับหนีออกมาได้” ผู้ว่าการหนุ่มพูดต่อ

“มีชายคนหนึ่งที่เรียกตัวเองว่านักรบแสงมาช่วยพวกเราไว้” ชัคตอบ

“นักรบแสงอย่างนั้นรี เข้าได้ยินชื่อเสียงของเขามาตั้งแต่เด็กแต่ก็ไม่เคยเห็น แล้วทำไมเขาต้องช่วยพวกเจ้าด้วย” ผู้ว่าการถาม

เด็กหนุ่มทั้งสามส่ายหัว “เขามาช่วยพวกเราโดยไม่ยอมบอกเหตุผล แล้วก็จากไปอย่างไร้เหตุผล” ดูลิมตอบ

ชัคนั่งครุ่นคิดอะไรบางอย่าง เขากำลังคิดว่าจะเล่าเรื่องจักรพรรดิเฮกซ่าที่ตอนนี้กลายเป็นปีศาจร้าย และต้องการแผนที่เอลฟ์เพื่อการทำสงครามโค่นจักรวรรดิให้ผู้ว่าการคาริกฟังดีไหม แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเพราะคิดว่าเรื่องนี้ผู้ว่าการคงไม่เชื่ออีกตามเคย

“แต่พวกเจ้าก็น่าชื่นชมทั้งๆที่เป็นนักเรียนอยู่แท้ๆกลับสามารถตามหาแผนที่เอลฟ์จนเจอได้ก่อนคนร้าย” ผู้ว่าการหนุ่มชม

“แล้วท่านจะทำอย่างไรกับแผนที่เอลฟ์นี้” อาจารย์ชินวาที่นั่งฟังการสนทนาอยู่เอ่ยถามขึ้น

“ข้าคงต้องเอามันไปซ่อนในที่ที่คนร้ายไม่สามารถหามันเจอเสียก่อน” ผู้ว่าการตอบพลางนั่งอยู่ครู่หนึ่ง “ผู้ว่าการคนก่อนเอาไปซ่อนในห้องสมุดซึ่งเป็นที่ที่คนร้ายคาดไม่ถึง”

“คนร้ายก็คงคาดไม่ถึงเช่นกันถ้าท่านเอามันไปซ่อนไว้ในห้องสมุดที่เดิม” ชัคพูดขึ้น

“เจ้านี่ฉลาดจริงๆ” ผู้ว่าการชมชัคอีกครั้ง “เอาละพวกเจ้าไปนอนกันได้แล้วขอบคุณพวกเจ้ามาก” ชัค ดูลิม และเนซีสพากันเดินออกจากห้องไปทึ่งผู้ว่าการหนุ่มอยู่กับอาจารย์ชินวาผู้เฒ่า

“ไม่ยักรู้มาก่อนเลยว่าแผนที่เอลฟ์มันจะอยู่กับพวกเราตลอด” เนซีสพูดเปรยขึ้น

“นั่นสิ แกรมเจ้าซื้อมันมาในราคาถูกด้วย” ดูลิมเสริม

ชัคไม่พูดอะไรในหัวของเขาตอนนี้กำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

“ชัคเจ้าเป็นอะไรไป เจ้าไม่ตีใจรีที่หาแผนที่เอลฟ์เจอ” ดูลิมถาม

“ข้ายังสงสัยอะไรบางอย่างอยู่” ชัคตอบ ใบหน้าของเขายังคงครุ่นคิด แล้วจู่ๆ ก็ยิ้มอย่างมีเลศนัยและหันไปบอกกับเนซีสและดูลิม “มีความคิดอะไรดีๆแล้ว พวกเจ้ากลับไปก่อนนะ ข้ามีอะไรต้องทำ” จากนั้นชัคก็เดินหายไปในความมืดตรงทางเดินในปราสาทแดง

“อะไรอีกละทีนี้” เนชีสพูดขึ้น “มีลับลมคมในตลอดเลย”

“เขาคงมีแผนบางอย่างอยู่ ปล่อยเขาไปเถอะ ทุกครั้งที่เขาเป็นแบบนี้ก็มักจะมีอะไรดีๆเกิดขึ้นมาเสมอ” ดุลิมแย้ง

“มันก็ใช่ นะ แต่ก็น่าจะบอกพวกเรารู้บ้าง” เนชีสค้อน

“ช่างมันเถอะไปนอนดีกว่า” ดุลิมพูด จากนั้นทั้งสองก็เดินตรงกลับไปยังห้องนอนของตน

ตอนที่ 23

บุกชิงแผนทีเอลฟ์

ในห้องสมุดที่มีมืดมิดในเวลาใกล้รุ่ง ชายลึกลับคนหนึ่งคลุ่มหน้าด้วยผ้าดำลุ่มพลที่ตักหนักป็นหน้าตาต่างเข้ามา เนื้อตัวของเขาเปียกชุ่มไปด้วยน้ำฝน เขาวิ่งตรงไปยังชั้นหนังสือที่ทำขึ้นใหม่หลังจากเกิดไฟไหม้เมื่อครั้งก่อนอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็ถือคั่นหนังสือที่อาจารย์เวนซีเพิ่งหาซื้อใหม่เอี่ยมลงมาเปลี่ยนพื้น แสงฟ้าแลบทำให้ห้องสมุดสว่างขึ้นเป็นครั้งๆ และตามมาด้วยเสียงฟ้าร้องครืนคราง

จู่ๆ ไฟที่ลานน้ำมันก็สว่างพรึบขึ้น ชายชุดดำปกปิดใบหน้าสะดุ้งโหยง และตกใจตัวสั่นงันงกเมื่อเห็นทหารหลายสิบคนยืนเรียงกันอยู่ทั้งตรงหน้าต่างและประตูทางออก

“เจ้าหลงกลข้าแล้ว” ผู้ว่าการคาริกพูดขึ้นและเดินแทรกผ่านแถวทหารที่เฝ้าอยู่ตรงประตูเข้ามาในห้องสมุด เขากางแผนที่เอลฟ์ในมือของเขาออก “ที่เจ้าต้องการนั้นอยู่นี่”

ทหารสองนายวิ่งตรงเข้าไปกุมตัวคนร้ายไว้

“เปิดหน้าของมันออก” ลี้นเสียงคำสั่ง ทหารคนหนึ่งกระซอกผ้าคลุมหน้าคนร้ายออก แต่แล้วพวกเขาก็ต้องตกใจเมื่อชายลึกลับในชุดดำคือ เจอร์ริงหัวหน้าทหารยามนั่นเอง

ที่ประตูห้องสมุดอาจารย์ชินวาตามเข้ามาอย่างรีบร้อนก่อนพูดขึ้น “จับคนร้ายได้แล้ว”

“เขาคือเจอร์ริงหัวหน้าทหารยาม” ผู้ว่าการคาริกตอบก่อนจะหันไปสั่งทหาร “เอาละเอาตัวมันไปขังคุกรอดตัดสินโทษในวันพรุ่งนี้”

แต่แล้วทุกคนก็ต้องตกตะลึงเมื่ออาจารย์ชินวาตั้งดาบที่ซ่อนปลายไว้ในไม้เท้าของเขาออกมาจี้ไปที่คอของผู้ว่าการคาริก “ส่งแผนที่เอลฟ์มาแล้วปล่อยเขาไป”

“นี่ท่าน...” ผู้ว่าการคาริกอุทานอย่างตกใจ

“ข้าและเจอร์ริงเป็นสายลับของจักรวรรดิเซวิเนล่า เรามาแฝงตัวอยู่ที่นี้นานแล้ว” ชายแก่คว้าแผนที่เอลฟ์ในมือของผู้ว่าการไป จากนั้นลากจี้ผู้ว่าการคาริกไปที่หน้าต่าง

เจอร์ริงชักดาบของตนออกมาตวัดปลายดาบชี้ไปที่คอหอยของผู้ว่าการคาริก “ท่านชินวาท่านหนีไปก่อน”

“ได้” ชายแก่ตอบก่อนโดดขึ้นหน้าต่างแล้วปีนออกไป

“อย่าตูกติกไม่อย่างนั้นคอเจ้าขาดแน่” เจอร์ริงขู่

เมื่อชายแก่ชินวาจอมปลอมลงไปถึงด้านล่าง เจอริงก็ผลักผู้ว่าการคาริกล้มลงและกระโดดขึ้นขอบหน้าต่างก่อนกระโจนตามลงไป

“ตามมันไป” ผู้ว่าการคาริกสั่งพวกทหารและเดินมาชะงักดูที่ขอบหน้าต่าง เห็นเงาของชายสองคนวิ่งหายไปตรงกำแพงเมือง โดยมีทหารกลุ่มหนึ่งพร้อมคบเพลิงไฟสีเขียวกันน้ำวิ่งตามไปเป็นกระบวน

“จับตัวพวกเขาได้ไหม” ชัคที่เพิ่งเดินเข้าประตูมาถามขึ้น

ผู้ว่าการคาริกหันมามองก่อนจะสายหัวปฏิเสธ “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าอาจารย์ชินวาเป็นคนร้าย”

“เขามีพิรุณอยู่หลายข้อ” ชัคตอบ

“จริงรึข้าไม่ยกู้ ตอนแรกที่เจ้าบอกข้าข้าไม่เชื่อเจ้าเลย เพราะในวันที่เกิดเหตุเผาห้องสมุด อาจารย์ชินวาอยู่กับข้าตลอด” ผู้ว่าการถามอย่างใคร่รู้

“จริงๆตอนแรกข้าก็ไม่คิดว่าคนร้ายจะเป็นอาจารย์ชินวา แต่เขาเป็นคนเดียวที่รู้เรื่องหนังสือเอลฟ์ และเป็นคนสนิทของผู้ว่าการคนก่อน อีกอย่างท่าทางของเขาเหมือนไม่ใช่คนตาบอดและหูตึง” ชัคตอบ

“อย่างนั้นรึ” ผู้ว่าการยิ้ม “เจ้านี้ดูคนเก่งจริงๆ แต่เสียดายที่ไม่สามารถจับตัวเขาได้”

“แล้วคนร้ายอีกคนเป็นใครรึ” ชัคถามอย่างสงสัย

“เจอร์ริงหัวหน้าทหารยาม” ผู้ว่าการหนุ่มตอบ

“เจอร์ริงเป็นคนร้ายอีกคนอย่างนั้นรี” ชัคถามย้าอย่างคาดไม่ถึง
ผู้ว่าการคาริกพยักหน้าตอบ

“ข้าคิดว่าท่านอย่านำแผนที่เอลฟ์ไว้กับตัวท่านเลย ไม่อย่างนั้น
ท่านอาจจะลงเอยเหมือนผู้ว่าการคนก่อน” ชัคเสนอ

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าเห็นว่าข้าควรจะทำยังไง” ผู้ว่าการคาริกหัน
กลับมาถาม

ชัคทำท่าขบคิดก่อนจะพูดขึ้น “ข้าว่าท่านน่าจะส่งมันกลับไป
ปราสาททาสีเพราะที่นั่นมีการรักษาความปลอดภัยเป็นอย่างดี”

“ให้เอามันไปเก็บไว้ที่เมืองหลวงอย่างนั้นรี ก็ดี ที่นั่นน่าจะ
ปลอดภัยที่สุด” ผู้ว่าการคาริกตอบ “เอาละเจ้าไปนอนก่อนเถอะใกล้เช้า
แล้ว วันนี้ขอบใจเจ้ามาก”

“ไม่เป็นไรท่านสามารถเรียกใช้ข้าได้เสมอ” ชัคตอบจากนั้นเขาก็
น้อมค่านับแล้วเดินออกจากห้องสมุดไป

ในป่าลึกไม่ไกลจากปราสาทแดงมากนักชินวาและเจอร์ริงหลบพัก
เหนื่อยอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เนื้อตัวของพวกเขาเปียกชุ่มไปด้วย
น้ำฝนที่ยังคงตกลงมาอย่างหนัก

“อะไรกันนี่” ซินวาผู้เฒ่าพูดขึ้นขณะชูแผนที่เอลฟ์ที่เปียกน้ำจน เปื้อนยู่ยขึ้นมาดู พอใช้มืออีกข้างกางออกมันก็ขาดออกจากกันทันที

“นี่มัน...” เจอริงพูดขึ้นอย่างผิดหวัง

“โอ้เว้ย” ชายแก่ตะโกนพร้อมกับขว้างแผนที่เอลฟ์ปลอมชุ่มน้ำลง
พื้น

“เข้าได้ยินเสียงพวกมันทางนี้” ทหารคนหนึ่งตะโกนเรียกเพื่อนดัง
ขึ้นมาไกลๆ ซินวาผู้เฒ่าและเจอริงเงยหน้าขึ้นมองเห็นแสงไฟสีเขียว
หลายดวงกำลังตรงมาทางพวกตน ทั้งสองจึงรีบเคลื่อนกายวิ่งหนีไป
ด้วยความแค้นสุดอกที่ถูกหลอก

ตอนที่ 24

สารจากจักรวรรดิเซวิเนล่า

วาเรวิส ผู้ว่าการแก่สวมผ้าคลุมสีดำมืด ในมือถือคทาโลหะหัว
เสื่อแยกเขี้ยวยื่นลู่บเคราอย่างไต่ระตรองอยู่ตรงระเบียบงปราสาทเล็กๆ
ที่ตั้งอยู่ในหุบเขาแห่ง**เมืองซาบี**ชายแดนทางเหนือของอาซาบิราน
ด้านหลังของเขา ซินวาและเจอร์ริงที่ยังคงมีเนื้อตัวชุ่มโชกจากการลุย
ฝ่าสายฝนหนึ่มานั่งคุกเข่าอยู่ มีทหารยืนคุมอยู่ด้านหลังสี่คน

“พวกเจ้ามันช่างไร้ปัญญาจริงๆ ถูกจับได้แถมยัง
ไม่ได้แผนทีเอลพีมาอีก” ผู้ว่าการวาเรวิสพูดด้วยน้ำเสียง
แปลกๆ เช่นเคย

“ข้าขออภัย พวกมันฉลาดเกินกว่าที่ข้าคิดไว้เสียอีก” ซินวาก้มหัว
ลง

แต่แล้วก็มีเสียงฝีเท้าโลหะกระทบกับพื้นหินในปราสาทดังก้อง
สะท้อนไปมาอยู่ไกลๆ ในห้องโถงที่ค่อนข้างมืด

ผู้ว่าการวาเรวิสหันกลับมาองตามเสียงก้าวเดินที่ใกล้เข้ามา
ปรากฏเด็กหนุ่มคนหนึ่ง สวมชุดเกาะโลหะมันเงาขนาดใหญ่มี
ดาบเขวนอนอยู่ข้างลำตัว เดินเข้ามาโค้งคำนับ

“ท่านให้คนไปตามข้า มีเรืออันใดรึ” เด็กหนุ่มถามขึ้น

ซินวาและเจอร์ริงหันกลับไปมองเด็กหนุ่มที่เพิ่งเดินเข้ามา ทั้งสองก็ต้องตกตะลึงเมื่อเห็นใบหน้าของเด็กหนุ่มคนดังกล่าวพลางโพล่งออกมาแทบจะพร้อมกัน “ซัค! ทำไมเจ้ามาอยู่ที่นี่”

เด็กหนุ่มหันกลับมามองคนทั้งสองอย่างรำคาญ “เจ้าทั้งสองคนเรียกข้าว่าอะไรนะ”

ซินวารีบหันกลับไปหาผู้ว่าการวาเว็สแล้วรีบถามขึ้น “อย่าบอกนะว่าท่านส่งซัคเด็กหนุ่มคนนี้ไปเป็นสายลับที่เมืองอาซาบิรานด้วย”

“เจ้าสองคนพูดเรื่องอะไรข้าไม่เข้าใจ เด็กหนุ่มคนนี้เป็นมือขวาของข้า เขาชื่อว่า**คลาสซา** เป็นบุตรของท่าน**กอดอน**” ผู้ว่าการตอบ

“ก็เขาเป็นนักเรียนของข้า และเขาก็เป็นคนที่ค้นหาแผนที่เอลฟ์จนเจอ” ซินวารีบอธิบาย

“ใช่” เจอร์ริงเสริม

“เจ้าสองคนทำอะไรจะเพี้ยนไปแล้ว ทหารเอาตัวพวกมันไป” ผู้ว่าการออกคำสั่ง ทหารสี่คนรีบมาลากคนทั้งสองคนออกไป

“เดี๋ยวก่อนฟังข้าก่อน” ทั้งสองพยายามยื้อเอาไว้แต่ก็ไม่สามารถต้านแรงฉุดรั้งของทหารทั้งสี่คนได้

ครั้นอยู่ลำพังสองคนผู้ว่าการจึงเอ่ยกับเด็กหนุ่มในชุดเกราะเหล็ก “จักรวรรดิมาเทลารุสและจักรวรรดิเซวิเนล่าของเรานั้นมีสัมพันธที่ดีต่อกันมายาวนาน เป็นเหตุให้เมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอสิ่งใดก็ตาม อีกฝ่ายหนึ่งก็จะร่วมมือช่วยเหลือกันอย่างไม่มีข้อแม้ ดังนั้น ในเมื่อล้มเหลวกับการขโมยแผ่นที่เอลฟ์ ข้าก็จะเอามันมาซึ่งๆหน้าเลย”

คลาสซาเด็กหนุ่มในชุดเกราะเหล็กผู้มีใบหน้าเหมือนซัคและไรล์ฮานมองผู้ว่าการแกล้งอย่างไม่เข้าใจ “ท่านหมายถึง...”

“ข้าจะให้จักรวรรดิมาเทลารุสส่งแผ่นที่เอลฟ์ให้เรา โดยข้าจะให้เจ้าเดินทางไปรับแผ่นที่เอลฟ์ที่เมืองอาซาบิรานพร้อมกับข้า”

“ได้ขอรับ” คลาสซาโค้งคำนับตอบ

“ดี เจ้าไปเตรียมตัวให้พร้อม เราจะออกเดินทางเร็วๆ นี้” ผู้ว่าการวาเรวิสพูดก่อนจะหันกลับไปขึ้นกระบะเบียงอีกครั้งมองออกไปรอบๆเอามือลูบเคราของตนอย่างครุ่นคิด จากนั้นคลาสซาก็โค้งคำนับและเดินจากไป

หลายวันต่อมาที่ห้องพระโรงเมืองอาซาบิรานทหารคนหนึ่งวิ่งเข้ามาอย่างเร่งรีบและรายงานบางอย่างให้ผู้ว่าการคาริกฟัง

“อะไรวะ!” ผู้ว่าการหนุ่มมุกทานขึ้นด้วยความตกใจ “จักรพรรดิเฮก
ซ่าส่งสารไปยังจักรพรรดิฟานซีสให้เราส่งแผนที่เอลฟ์ให้กับทางการ
จักรวรรดิเซวิเนล่าอย่างนั้นรี”

“ใช่ขอรับ แล้วจักรพรรดิฟานซีสก็ทรงตอบตกลงไปด้วยขอรับ”
ทหารคนนั้นตอบ

“นี่มันชักไปกันใหญ่แล้ว” ผู้ว่าการหนุ่มพูดขึ้นก่อนจะนั่งขบคิด “นี่
ย่อมหมายความว่าที่ผ่านมามีตัวการใหญ่ที่จ้องขโมยแผนที่เอลฟ์ก็คือ
ทางการของจักรวรรดิเซวิเนล่าอย่างนั้นรี แล้วพวกเขาจะต้องการแผนที่
เอลฟ์ไปทำไมกันนะ” ผู้ว่าการหนุ่มพูดเปรยขึ้นด้วยท่าทีที่ไม่เข้าใจ

“อีกสามวันทางจักรวรรดิเซวิเนล่าจะส่งคนมารับแผนที่เอลฟ์จาก
เราขอรับ” ทหารรายงานต่อ

ไม่มีเสียงตอบใดๆจากผู้ว่าการ ทหารคนนั้นจึงโค้งคำนับแล้วเดิน
จากไป

ช่วงเวลาใกล้เที่ยงในห้องโถงขนาดใหญ่ที่ค่อนข้างมืดบนชั้นสอง
ของปราสาทแดง อาจารย์เวนซีนั่งอ่านหนังสือเรื่องระบบการคลังของ
จักรวรรดิมาเทลารุสให้กับนักเรียนฟัง นางได้รับมอบหมายจากผู้ว่าการ
คาริกให้สอนทั้งสองวิชาแทนอาจารย์เฒ่าชินวาจอมเจ้าเล่ห์ พวก

นักเรียนรวมทั้งซัคและเพื่อนๆ นั่งสงบนิ่งฟังอยู่บนพื้นที่เย็นยะเยือก
ขณะดูลิมนั้นนั่งดินยุกยิกไปมา

อาจารย์เวนชีเงยหน้าจ้องมาที่ดูลิมนเหม็ง “เจ้าเป็นอะไร”

ดูลิมนรีบนั่งตัวตรงทันที “เออ... ข้าไม่เป็นอะไร”

อาจารย์เวนชีใช้มือทั้งสองข้างปิดหนังสือก่อนจะลุกขึ้นยืน “เอาละ
วันนี้สำหรับวิชาการเมืองพอแค่นี้ แต่ตอนเย็นในวิชาห้องสมุดอย่า
ได้มาสายเด็ดขาด เข้าใจไหม” นางสั่งก่อนจะเดินออกห้องโถงไป

พวกนักเรียนลุกขึ้นยืนและพากันเดินตามออกไป ดูลิมนที่พยายาม
ลุกขึ้นกลับมีท่าที่แปลกๆ คล้ายไม่สามารถยืนได้ แต่ยังคงพยายามกระเผล
ลตามซัคและเนชีสที่เดินนำไปก่อน

“ดูลิมนเจ้าเป็นอะไรรี ทำไม่ถึงเดินแปลกๆ อย่างนั้น” ซัคหันไปถาม

ดูลิมน

“เหน็บกินขานะชีทั้งสองข้างเลย” ดูลิมนตอบ

ซัคหัวเราะจากนั้นเขาก็หันไปมองตาเนชีสเหมือนรู้กัน จากนั้นก็
ช่วยกันวิ่งเข้าไปจับเท้าของดูลิมนและกดบิด ดูลิมนร้องลั่น ทั้งซัคและเน
ชีสจึงพากันวิ่งหนี ดูลิมนพยายามวิ่งตามแต่ก็วิ่งไม่ถนัด

แต่ในขณะที่ทเนสส์กำลังวิ่งหนีคูหลิมอยู่นั้น เขาก็พูดขึ้น“นี่ซัก เมื่อ
เข้าข้าได้ยินพวกขุนนางพูดกันเรื่องผู้ว่าการคาริกจะส่งมอบแผนที่เอลฟ์
ให้จักรวรรดิเซวิเนล่า เจ้ารัฐยัง”

“อะไรวะ” ซักหยุดวิ่งและอุทาน

“ก็อยู่ดีๆทางจักรพรรดิเฮกซาก็สารขอแผนที่เอลฟ์มา จักรพรรดิ
พานซิสของเราก็ตอบตกลงมอบให้โดยไม่มีข้อแม้”

“แล้วท่านผู้ว่าการคาริกว่าอย่างไร” ซักถามต่อ

“ไม่รู้สิ เจ้าไม่ลองไปถามเขาดูละ” เนซิสตอบ

ซักรีบเดินออกห้องโถงชั้นสองและตรงไปที่ห้องพระโรงทันที โดย
มีเนซิสและคูหลิมเดินตามอยู่ไม่ห่าง

“เข้ามาขอพบท่านผู้ว่าการคาริก” ซักรีบบอกกับทหารสองหน้าห้อง
พระโรง

“ไม่ได้ ตอนนี้ท่านผู้ว่าการกำลังคุมสอบอยู่ และสั่งห้ามใครเข้าไป”

ทหารตอบ

ผู้ว่าการคาริกซึ่งกำลังยื่นคุมทหารราวสี่สิบคนสอบข้อเขียนกันอยู่
เหลือบไปเห็นซักเข้าจึงพูดขึ้น

“ปล่อยให้พวกเขาเข้ามา”

ทหารเฝ้าประตูจึงค่อยยอมให้ทั้งสามคนเข้าไป

“ทหารพวกนี้มานั่งสอบกันทำไมรี” ชัคถามขึ้น

“ข้ากำลังคัดเลือกหัวหน้าทหารยามคนใหม่ล่ะ” ผู้ว่าการตอบ

“ข้าได้ยินข่าวว่าท่านกำลังจะส่งแผนที่เอลฟ์ให้กลับจักรวรรดิเซ

วินেলাใช่ไหม” ชัคถาม

“ถูกแล้ว” ผู้ว่าการหนุ่มตอบ

“ไม่ได้ล่ะ ท่านเอาแผนที่เอลฟ์ให้กับพวกเขาไม่ได้ล่ะ” ชัคแย้งทันที

“ทำไมละ”

“จริงๆแล้วข้ามีเรื่องบางเรื่องที่ยังไม่ได้เล่าให้ท่านฟัง ตอนแรกข้า

ไม่ต้องการจะปกปิดท่านหรอก แต่ข้าเกรงว่าท่านจะไม่เชื่อในสิ่งที่ข้าพูด” ชัคตอบ

“เรื่องอะไรรี” ผู้ว่าการคาริกถามชัคอย่างสงสัย

ชัคจึงเริ่มเล่าเรื่องที่จักรพรรดิเฮกซ่าซึ่งกลายเป็นปีศาจชั่วร้าย

พยายามจะรวมจักรวรรดิทั้งสองจักรวรรดิเข้าด้วยกัน

“จริงรี ข้าจะเชื่อเจ้าได้อย่างไร มันเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งเพ ถึงแม้ข้าจะสงสัยอยู่ว่าจักรวรรดิเซวินেলাจะเอาแผนที่เอลฟ์ไปทำไม แต่เรื่องจักรพรรดิเฮกซ่ากลายเป็นปีศาจนั้นข้าไม่อาจเชื่อได้ แถมเรื่องการรวมจักรวรรดิก็ยิ่งเป็นไปได้ เพราะความสัมพันธ์ของทั้งสองจักรวรรดิตอนนี้อยู่ในขั้นที่เรียกว่าดีมาก”

“ท่านผู้ว่าการ ข้าขอให้เชื้อข้าชักรั้งอย่าส่งแผนที่เอลฟ์ให้
จักรวรรดิเซวินেলাเลย” ชักรั้งขอ

ผู้ว่าการสายหัว “ข้าไม่สามารถขัดราชโองการได้ เพราะนี่เป็น
รับสั่งของจักรพรรดิฟานซีส ถ้าไม่ส่งให้มีหวังความสัมพันธ์ของทั้งสอง
จักรวรรดิพังแน่”

“ทำไมไม่ส่งแผนที่เอลฟ์ปลอมให้พวกเขาไปละ มันเคยได้ผลไม่ใช่
หรือ” เนซีสเสนอขึ้น

“พวกเจ้ารู้ไหมถ้าถูกจับได้ว่าส่งของปลอมให้กับจักรพรรดิเฮกซ่า
ข้าจะเป็นยังไง” ผู้ว่าการแย้ง

ชักรั้งถอนหายใจ สีหน้าของเขาดูตึงเครียดพยายามขบคิดหาวิธีที่จะ
ไม่ให้แผนที่เอลฟ์ตกไปอยู่ในกำมือของจักรวรรดิเซวินেলা แต่ก็จน
ปัญญา

“เอาละพวกเจ้าออกไปได้แล้ว ข้าต้องคุมสอบต่อ ยังไงก็ต้องขอ
ขอบใจพวกเจ้าที่เป็นห่วง แต่ข้าไม่สามารถทำตามที่เจ้าขอได้จริงๆ”
ผู้ว่าการหน่อมบอ

พวกชัคที่มีสีหน้าผิดหวังโค้งคำนับและพากันเดินออกไป

ทั้งสามเดินตรงไปยังห้องอาหารที่อยู่ด้านข้างของปราสาทแดง
ทหารและเหล่าขุนนางเกือบร้อยคนนั่งกินข้าวอยู่ที่โต๊ะอาหาร ชัคและ
พวกจึงเดินไปต่อแถวรับอาหาร

“นี่ไม่มีทางอื่นเลยรี” เนซีสถามชัค

“ยังไงท่านผู้ว่าการคาริกก็คงต้องส่งแผนที่เอลฟ์ให้กับพวกนั้น” ชัค
ตอบด้วยน้ำเสียงที่อ่อนใจ

“รีว่าเราแอบเข้าไปเปลี่ยนแผนที่เอลฟ์ เอาของปลอมใส่เข้าไป
แทน” ดูลิมเสนอ

“ไม่ได้หรอก นั้นจะทำให้ท่านผู้ว่าการโดนไปด้วย” ชัคแย้ง “ตอนนี้
ข้าหวังอย่างเดียวว่าขอให้เรื่องเอลฟ์นั้นเป็นเรื่องเล่าที่ไม่มีอยู่จริง และนี่
ก็เป็นทางเดียวที่จะแก้ปัญหาทุกอย่างในตอนนี่”

“เจ้าเคยบอกว่าจักรพรรดิเฮกซ่านั้นต้องการยืมแรงของเอลฟ์มา
ช่วยในการทำสงคราม แล้วเอลฟ์นั้นมันน่ากลัวขนาดไหนกันแน่” เนซีส
ถาม

“ในหนังสือเอลฟ์ครึ่งเล่มที่ข้าอ่านไม่ได้บอกเอาไว้ แต่มันคงบอกไว้
ในครึ่งเล่มหลังกระมัง” ชัคตอบ

ช่วงหัวค่ำในค่ายโจรป่าเฮคูลิในหุบเขาลึกใกล้เมืองนาเรียล่า ลมพัดแรงขึ้นยอดไฟฟาดปิดกันไปมาดังกรียวกราว ใบไม้แห้งลอยล่องลงมาตามกระแสลมเป็นสายดูสวยงาม ไรล์ฮานเดินออกมาจากกระท่อมหลังเพลอหลับไปหลายชั่วโมง ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว บนท้องฟ้าประดับประดาไปด้วยดวงดาว นับล้านดวง นกประหลาดบินมาเกาะตรงหลังคาห้องพักด้านหลังของไรล์ฮาน

“พ่อข้าให้มาตามเจ้า” เสียงแอนดร้าเรียกมาจากทางด้านหลัง จากนั้นนางก็เดินนำไรล์ฮานไป

แอนดร้าพาไรล์ฮานเดินลัดเลาะเข้าไปในป่าไม้ใกล้หุบเขา นกประหลาดยังคงบินตามมาอยู่ไม่ห่าง

“เจ้าได้แลมเบอร์มาเป็นสัตว์เลี้ยงได้ยังไง” นางถามขึ้น ตาของนางชำเลืองมองไปที่นกประหลาดสังเกตท่าทางของมันอย่างสงสัยว่ามันมาเป็นมิตรกับมนุษย์ได้ยังไง

แต่ไรล์ฮานนั้นนิ่งไป เขาไม่อยากจะนึกถึงวันที่นกประหลาดตัวนี้บินตามเขามาเพราะมันเป็นวันเดียวกับวันที่เขาทำให้อารามุสตาย

แอนดร้าหันมามองไรล์ฮาน เห็นสายตาของเขาดูเศร้าลงจึงถามขึ้น “ก่อนนี้เจ้าไปเจอเรื่องราวอะไรมารึ ถึงได้เป็นแบบนี้ทุกครั้งที่มาถามถึงอดีตของเจ้า”

ไม่มีเสียงตอบใดๆจากไรล์ฮาน

“ไม่บอกก็ไม่ใช่ไรล์ฮาน”

ไม่นานนักทั้งสองก็เดินมาถึงปากถ้ำแห่งหนึ่ง มีแสงสว่างแวบแวมส่องออกจากในถ้ำ มีชายสองคนในชุดดำยืนเฝ้าอยู่หน้าประตู แอนดร้าเดินนำไรล์ฮานเข้าไปข้างใน ไม่กี่ก้าวภายในถ้ำพลันทางเดินก็แคบลงจนทั้งสองต้องเบี่ยงกายตะแคงค่อยๆ เดินเข้าไปก่อนจะเจอกับห้องโถงขนาดใหญ่อยู่ภายใน

คบเพลิงหลายอันติดอยู่ที่กำแพงโดยรอบห้องโถงภายในถ้ำจึงทำให้ห้องนั้นสว่างไสว มันเป็นถ้ำที่ใช้เก็บอาวุธ มีทั้งหอก ดาบ กระบอง ไซ้ลูกตุ้ม ธนู และอาวุธแปลกๆอีกหลายชิ้น แต่ละชนิดถูกเก็บอยู่ในชั้นวางอย่างดี ไรล์ฮานลอบมองอย่างประหลาดใจ เพราะอาวุธมีมากพอสำหรับทหารราวหนึ่งพันคนเลยทีเดียว

แอนดร้าเดินนำไรล์ฮานผ่านสรรพอาวุธเหล่านั้นเข้าไปยังช่องทางเดินอีกฟากหนึ่ง ครั้นทะลุผ่านช่องทางนั้นเข้าไปไม่กี่ก้าวกลับพบโถงอีกห้องหนึ่ง ซาปัสชายร่างใหญ่ที่ยังคงมีผ้าพันแผลพันกายรออยู่นิ่งอยู่ตรงหัวโต๊ะ มีชายหญิงชุดดำอีกสิบกว่าคนนั่งเป็นแถวยาวไปตามโต๊ะทั้งสองฟาก หนึ่งในชายหญิงเหล่านั้นมีเลวานี่ชายผิวคล้ำนั่งอยู่ด้วย

“มาแล้ววี เข้ามานั่งซิ” ซาบีสเรียก แอนดร้าจึงนั่งลงข้างๆบิดาของนาง ส่วนไรล์ฮานเดินเข้าไปนั่งข้างนางอีกที “เจ้าอยู่กับพวกเรามาหลายวัน เป็นอย่างไรบ้าง เจ้าชอบที่นี่หรือไม่” ไรล์ฮานพยักหน้าตอบ แต่ไม่ได้สบตา “ข้าให้แอนดร้าเป็นคนดูแลเจ้า แต่นางออกจะเป็นคนเจ้ากี้เจ้าการไปหน่อย เจ้าคงไม่ถือสา”

“พ่อก็...” นางหน้าแดงมองค้อนบิดาของตน

ซาบีสหัวเราะลั่น ก่อนจะหันไปที่ชายหญิงที่นั่งอยู่และพูดขึ้น “วันนี้สายของเราที่อยู่ที่นี่เมืองอาซาบิรานรายงานมาว่า จะมีการส่งมอบของมีค่าชิ้นหนึ่งให้แก่จักรวรรดิเซวิเนล่า ของชิ้นนั้นก็คือแผนที่เอลฟ์ ในตลาดมืดตอนนี้ราคาของมันสูงถึงสามล้านโลน่า ถ้าได้ของชิ้นนี้มาคงทำให้พวกเราอยู่สบายๆไปได้อีกหลายเดือน”

ไรล์ฮานนึกขึ้นมาได้ว่าเขาเคยได้ยินเรื่องเอลฟ์มาสองสามครั้งซึ่งคนส่วนใหญ่บอกว่ามันเป็นเรื่องราวระ

“ดังนั้นข้าจะให้พวกเจ้าออกเดินทางไปที่เมืองอาซาบิรานเพื่อแย่งชิงแผนที่เอลฟ์ โดยเลวานี่จะเป็นคนนำทีมพวกเจ้าไปในพรุ่งนี้ตอนเช้ามืด เมื่อไปถึงค่อยวางแผนกันอีกที” จากนั้นซาบีสหันมองมาที่ไรล์ฮาน “ที่ข้าเรียกเจ้ามาเพราะข้าอยากให้เจ้าไปกับพวกเราด้วย เลวานี่เคยเห็นฝีมือของเจ้า เขาแนะนำว่าหากมีเจ้าไปด้วยคงช่วยเราได้ไม่น้อย”

“ข้ายินดีทำงานนี้ให้ท่าน แต่เสร็จงานนี้แล้วข้าคงต้องขออำลา”

ไรล์ฮานพูดขึ้น

สีหน้าของซาบีสจากยิ้มแย้มกลับกลายเป็นสีหน้าที่ไม่ค่อยพอใจ
 “เจ้าว่าอะไรนะ”

ทุกคนในห้องต่างตกใจในสิ่งที่ไรล์ฮานพูด แอนดร้าเองก็ตกใจไม่น้อย ถึงแม้ไรล์ฮานจะเคยบอกนางว่าคงมีสักวันที่ต้องจากไป แต่ไม่คิดว่าไรล์ฮานจะพูดต่อหน้าทุกคนแบบนี้

“หลังเสร็จงานนี้แล้วข้าจะไปจากที่นี่” ไรล์ฮานย้ำชัดอีกครั้ง

ซาบีสตบโต๊ะปังใหญ่ผุดลุกขึ้นยืนชี้หน้าไรล์ฮานทันที “เจ้าคิดว่าพวกเราเป็นอะไร คิดว่ามาอยู่กับพวกเราแล้วจะไปง่ายๆอย่างนั้นหรือ เจ้ารู้ที่ตั้งของพวกเรา หากเจ้านำเรื่องของเราไปบอกกับทางการเพื่อเงินรางวัลละ คิดว่าข้าจะยอมให้เจ้าไปง่ายๆอย่างนั้นหรือ ทางเดียวที่จะนำเจ้าไปจากที่นี่ได้ก็คือ ความตายเท่านั้น”

ทุกคนในห้องต่างแสดงสีหน้าหวาดกลัวเมื่อเห็นซาบีสโมโห แต่ไรล์ฮานกลับนิ่งไม่ตอบสิ่งใด

แอนดร้ารีบยื่นขึ้นและกล่าวว่า “พ่อคะ ใจเย็นๆก่อน ที่ไรล์ฮานพูดแบบนี้เป็นเพราะข้าเอง ข้าทำให้เขาโกรธ แต่เดี๋ยวเมื่อเขาหายโกรธแล้วเขาก็คงเปลี่ยนใจ”

“ไม่นะ ข้า...” ไรล์ฮานพยายามจะพูดซ้ำ แต่แอนดร้าก็รีบขัดขึ้น

“เจ้าเจียบก่อน อย่าเพิ่งพูดอะไรทั้งนั้นตอนนี้” แอนดร้ารีบหันมา

บอกกับไรล์ฮาน

“เจ้ารีบพามันออกไปเดี๋ยวนี้ ก่อนที่ข้าจะฆ่ามัน” ซาบีลสั่ง แอนดร้าดึงแขนไรล์ฮานพาออกจากห้องไป กระทั่งมาอยู่ที่ห้องเก็บสรรพาวุธ

“ถ้าเจ้าจะไปก็รีบไป ไม่ต้องบอกอะไรทั้งนั้น ไม่อย่างนั้นเจ้าตายแน่” นางบอกกับไรล์ฮานด้วยความฉุนเฉียว

“ข้าขอโทษที่ทำให้เจ้าต้องมาแก้ตัวแทนข้า” ไรล์ฮานเอ่ยกับนาง

“หากเจ้าคิดจะไปจริงๆแล้วใครจะห้ามเจ้าได้ละจริงไหม” นางพูดทั้งสองเดินออกจากถ้ำผ่านทางสองคนที่ยืนเฝ้าอยู่และตรง

ออกมายังดงไม้ที่เป็นช่องทางเดินเล็ก ๆ

“ถ้าเจ้าจะไปก็หนีไปตอนนี้แหละ” แอนดร้าพูดต่อ

ไรล์ฮานนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้น “ข้าจะทำงานนี้ให้สำเร็จก่อน เพื่อเป็นการตอบแทนที่พวกเจ้าช่วยเหลือข้า แล้วข้าจะไป”

“ไม่ต้องตอบแทนอะไรทั้งนั้น พวกเราทำกันเองได้ เจ้าคิดว่าเจ้าเก่งขนาดนั้นเชียรวรี ไปซะเมื่อมีโอกาส” แอนดร้าย้ำ นางผินใจพูดออกมาแบบนี้ทั้งๆที่ไม่อยากให้ไรล์ฮานจากไปเลย

แอนดร้าเดินมาส่งไรล์ฮานหน้ากระท่อมจากนั้นนางก็รีบเดินกลับไปที่บ้านของนางทันที ทิ้งให้ไรล์ฮานมองนางเดินจากไปจนลับตา แอนดร้ากลับมานั่งที่หน้าบ้านของตนเพียงลำพังในความมืด น้ำตาของนางค่อยๆเอ่อล้นออกมาจากขอบตา นางรู้สึกเจ็บปวดอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อนเมื่อรู้ว่าไรล์ฮานกำลังจะไปจริงๆ นางไม่รู้ตัวเลยว่านั่นเป็นเพราะนางแอบหลงรักไรล์ฮานเข้าแล้ว

เช้ามีดวันต่อมาแอนดร้าในชุดดำเดินถือธนูและกระบอกลูกธนูลงมาจากบ้านบนภูเขาผ่านกระท่อมของไรล์ฮาน นางหยุดมองที่หน้ากระท่อมของไรล์ฮานครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปเคาะประตู แต่ประตูห้องกลับเปิดแง้มไว้และภายในห้องว่างเปล่า ผ้าห่มถูกพับอย่างเรียบร้อยอยู่บนเตียง นางรู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจเดินมาปิดประตูซ้าๆ และมุ่งหน้าตรงไปยังกองไฟใกล้มอดยามเช้ามีดด้วยความสับสนปนเศร้า

ข้างกองไฟชายหญิงในชุดดำยืนราวสิบคนยืนรอรับคำสั่งอยู่ด้านหน้าเวลานี้

แอนดร้าหันกลับไปมองบ้านพักบนเนินเขาเห็นชายหญิงชุดดำอีกหลายคนเริ่มทยอยเดินลงมาที่กองไฟ ครั้นหันกลับมาพหลังก็ต้อง

ประหลาดใจป็นตื่นเต้นเมื่อเห็นไรล์ฮานยืนอยู่ข้างๆ น้ำตาเอ่อล้น
ออกมาอีกครา

“ข้าบอกให้เจ้ารีบไปไม่ใช่หรือ” แอนดร้าพูดขึ้นด้วยเสียงสั้นเครือ

“ข้าอยากจะอยู่อีกซักพัก” ไรล์ฮานตอบ

แอนดร้ายิ้มพลางใช้มือปาดคราบน้ำตาบนแก้ม

“นี่เจ้าร้องไห้หรือ” ไรล์ฮานถาม

“เปล่า” นางรีบแก้ตัวแล้วถามกลับเกลื่อน “เจ้าได้ธนูของเจ้ารียัง
ละ”

“งานนี้ข้าไม่ต้องใช้ธนู เพราะเมื่อคืนท่านเลวานีบอกกับข้าว่า ข้า
เหมาะกับการเข้าโจมตีระยะประชิดมากกว่า เขาจึงมอบดาบเล่มนี้ให้
ข้า” ไรล์ฮานตอบพร้อมยื่นดาบให้นางดู นางยื่นยิ้มพยักหน้าแต่ที่
ดวงตายังคงมีน้ำตาเอ่ออยู่น้อยๆ

ครั้นเมื่อทุกคนมาพร้อมแล้ว เลวานีจึงสั่งให้ออกเดินทางทันที
เพราะจากหุบเขานี้ไปกว่าจะถึงเมืองอาซาบิรานต้องใช้เวลาถึงสองวัน
เต็ม

แอนดร้าควบทานร่นาอยู่ข้างๆ ไรล์ฮานแอบจ้องมองเขาอยู่เป็น
ระยะ

“เจ้ามองข้าทำไม” ไรล์ฮานพูดขึ้น

แอนดร้ารีบหลบตาทันที “ข้าไม่ได้มองเจ้าซักหน่อย”

“ก็ข้าเห็นเจ้ามองข้าจริงๆนี่” ไรล์ฮานแย้ง

“ที่ก่อนหน้านี้เจ้าก็จ้องมองข้า ข้าไม่เห็นว่าจะอะไรเจ้าเลย” นางแก้ตัว
บนท้องฟ้าเหนือบุคคลทั้งสอง แลมเบอร์นก็ประหลาดยังคงบิน

ตามมาอยู่ไม่ห่าง

ตอนที่ 25

กลุ่มดาวเจ็ดจรัสขึ้นอีกครา

บนถนนใจกลางเมืองอาซาบิราน ผุ่ชน รถม้าและทานร้หน้าต่าง
สัญจรไปมาอย่างพลุกพล่าน หญิงแก่ตาบอดคนหนึ่งสวมผ้าคลุมสีเทา
ยาวจรดพื้นนางคือแม่หมอสามตากำลังเดินเท้าเปล่าในมือถือไม้เท้า
ตรงไปยังปราสาทแดงที่มองเห็นหอคอยสีต้้นอยู่เบื้องหน้า โดยมีหญิง
รับใช้ไม่สวมรองเท้าเช่นกันเดินพยุ่หญิงแก่ไปข้างหน้าอย่าง
ระมัดระวังเพื่อหลบเลี่ยงจากการเดินชนกับผู้ที่สัญจรไปมา ดวงตาสี
ขาวขุ่นของแม่หมอคล้ายจ้องมองทางเบื้องหน้าแต่กลับบอดสนิท

“ข้ารู้สึกสังหรณ์ใจ เกรงว่าจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นตอนส่งมอบแผนที่
เอลฟ์ให้กับจักรวรรดิเซวิเนล่าในวันนี้” แม่หมอสามาเปรยด้วย
น้ำเสียงอิดโรย “นี่คงใกล้เวลาแล้วสินะ”

“ใช่เจ้าคะ” หญิงรับใช้ตอบ

แม่หมอดถอนหายใจ “สงครามคงใกล้จะเริ่มแล้วตามคำทำนาย
จักรพรรดิของพวกเขาโน้นกำลังจะกลับมา”

ทันใดนั้นรถม้าคันหนึ่งที่ไม่มีคนบังคับวิ่งมาด้วยความเร็ว ผุ่งคนที่เดินอยู่ต่างพากันกระโดดหลบไปคนละทิศละทาง ม้านิ่งชนข้าวของที่วางตั้งอยู่ริมถนนล้มระเนระนาด

“ใครก็ได้ช่วยหยุดรถม้าให้ที” ชายแก่คนหนึ่งวิ่งตามรถม้ามาตะโกนโหวกเหวกให้คนช่วย

หญิงรับใช้ตื่นตกใจจับแขนแม่หมอบแน่นเมื่อรถม้าพุ่งตรงมายังพวกนาง

“เกิดอะไรขึ้นนี่” แม่หมอบที่พยายามเงี้ยวพังกามหญิงคนรับใช้ฉับพลันนั้นชายในชุดดำปกปิดใบหน้า ที่ข้างลำตัวมีดาบเล่มใหญ่ห้อยอยู่กระโดดเข้ามาผลักคนทั้งสองออกไปจนพ้นทางของรถม้า ทำให้ทั้งเขาและหญิงทั้งสองล้มลงไปกับพื้นโดยที่รถม้าแล่นผ่านไปอย่างฉิวเฉียด

ชายในชุดดำปกปิดใบหน้าลุกขึ้นจากนั้นก็เข้าไปพยุงหญิงทั้งสอง เมื่อชายในชุดดำจับต้องที่ตัวของแม่หมอบ นางพลันรู้สึกแปลกๆ ถึงบางสิ่งบางอย่างขึ้นมาทันที “นี่ท่าน...” นางพูดพลางลูบคลำไปที่ร่างของเขาอย่างสงสัย “เจ้าคือ...” หญิงแก่พูดด้วยสีหน้าที่ตกใจสุดขีด

ชายในชุดดำมองหญิงแก่ตาบอดอย่างประหลาดใจแล้วพูดขึ้น “ขอโทษนะข้าไม่รู้จักท่าน”

“บนฟ้า...” หญิงแก่ตาบอดรีบหันกลับไปถามหญิงรับใช้ “เจ้าลองดูบนฟ้าสิ เจ้าเห็นดวงดาวเหล่านั้นอยู่หรือไม่”

หญิงรับใช้และชายในชุดดำเงยหน้าขึ้นมองตามที่แม่หมอบอกเกือบจะพร้อมกัน พลันเห็นดาวสามดวงเปล่งประกายอยู่บนฟ้าเหนือศีรษะอย่างชัดเจนแม้จะเป็นยามกลางวัน

“พวกเขาทั้งสามอยู่ที่นี้...” นางพูดขึ้น “ไม่ได้ล่ะ เจ้ารีบหนีไปจากเมืองนี้ หากเจ้าตายจะไม่มีใครสามารถล้มจักรพรรดิเฮกซ่าได้ หนีไป” แม่หมอบอกกับชายชุดดำ ชายในชุดดำมองแก่หญิงตาบอดอย่างไม่เข้าใจ

“ไรล์ฮาน! เจ้าไปทำอะไรอยู่ที่นั่นรีบมาสิ” แอนดร้าที่ซ่อนตัวบนหลังคาตะโกนเรียก

“ขอโทษนะข้าไม่เข้าใจที่ท่านพูด ข้าลาละ” ชายในชุดดำบอกกับแม่หมอบผู้ตาบอด จากนั้นวิ่งหายเข้าไปที่มุมร้านขายผลไม้ที่มีผลไม้หลากสีวางขายอยู่

ความเครียดปรากฏบนใบหน้าของแม่หมอบสามตาอย่างเห็นได้ชัดก่อนจะพูดขึ้น “เมื่อใดก็ตามที่คนทั้งสามมาอยู่ร่วมกัน กลุ่มดาวสามดวงจะปรากฏขึ้น เมื่อนั้นแฝดคนใดคนหนึ่งจะต้องมีอันเป็นไป...”

ที่ระเบียงด้านบนของปราสาทหินโพลีไลล่าแห่งจักรวรรดิเซวิเนล่า โหระเฒ่าผู้มีผมยาวสวมชุดสีขาวห้อยสร้อยหินสีขาวเม็ดใหญ่อยู่ที่คอมองขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างเคร่งเครียด เห็นดาวสามดวงเปล่งประกายอยู่ทางใต้

“ดาวทิปเปอร์ล่า... แผลทั้งสามยังไม่ตายพวกเขายังอยู่” โหระเฒ่าพูดขึ้นอย่างเป็นกังวลก่อนจะรีบเดินออกจากระเบียงไป

ขณะเดียวกันที่ห้องพระโรงของปราสาทชายสองคนช่วยกันอุ้มร่างที่ชubbผอมไร้เรียวแรงขององค์จักรพรรดิเฮกซามา นั่งตรงบัลลังก์ทองคำที่วิจิตรอลังการ โดยที่ข้างๆกันนั้นเหล่านางสนมยืนรอรับคำสั่งอยู่ไม่ห่าง

ทหารสองคนที่ยื่นฝ่าหน้าประตูห้องพระโรงพลางเลียงหลบเปิดทางให้โหระเฒ่าลินนอฟผู้เดินเข้ามาอย่างเร่งรีบ เสียงก้าวเท้าและคะตากาไม้กระทบพื้นดังก้องบ่งบอกถึงความกังวลใจ โหระเฒ่าเดินเข้ามาทำ ความเคารพจักรพรรดิเฮกซ่าอย่างนอบน้อม ใบหน้าเต็มไปด้วยความกลัดกลุ้มอย่างเห็นได้ชัด

ครั้นเห็นโหระเฒ่าองค์จักรพรรดิพลันส่ายพระพักตร์อย่างรำคาญ พระทัย “คราวนี้มีอะไรอีกละ ท่านบอกให้ข้าตามหาแผนที่เอลฟ์ตอนนี้ก็ใกล้ที่จะได้มันมาแล้ว ท่านจะมาให้ข้าตามหาอะไรอีก”

“ท่านจำเรื่องฝาแฝดสามคนที่ข้าพระองค์เคยทูลให้รับทราบได้ไหมพระเจ้าข้า ตอนนีพวกเขาทั้งสามคนยังอยู่” โหระแกตอบ

จักรพรรดิหนุ่มหัวเราะลั่น “นี่ท่าน ยังจะให้ไปไล่ฆ่าพวกมันอีกหรือ”

“ดาวสามดวงนั้นบดบังดาวแห่งจักรพรรดิของพระองค์คราที่แฝดทั้งสามก่อกำเริบ มันส่งผลให้พระองค์ทรงต้องยาพิษจนตกอยู่ในสภาพแบบนี้” โหระแกอธิบาย

จักรพรรดิหนุ่มจึงพระพักตร์ไปยังโหระแกแต่ “ตอนพวกมันเกิดข้าก็สั่งให้คนตามล่าและสังหารพวกมันตามที่ท่านบอกแล้ว ตอนนั้นข้าเองก็แทบจะเอาหน้าแทรกแผ่นดินหนี เพราะเชื่อเรื่องมงายที่ท่านบอกแล้วก็มาเรื่องเอลฟ์อีก งั้นตอนนี้บอกข้าซิว่าข้าควรจะทำยังไง หา!”

“ตอนนี้แฝดสามคนนั้นอยู่ที่เมืองอาซาบิราน ข้าพระองค์คิดว่าพวกเขากำลังจะขัดขวางการส่งมอบแผนที่เอลฟ์พระเจ้าข้า” โหระแกตอบ

“ทหาร!” องค์จักรพรรดิตะโกนขึ้น

ทหารคนหนึ่งวิ่งเข้ามาถวายการเคารพ “พระเจ้าข้า” โหระแกหันไปมองทหารด้วยความตกใจที่อยู่ๆ องค์จักรพรรดิก็เรียกเข้ามา

“ไม่ต้องกลัว ข้าไม่ทำอะไรท่านหรือท่านลินนอฟ” องค์จักรพรรดิบอกกับโหรแก่จากนั้นก็หันไปสั่งการ “ส่งสารไปบอกผู้ว่าการวาเรวิสที่เมืองอาซาบิรานให้ระวังเรื่องการบุกชิงแผนที่เอลฟ์ แล้วก็ให้ฆ่าพวกที่เข้ามาโจรกรรมให้เกลี้ยง อย่าเว้นแม้แต่คนเดียว” จากนั้นก็หันมาที่โหรเฒ่า “พอใจท่านรียัง”

“สิ่งที่ข้าพระองค์ทำไปนั้น เป็นเพราะข้าพระองค์หวัง...” โหรเฒ่าพยายามอธิบายแต่ยังไม่ทันจะพูดจบ องค์จักรพรรดิก็ขัดขึ้นมา

“ท่านไม่ต้องโพนทนาอะไรทั้งนั้น เสร็จธุระแล้วก็รีบไป” จักรพรรดิหุบปากไล่

โหรเฒ่าเงยหน้าขึ้นมององค์จักรพรรดิผู้ดีอีร์นก่อนจะโน้มตัวคำนับ “ถ้าอย่างนั้นข้าพระองค์ขอทูลลา”

เสียงฝีเท้าและเสียงกระทบของคทาไม้ของโหรเฒ่าดังก้องในท้องพระโรงจนกระทั่งเขาเดินออกจากท้องพระโรงไป องค์จักรพรรดิมองตามอย่างไม่สบอารมณ์

ที่ถนนกลางเมืองอาซาบิรานขบวนของผู้ว่าการวาเรวิสพร้อมทหารอีกเกือบสองร้อยนายเดินมาหยุดตรงปากประตูกำแพงปราสาทแดง คลาสซานั่งอยู่บนทานรึนา เขาสวมหมวกเหล็กอัศวินที่มันเงาเหลือให้

เห็นเพียงแค่ดวงตาและจมูก ที่ลำตัวสวมด้วยชุดเกราะเหล็กที่มีผ้าคลุม สีแดงปลิวไสวอยู่ด้านหลัง ขณะผู้คนที่ทราบการส่งมอบแผนที่เอลฟ์ ต่างพากันมายืนมองดูข้างๆ ประตูกำแพงเพราะต่างก็อยากจะได้เห็นแผนที่เอลฟ์ราคาแพง

ผู้ว่าการแกะสวมชุดผ้าคลุมสีดำค่อยๆ ก้าวลงจากรถม้าพร้อมด้วยคทาโลหะรูปหัวเสื่อแยกเขี้ยว เขามองไปที่ปราสาทแดงที่ใหญ่โตและมี หอคอยสูงสีอันตั้งอยู่แต่ละมุมกำแพงเบื้องหน้า

“ปราสาทแดงช่างใหญ่โต สมคำร่ำลือ” ผู้ว่าการ วาเรวิสเปรยขึ้นด้วยสำเนียงแปลกๆ ของเขา

พลันทหารคนหนึ่งก็วิ่งมาจากหัวขบวนและรายงาน “ทหารเฝ้า ประตูปราสาทไม่ยอมให้เราเข้าไปขอรับ”

“อะไรนะ นี่มันจะมากไปแล้ว” คลาสซาที่นั่งบนหลังทานรึนาสบอก เมื่อได้ยินเช่นนั้น

แต่แล้วก็เหลือบไปเห็นผู้ว่าการคาริกเดินตามมา และหยุดอยู่เบื้องหน้าพวกเขา “ขอโทษนะ ข้าไม่สามารถให้พวกทหารเข้าไปในปราสาทแดงได้ เพราะนี่เป็นกฎใหม่ของหัวหน้าทหารยามคนใหม่ที่มาแทน หัวหน้าทหารยามคนเก่าที่ชื่อว่า... เจอร์ริง บางที่ท่านอาจจรรู้จักเขา นะ”

ผู้ว่าการแก่ได้ยืนดั่งนั้นก็ยิ้ม “ถ้าอย่างนั้นท่านจะเอาแผนที่เอลฟ์
 มามอบให้กับข้าที่นอกกำแพงปราสาทอย่างนั้นรี”

“เปล่า ข้าไม่ใช่คนเจ้าระเบียบขนาดนั้นหรอก ข้าคงให้ท่านผู้ว่า
 การวาเรวีสเข้าไปข้างในได้เพียงผู้เดียว” ผู้ว่าการหนุ่มบอก

“นี่เจ้ากล้าดียังไง” คลาสซาตะโกน

แต่ผู้ว่าการแก่ก็ยกมือปรามคลาสซาเอาไว้แล้วก็พูดขึ้น “ได้ ข้าจะ
 เข้าไปกับท่าน พวกเจ้ารออยู่ที่นี่เถอะ”

“เชิญทางนี้” ผู้ว่าการหนุ่มผายมือเชิญก่อนเดินนำเข้าสู่ปราสาท
 แดง

แอนดร้าและหญิงในชุดดำคนหนึ่งนอนหมอบอยู่บนหลังคาบ้าน
 ใกล้กับขบวนทหารแห่งจักรวรรดิเซวิเนล่าพร้อมกระซิบถ้อยที่วางอยู่ข้าง
 กาย นางมองสำรวจพื้นที่โดยรอบเพื่อดูลาดเลาให้กับพวกของตนที่
 ปลอมตัวปะปนอยู่กับชาวบ้าน พลันนางก็เหลือบไปเห็นทหารสี่คน
 กำลังเดินตรงไปยังไรล์ฮานที่ซ่อนตัวอยู่กับชายในชุดดำอีกคนตรงมุม
 ร้านขายหนังสือฝั่งตรงข้าม นางรีบส่งสัญญาณให้ไรล์ฮานรู้ตัว ไรล์ฮา
 นจึงเลี้ยวหลบไปได้ทันก่อนที่จะถูกพบตัว

ด้านหน้าทางเข้าปราสาทแดง ชัค เนซีส และดูลิมแอบมองอยู่ตรง
 พุ่มดอกไม้ใกล้ๆกับสระดอกบัวเห็นผู้ว่าการคาริกกำลังเดินมากับชาย
 แก่ชุดดำมีคทาอยู่ในมือท่าทางไม่น่าไว้วางใจนัก

“นั่นคงเป็นผู้ว่าการวารีอยู่ที่เมืองซาบีซินะ” ชัคพูดขึ้น

“ท่าทางของเขาก็ไม่เหมือนคนดีอยู่แล้ว เจ้าว่าไหม” ดูลิมถาม

“นี่เราต้องมอบแผนที่เอลฟ์ให้มันไปจริงๆ” เนซีสพูดขึ้น

“พวกเจ้าทำอะไรกันอยู่ตรงนั้นนะ” เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้นข้าง

หลัง

พวกชัคหันกลับไปมองก็เห็นหัวหน้าทหารยามคนใหม่รูปร่างใหญ่
 องอาจยืนจังก้าอยู่ “อู๋ย ท่าน**บิเทอร์** พวกเราแค่อยากเห็นผู้ว่าการวารี
 วีสก็เท่านั้นเอง” ชัคแก้ตัว

“ข้าติดประกาศไว้แล้วไม่ใช่หรือ ว่าวันนี้ไม่อนุญาตให้ใครเข้าใกล้
 บริเวณนี้เป็นอันขาด”

“พวกเรากำลังจะไปพอดี” เนซีสยิ้มแห้งๆ จากนั้นทั้งสามก็วิ่งหลบ
 ไป

ขณะเดียวกันที่ด้านหน้าของกำแพงเมือง คลาสซาควบทานร์นา ลาดตระเวนตรวจตราบริเวณโดยรอบอย่างไม่มั่นใจ อากาศที่ร้อนระอุ ทำให้คลาสซาต้องเลื่อนหมวกโลหะของเขาขึ้นไว้บนศีรษะแทน

เวลานี้ที่ปลอมตัวปะปนอยู่กับฝูงชนเฝ้าสังเกตเหตุการณ์รอบตัว พลันเหลือบไปเห็นคลาสซาเข้าก็ตกใจ “นั่นมันไรล์ฮานไม่ใช่เหรอ เขาไปทำอะไรอยู่ที่นั่น”

“ใช่ ไรล์ฮานจริงๆด้วย” ชายอีกคนที่ปลอมตัวอยู่ไม่ไกลเสริม

“นี่เขา เข้าไปปลอมตัวเป็นทหารตั้งแต่เมื่อใดกัน” เลวานี้ที่จ้องมอง คลาสซาบนหลังทาร์นนาอย่างไม่เข้าใจ

ชายคนที่ปลอมตัวอยู่ข้างๆยิ้มแล้วพูดขึ้น “เป็นแผนที่ดีทีเดียว เขาจะได้เข้าไปใกล้แผนที่เอลฟ์ได้ง่ายกว่าคนอื่น”

“แต่เขามีหน้าที่คุ้มกันพวกเราตอนเจอปัญหา ถ้าไม่มีเขาเราจะแย่” เลวานี้แย้ง

จากนั้นเลวานี้ก็ก้มเก็บก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งขึ้นมามองซ้ายมองขวาให้แน่ใจว่าไม่มีทหารคนใดมองมาทางเขาตัดสินใจพาหินใส่คลาสซาทันที “แก๊ง” ก้อนหินกระทบเข้าที่หมวกโลหะของคลาสซา คลาสซาตกใจขยับตัวจนทำให้ส่วนหน้าของหมวกไหลลงมาปิดใบหน้าของคลาสซาอีกครั้ง

คลาสซาหันควับมามองทิศทางของก้อนหินด้วยความโกรธ เห็นเลวานีหันซ้ายหันขวาและกัวก็มือเรียกตน คลาสซาจึงควบทานรึนาปรีเข้าหาเลวานี

“นี่เจ้าทำไมไม่ทำตามแผนที่วางไว้ กลับไปที่ตั้งของเจ้าเดี๋ยวนี้” เลวานีสั่ง

“อะไรนะ พวกเจ้าเป็นโจรวิ ทหารจับตัวมันเอาไว้” คลาสซาชักดาบขึ้นไปทีหน้าของเลวานี ทหารเกือบสิบคนเข้ามาล้อมเลวานีเอาไว้

“นี่เจ้า...” เลวานีจ้องมองคลาสซาเขม็ง ผู้คนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ต่างเดินถอยออกมาเพราะกลัวจะโดนลูกหลง และเริ่มวิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่เกิดขึ้น

“แสดงว่าพวกมันต้องมีอยู่อีกหลายคน” คลาสซาเปรยอย่างครุ่นคิด “เอามันไปขังไว้แล้วเพิ่มกำลังที่หน้าขบวน รอคุ้มกันตอนที่ท่านผู้ว่าการวาเรวีส์เดินออกมา” เขาตะโกนสั่งพวกทหาร

“นั่นเลวานีไม่ใช่เหรอ” แอนดร้าที่เหือบมาเห็นเลวานีถูกล้อมจับอยู่ตกใจพุดขึ้น พวกที่ชุมนุมอยู่บนหลังคาต่างหยิบธนูของตนง้างขึ้นเพื่อเตรียมช่วยเหลือเลวานี แต่แอนดร้ากลับส่งสัญญาณให้รอก่อน

เลวานีถูกรุมล้อมจับและถูกชกจนน่วมแล้วถูกลากไปขังอยู่ที่กรงบนรถม้าด้านหลังสุดของขบวน ไรล์ฮานที่หลบอยู่ก็ประหลาดใจเช่นกัน

ที่เห็นเลวานี้ถูกจับตัวไปขัง เขาและชายในชุดดำอีกคนจึงวิ่งตรงไปหลบ
อยู่ใกล้ๆกับรถม้าคันดังกล่าว

“มันทรยศพวกเรา” เลวานี้ใช้มือกระแทกกรงอย่างโมโห

“เจียบนะ” ทหารที่อยู่ตรงนั้นใช้กระบองกระทุ้งเข้าที่ท้องของเลวา
นี่

“เอายังไงดี” ชายในชุดดำที่หลบอยู่ข้างๆกับไรล์ฮานถามขึ้น

“เราจะต้องช่วยท่านเลวานี้ก่อน ไม่อย่างนั้นถึงได้แผนที่เอลฟ์มาก็
หนีไปไม่ได้” ไรล์ฮานตอบ

ไรล์ฮานนั่งครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนพูดขึ้น “พวกมันคงให้
ความสำคัญกับแผนที่เอลฟ์ที่อยู่ตรงหน้าขบวนมากกว่า ดุซิทหารทำย
ขบวนมีแค่สี่คนเท่านั้น เอาอย่างนี้ท่านเข้าไปช่วยท่านเลวานี้ ส่วนข้าจะ
จัดการกับทหารทั้งสี่คนเอง”

“จะไหวหรือ สี่ต่อหนึ่งเสียวนา” ชายในชุดดำหันไปถาม

“ถ้าท่านช่วยท่านเลวานี้ได้เร็วเท่าไร มันจะทำให้เราหนีรอดได้เร็ว
ขึ้นเท่านั้น ต้องให้ทันเวลาก่อนที่ทหารคนอื่นๆจะแห่มาช่วย ตกกลางตาม
นี้” ไรล์ฮานหันไปบอก

ชายในชุดดำพยักหน้า “ไปกันเลย”

ไรล์ฮานหาโอกาสเหมาะจะวิ่งออกไปทันที โดยที่ชายในชุดดำอีกคนวิ่งตามมา

เมื่อเลวานี้เห็นไรล์ฮานและชายชุดดำอีกคนวิ่งออกมาเพื่อช่วยเขา เขายังสับสนและไม่เข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้นยืนงงอยู่ในกรงบนรถม้า นั้น

“นั่นพวกเขาจะทำอะไร” แอนดร้าพูดขึ้น

ทหารเฝ้ากรงสี่นายเมื่อเห็นชายชุดดำสองคนวิ่งเข้ามา ก็รีบวิ่งเข้าปะทะทันที

ไรล์ฮานพยายามกั้นทหารทั้งสี่ไม่ให้สามารถเข้าใกล้ชายชุดดำที่กำลังช่วยเลวานี้ได้

“รีบไปช่วยพวกเขาเร็ว” แอนดร้าเมื่อเห็นแจ้งชัดว่าไรล์ฮานวิ่งเข้าไปชิงตัวเลวานี้ตะโกนขึ้น จากนั้นนางและพวกที่ชุมนุมอยู่บนหลังคาก็วิ่งกระโดดข้ามหลังคาไปที่ละหลังเพื่อเข้าไปใกล้พอที่จะยิงธนูได้

ไรล์ฮานแกว่งกวัดดาบของตนรับการโจมตีของทหารทั้งสี่ที่ลู่อิมไล่อย่างดุเดือด

โซ่ที่กรงขาดสะบั้นจากการลงดาบเพียงดาบเดียว ชายชุดดำรีบเปิดประตูนำเลวานี้หนีออกมา แต่ก็สายเกินเพราะทหารหลายสิบวิ่งมาล้อมพวกเขาเอาไว้ ชายในชุดดำจึงโยนดาบอีกเล่มให้เลวานี้ป้องกันตัว

ไรล์ฮานที่ปิดป้องการโจมตีถูกถีบจากด้านหลังจนเสียหลักล้มลง ก่อนทหารอีกคนโดดเข้ามาล็อกแขน ชายชุดดำพยายามพุ่งเข้าไปช่วย แต่ก็ผงะออกมาด้วยแรงปะทะของพวกทหาร

ทหารหัวหน้าหมู่ที่สวมปลอกแขนสีเหลืองเดินเข้ามาชกที่ท้องของไรล์ฮานอย่างแรงจนตัวงอ “พวกแกหนีไม่พ้นแล้ว ยอมจำนนซะดีๆ” พลันกระซอกดึงผ้าคลุมไหล่มิดำที่ปกปิดใบหน้าของไรล์ฮานออก แต่แล้วก็ต้องตาเบิกโพลงด้วยความตกใจ “ท่านคลาสซา ท่าน...”

ไรล์ฮานได้โอกาสสะบัดตัวหลุดและถีบเข้าที่ขอดอกของทหารที่ล็อกตัวเขาจนกระเด็นออกไป พวกทหารที่ยืนอยู่โดยรอบหากล้ากระทำการสิ่งใดไม่ ได้แต่ยืนนิ่งอ้าปากค้าง ไรล์ฮานมองทหารเหล่านั้นอย่างประหลาดใจ และไม่เข้าใจที่พวกทหารเรียกตนว่า **คลาสซา**

เวลานี้ยังคงมองไรล์ฮานด้วยอารมณ์โกรธ “มันเป็นได้ศึกจริงๆ ด้วย” เขาเปรยกับลูกน้องในชุดดำ จากนั้นพากันวิ่งหนีไป

“ยืนรออะไรเล่า หนีซิ” ชายชุดดำไม่วายหันกลับมาตะโกนบอกไรล์ฮานที่ยืนงออยู่ ไรล์ฮานคว้าดาบของตนขึ้นมาแล้วรีบวิ่งตามไป พวกทหารต่างตกตะลึงและไม่เข้าใจว่าทำไมท่านคลาสซาถึงต้องปลอมตัวเป็นโจรเข้ามาช่วยเหลือนักโทษที่ตนเองเพิ่งสั่งให้ขังเอาไว้

แอนดร้าครั้นเห็นพวกไรล์ฮานหนีไปได้แล้วจึงหยุดนั่งช้อนตัวตรง
 หลังคาใกล้ๆ นั้น

“ท่านแอนดร้าท่านเห็นเหมือนที่ข้าเห็นไหม” หญิงในชุดดำที่นั่งอยู่
 ข้างๆนางถามขึ้น “ทำไมพวกทหารเหล่านั้นเมื่อเห็นหน้าไรล์ฮานแล้วจึง
 พากันวิ่งไปเฉยๆ”

แอนดร้านิ่งไม่ตอบเพราะนางเองก็ไม่เข้าใจเช่นกัน

คลาสซาที่สวมหมวกโลหะควบทหารรึนาเข้ามาตรวจดูที่ทรง แต่
 เมื่อเห็นทรงนั้นว่างเปล่าก็ตะคอกขึ้น “เจ้าพวกโง่! ทำไมปล่อยให้พวก
 มันมาชิงตัวนักโทษไปได้ หา”

ทหารที่ยืนอยู่บริเวณนั้นต่างก็ต้องตกใจปนประหลาดใจเมื่อเห็น
 คลาสซาควบทหารรึนาเข้ามาด้วยท่าทีที่ดุดันและฉุนเฉียว

“ก็ท่านเป็นคน... แล้วทำไม...” หัวหน้าหมู่พยายามอธิบาย
 ตะกุกตะกัก

คลาสซาฟาดด้ามดาบเข้าไปที่หน้าของทหารหัวหน้าหมู่อย่างจ้ง
 จนลงไปกองกับพื้นเลือดไหลกลบปาก “ยังจะแก้ตัวอีก แค่ักโทษเพียง
 คนเดียวยังดูแลไม่ได้ แล้วถ้าแผนที่เอลฟ์โดนขโมยไป รู้ไหมจะเกิดอะไร
 ขึ้น ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้อีก ต่อไปพวกเจ้าจะไม่เจอแค่ด้ามดาบ” คลาสซา
 ตะคอกมองพวกทหารทีละคนอย่างหัวเสีย พวกทหารเหล่านั้นต่างพา

กันก้มหน้าหนึ่งไม่กล้าสบตา จากนั้นเขาก็ควมทานร่นากลับไปที่หน้า
ชบวน พวกทหารจึงค่อยเข้ามาช่วยกันพยุงหัวหน้าหมู่ของตนที่ตอน
หน้าสีหน้าบอกลไม่ถูก

เลวานี้พร้อมลูกน้องในชุดดำวิ่งมาหลบอยู่หลังบ้านหลังหนึ่งโดยมี
ไรล์ฮานวิ่งตามมา ครั้นเห็นไรล์ฮานเลวานี้ยกดาบของตนจีไปที่คอหอย
ของไรล์ฮานทันที สร้างความตื่นตะลึงให้กับชายชุดดำแล้วก็ไรล์ฮา
นเป็นอย่างมาก

“ท่านเลวานี้ นี่ท่านจะทำอะไร” ลูกน้องของเขาพูดขึ้น

“เจ้าเป็นใครกันแน่” เลวานี้ที่จ้องหน้าไรล์ฮานเขม็งและถามอย่าง
ไม่เป็นมิตร

ไรล์ฮานลดสายตาที่จ้องมองเลวานี้ลงนั่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้น
“ตั้งแต่วันที่ข้าหนีมา ข้าเองก็ไม่ว่าข้าเป็นใคร”

“บอกมาว่าเจ้าทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร ตอนแรกก็สั่งทหารให้จับตัว
ข้า แล้วอยู่ๆก็เข้ามาช่วย มันหมายความว่ายังไง หรือว่าเจ้าคิดจะทำให้
พวกข้าตายใจแล้วจับพวกข้าพร้อมกันทีเดียว” เลวานี้ถาม

“ข้าไม่เข้าใจที่ท่านพูด” ไรล์ฮานตอบ

“อย่าทำเป็นปากแข็ง แล้วพวกทหารเหล่านั้นละ ทำไมพวกมันถึงไม่ทำอะไรเจ้า” เลวานี่ขึ้นเสียง

“นี่ท่านทำอะไรนะ” แอนดร้าที่ฟังวิ่งมาเพื่อจะถามไถ่ความปลอดภัยพูดขึ้นอย่างประหลาดใจที่เห็นเลวานี่จี้ดาบไปที่คอของไรล์ฮาน

“เดี๋ยวก่อน ท่านบอกว่าไรล์ฮานเป็นคนสั่งพวกทหารจับตัวท่านอย่างนั้นรี เขาจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร ก็ในเมื่อเขาอยู่กับข้าตลอด” ชายในชุดดำแย้ง

แอนดร้ามองทั้งสามอย่างไม่เข้าใจว่ากำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่

“แล้วทหารทำไมถึงไม่ทำอะไรเจ้า” เลวานี่ถาม แอนดร้าหันไปมองหน้าไรล์ฮานเพราะนางก็เห็นเหตุการณ์ตอนที่พวกทหารต่างพากันยื่นนิงปล่อยไรล์ฮานหนีมา

“เรื่องนั้นข้าไม่รู้” ไรล์ฮานตอบ

“เจ้าจงรีบไปซะ ครั้งนี้ข้าจะไว้ชีวิตเจ้า เพราะเจ้าเคยช่วยชีวิตข้าครั้งหนึ่ง แล้วอย่ากลับมาให้ข้าเห็นหน้าอีก” เลวานี่พูดพร้อมกับลดดาบลงก่อนจะเดินออกมากำชับ “เตรียมปรับแผน เราจะใช้แผนวางระเบิด”

“ข้าว่าต้องมีอะไรเข้าใจผิดแน่ ข้าจะไปอธิบายให้ท่านเลวานี้
เข้าใจ” ชายในชุดดำพูดจากนั้นก็วิ่งตามเลวานี้ไป

แอนดร้ายื่นมองไรล์ฮานอย่างไม่เข้าใจว่ามันเกิดเหตุการณ์อะไร
ขึ้น แต่มันก็เป็นการดีที่ไรล์ฮานจะหนีไปซะตอนนี้ “ตอนนี้เจ้าได้ไปตั้งใจ
เจ้าแล้ว เจ้าไปเถอะ”

ไรล์ฮานยืนนิ่งไม่ตอบ เขาก็ไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นเช่นกัน

“ข้าขอให้เจ้าโชคดี แล้วส่งข่าวมาหาข้าบ้างนะ” แอนดร้ามองไรล์
ฮานเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะวิ่งตามทั้งสองไป

ในท้องพระโรงของปราสาทแดง ผู้ว่าการวาเรวีส์ยืนนิ่งอยู่เพียง
ลำพังรอคอยการกลับมาของผู้ว่าการคาริกที่เดินไปหยิบแผนที่เอลฟ์
ออกมาจากที่ซ่อน เขามองไปรอบๆ ท้องพระโรงที่ใหญ่โอโถงและ
สวยงามวิจิตร เห็นบัลลังก์ทองคำตั้งอยู่บนบันไดชั้นในสุด

“จากสำเนียงที่ท่านพูด ดูเหมือนท่านจะไม่ใช้คนที่มาจาก
จักรวรรดิเซวิเนล่า ท่านมาจากไหนรึ” ผู้ว่าการหนุ่มที่เดินเข้ามา
ทางด้านหลังเอ่ยถามขึ้น ในมือของเขาถือกระดาษที่มีขอบสีทองม้วน
หนึ่ง

ผู้ว่าการแก้จิ้งหิ้งกลับมา “ข้า นั้น มา จาก เมือง วิชา ล่า ข้า ว่า ท่าน คง ไม่ รู้ จัก มัน หรือ ก”

ผู้ว่าการหนุ่มยิ้มก่อนจะตอบ “ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนจริงๆ”

“นั่น คง เป็น แผน ที่ เอลฟ์ ที่ ว่า ชิน นะ” ชายแก่พูดขึ้น

ผู้ว่าการหนุ่มก้มลงมองม้วนกระดาษที่อยู่ในมือและพูดขึ้น “ก่อนที่ ข้า จะ มอบ แผน ที่ นี้ ให้ ท่าน ข้า มี คำ ถาม ที่ ค้าง คาใจ ใคร เรียบ ถาม ท่าน”

ผู้ว่าการวาเรวิสยิ้ม “ว่า มา ชิ”

ผู้ว่าการหนุ่มเดินไปรอบๆ “ท่านจะนำแผนที่เอลฟ์นี้ไปทำอะไร”

“เรื่อง นั้น ข้า บอก ท่าน ไม่ได้ คอก” ผู้ว่าการแก้ตอบ

“อย่าบอกนะว่าท่านเชื่อเรื่องเอลฟ์นี้ด้วย” ผู้ว่าการหนุ่มเดินวนกลับมาที่ด้านหลังของชายแก่แล้วถามต่อ

“อย่าง ข้า เนี่ย นะ จะ เชื่อ เรื่อง เอลฟ์ ไร้ สาระ นี้”

ผู้ว่าการวาเรวิสพูดพลางหัวเราะลั่น

“แล้วท่านต้องการมันไปทำอะไร” ผู้ว่าการคาริกถามต่อ

“ก็ แค่ มี โหระ แก่ บ้า ๆ คน หนึ่ง ไป เป่า หู ของ องค์ จักร พรรดิ เฮก ซ่า เข้า นะ ชิ ข้า เลย ต้อง มา ตาม หา มัน”

ผู้ว่าการวาเรวิสตอบ

“ท่านเป็นคนอยู่เบื้องหลังเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นที่นี่ทั้งหมดใช่หรือไม่” ผู้ว่าการหนุ่มหยุดเดินหันมาจ้องตาชายแก่ด้วยใบหน้าที่ปราศจากรอยยิ้ม

“หมดเวลาตอบคำถามแล้ว ส่งแผนที่เอลฟ์มาให้ข้าเถอะ” ชายแก่พูดพร้อมแบมือของตนออก

ผู้ว่าการหนุ่มจึงวางม้วนกระดาษขอบทองในมือของชายแก่ด้วยสีหน้าที่ไม่พอใจ แต่ยังไม่ยอมปล่อยมือยังคงกำกระดาษเอาไว้แน่น “ท่านเป็นคนวางแผนฆ่าผู้ว่าการคนก่อนใช่ไหม”

ชายแก่กระชากม้วนกระดาษจนหลุดจากมือผู้ว่าการหนุ่มแล้วพูดขึ้น “ท่านมีหลักฐานว่าข้าเป็นคนทำอย่างนั้นหรือ” จากนั้นก็ฉีกเปิดแผนที่เอลฟ์ที่วางเปล่าออกดู ก่อนจะม้วนมันไว้และรีบเดินไปที่ประตูห้องพระโรง

“ท่านจะรู้ได้ยังไงว่าแผนที่ที่ข้ามอบให้ท่านมันเป็นของจริงหรือว่าของปลอม” ผู้ว่าการหนุ่มตะโกนถามไล่หลังมา

ชายแก่หยุดเดินไม่ได้หันกลับมา เขายิ้มน้อยๆ จากนั้นเขาก็ชูมือข้างที่ถือแผนที่เอลฟ์ขึ้นออกไปด้านข้างระดับหน้าอกเพื่อให้ผู้ว่าการหนุ่มได้เห็น ชายแก่พูดภาษาบางอย่างที่ผู้ว่าการหนุ่มไม่สามารถเข้าใจได้อยู่สองสามคำ พลังไฟก็ลุกไหม้พริบขึ้นที่มือของชายแก่

สร้างความปลอดภัยให้กับผู้ว่าการหนุ่มเป็นอย่างมาก “พอมดอย่างนั้นรี”

ไฟนั้นหาได้ทำอะไรกับแผนทีเอลฟ์เลย

ชายแก่ยิ้มแล้วจึงค่อยพูดขึ้น “ในหนังสือเอลฟ์ครึ่งส่วนแรกที่ข้ามีเขียนเอาไว้ว่าไม่มีอะไรจะสามารถทำลายแผนทีเอลฟ์ได้มันน่าสนใจจริงๆ บางทีเรื่องเอลฟ์นั้นอาจจะมียุ่จริงก็ได้ท่านว่าไหม” จากนั้นเขาก็ลดมือลง ไฟนั้นจึงดับลงไปทันที

“เขาเป็นคนอยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมดนี้จริงๆ” ผู้ว่าการหนุ่มเปรยขึ้นขณะมองผู้ว่าการวาเวีสเดินออกจากห้องพระโรงไป

เมฆฝนที่ตั้งเค้าอยู่ไกลๆ เคลื่อนตัวมาบดบังดาวสามดวงเอาไว้ ลมเริ่มพัดแรงขึ้น ชัค เนชีส และดูลิมพยายามแทรกตัวเองผ่านผู้ที่กำลังรอที่จะได้เห็นแผนทีเอลฟ์เข้ามายังถนนที่มีขบวนของจักรวรรดิเซวิเนล่าตั้งขบวนอยู่ด้านนอกกำแพงเมือง

“คนเยอะจริงๆ” ชัคพูดขึ้น

“แล้วอย่างนี้เมื่อไรจะเห็นผู้ว่าการวาเวีสคนนั้น” ดูลิมที่พยายามแทรกตัวตามชัคมาเสริม

“ข้าว่าเขาอาจจะเป็นคนวางแผนการทั้งหมด เจ้าว่าไหม” เนชีส
 ถามขึ้น

ทั้งสามฝาคลื่นฝูงชนทะเลออกมากลางถนนข้างขวานที่มีทหารยืน
 เรียงรายอยู่เต็มไปหมด

“นั่นชัคไซไหม” เสียงหญิงแก่คนหนึ่งพูดขึ้น

ทั้งสามหันไปมองตามที่มาของเสียงแทบจะพร้อมกัน พวกเขาเห็น
 หญิงแก่ที่มีดวงตาสีขาวไม่มีนัยน์ตาดำยื่นอยู่กับหญิงรับใช้คนหนึ่ง

“ท่านแม่หมอสามตา” ชัคพูดขึ้น

แม่หมอกก็ยื่นไม้เท้าให้กับหญิงรับใช้ก่อนจะยื่นมือไปลูบคลำที่ต้น
 แขนทั้งสองข้างของอยู่สองสามที่จึงค่อยลดมือลง “เหมือนกันไม่มี
 ผิดเพี้ยน”

เนชีสและคูลิมมองหญิงชราคนดังกล่าวอย่างสงสัย ก่อนจะใช้มือ
 ของตนโบกที่ใบหน้าของแม่หมอเพื่อทดสอบดูว่าตาบอดจริงหรือไม่

แม่หมอกว่าเอาไม้เท้าจากหญิงรับใช้เขกลงที่หัวของทั้งสองทันที
 “โธ้ย” ทั้งคูลิมและเนชีสร้องลั่น “อย่าคิดว่าข้าไม่เห็นนะ”

ชัคหัวเราะเพื่อนทั้งสอง

“ตอนนี้ยังพอมีเวลา ข้าอยากให้เจ้าออกจากเมืองนี้ไปซั๊กพักจะได้
 ไหม” แม่หมอร้องขอ

ซัคมองแม่หม่ออย่างไม่เข้าใจเหตุไฉนถึงขอให้เขาออกจากเมืองไป
ทั้งไม่เข้าใจในสิ่งที่นางต้องการ “ทำไมท่านถึงอยากให้เข้าไปจากเมือง
นี้”

“มันยังไม่ถึงเวลาที่ข้าจะบอกกับเจ้าได้ แต่ข้าปรารถนาให้เจ้าทำ
ตามที่ข้าขอร้อง เพราะไม่เช่นนั้นเจ้าหรือ ใครบางคนที่สำคัญต่อเจ้า
ต้องตาย” แม่หม่อย้ำ

ซัคมองแม่หม่อที่มีสีหน้าตึงเครียด พุดถึงความตายอย่างไม่เข้าใจ
“ท่านจะให้เข้าไปที่ไหน” ซัคถาม

“ที่ไหนก็ได้ รีบไปตอนนี้เลย ก่อนจะไม่ทันการณ์” แม่หม่อตอบ
แต่แล้วก็มีเสียงผู้คนอึ้งอึ้งตั้งขึ้นจากข้างหลัง เมื่อหันไปมองก็เห็น
ผู้ว่าการวาวเรวีส์ถือกระดาษขอบทองและคทาหัวเสือแยกเขี้ยวออกมา
จากประตูกำแพงปราสาท

“เกิดอะไรขึ้น” แม่หม่อสามตาเอ่ยถามด้วยความตกใจเมื่อได้ยิน
เสียงผู้คน

“นั่นแผนทีเอลฟ์นิ” เนซีสพุดขึ้น “พวกมันได้แผนทีเอลฟ์ไปแล้ว จะ
ทำยังไงดี”

ผู้ว่าการวาวเรวีส์เดินตรงมายังคลาสซาที่ควบทานร์นารออยู่

“เออละเดินทางกลับกันได้แล้ว ดูเหมือนฝนกำลังจะตก” ผู้ว่าการวาระวีส์บอกกับคลาสซาจากนั้นก็เดินตรงไปที่รถม้าของตน

“เตรียมตัวออกเดินทาง” คลาสซาตะโกน

เวลานี้ที่กลับมาแทรกตัวปะปนกับฝูงชนอีกครั้งจึงมองคลาสซาอย่างไม่ละสายตา จากนั้นก็ส่งสัญญาณให้กับลูกน้องในชุดดำคนหนึ่ง ชายชุดดำคนนั้นจึงโยนกล่องสี่เหลี่ยมสีดำเข้าไปที่ผู้ว่าการวาระวีส์ และคลาสซาทันที

ผู้ว่าการวาระวีส์เมื่อเห็นกล่องดำลอยมาก็รีบพูดภาษาประหลาดๆ ไม่นานก็เกิดเป็นม่านสีขาวใสขึ้นรอบตัวของเขา

“ตูม” กล่องดำที่ยังลอยอยู่ในอากาศไม่ทันจะกระทบพื้นก็ระเบิดขึ้นสนั่นหวั่นไหว

แรงระเบิดไม่สามารถทำอะไรผู้ว่าการวาระวีส์ที่มีม่านสีขาวคลุมร่างไว้ ได้ แต่แผนทีเอลฟ์กลับกระเด็นออกจากมือของเขาทันที

คลาสซาเองก็ถูกแรงระเบิดผลักกระเด็นตกจากหลังทาร์นนาออกไปไกล แต่ก็ไม่เป็นอะไรมากเพราะได้ชุดเกราะเหล็กช่วยเอาไว้ ส่วนทหารที่อยู่ใกล้บริเวณนั้นล้มระเนระนาดอยู่ท่ามกลางควันระเบิดสีเทา ฝูงชนแตกกระเจิงต่างพากันวิ่งหนีกระจัดกระจายด้วยความตื่นกลัว

เลวานี่และชายชุดดำอีกสองคนเมื่อเห็นโอกาาก็กระโดดเข้าไป
 คว่ำแผ่นดินที่เอลฟ์ที่ตกอยู่

ผู้ว่าการวาระวิสเมื่อเห็นดังนั้นจึงยื่นคทาของตนขึ้นพร้อมกับพูด
 ภาษาประหลาด พลันชายทั้งสามคนที่ยังไม่ทันได้หยิบแผ่นดินที่กลับลอย
 ขึ้นไปในอากาศไม่สามารถขยับตัวได้ สร้างความแตกตื่นให้กับผู้คนที่
 เห็น

“นี่มันอะไรกัน” เลวานี่ที่ลอยคว้างอยู่พูดขึ้น

“ทำไมผู้ว่าการวาระวิสถึง...” ชักที่อยู่ยื่นอยู่กับฝูงชนพูดขึ้นอย่าง
 ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนทั้งสามที่มาแย่งแผ่นดินที่เอลฟ์

“เขาเป็นพ่อมด” แม่หมอสามตาบอก “เจ้าหนีไปเร็วก่อนที่จะไม่ทัน
 การณ์”

พวกแอนดร้าที่อยู่บนหลังคาสาดธนูเข้าใส่วาระวิสทันที แต่ลูกธนูก็
 ไม่สามารถพุ่งผ่านม่านสีขาวไปทำอันตรายพ่อมดแต่มาได้

คลาสซารีบยันกายลุกขึ้นวิ่งเข้าไปยังแผ่นดินที่เอลฟ์ที่ตกอยู่ในทันที
 แต่แล้วชายหญิงอีกสองคนไว้ผมยาวสีเขียว ผิวขาว สวม
 เสื้อผ้าที่ถักจากใบไม้ร้อยต่อกัน ในมือถือแส้เถาวัลย์ ก็กระโดดเข้ามา
 ขวาง ขณะเดียวกันมนุษย์ผมเขียวที่เป็นผู้ชายก็ฟาดแส้เถาวัลย์ใส่

คลาสซา คลาสซาตวัดดาบของตนขึ้นปิดป้อง ปลายแล้กลับตวัดพันดาบของคลาสซาเอาไว้นั่น

“เอลฟ์” ชัคเอ๋ยขึ้นตื่นตะลึง ผู้คนที่ได้ยินชัคเอ๋ยเช่นนั้นต่างก็ตกตะลึงพริ้งเพริดเพราะไม่เคยเห็นมนุษย์ที่แปลกประหลาดเช่นนี้มาก่อน

ผู้ว่าการวาระวิสเองก็ตกใจเช่นกันที่เห็นเอลฟ์กับตาของตน

เอลฟ์ผู้ชายกระซอกแล้เถาว์ลย์จนดาบของคลาสซาหลุดออกจากมือ เอลฟ์ผู้หญิงจึงรีบเข้าไปหมายหีบแขนที่ตรงพื้น

ผู้ว่าการวาระวิสหรือพ่อมดเฒ่าเห็นดังนั้นก็รำยมนต์อีกครา พลันเกิดเป็นแสงสีแดงโพล่พุ่งไปรอบๆแขนที่เอลฟ์

“ตุ้ม” เมื่อเอลฟ์หญิงตนนั้นเข้าไปใกล้แขนที่เอลฟ์ เสียงระเบิดก็ดังขึ้น ร่างของนางกระเด็นออกไป เลือดสีขาวไหลออกมาจากปาก นางใช้มือปาดเลือดสีขาวออกแล้วพูดขึ้นเป็นภาษาเอลฟ์ “มันใช้เวทมนต์ จะทำยังไงดี”

เอลฟ์ผู้ชายจึงเหวี่ยงแล้เถาว์ลย์เพื่อตวัดเอาแขนที่เอลฟ์ แต่ครั้นปลายแล้สัมผัสแขนที่มันก็เกิดระเบิดอีกครั้งจนปลายแล้ขาดสะบั้น เอลฟ์ตนนั้นจึงมองไปที่ผู้ว่าการวาระวิสอย่างครุ่นคิดก่อนจะหันกลับไปบอกเอลฟ์หญิง “ถ้าอย่างนั้นหลบไปก่อน รอจังหวะแล้วค่อยเข้าแย่งชิง”

จากนั้นเอลฟ์ทั้งสองก็กระโดดขึ้นไปบนหลังคาแล้ววูบผ่านศีรษะของแอนดร้าและกระโดดต่อไปยังต้นไม้ที่อยู่ด้านหลัง แอนดร้าเห็นร่างกายของเอลฟ์ทั้งสองค่อยๆกลืนหายไปกับต้นไม้อย่างเหลือเชื่อ

ผู้ว่าการวาเวีสค่อยๆเดินไปเก็บแผนที่เอลฟ์ขึ้นมา จากนั้นก็หันไปส่งคลาสซา “ฆ่าพวกมันให้หมด”

คลาสซาเดินไปหยิบดาบของตนแล้วตรงไปหาเลวานีและชายชุดดำสองคนที่ลอยอยู่กลางอากาศ เขาจ้างดาบฟันเข้าไปที่ใบหน้าของเลวานีลากผ่านท้องอย่างไร้ความปราณีจนร่วงลงไปกองกับพื้น

“ไม่นะ!” ชายชุดดำที่ลอยอยู่อีกสองคนตะโกนดังลั่นเมื่อเห็นเลวานีถูกสังหาร

พวกแอนดร้ารีบจ้างธนูยิงใส่คลาสซาทันที คลาสซารู้ตัวใช้ดาบปิดป้องจนจนลูกธนูร่วงกราวลงพื้น พลันร้ายภาษาประหลาดสองสามคำ เกิดม่านสีขาวขึ้นรอบตัวปกป้องตัวเองจากธนูที่สาดเข้าใส่ได้อย่างหวุดหวิด

“ทำได้ดี สมกับที่เป็นลูกศิษย์ข้า” ผู้ว่าการวาเวีสชมพลาถหัวเราะ
ว่า

เสียงฟ้าร้องก้องคำรามลั่น เมฆฝนที่ตอนนี้ลอยมาบดบังแสงจากดวงอาทิตย์เหนือเมืองอาซาบิรานทำให้ทั้งเมืองมืดมิด ลมตีแรงขึ้นจนฝุ่นฟุ้งกระจาย

คลาสซาที่มีหมวกเหล็กคลุมใบหน้าเงียดาบพันหมายสังหารชายชุดดำอีกสองคน แต่ทันใดนั้นไรล์ฮานที่พรางใบหน้าด้วยฝุ่นสีดำก็กระโดดเข้ามาใช้ดาบรับคมดาบของคลาสซา “แคว้ง” แรงปะทะทำให้คลาสซาผงะถอยหลังไปเล็กน้อย ไรล์ฮานยื่นบังชายทั้งสองเอาไว้ไม่ให้คลาสซาเข้ามาใกล้ คลาสซาและไรล์ฮานต่างจ้องตากันไม่กระพริบและเริ่มก้าวเท้าเดินวนถือดาบรอจังหวะจู่โจม

“ไม่นะ อย่าทำร้ายกัน” แม่หมอสามตาพูดขึ้นด้วยสีหน้าที่ตั้งเครียด

ซัคหันไปสังเกตแม่หมออย่างครุ่นคิดเพราะวันนี้เขาเห็นนางพูดแปลกๆหลายครั้งแล้ว คล้ายปกปิดเรื่องบางอย่างเอาไว้ แต่ก็ไม่อาจตีความหมายที่ยากที่จะเข้าใจนั้นได้ ก่อนจะหันไปมองคลาสซาและไรล์ฮานที่กำลังจ้องตาพร้อมเข้าโรมรันกันอยู่เบื้องหน้า

ลูกเห็บขนาดเท่าลูกมะนาวเอียงๆ เริ่มตกลงมาอย่างหนักและกระเด็นกระดอนไปทั่วพื้น จากนั้นก็ตามมาด้วยฝนห่าใหญ่ ผู้คนวิ่งหลบแตกตื่นหนีทั้งลูกเห็บและห่าฝนเข้าไปใต้หลังคาที่อยู่ใกล้ที่สุด

ซัค เนซีส์ และคูลิมยกแขนขึ้นบังหัวตัวเองจากลูกเห็บ แต่ก็ไม่อาจทนท่าลูกเห็บที่ตกลงมากระแทกได้จึงพากันวิ่งไปหลบที่เพิงหน้าร้านผ้าร้านหนึ่ง พร้อมกับแม่หมอสามตาและหญิงรับใช้

คลาสซาและไรล์ฮานพุ่งเข้าปะทะดาบกันอย่างรุนแรงและสูสีอยู่สักพักหนึ่ง พวกทหารจึงต่างพากันวิ่งมาล้อมทั้งสองเอาไว้ และขณะที่ไรล์ฮานที่ถูกล้อมเกือบพลาดท่า พลันคลาสซาก็กลับกระเด็นออกไป เพราะแรงบิ่นกระแทกของเจ้าแลมเบอร์ที่โฉบลงมาช่วยไว้มันร้องคำรามดังก้องไปทั่วจนทำให้พวกทหารต่างตื่นกลัว

“วานเดอร์ล่า” เหล่าทหารตะโกน

นกประหลาดสุดหายใจเข้าจนเต็มปอดขณะที่บินอยู่เหนืออกของไรล์ฮาน จากนั้นก็พ่นเปลวไฟใส่พวกทหารและคลาสซา

ทหารพากันวิ่งหนีบางคนลงไปนอนกึ่งกับพื้นไฟลุกท่วมตัวร้องโอดโอยด้วยความทรมาน คลาสซาใช้มันสีขาปกป้องกันตัวเองไว้จากเปลวไฟ แต่ก็ต้องกระโดดหลบถอยฉากออกมา เมื่อชุดเกราะโลหะของเขาเริ่มร้อน มันสีขาของหาได้ช่วยป้องกันความร้อนจากเปลวไฟได้ไม่

“มันไม่ใช่วานเดอร์ล่ามันเป็น**มังกร** นี่ขนาดมันยังโตไม่เต็มวัยยัง
ร้ายขนาดนี้” ผู้ว่าการวาเรวิสพูดขึ้น ผู้คนที่ได้ยินว่ามันเป็นมังกรก็
แตกตื่น

ทหารที่เหลือต่างวิ่งมาล้อมไรล์ฮานและแลมเบอร์เอาไว้ จากนั้น
เริ่มกระจายกำลังเข้าจู่โจม แต่ก็ต้องแตกกระเจิงอีกครั้ง เมื่อนก
ประหลาดสูญหายใจและพ่นเปลวไฟเข้าใส่

คลาสซาที่รอจังหวะกระโดดเข้าฟันเจ้านกประหลาดแลมเบอร์
ทันที แต่ไรล์ฮานก็ยังพุ่งเข้ามาดาบรับเอาไว้ได้

ผู้ว่าการวาเรวิสท่องมนต์พร้อมชุกทาทหั่วเสื่อแยกเขี้ยวขึ้นไปขึ้น
ประหลาดจนเกิดเป็นแสงสีแดงพุ่งผ่านตัวนกประหลาดตัวนั้น แสงนั้น
ทะลุผ่านร่างของมันจนเป็นรูโหว่ มันร้องลั่นก่อนจะร่วงลงมากองกับพื้น
มันยังคงพยายามกระพือปีกและยกหัวของมันขึ้นแต่กลับค่อยๆแน่นิ่ง
ไป

“ไม่นะ!” ไรล์ฮานตะโกนสุดเสียงก่อนพุ่งเข้าใส่ผู้ว่าการวาเรวิส
ทันที คลาสซากระโดดเข้ามาปะทะดาบของไรล์ฮานเอาไว้ก่อนจะถึงตัว
วาเรวิส

คลาสซาท่องมนต์อีกครั้ง ดาบของเขาเริ่มเปล่งแสงเป็นสีเหลือง เมื่อดาบของไรล์ฮานปะทะเข้ากับคมดาบของคลาสซา ครานี้ดาบของไรล์ฮานหักสะบั้น คลาสซายิ้มอย่างผู้ชนะและรีบจุ่มต่อ

ไรล์ฮานพยายามใช้โคนดาบที่เหลือในมือป้องกันตัวเองแต่ดาบของเขาก็หักกระเด็นไปอีกครั้ง

คลาสซาไม่รอช้าเสือกปลายดาบเข้าที่ท้องของไรล์ฮานทันที ดาบที่เปล่งแสงสีเหลืองเสียบทะลุท้องของไรล์ฮานจนมิดด้าม

เสียงฟ้าร้องคำรามกึกก้องพร้อมแสงฟ้าแลบสว่างจ้า ไรล์ฮานล้มคุกเข่าลงเบื้องหน้าคลาสซาพี่ชายฝาแฝดของตน ร่างของเขากระตุกหนึ่งครั้งก่อนเลือดจะค่อยๆ ไหลออกมาจากปาก คลาสซาใช้เท้ายันที่ยอดดอกของไรล์ฮานพร้อมกับดึงดาบที่ยังคงเปล่งแสงสีเหลืองออกมาจนร่างของไรล์ฮานค่อยๆ ไถลลงไปนอนหงายกับพื้นแน่นิ่ง

“ไม่นะ” แอนดร้าพยายามจะกระโดดลงไปช่วยไรล์ฮาน แต่ก็ถูกหญิงชุดดำอีกคนดึงไว้

แม่หมอสามต่ายยื่นสายศิระชะดวงหน้าเศร้าวร้อย “สุดท้ายมันก็เกิดขึ้น...”

“ปล่อยข้านะ ข้าจะไปช่วยเขา” แอนดร้าพูดทั้งน้ำตาพยายามสะบัดให้หลุด

“ไม่ได้นะ ถ้าท่านไปตอนนี้ก็คงไม่ต่างอะไรกับพวกเขา” จากนั้นก็มีหญิงชุดดำอีกคนวิ่งเข้ามาช่วยดึงและลากนางออกไป

“ส่งสัญญาณให้ทุกคนหนี” หญิงชุดดำคนที่ลากแอนดร้าหันไปส่งเลขวานี่ที่นอนจมกองเลือดอยู่ที่พื้นมองดูไรล์ฮานอย่างน่าเวทนา เขารู้สึกผิดที่มองไรล์ฮานผิดไป ก่อนจะเลื่อนสายตาที่อึดโรยเพ่งมองมายังชายที่อยู่ในชุดเกราะโลหะสงสัยว่าชายคนนี้เป็นใครกันแน่

คลาสซาหันกลับไปที่ยายชุดดำสองคนที่ยังคงลอยอยู่กลางอากาศ ดาบของเขายังคงเปล่งแสงจ้าสีเหลือง ชายในชุดดำทั้งสองคนมองคลาสซาด้วยสายตาเคียดแค้น คลาสซาไม่รอช้าเงื้อดาบฟันทีเดียวผ่านร่างชายชุดดำทั้งสองจนร่วงลงพื้นจบชีวิตจมกองเลือดอย่างอนาถ สร้างความสยดสยองให้กับผู้คนที่เห็น จากนั้นปราดเข้าไปหาเลขวานี่ที่ยังหายใจรวยริน

ทหารของปราสาทแดงหลายร้อยคนต่างวิ่งออกมาจากประตูกำแพงล้อมทุกคนเอาไว้ มีทหารสามคนวิ่งเข้ามาขวางคลาสซาไม่ให้เข้าใกล้เลขวานี่

“นี่พวกเจ้าจะทำอะไร” คลาสซาพุดขึ้นอย่างไม่พอใจ

“คนพวกนี้เป็นโจรที่ก่อเหตุในเมืองของข้า ดังนั้นข้าจะเป็นคนจัดการกับพวกมันเอง” ผู้ว่าการคาริกที่เดินตามมาพุดขึ้น

“ท่านจะปกป้องพวกเราจรเหล่านี้ทำไมหรือว่าพวกมันเป็นคนของท่าน” ผู้ว่าการวาเรวีส์พูดขึ้น

ผู้ว่าการหนุ่มจึงหันกลับไปหาผู้ว่าการวาเรวีส์แล้วย้อนถาม “ท่านมีหลักฐานรี”

“นี่ท่าน...” ผู้ว่าการวาเรวีส์แสดงอาการไม่พอใจ

“ในเมื่อท่านก็ได้สิ่งที่ท่านต้องการแล้ว ทำไมท่านไม่รีบกลับไป”

ผู้ว่าการหนุ่มพูด

ผู้ว่าการวาเรวีส์จ้องมองผู้ว่าการหนุ่มอย่างขุ่นเคือง ม่านสีขาวยที่อยู่รอบกายค่อยจางลง “บอกพวกทหารให้ออกเดินทางได้แล้ว” ผู้ว่าการวาเรวีส์หันไปสั่งคลาสซา จากนั้นก็เดินตรงไปที่รถม้าของตน

คลาสซาเฝ้ามองผู้ว่าการหนุ่มอย่างไม่พอใจเช่นกันแต่ก็ต้องทำตามที่ผู้ว่าการวาเรวีส์สั่ง ดาบที่เปล่งแสงและม่านสีขาวยรอบตัวเขาก็ค่อยจางลงพร้อมกัน “เตรียมตัวออกเดินทางได้”

ทหารในขบวนคนหนึ่งจูงทหารม้ามาให้กับคลาสซา เขาโดดขึ้นหลังมันจากนั้นขบวนทหารของจักรวรรดิเซวิเนลาก็เดินจากไป

ทหารของปราสาทแดงต่างช่วยกันแบกร่างของเลวานี ไรล์ฮาน ชายในชุดดำทั้งสองคนเข้าไปในปราสาท

“เมื่อครูนี มั่นไซ่เอลฟ์จริงๆ” ดูลิมหันไปถามซัค

ซัคพยักหน้า “ถ้าเอลฟ์หรือพวกชายชุดดำแย่งแผนที่เอลฟ์ไปได้
 สำเร็จ คงจะดีไม่น้อย”

เนซีสที่เหลือบไปเห็นนกประหลาดยังคงนอนอยู่ที่พื้นจึงเดินเข้าไป
 ดูใกล้ๆ อย่างอยากรู้แล้วพูดขึ้น “เข้าได้ยินผู้ว่าการวาเรวิสบอกว่ามัน
 เป็นมังกร มันตายรึยัง” ซัคและดูลิมจึงตามเข้ามา

“ตายแล้วมั้ง ดุชิตัวของมันเริ่มเปลี่ยนสีเป็นสีน้ำตาลเข้มแล้ว” ดูลิ
 มพูดขึ้น

ซัคลองใช้เท้าเหยียบให้แน่ใจกลับรู้สึกว่ามันแข็งมาก “ทำไมตัว
 มันแข็งอย่างนี้” ซัคดึงปีกที่ปกทับหน้าของนกประหลาดออกแต่มันแข็ง
 จนไม่สามารถยกขึ้นได้ ซัคเลยใช้มือข้างหนึ่งเคาะเกิดเสียงดังคล้ายกับ
 เคาะไม้ ซัคนึกครุ่นคิดก่อนจะยิ้ม “ดีเหมือนกันแข็งแบบนี้ก็ไม่ต้อง
 เปลืองแรงทำเป็นหุ่นสตาฟ” จากนั้นก็อุ้มเจ้าแลมเบอร์ที่แข็งเหมือนไม้
 ขึ้นมา

“นี่เจ้าจะทำอะไร” ดูลิมถามอย่างสงสัย

“ข้าจะนำมันไปเก็บไว้ หุ่นมังกรสตาฟคงมีราคาหลายโลน่า
 เหมือนกัน” ซัคตอบก่อนจะแบกมันเข้าไปในปราสาท

แม่เต๋าสามตาส่ายหัวอีกครั้งอย่างเป็นทุกข์ จากนั้นก็เดินฝ่าสายฝนจากไปช้าๆพร้อมกับหญิงรับใช้

ผู้ว่าการหนุ่มมองตามขบวนของจักรวรรดิเซวิเนล่าที่ค่อยๆหายลับตาไปเพราะม่านฝน ฟ้ายังคงแลบอย่างต่อเนื่อง

บนต้นไม้ใหญ่ไม่ไกลจากถนนกลางเมืองอาซาบิรานที่ขบวนทหารของจักรวรรดิเซวิเนล่ากำลังเดินผ่าน มีเสียงที่ไม่ใช่ภาษามนุษย์ดังขึ้น “เห็นทีแค่เราสองตนคงไม่สามารถแย่งชิงแผนที่เอลฟ์จากพ่อมดนั้นได้”

“แล้วเราจะทำประการใด” เสียงของเอลฟ์หญิงถามขึ้น ร่างของทั้งสองนั้นยังคงโปร่งใสแฝงกายกับใบไม้เขียวขจีและไม่สามารถมองเห็นได้

“กลับไปก่อน แล้วค่อยว่ากัน” เอลฟ์ที่เป็นผู้ชายตอบ

ตอนที่ 26

องค์หญิงเฮโซ

หัวค่ำวันหนึ่งที่ปราสาททาศีขององค์จักรพรรดิฟานซีสแห่งจักรวรรดิมาเทลารุส ขุนนางผู้สวมผ้าคลุมสีขาวหัวล้านครึ่งหัววิ่งตรงมายังห้องบรรทมขององค์จักรพรรดิอย่างรีบเร่ง ขณะเหล่านั้นางสนมกำลังจัดเครื่องฉลองพระองค์แด่องค์จักรพรรดิภายหลังเสร็จจากการทรงน้ำ ขุนนางเข้ามาถึงพลันโน้มตัวถวายการเคารพโดยยังคงมีเหงื่อไหลไทรยสกาย

“เซอร์ลา เจ้ามาก็ดีแล้ว” องค์จักรพรรดิฟานซีสผู้มีพระชนม์มายุคหกสิบสี่พรรษาพูดพลางหันพระพักตร์ไปหาเหล่านั้นางสนม “พวกเจ้าออกไปก่อน” เหล่านั้นางสนมจึงออกจากห้องบรรทมไป “เจ้าเตรียมขวดที่จะใช้ในพิธีหลังโลหิตมาให้เข้าแล้วรึยัง”

เซอร์ลาขุนนางหัวล้านครึ่งหัวที่ยังชอบอยู่ริบพูดขึ้น “ตระเตรียมไว้แล้วพระเจ้าข้า แต่ตอนนี้มีเรื่องใหญ่เกิดขึ้นพระเจ้าข้า”

“มีเรื่องอันใด รึว่าองค์หญิงนาลูก่อเรื่องอีก” องค์จักรพรรดิฟานซีส

ถาม

“หาไม่พระเจ้าข้า... เออ... มีเด็กหญิงคนหนึ่งเดินทางมาขอเข้าเฝ้าพระองค์พร้อมด้วยจดหมายลงตราประทับ ในจดหมายระบุว่านางเป็นบุตรสาวของพระองค์พระเจ้าข้า” เซอร์ลารีบรรยายงาน “ตราประทับนั้นเป็นของจริงพระเจ้าข้า”

“หา จริงรึ” องค์จักรพรรดิรู้สึกประหลาดใจ “แล้วตอนนี้นางอยู่ไหน”

“นางรออยู่ที่ห้องพระโรงพระเจ้าข้า” ขุนนางตอบ
จากนั้นพระองค์ก็รีบจัดแต่งฉลองพระองค์แล้วเดินออกจากห้องบรรทมตรงไปยังห้องพระโรงทันที

เด็กผู้หญิงร่างเล็กผิวขาวตาชั้นเดียวนั่งคุกเข่าอยู่ตรงพื้นห้องพระโรง บนศีรษะของนางคลุมด้วยผ้าสีฟ้าปิดผมเอาไว้อย่างมิดชิด ถือจดหมายไว้ในมือ ข้างกายมีถุงผ้าสีขาวมัดเป็นก้อนกลมวางอยู่ที่ถุงผ้า มีตราประทับประจำพระองค์ขององค์จักรพรรดิพร้อมหมึกวางทับอยู่อีกที่หนึ่ง นางหันซ้ายขวาสังเกตโดยรอบห้องพระโรงโดยมีอาการตื่นเต้นเล็กน้อย

องค์จักรพรรดิฟานซีสเดินเข้ามาในห้องพระโรงอย่างเร่งรีบโดยมีขุนนางหัวล้านครึ่งหัวเดินตามมา พระองค์ทอดพระเนตรนางอย่างพิเน็จ

“คนนี่แหละพระเจ้าข้า” เซอร์ลากระซิบ

องค์จักรพรรดิจ้องมองนางอยู่พักหนึ่งก่อนจะพูดขึ้น “เจ้าเป็นใคร
 กัน”

“ข้าชื่อเฮโซ มาจากเมืองโลเบอร์เจ้าคะ ก่อนที่แม่ข้าจะสิ้นใจ ท่าน
 ให้ข้านำสิ่งนี้มาให้องค์จักรพรรดิฟานซีส” นางตอบพร้อมกับยื่น
 จดหมายให้กับองค์จักรพรรดิ

“สำเนียงที่เจ้าพูดมันฟังดูคุ้นหูยังไงชอบกล” องค์จักรพรรดิตรัสกับ
 นางพร้อมเดินเข้าไปหยิบจดหมายขึ้นมาอ่านดู ครั้นได้เห็นตัวหนังสือ
 ตัวแรกพระองค์ก็จดจำลายมือได้เป็นอย่างดี

เฮโซนั่งมององค์จักรพรรดิอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหันไปมองเซอร์ลาขุน
 นางที่ยืนอยู่ข้างๆ เซอร์ลาเองก็จ้องนางอยู่เช่นกันเขามีอาการตื่นอยู่ไม่
 น้อย

เมื่ออ่านจบองค์จักรพรรดิก็พูดขึ้นด้วยสีหน้าตกใจ “เจ้าเป็นลูก
 ของเลโซอย่างนั้นรี”

นางพยักหน้าตอบ

“ตอนนี้อายุเท่าไร” องค์จักรพรรดิถามต่อ

“สิบสี่ปีเจ้าคะ” นางตอบ องค์จักรพรรดิมองนางอย่างครุ่นคิดอีก

ครึ่ง

“เมื่อสิบห้าปีก่อนพระองค์เสด็จไปราชการที่เมืองโลเบอร์พอดี พระเจ้าข้า ตอนนั้นเมืองโลเบอร์ยังขึ้นตรงกับเราอยู่” เซอร์ลากระซิบ

“แต่นางอาจจะไม่ใช่ลูกของข้าก็ได้” จักรพรรดิกระซิบตอบ

เฮไซได้แต่จ้องมองดูคนทั้งสองกระซิบกระซาบกันโดยไม่ได้พูดสิ่ง

ใด

“พຽ່ງนี้มืพระราชพิธีหลังพระโลหิต เชื้อพระวงศ์ทุกพระองค์ต้อง หลังโลหิต คราวนี้ก็จะได้รຽ່ງนางเป็นบุตรสาวของพระองค์จริงรຽ່ງไม่”

เซอร์ลากระซิบ

องค์จักรพรรดิเดินเข้าไปใกล้พลางจ้องมองอย่างพิลึกอีกครຽ່ง หนนี้ นางกลับก้มหน้าไม่กล้าสบตาพระองค์ องค์จักรพรรดิจึงพຽ่งนางขึ้น นางมีท่าทีตื่นกลัวเล็กน้อย “เจ้าช่างเหมือนแม่ของเจ้าจริงๆ”

เซอร์ลาจึงรีบเดินเข้ามากระซิบ“นางอาจจะเป็นลูกของชายอื่นก็ได้ นะพระเจ้าข้า” องค์จักรพรรดิไม่ตอบ “ถ้าองค์หญิงนาลຽ່ງเข้าพระองค์ ต้องไว้วายใหญ่แน่” เซอร์ลาทูลเสริม

“ก็อย่าให้นางรู้ชຽ່ง แล้วตอนนี้นางอยู่ไหน” องค์จักรพรรดิถามขึ้น

“องค์หญิงกำลังเสด็จกลับมาจากในเมืองพระเจ้าข้า” เซอร์ลาตอบ

แต่ยังไม่ทันขาดคำองค์หญิงผู้มีผิวสีน้ำผึ้งในวัยยี่สิบหกปีก็เดินเข้ามา “เสด็จพ่อทนายซีว่าวันนี้ข้าซื้ออะไรกลับมาให้ท่าน” นางพูดเป็นเชิงเอาใจ

“เจ้าซื้อ...ซื้ออะไรมา...รี” องค์จักรพรรดิถามด้วยท่าที่ตื่นๆ

องค์หญิงนาถุพลันเหลือบไปเห็นเด็กผู้หญิงที่ยืนอ่อนน้อมถ่อมตนอยู่จึงถามขึ้น “นี่ใครกัน”

“เออ...” องค์จักรพรรดิคล้ายลังเล แต่ถ้าเฮไซเป็นลูกของพระองค์จริงๆวันหนึ่งข้างหน้าองค์หญิงนาถุก็ต้องรู้เข้าอยู่ดี “นางคือ...เออ...นางคือน้องสาวของเจ้า”

“อะไรนะ” นางจ้องมองเฮไซตั้งแต่หัวจรดเท้า พร้อมหันมาทำตาตุ๋นบิดาตามประสาของธิดาที่ได้รับทราบการเอาใจ องค์จักรพรรดิผู้บิดาได้แต่ยืนนิ่งไม่ได้ตอบประการใด

องค์หญิงนาถุเดินวนไปรอบๆ เฮไซพรางเอ่ยถาม “นามของนางคืออะไร”

“เฮไซ...” องค์จักรพรรดิตอบ

จากนั้นองค์หญิงนาถุก็เอื้อมไปจับคางของเฮไซบิดชายที่ขวาที่พินิจค้ำหน้าของนาง “เจ้าไม่เห็นเหมือนเสด็จพ่อกับข้าเลย”

“นางคือน้องต่างมารดาของเจ้า” จักรพรรดิพูดขึ้น

องค์หญิงนาถุหันกลับมาหาองค์จักรพรรดิผู้บิดาด้วยแววตาล้ำย
ไม่ยอมให้อภัย “ท่านแอบไปมีเมียน้อยอย่างนั้นรี! ข้าเกลียดท่าน! ข้า
เกลียดคนเจ้าชู้! หากเสด็จแม่บนสวรรค์รู้เข้า ท่านแม่ไม่ให้อภัยท่านพ่อ
เป็นแน่ ยิ่งไงก็ตามข้าไม่มีวันยอมรับมันเป็นน้องของข้าหรอก” นาง
ไวยวาย

“ใจเย็นๆก่อนได้หรือไม่ ให้พ่อคุยกับนางก่อน” องค์จักรพรรดิร้อง
ขอ

องค์หญิงหันกลับทำตาขวางใส่องค์จักรพรรดิ “ได้ รีบคุยให้จบ
แล้วก็ให้นางกลับไปซะ ข้าไม่อยากได้ยินเรื่องนี้อีก” สิ้นคำก็สะบัดกาย
เตรียมเดินออกจากห้อง

“องค์หญิง แล้วของที่ท่านซื้อมา...” ทหารที่ติดตามทักขึ้น ขณะชุก
กล่องสีแดงลวดลายงดงามในมือ

“เอามันไปโยนทิ้ง” นางตวาดอย่างหัวเสียแล้วก็เดินออกจากห้อง
พระโรงไป

เฮไซมอดูองค์หญิงนาถุด้วยท่าที่แปลกๆ ก่อนจะหันกลับมามองที่
องค์จักรพรรดิด้วยแววตาตื่นกลัว

“เจ้าไม่ต้องกลัวนางหรอก ถ้าเจ้าเป็นลูกของข้าจริงๆนางก็เป็น
พี่สาวเจ้า เห็นนางเป็นแบบนี้จริงๆแล้วไม่มีอะไรหรอก” องค์จักรพรรดิ

บอกกับเฮโซ “พรุ่งนี้จะมึงงานราชพิธีหลังโลहितของเชื้อพระวงศ์ทุกคน ถ้าเจ้าเป็นลูกของข้าจริงๆเจ้าก็ต้องเข้าพิธีด้วย”

องค์จักรพรรดิเดินเข้ามาโน้มไหล่ของนางและมองด้วยสายพระเนตรที่เปี่ยมเมตตา “เจ้าคงได้ดวงตามาจากแม่ของเจ้า” นางยังคงมีท่าที่ตื่นกลัวและเขินอายเล็กน้อย “เฮโซ เจ้าไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น ตอนนี้ยังถือว่าเจ้าเป็นลูกของข้าดังนั้นไม่ต้องกลัว” เฮโซได้แต่ยืนนิ่งไม่ตอบ “เจ้าคงลำบากมากซินะที่ต้องเดินทางมาตัวคนเดียว เซอร์ลา เจ้าจงนำองค์หญิงน้อยไปยังห้องพักของเชื้อพระวงศ์แล้วให้นางพักที่นั่น” องค์จักรพรรดิสั่ง

“พระเจ้าข้า” เซอร์ลาตอบและหันมาหาเด็กผู้หญิงนามเฮโซ “ทางนี้พระเจ้าข้าองค์หญิง” เฮโซรู้สึกขัดเขินเมื่อมีคนเรียกนางว่าองค์หญิง แต่นางก็รีบหยิบห่อผ้าของนางเดินตามไป นางหันหลังมามององค์จักรพรรดิแสดงอาการย่อตัวลงถวายความเคารพแล้ววิ่งตามเซอร์ลาไป

ในพระทัยขององค์จักรพรรดิก็เกิดความรู้สึกผูกพันกับเฮโซอย่างบอกไม่ถูก สี่พระพักตร์กลับปรากฏร่องรอยความกังวลพระทัย แม้ตอนนี้จะไม่แน่ใจว่านางเป็นธิดาของพระองค์จริงหรือไม่ แต่ลึกๆ กลับอยากให้นางเป็นลูกของพระองค์จริงๆ

บนทางเดินในปราสาทที่ยังคงมีแสงไฟจากคบเพลิงส่องสว่างไปตลอดทาง เซอร์ลาเดินนำเฮโซเด็กหญิงวัยสิบสี่ที่มีผ้าสีฟ้าโพกหัวตรงไปยังห้องนอนของเชื้อพระวงศ์

“ท่านเซอร์ลา เออ... อะไรคืองานราชพิธีหลังพระโลหิตรี” เฮโซถามขึ้น

“อ้อ” เซอร์ลาหันมาตอบพร้อมกับเดินต่อไป “มันเป็นงานประจำปีที่เหล่าเชื้อพระวงศ์ทุกพระองค์ต้องหลังพระโลหิตของตนต่อหน้าประชาชนและนำพระโลหิตนั้นไปวางไว้กลางแสงแดดตอนเที่ยงตรง ซึ่งพรุ่งนี้จะเป็นวันเดียวของปีที่พระอาทิตย์จะตั้งตรงทำมุมเก้าสิบองศา กับพื้นดิน เช่นนั้นพระโลหิตของสายเลือดที่แท้จริงขององค์จักรพรรดิจะถูกดูระเหยกกลายเป็นไอลอยขึ้นไปในอากาศ และแตกละอองแสงกระจายไปทุกทิศทุกทาง เชื่อกันว่าพระโลหิตนั้นสามารถสะกดพวกเดวิล่า อันหมายถึงสิ่งชั่วร้ายไม่ให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้พระเจ้าข้า”

เซอร์ลาเดินนำเฮโซเข้ามาในห้องที่สวยงามห้องหนึ่ง ภายในห้องมีเทียนจุดอยู่โดยรอบ มีเตียงใหญ่และนุ่มคลุมด้วยผ้าคลุมสีแดง ลวดลายสวยงามตั้งอยู่ พื้นปูพรมแดงที่มีสีใกล้เคียงกับผ้าคลุมเตียง มีโต๊ะแต่งหน้าแกะสลักเป็นรูปหงส์ลวดลายสวยงามและมีกระจกบานใหญ่หุหุราติดอยู่ ตรงกำแพงมีภาพเขียนมากมายแขวนประดับเอาไว้

“ประเดี๋ยวจ้าพระองค์จะไปตามนางสนมมาคอยรับใช้ท่าน ส่วนที่หน้าห้องของท่านจะมีทหารมายืนเฝ้า ไม่ต้องกลัวนะพระเจ้าข้า” เซอร์ลาบอกกับเฮโซ จากนั้นก็เดินออกไปที่ประตู

“ท่านเซอร์ลา” เฮโซเรียก

“มีอะไรรีพระเจ้าข้า”

“ขอบคุณท่านมาก” เฮโซพูดอย่างจริงใจ

เซอร์ลายิ้มและโค้งคำนับ“ข้าพระองค์ยินดีพระเจ้าข้า”

หน้าห้องบรรทมขององค์จักรพรรดิกลางดึกคืนนั้น เซอร์ลาขุนนางหัวล้านครึ่งหัวเดินหันซ้ายหันขวาลับๆล่อๆก่อนจะหายเข้าไปในห้องบรรทมขององค์จักรพรรดิซึ่งปรกติจะมีทหารยืนเฝ้าอยู่หน้าห้องบรรทมแต่คืนนี้กลับไม่มี ในขณะที่เดียวกันองค์หญิงนาลูที่มีสีหน้าที่บูดบึ้งพร้อมจะระเบิดออกมาทุกเวลากำลังจะเดินเข้าห้องบรรทมของตนพลันเหลือบไปเห็นเซอร์ลาเดินหายเข้าไปในห้องของพระบิดา นางจึงแอบเดินตามไปแหม่มประตูดูเห็นบิดาของตนกำลังยืนคุยอยู่กับเซอร์ลาขุนนางหัวล้านครึ่งหัว

“พระองค์จะทำอย่างนั้นจริงๆรี” เซอร์ลาถามองค์จักรพรรดิเพื่อความแน่ใจ

“ตอนนี้ข้าไม่สนใจแล้วว่าเฮไซเป็นลูกของข้าริไม่ ข้าจะเลี้ยงดูนางเหมือนลูกของข้าคนหนึ่ง” องค์จักรพรรดิตอบ

“ถ้าพระองค์ต้องการเช่นนั้น” เซอร์ลาโค้งตอบ

จากนั้นองค์จักรพรรดิก็นิ้วที่นิ้วเท้าของพระองค์ พระโลหิตสีแดงไหลเป็นทางลงไปในช่วงที่เซอร์ลาเตรียมไว้ จากนั้นจึงรีบนำผ้าพันแผลมาพันไว้และยื่นขวดพระโลหิตของพระองค์ให้กับเซอร์ลา “เอาเลือดนี้ไปทาในช่วงทั้งสามอันที่จะใช้ในการทำพิธีพรุ่งนี้ด้วย” พระองค์สั่ง

“อย่างนี้เอง” องค์หญิงนาลูเปรยขึ้นเบาๆ

“ได้พระเจ้าคะ ถ้าอย่างนั้นข้าพระองค์ขอทูลลา” เซอร์ลารีบถือขวดบรรจุพระโลหิตขององค์จักรพรรดิเดินทางตรงมาที่ประตู

องค์หญิงนาลูรีบผงะออกจากประตูวิ่งกลับไปห้องของตน

เซอร์ลาเดินหันซ้ายหันขวาออกมาจากห้องบรรทมก่อนจะเดินหายลับไปในมุมมืดของทางเดินในปราสาท องค์หญิงนาลูที่รอจังหวะอยู่จึงรีบวิ่งตามออกไป

องค์หญิงเดินตามเซอร์ลาจนไปถึงหน้าห้องเก็บยาที่ค่อนข้างมืด เพราะมีคบเพลิงอยู่เพียงไม่กี่อันติดอยู่ที่ผนังทางเดิน เซอร์ลาหันซ้ายหันขวาให้แน่ใจว่าไม่มีใครเห็นจากนั้นก็ใช้กุญแจเปิดเข้าไปในห้องเก็บยา องค์หญิงวิ่งไปแถมดูที่ประตู ไอ่เย็นจากสารเคมีผสมกันในห้องเก็บ

ยาฟุ้งออกมา เซอร์ลาจุดไฟที่ตะเกียงบนโต๊ะในห้องจากนั้นก็เดินไปที่ชั้นเหล็กพร้อมกับขวดพระโลหิตขององค์จักรพรรดิ เขาใช้นิ้วกวาดพระโลหิตในขวดทามันลงไปขวดทองแกะสลักที่วางตั้งอยู่บนชั้นวางจนครบทั้งสามขวด

เมื่อเสร็จภารกิจเซอร์ลารีบดับไฟที่ตะเกียงและเดินออกมา องค์หญิงจึงค่อยวิ่งไปหลบอยู่ที่มุมทางเดินตรงบันได เซอร์ลาสั่งเกตรอบกายอีกครั้งก่อนจะลือคกุญแจและเดินกลับหายไปยังอีกฟากหนึ่งของทางเดินที่มีมืดมิด

องค์หญิงทำหน้าที่บั้งและรำพึงรำพัน “ท่านพ่อนะท่านพ่อ แอบรวมหัวกับเจ้าเซอร์ลาเอาลูกคนอื่นมาเลี้ยง ถ้าไม่มีข้าท่านคงจะหลงผิด” จากนั้นเดินลงไปด้วยตรงไปยังห้องนอนของผู้ปรุงยาทันที

บนทางเดินที่ค่อนข้างมืดด้านหลังของปราสาททาทาซี องค์หญิงพยายามเดินหลบพวกหนูที่วิ่งไปมาอย่างขะเขวี่ยง “อยู่กันเข้าไปได้ยังไงเนี่ย สกปรก”

เมื่อนางเดินมาถึงหน้าห้องที่มีป้ายติดอยู่ ‘ห้องนอนของคนปรุงยา’ นางทุบประตูโครมครามและตะโกน

“ตื่นเดี๋ยวนี้ เจ้าคนปรุงยา”

หญิงชราร่างเล็กวัยแปดสิบปีเดินงัวเงียออกมาจากห้องแล้วก็ต้องตกใจจนลานเมื่อเห็นเป็นองค์หญิงนาถุ นางแสดงความเคารพ “องค์หญิงมีอะไรให้หม่อมฉันรับใช้รึเพคะ”

“ข้าเรียกเจ้าตั้งนานทำไมไม่ออกมา” องค์หญิงตะคอก

“กระหม่อมพืงจะได้ยินเพคะ” หญิงชราตอบ

“เจ้าโกหก เจ้าได้ยินแล้วแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินใช่ไหม” นางตะคอกใส่ต่อ

“หม่อมฉันไม่ได้ยินจริงๆเพคะ” ยายแก่ก้มหน้าตอบอีกครั้ง

“เอาละไม่ต้องพูดมาก รีบไปเปิดห้องเช่ามาให้ข้าเดี๋ยวนี้” องค์หญิงสั่ง

“คะ ได้เพคะ” นางเดินกลับเข้าไปในห้องหยิบเอากุญแจพวงใหญ่ในตู้ออกมา

“เร็วๆเจ้าคนปรุงยา ข้าจะไปวันนี้ละ” องค์หญิงตะโกน

หญิงแก่เดินออกมาช้าๆเพราะขาของนางแทบไร้เรี่ยวแรงเพราะวัยชรา จากนั้นทั้งสองก็รีบเดินตรงไปที่ห้องยา

“เดินแบบนี้เมื่อไรจะถึง เดินเร็วๆไม่ได้หรือไง” องค์หญิงตะคอกตลอดเวลา แต่แล้วก็มีทหารคนหนึ่งเดินออกมาจากห้องนอนของตนเมื่อได้ยินเสียงเอะอะ

“ไม่ใช่เรื่องของเจ้า ออกมาทำไม กลับไปนอน” องค์หญิงตวาด ทหารคนนั้นรีบกลับเข้าไปด้วยความตกใจ “แต่เอ... ข้ามีแผน” องค์หญิงยิ้มเหมื่อนนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ “เจ้าทหารที่โผล่หัวออกมาเมื่อตะกี้ ออกมาเดี๋ยวนี้”

ไม่มีเสียงใดๆตอบกลับมา นางจึงเดินไปเคาะประตูห้องทหารคนนั้น “ไม่ได้ยินที่ข้าเรียกหรือไงหา” นางตะโกน

“ทำไมช่วยแบบนี้ ไม่น่าออกมาเลย” ทหารคนนั้นรำพึงกับตัวเอง ก่อนจะเปิดประตูออก

“เจ้าว่าอะไรนะ” องค์หญิงถามด้วยสีหน้าฉุนเฉียว

“เปล่าพระเจ้าข้า”

“เจ้าไปอุ้มยายแก่นั้นตามข้ามาเดี๋ยวนี้” นางสั่ง

“หา” ทหารคนนั้นหันกลับไปมองหญิงชราที่กำลังเดินด้อมๆ ตรงสุดทางเดิน

“ไม่ได้ยินที่ข้าสั่งรี” นางตะคอก

“ได้ยินพระเจ้าข้า”

ทหารหนุ่มรีบวิ่งไปอุ้มหญิงชราเดินตามองค์หญิงมาถึงห้องเก็บยาชั้นบนของปราสาท “ถึงซักที” ทหารนั้นวางยายแก่ลงขาแทบหมดเรี่ยวแรง

“ดีมาก เปิดประตูเดี๋ยวนี้” องค์หญิงนาถุสังค์ หญิงชราจึงรีบเปิด
ประตูห้องกระทั่งไอเย็นโพล่พุ่งออกมา

“เข้าไปจุดไฟซิ” องค์หญิงสังค์

เมื่อไฟในห้องสว่างขึ้น องค์หญิงนาถุสังค์ก็เดินตรงเข้าไปยังชวดพระ
โลหิตก่อนจะหันกลับมาที่ยายแก่ “เจ้ามียาอะไรที่มีสีเหมือนเลือดไหม”

หญิงชราที่จุดไฟเสร็จแล้วยืนก้ำกั๊ง และทหารที่ยืนหอบนอกประตู
มองไปที่องค์หญิงอย่างไม่เข้าใจเหตุผลว่านางจะทำสิ่งใดกันแน่ แต่
หญิงชราก็ผงกศีรษะน้อมรับ องค์หญิงจึงค่อยยิ้มอย่างผู้ชนะ

“ดี ก่อนอื่น เจ้าเอาชวดทั้งสามชวดนี้ไปล้างให้ชาก่อน เอาให้
สะอาดนะ”

ตอนที่ 27

ราชพิธีหลังพระโลหิต

ช่วงใกล้เที่ยงในวันที่มีปุยมะสมสีขาวลอยอยู่เต็มท้องฟ้า ลมเย็นพัดโชยไปมาที่ลานกว้างด้านในของปราสาทททาศี ประชาชนจำนวนมากได้เข้ามาร่วมในงานราชพิธีหลังพระโลหิตของเหล่าเชื้อพระวงศ์จนเต็มลานและล้นออกไปถึงนอกปราสาท

ไม่นานนักประชาชนที่ยืนออกันอยู่เริ่มแหวกทางให้กับองค์จักรพรรดิฟานซีส องค์หญิงนาลู และเฮโซ โดยมีเซอร์ลาซูนนางคนสนิทเดินตามมาข้างหลังออกมาจากประตูปราสาทตรงไปยังแท่นหินอ่อนสี่เหลี่ยมกลางลานที่มีโต๊ะสีทองตัวยาวตั้งอยู่ บนโต๊ะมีมีดปลายแหลมเล็กๆสามอัน ผ้าขาวสามผืน และขวดทองไว้ใส่พระโลหิตอีกสามอัน

ประชาชนที่แปลกใจเมื่อเห็นเฮโซเด็กหญิงร่างเล็กวัยสิบสี่ปีมีผ้าโพกผมสีเขียวปิดผมจนมิดเดินเคียงข้างเบื้องขวาขององค์จักรพรรดิฟานซีเริ่มสนทนากันพลางจ้องมองมายังนางแทบเป็นสายตาเดียวกัน เช่นนั้นทำให้นางเกิดอาการเครียดและจำต้องก้มหน้าดูไม่กล้าเงยมอง

องค์จักรพรรดิเมื่อกิริยานั้นของนางจึงพูดขึ้น “เจ้าไม่ต้องกลัวหรอก ทุกอย่างจะเรียบร้อย” เฮโซจึงค่อยผ่อนคลาย

เมื่อทั้งสามขึ้นไปยืนบนแท่นหินอ่อนสีครีมแล้ว เซอร์ลา ก็ประกาศด้วยเสียงอันดัง “เอาละ ได้เวลาพระราชพิธีหลังพระโลหิตแล้ว ทุกคนโปรดอยู่ในความสงบ” สิ้นคำประกาศทั่วทั้งลานกว้างนั้นพลันสงบลงทันที

องค์จักรพรรดิหันไปสบตา กับเซอร์ลาที่ยืนอยู่ด้านล่าง เซอร์ลาก็มืดริษะน้อมรับ องค์จักรพรรดิจึงพยักหน้าตอบเหมือนรู้กันในที่ ครั้นหันมาเจอสีหน้าคุณขององค์หญิงนาถุพระองค์ก็ชะงักและมวงเล็กน้อย จากนั้นก็เซิดหน้ามองไปยังประชาชนของพระองค์ด้วยสีพระพักตร์เปี่ยมล้นพระเมตตา

“ข้าจะเป็นผู้กอบกู้ความถูกต้องให้กับราชวงศ์ของเราเอง...” องค์หญิงนาถุเปรยขึ้นเบาๆ

องค์จักรพรรดิทรงเปล่งวาจา “ข้าขอขอบคุณพวกท่านทั้งหลายที่มาร่วมในงานพิธีหลังโลหิตของเชื้อพระวงศ์ในวันนี้ และวันนี้ข้ามีข่าวดีจะประกาศให้พวกท่านทราบว่า ข้าได้พบบุตรสาวที่พลัดพรากจากกันมาตั้งแต่นางเกิด”

เสียงผู้คนที่อยู่ในลานพิธีเริ่มดังอื้ออึงอีกครั้ง องค์จักรพรรดิหันกลับไปมองที่เฮไซซึ่งยังคงก้มหน้าหลบตาผู้คนอยู่ ครั้นฝูงชนเงียบลงแล้วจึงตรัสต่อไป “นางคือเฮไซ บุตรสาวของข้าที่เกิดจากนางสนมที่อยู่

ยังเมืองโลเบอร์ ดังนั้น ข้าขอประกาศแต่งตั้งเฮไซขึ้นเป็นองค์หญิงของ
จักรพรรดิมาเทลาสุสอย่างเป็นทางการ”

เสียงฝูงชนต่างโห่ร้องด้วยความยินดีกับองค์หญิงคนใหม่

“เฮอะ เดียวได้รู้กัน” องค์หญิงนาลูเปรยขึ้น

องค์จักรพรรดิยกพระหัตถ์โบกเป็นสัญญาณให้ประชาชนเงียบลง
ก่อน“และเพื่อเป็นการยืนยันว่านางเป็นบุตรสาวในสายเลือดของข้า ข้า
จึงให้นางได้เข้าร่วมงานพิธีในวันนี้ด้วย”

ประชาชนต่างโห่ร้องด้วยความยินดีอีกครั้ง

จากนั้นองค์จักรพรรดิก็เวยพระพักตร์มองฟ้าที่มีเมฆลอยตัวบดบัง
ดวงอาทิตย์เอาไว้ แม้ขณะใกล้เวลาที่พระอาทิตย์จะตั้งฉากกับพื้นโลก
แล้ว “ข้าจะเริ่มพิธีหลังโลहितนะบัดนี้”

องค์หญิงนาลูยิ้มน้อยๆ และเปรยกับตัวเอง “ได้เวลาเผยความจริง
แล้ว”

เซอร์ลาขุนนางหัวล้านครึ่งหัวคนสนิทขององค์จักรพรรดิก้าวขึ้นมา
ยังลานหินอ่อนสีครีมที่ถูกจัดให้เป็นแท่นพิธีเหมือนรู้งาน หยิบมีดเล่ม
เล็กขึ้นมาพร้อมกับน้อมศีรษะคำนับและกรีดลงที่นิ้วชี้ขององค์
จักรพรรดิซึ่งยื่นให้เขาแต่โดยดี โลहितค่อยๆ ไหลหยดลงไปในขวดทอง

บนโต๊ะ จากนั้นหยิบผ้าขาวขึ้นพันนิ้วที่ถูกรีดขององค์จักรพรรดิเอาไว้
เพื่อห้ามเลือดและสมานแผล

เซอร์ลำน้อมศีรษะแสดงความเคารพอีกครั้งก่อนจะเดินไปที่องค์
หญิงนาถุ แต่เขาก็ต้องชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นองค์หญิงทำตาตุ่มมอง
ที่ดวงตาของเขา เขาจึงหลบตาต่ำลงแสดงความเคารพ องค์หญิงจึงยื่น
มือกระแทกเข้าไปที่หน้าอกของเขา

“ให้ไว” นางตะคอก

เซอร์ลาลงมิดกรีดนิ้วชี้ขององค์หญิง โลหิตของนางไหลลงไปใน
ขวดทองที่ตั้งอยู่ด้านหน้าของนาง จากนั้นเขาก็หยิบผ้าขึ้นมาห้ามเลือด
และสมานแผลให้นางน้อมศีรษะแสดงความเคารพก่อนจะเดินไปหาเฮ
ไซ

องค์หญิงเฮไซมีอากาศสั้นก๊วเล็กน้อยและชักมือหนี

“ไม่ต้องกลัวพระเจ้าข้า” เซอร์ลากระซิบบอกจากนั้นก็กรีดนิ้วชี้ของ
นาง ให้โลหิตหยดไหลลงในขวดทองใบสุดท้าย ครั้นดำเนินการเสร็จ
เซอร์ลาจึงน้อมศีรษะแสดงความเคารพแล้วค่อนข้างถอยหลังลงจาก
แท่นพิธี

องค์จักรพรรดิเมื่อเห็นทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยดีแล้วจึงพระพักตร์
ขึ้นบนฟ้าเปล่งวาจา “ขอโลหิตของข้า! และโลหิตของเหล่าเชื้อพระวงศ์!

จงสะกด! เดวิดล่าสิ่งชั่วร้าย! ที่สิ่งสถิตอยู่บนแผ่นดินนี้! ไม่ให้พื้นดิน
ตลอดกาล!”

ทุกคนในงานต่างมองขึ้นไปบนฟ้า พลันก่อนเมฆที่บดบังดวง
อาทิตย์ที่บัดนี้เคลื่อนมาตั้งฉากกับพื้นโลกกลับค่อยเปิดออกจนกระทั่ง
แสงอาทิตย์สาดส่องลงมาเบื้องล่างเป็นลำแสงสองเส้นพุ่งผ่านเมฆลง
มายังเขตทองที่ตั้งอยู่เบื้องหน้าองค์จักรพรรดิฟานซีส และเขตขององค์
หญิงเฮไซ แต่กลับไม่มีลำแสงส่องลงมาที่เขตทองบรรจูลิहितขององค์
หญิงนาลู สร้างความตกตะลึงให้กับองค์หญิงนาลูเป็นอย่างมาก

องค์จักรพรรดิที่เงยหน้ามองฟ้าเปล่งวาจาเสร็จสิ้นก็มลงมองเขต
ทองลิहितเบื้องหน้ากลับต้องสีพระพักตร์ซีดลงและหันกลับไปมองเซอร์
ลาที่อยู่ข้างแทนพิธิ เซอร์ลาหน้าซีดเผือดไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดเขต
ทองลิहितขององค์หญิงนาลูไม่เกิดลำแสงสาดส่องเช่นอีกสองพระองค์

ผู้คนในงานต่างเริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งๆ ที่
ในแต่ละปีเขตทองลิहितขององค์หญิงนาลูไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน

ครั้นแสงอาทิตย์ที่สาดส่องลงมาดับลง ลิहितในเขตทองขององค์
จักรพรรดิและขององค์หญิงเฮไซค่อยๆ ไหลย้อนลอยขึ้นมาจากเขต
ภาพนั้นสะกดผู้คนให้เงยบลงอีกครั้ง จากนั้นละอองลิहितก็เปลี่ยน

กลายเป็นละอองแสงสีทองระยิบพุ่งกระจายออกไปทุกทิศทางอย่างน่าตื่นตา

ผู้คนต่างให้ร้องยินดีกับสิ่งที่เห็น แต่ความรู้สึกขององค์หญิงนาถุกลับแตกต่างจากผู้คนที่ร่วมพิธีอยู่โดยสิ้นเชิง นางตกตะลึงพริ้งเพริดน้อยเนื้อต่ำใจหันไปมององค์หญิงเฮไซด้วยความกราดเกรี้ยวปนโมโห

“เจ้าแอบเปลี่ยนขวดเลือดของข้ากับของเจ้าเมื่อกี้ไซไหม เจ้าเลวมาก นี่คิดถึงขั้นจะกำจัดข้าเลยรี” นางตะคอกและเข้าใจว่าเรื่องราวไม่น่าจะเป็นแบบนี้หากไม่ใช่เพราะองค์หญิงเฮไซที่เพิ่งจะเดินทางมาที่นี่ เมื่อวานนี้ น้ำตาแห่งความเจ็บใจไหลเอ่อนอง ผู้คนได้ยินดังนั้นต่างเงยบกริบ ส่วนองค์หญิงเฮไซได้แต่ก้มหน้านิ่งไม่ตอบสิ่งใด

“ใจเย็นๆลูกพ่อ ไม่เห็นหรือว่าทุกคนจ้องมองเจ้ากันหมดแล้ว” องค์จักรพรรดิเดินเข้ามาปลอบ “มันอาจจะเกิดจากเมฆที่มาบดบังแสงอาทิตย์ ทำให้เลือดของเจ้าในปีนีไม่เปล่งแสง เจ้าไม่เห็นรีว่ามีเมฆลอยอยู่เต็มท้องฟ้า”

“เสด็จพ่อ ท่านเข้าข้างนางกำมะลอนี่อีกแล้ว ข้ารู้ระว่านางไม่ใช่ลูกของท่านจริงๆ ข้าแอบเห็นท่านกับเซอร์ลาวางแผนกัน เมื่อคืน” นาง

น้อยใจพูดขึ้นทั้งน้ำตา องค์จักรพรรดิโอบกอดนางพยายามบงไม่ให้คนอื่นได้ยินสิ่งที่นางพูด

ผู้คนที่ร่วมในพิธีต่างพากันซุบซิบวิพากษ์วิจารณ์เสียงดังขึ้นมาอีกครั้ง

“ไม่มีอะไร องค์หญิงนาถูกคงเครียดไปหน่อยจึงพูดไปไม่ได้คิด” องค์จักรพรรดิหันไปบอกกับประชาชน “เอาละ ข้าและเหล่าเชื้อพระวงศ์ขอตัวก่อน” สิ้นคำพระองค์เดินโอบกอดองค์หญิงนาถูกลับเข้าไปในปราสาท โดยมีองค์หญิงเฮไซและเซอร์ลาเดินตามกลับเข้าไป

คืนนั้นที่ห้องพระโรงในปราสาททาชี่ องค์จักรพรรดิฟานซีสเดินไปเดินมาอย่างกลัดกลุ้มพระทัย ไม่รู้ว่าจะหาทางออกอย่างไรดี

“มันเกิดเรื่องนี้ขึ้นได้ยังไง” พระองค์ตรัสถามขุนนางเซอร์ลาที่ยืนนิ่งอยู่

“ข้าพระองค์ก็ไม่ทราบได้พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ทำตามคำสั่งทุกประการ” เซอร์ทูลทั้งใบหน้ายังคงซีดเผือดไม่เข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น

“จะยังไงก็ช่าง ตอนนี้นางยอมออกมาจากห้องรียัง” องค์จักรพรรดิถาม

“ยังพระเจ้าข้า แต่ข้าได้ให้นางสนมไปดูแลแล้วพระเจ้าข้า” เซอร์

ลาตอป

ทันทีนั้นนางสนมคนหนึ่งก็วิ่งมาถวายความความเคารพ

“ว่ายังไงบ้างนางยอมออกมาจากห้องรียัง” องค์จักรพรรดิรีบถาม

ซักอย่างเป็นห่วง

“นางได้แต่เก็บตัวอยู่ในห้องบรรทม หาได้ยอมกินสิ่งใดเลยพะคะ”

“อย่างนั้นรี สงสัยข้าคงต้องไปเอง” องค์จักรพรรดิตอบพร้อมผัน

กายเดินตรงไปที่ห้องบรรทมของนางทันที

ที่หน้าห้องบรรทมขององค์หญิงนาถุ องค์จักรพรรดิเคาะประตู

เรียกบุตรสาวอย่างเป็นห่วง “ลูกพ่อ เปิดประตูให้พ่อเข้าไปเถอะ”

“ข้าไม่อยากเจอท่าน” เสียงองค์หญิงนาถุดังออกมาจากข้างใน

“ลูกน่าจะให้พ่อได้อธิบายก่อน” องค์จักรพรรดิพยายามร้องขอ

“ไม่ ข้าไม่อยากฟังคำแก้ตัวอะไรทั้งนั้น” นางตะโกน

องค์จักรพรรดิส่ายหัวอย่างจนปัญญา “เจ้าไปเอากุญแจห้องนาง

มา” องค์จักรพรรดิหันไปสั่งขุนนางคนสนิท เซอร์ลาวิ่งหายไปครู่หนึ่งก็

วิ่งกลับมา “เปิดประตูของห้องนางเดี๋ยวนี้” เซอร์ลารีบเปิดประตูทันที

องค์จักรพรรดิเดินรีเข้าไปและพูดขึ้น

“ลูกพ่อฟังพ่อ...” ยังไม่ทันที่องค์จักรพรรดิจะก้าวพ้นประตู หมอน แจกันและเครื่องใช้ต่างๆ ก็ปลิวว่อนออกมา องค์จักรพรรดิรีบผละ ออกมาทันที สักพักองค์หญิงก็โผล่หน้าออกมาที่ประตูจ้องมองบิดาของตนและเซอร์ลาด้วยสีหน้าบึ้งตึง นางคว่ำกฤษฎ์จากมือของเซอร์ลา และพูดขึ้น “ข้าเกลียดพวกท่าน แบร์...” นางแลบลิ้น แล้วก็ปิดประตูใส่หน้าองค์จักรพรรดิดังนั้น

องค์จักรพรรดิฟานซีสและเซอร์ลาได้แต่มองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจ ในพฤติกรรมของนาง

“ดูท่าทีขององค์หญิงแล้วอีกไม่กี่วันคงจะหายดี” เซอร์ลาพูดขึ้น

“ข้าก็หวังเช่นนั้น” องค์จักรพรรดิตอบ ทั้งสองเดินจากไปโดยที่ไม่รู้ว่าองค์หญิงเฮไซแอบยื่นฟังเรื่องราวทั้งหมดอยู่ที่มุมทางเดิน ใบหน้าของนางดูเศร้าหมองยิ่งนัก จากนั้นนางก็เดินกลับไปห้องนอนของนางตามเดิม

องค์หญิงนาถุนอนฟังเสียงท้อร้องโครกครากของตนอยู่บนเตียง กัดฟันทนเอามือลูบท้องและเปรยขึ้น “ข้าจะต้องกำจัดนางจอมเจ้าเล่ห์ให้พ้นออกไปจากปราสาทนี้ให้ได้” นางพลิกตัวนอนตะแคงพลาจครุ่นคิด “เราต้องมีแผน” แต่แล้วแววตาซึ่งซังก์ก็เปลี่ยนเป็นอ่อนโยน นาง

มองตรงไปที่ประตูอย่างแน่วแน่ “ตอนนี้คงต้องแก้งทำดีกับมันก่อน แล้วเราค่อยๆเผยความชั่วร้ายของมันออกมาทีละนิด คนชั่วยังไงก็ต้องแสดงความชั่วออกมา แล้ววันหนึ่งท่านพ่อจะเข้าใจทุกอย่างเอง” นางเปรยเบาๆ ปนเสียงร้องโครกครากออกมาจากห้องของนาง

“ใครอยู่ข้างนอก ไปเอาอาหารมาให้ข้าที่ ข้าหิวจะแย่อยู่แล้ว” นางลุกขึ้นตะโกน

“ได้เพคะ” เสียงนางสนมคนหนึ่งตอบ

องค์หญิงนาถูนั่งยิ้มอยู่บนเตียงอย่างผู้ชนะ กระหิ้มภูมิใจในแผนอันแยบยลของตน “แล้วทุกคนจะเข้าใจในสิ่งที่ข้าทำ...”

ตอนที่ 28

การเสียดสี

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วพระเจ้าข้า” เข้าตรู่วขณะที่องค์จักรพรรดิฟานซีส กำลังบรรทมอยู่บนเตียง เซอร์ลาวิ่งผ่านทหารยืนเฝ้าประตูของคนเข้ามาในห้องบรรทมด้วยสีหน้าแตกตื่น

องค์จักรพรรดิปลันตกใจตื่น “เกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกล่ะ”

“องค์หญิงเฮไซหายตัวไปพระเจ้าข้า” เซอร์ลาตอบ

“อะไรนะ พวกเจ้าค้นหาทั่วแล้ววี่” เซอร์ลามงกหัว “แล้วเมื่อคืนนี้ มีใครเห็นนางบ้าง” พระองค์ถามต่อ เซอร์ลาส่ายหัว

“อะไรกัน!” องค์จักรพรรดิตะคอก “ทหารอยู่กันเป็นร้อยไม่มีใครเห็นนางเลย เป็นไปได้ยังไง!”

“นางหายไปพร้อมกับห่อผ้าเครื่องใช้ที่นางนำติดตัวมาด้วยแต่แรกพระเจ้าข้า” เซอร์ลาบอก

“รีว่า...” องค์จักรพรรดินิ่งไปก่อนจะสั่งเซอร์ลา “สั่งทหารออกไปตามหานางเดี๋ยวนี้ หากหาไม่พบไม่ต้องกลับมา!”

“พระเจ้าข้า” เซอร์ลาตอบพร้อมกับเดินออกจากห้องไป

ในป่าที่บืบที่สามารถมองเห็นปราสาททาสีได้อยู่ไกลๆ เฮโซ
 เด็กผู้หญิงที่มีผ้าโพกผมสีฟ้าหิ้วห่อผ้าสีขาวเดินอย่างเร่งรีบ นางหัน
 กลับมามองที่ปราสาทอีกครั้งก่อนจะพูดเปรยขึ้น

“ต้นเหตุของความขัดแย้งทุกอย่างเกิดขึ้นจากการที่ข้ามาที่นี่
 หลายคนต้องเดือดร้อนก็เพราะข้า ที่นี้ไม่เหมาะกับข้าเลย” นางหยิบปืน
 ปักผมสีเงินของมารดาออกมา พลันน้ำตาก็ไหลเอ่อล้นออกมาเป็นสาย
 “ท่านแม่ ข้ามาตามหาท่านพ่อตามที่ท่านขอแล้ว แต่ข้าขอภัยที่ข้าไม่
 สามารถอยู่ที่นี้ได้ ยกโทษให้ข้าด้วย” นางพูดเบาๆ จากนั้นเก็บปืนใส่ใน
 ถุงผ้าอีกครั้งและเดินแหวกกิ่งไม้ต่อไป

ประตูปราสาทค่อยๆ เลื่อนลงมาพาดข้ามคูน้ำที่อยู่รอบปราสาท
 องค์จักรพรรดิซีทานรนาพุ่งออกจากปราสาทพร้อมกับทหารองครักษ์
 ออกตามหาองค์หญิงเฮโซกันยกใหญ่ ในเมืองเองก็มีการปิดประกาศ
 ตามหาองค์หญิงเฮโซไปทั่วพร้อมกับตั้งรางวัลให้กับผู้ที่พบตัวองค์หญิง
 ถึงห้าล้านโลน่า ผู้คนต่างพากันหยุดงานและออกตามหาเพื่อเงินรางวัล

ในห้องพระโรงที่ปราศจากบุคคลอื่น องค์หญิงนาถุเดินมองซ้าย
 มองขวาอย่างสงสัย “หายไปไหนกันหมด มีใครอยู่ไหม” นางตะโกน
 เสียงของนางก้องไปมาหามีเสียงใครตอบกลับมาไม่ “นี่ พวกเจ้าไปตาย

ที่ไหนกันหมด” นางพยายามตะโกนอีกครั้ง และเริ่มสนุกกับเสียงที่ก้องไปมา “ข้าคือองค์หญิงนาถุที่สวยงามที่สุดในโลก”

เมื่อนางเดินมาที่หน้าปราสาทที่มีทหารยืนเฝ้าประจำการอยู่ ตรงกำแพงเบื้องหลังทหารนั้นมีใบประกาศอันหนึ่งติดอยู่ นางกระซอกประกาศนั้นออกมาดู มันเป็นรูปของเฮโซพร้อมข้อความประกาศกับเงินรางวัลในการตามหาตัว

“นี่ เกิดอะไรขึ้นรี ทำไม่ต้องออกประกาศตามหานางด้วย” องค์หญิงนาถุหันไปถามทหารที่ยืนอยู่

“องค์หญิงเฮโซทรงหายตัวไปจากปราสาทพระเจ้าข้า” ทหารหนุ่มตอบ

“อะไรนะ” องค์หญิงนาถุนั่งคิด “ทำไมนางต้องหนีด้วย... อ้อ ข้าเข้าใจแล้ว นางคงแกล้งทำเป็นหนีไปเพื่อให้เสด็จพ่อทรงเห็นใจ เป็นแผนที่ร้ายกาจมาก ดีละข้าจะต้องออกไปตามหานาง และแกล้งทำเป็นดีกับนาง พอนางชะล่าใจก็ค่อยเค้นเอาความชั่วร้ายของนางออกมา” นางหัวเราะว่า ทหารหนุ่มเกาหัวลอบมององค์หญิงนาถุอย่างไม่เข้าใจ

“มองอะไร ไปเตรียมทานรึนามาให้ข้าสิ” องค์หญิงนาถุตะคอก

“พระเจ้าข้า” ทหารตอบก่อนจะรีบวิ่งไปในทันที

“ข้าต้องเป็นคนนางเงือกคนแรก” องค์หญิงยิ้มเหมื่อนกำช้ำอีก
ครั้ง

จักรพรรดิฟานซีสควบทานร้รนามาหยุดที่หน้าเหวลึก พระองค์ก็ม
มองลงไปเบื้องล่างก่อนจะเงยหน้าขึ้นไปดูท้องฟ้ายามบ่ายที่เมฆฝนที่
เริ่มตั้งเค้า มีฟ้าร้องแว่วมาแต่ไกล พระพัทตร์ดูกังวลยิ่งนัก

ทหารสามคนที่คอยดูแลอารักขาเปรยขึ้น “หม่อมฉันว่าพระองค์
ควรจะเสด็จกลับเถอะพระเจ้าข้า เรืองตามหาองค์หญิงเฮไซให้เป็น
หน้าที่ของพวกทหารเถอะพระเจ้าข้า”

“ไม่ได้ ข้าจะไม่กลับจนกว่าจะหานางเงือก” องค์จักรพรรดิปฏิเสธ
พร้อมทั้งควบทานร้รนาออกตามหาเฮไซต่อไป

องค์หญิงนาถุควบทานร้รนาอยู่ในป่าที่บและเต็มไปด้วยเถาววัลย์
นานาชนิด “เฮไซ เจ้าอยู่ไหน ข้าพี่สาวเจ้าเป็นห่วงเจ้ามากนะ” นาง
ตะโกนพร้อมทั้งควบทานร้รนาต่อไป แต่นางก็ต้องตกใจเมื่อทานร้รนา
ของนางเกือบชนเข้ากับทานร้รนาที่เซอร์ลาควบอยู่

“องค์หญิงนาถุท่านมาทำอะไรที่นี่” เซอร์ลาขุนนางหัวล้านครึ่งหัว
ถามขึ้นอย่างสงสัย

“ข้าก็มาตามหาน้องสาวข้านะซี” องค์หญิงนาถุตอบ

“หา...” เซอร์ลาพูดขึ้นอย่างไม่เชื่อหู

“นี่เจ้าไม่เชื่อข้าอย่างนั้นรี” องค์หญิงตะคอก

“ปละ เปล่าพระเจ้าข้า แต่ที่นี้มันอันตรายนะพระเจ้าข้า มีทั้งวาน
เดอร์ล่าและสัตว์ร้ายมากมาย” เซอร์ลาพูดพร้อมกับมองไปรอบป่าที่บ
จนแทบไม่เห็นแสงของดวงอาทิตย์

“ข้าไม่กลัว! ถ้าเจอ ข้าจะฟันให้ละเลย” นางพูดอย่างมั่นใจก่อน
จะหันมาตะคอกใส่เขา “เจ้าไปได้แล้ว!” จากนั้นนางก็ควบทานรึนาเข้า
ไปในป่าที่บ เซอร์ลารีบควบทานรึนาตามองค์หญิงนาถูไปทันที

“นี่ใครใช้ให้เจ้าตามข้ามา” องค์หญิงหันกลับมาถาม

“ข้าพระองค์ต้องตามอารักขาขององค์หญิงพระเจ้าข้า หากเกิดอะไร
ขึ้นกับพระองค์ ข้าพระองค์ต้องเป็นคนรับผิดชอบพระเจ้าข้า” เซอร์ลา
อธิบาย

“ไปเดี๋ยวนี้ละ ไม่อย่างนั้นข้าจะสั่งตัดหัวเจ้า” ไม่มีเสียงตอบใด
จากเซอร์ลา นางจึงออกเดินทางต่อ แต่เซอร์ลาก็ควบทานรึนาตามไป
เมื่อนางหันมาเห็นเซอร์ลาตามมาอีกก็รีบควบทานรึนาให้เร็วขึ้น “เจ้านี้
น่ารำคาญจริงๆ”

นางคิดแผนที่จะหนีเซอร์ลาให้พ้น “ดีละ” นางพูดพร้อมกับล้วงเอา ผลกุย่ำที่มีสีม่วงเปลือกคล้ายกับลูกเซอร์มีรสขมของโปรดของท่านรึนา ออกมาจากกระเป๋ากำหนึ่งและขว้างมันมายังท่านรึนาของเซอร์ลา เมื่อ ท่านรึนาของเซอร์ลาเห็นผลกุย่ำมันก็หยุดเอาดี้อๆ และวิ่งไปกินผลกุย่ำ ที่ตกอยู่ องค์หญิงนาลูสบโอกาสจึงควบท่านรึนาหนีหายเข้าป่าไป

“อย่างนะ ตามไปซิเจ้าท่านรึนาโง่” เซอร์ลาพยายามควบคุมท่านรึนา แต่ด้วยสัญชาตญาณของมันมันไม่สนใจเรื่องอื่นไปมากกว่าเมื่อ เห็นอาหารอันโอชะของมัน “โธ่เว้ย” เขาตะโกนอย่างหงุดหงิด

กลางป่าลึก ลมเริ่มพัดแรงขึ้น ฝนห่าใหญ่ตกลงมาอย่างหนัก แสง ฟ้าแลบและเสียงฟ้าร้องดังก้องเป็นระยะ

องค์จักรพรรดิยังคงไม่ลดละ ฝ่าสายฝนออกติดตามหาองค์หญิงเฮ ไซต่อไป พลันเสียงร้องของหญิงสาวนางหนึ่งก็ดังขึ้น

“กรี๊ด!!! อย่าเข้ามานะ” เสียงนั้นดังไปทั่วป่าแถบนั้น

“นั่นมันเสียงของนาลูไม่ใช่หรือ” องค์จักรพรรดิหยุดท่านรึนาแล้ว พูดขึ้น “นางมาทำอะไรที่นี่” พระองค์พุดพลาบั้งคับทารึนากระโจน ไปยังที่มาของเสียง ทหารที่ได้ยินเสียงองค์หญิงนาลูคล้ายตกอยู่ใน อันตรายก็ต่างพากันวิ่งตามหากันจ้าละหวั่น

หมี่ป่าตัวใหญ่ร้องคำรามลั่นอยู่เบื้องหน้าองค์หญิงนาลู่ที่นั่งอยู่กับพื้น นางซี้ดาบเข้าหามันอย่างกล้าๆ กลัวๆ ไม่ไกลกันนั้นทานรนาของนางนอนแน่นิ่งอยู่ “อย่าเข้ามานะ” นางร้องพร้อมกับแกว่งดาบขูไปมาแต่ไร้ผล เจ้าหมี่ป่าตบดาบของนางปลิวหลุดมือไปปักที่ต้นไม้ นางรีบกระเถิบถอยหนีออกห่างทันที หมี่ป่าจึงรีบพุ่งจู่โจมนาง นางกรี๊ดร้องเสียงดังขึ้นอีกครั้ง

แต่แล้วเจ้าหมี่ป่าอ้วนพีก็ต้องชะงักกึกเพราะมีก้อนหินลอยมาโดนที่หัวของมันอย่างจัง มันหันกลับมามองก็เห็นเด็กหญิงร่างเล็กที่มีผ้าโพกผมสีฟ้าท่าทางเหนียวหอบเนื้อตัวเปียกโชกกำลังก้มเก็บหินขึ้นมาอีกก้อนก่อนจะขว้างใส่มันอีกครั้ง คราวนี้มันตบหินที่ลอยมากระเด็นไป องค์หญิงนาลู่เห็นดังนั้นรีบตะกายหนีเร็วพลัน แต่หมี่ป่าก็วิ่งเข้าใส่องค์หญิงนาลู่อีกครั้ง เฮไซออกแรงขว้างก้อนหินสุดกำลัง ก้อนหินกระทบเข้าที่หัวของหมี่ป่าอย่างจังจนเลือดไหลอาบ หมี่ป่าที่โกรธเกรี้ยวสุดฤทธิ์เปลี่ยนเป้าหมายทันที มันตรงเข้าหาเฮไซซึ่งได้สติก็วิ่งหนีสุดชีวิต เฮไซพยายามวิ่งสอดร่างผ่านช่องของต้นไม้แคบๆไป แต่มันก็วิ่งชนต้นไม้จนต้นไม้แตกกระจายเป็นทาง นางวิ่งจนเหนื่อยก่อนจะสะดุดราก

ไม้ล้มลง หมี่ป่าวิ่งกระโจนเข้าใส่ตบนางปลิวไปชนกับโคนต้นไม้จน
แน่นิ่ง จากนั้นมันก็วิ่งเข้าซุ่มเพื่อจัดการกับเหยื่อของมัน

ฉับพลันนั้นลูกธนูห่าใหญ่ก็พุ่งแหวกอากาศมาปักที่ตัวของหมี่ป่า
มันร้องลั่นก่อนจะล้มลงเอาหัวเกยทับร่างเฮไซที่นอนแน่นิ่งอยู่ ทหารรีบ
ควบทานรณะตรงเข้าไปหาองค์หญิงเฮไซที่นอนอยู่และดึงร่างองค์หญิง
ออกมา ก็ล้มลงฟังเสียงหัวใจขององค์หญิงที่ยังคงเต้นอยู่อย่างแผ่วเบา

“องค์หญิงยังไม่ตาย” ทหารคนนั้นตะโกน

องค์จักรพรรดิควบทานรณะเข้ามาพร้อมกับเซอร์ลาที่จู่ทานรณะที่
มีองค์หญิงนาถุณั่งอยู่บนหลัง โดยมีผ้าคลุมขององค์จักรพรรดิคลุมกาย
นางอยู่ ท่าทางของนางยังคงตื่นกลัว

แต่แล้วเมื่อผ้าโพกศีรษะขององค์หญิงเฮไซค่อยๆ หลุดออก ทุกคน
ในที่นั่งต่างก็ต้องตกตะลึง เพราะผมบนศีรษะของนางนั้นสั้นเกรียน
และมีเหลืออยู่เพียงไม่กี่เส้นเท่านั้น

“เกิดอะไรขึ้นกับนาง นางเป็นอะไร...” องค์จักรพรรดิถามขึ้น ไม่มี
เสียงใดๆตอบกลับมาจากเหล่าทหาร ทุกคนได้แต่ยืนตะลึง “รีบพานาง
กลับไปปราสาท” องค์จักรพรรดิสั่งก่อนที่จะพากันมุงหน้ากลับ
ปราสาททาศี

บทที่ 29

โรคร้ายกัดกร่อน

หมอลหลวงตรวจดูอาการขององค์หญิงเฮไซที่นอนแน่นิ่งอยู่บนเตียงอย่างละเอียด ที่ศีรษะของนางนั้นมีผมขึ้นอยู่บางๆ องค์จักรพรรดิฟานซีส และเซอร์ลาขุนนางคนสนิทยืนมองอยู่ข้างเตียงอย่างเป็นห่วง ครู่หนึ่งหมอลหลวงก็หันกลับมาด้วยสีหน้าที่ตึงเครียดและถามขึ้น

“องค์หญิงได้เสวยพระโอสถประจำตัวใดใดอยู่บ้างไหมพระเจ้าข้า”

“นางมาอยู่กับข้าได้เพียงไม่กี่วัน...เรื่องนั้นข้าไม่แน่ใจ”

“ลองค้นห่อผ้าขององค์หญิงดูไหมพระเจ้าข้า” เซอร์ลาเสนอ จากนั้นทั้งสองก็หันไปมองห่อผ้าชุ่มน้ำเปื้อนโคลนที่วางอยู่ที่ข้างเตียง องค์จักรพรรดิจึงพยักหน้าตอบ เซอร์ลาเปิดห่อผ้าดังกล่าวค้นดู แล้วก็พบขวดยาโลหะขนาดเล็กเท่าแก้วน้ำขวดหนึ่ง เขาจึงยืนยันให้หมอลหลวงดู จากนั้นหมอลหลวงก็เปิดฝามันขึ้นมาดมทำสีหน้าครุ่นคิด สักพักท่าทีของหมอลหลวงก็เปลี่ยนเป็นอาการตกใจ

“เป็นอย่างไรท่านหมอลหลวง” องค์จักรพรรดิตรัสถามทันทีเมื่อเห็นท่าทีของหมอลหลวง

“องค์หญิงเป็นโรคเม็ดเลือดขาวกินเม็ดเลือดแดงพระเจ้าข้า” หมอ

หลวงตบ

“อะไรนะ” องค์จักรพรรดิตกใจเพราะเคยได้ยินมาว่าโรคนี้มัน

ร้ายแรงมาก

“ยานี้มีส่วนทำให้องค์หญิงเป็นแบบนี้ มันเป็นยาต้านโรค แต่ผลข้างเคียงของมันจะทำให้องค์หญิงมีร่างกายอ่อนแอและผมหลุดร่วงพระเจ้าข้า” หมอหลวงปิดฝาขวดยาแล้วจ้องมองมัน “ขณะที่ยานี้ทำลายโรคร้าย ร่างกายก็ถูกทำลายไปด้วยในเวลาเดียวกัน องค์หญิงเลยมีสภาพดังที่เห็นพระเจ้าข้า” หมอหลวงอธิบายต่อ

“ยานี้มันจะรักษานางให้หายขาดได้ไหม” องค์จักรพรรดิถามอย่างร้อนรน

หมอหลวงส่ายหัว “มันทำได้แค่ ทำให้องค์หญิงอยู่ได้นานขึ้นจากเดิมเท่านั้นพระเจ้าข้า”

“แล้วท่านมีวิธีรักษานางหรือไม่”

หมอหลวงนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบ “ที่เมืองอาซาบิรานมีคนปลูกยาที่มีฝีมือนคนหนึ่ง เขาชื่อไฮเมอร์ ถึงแม้เขาไม่ใช่หมอแต่ฝีมือนั้นเป็นรองใคร เพียงแต่พระองค์แจ้งบอกอาการของโรคที่องค์หญิงเป็น ไม่แน่ว่าเขาอาจจะหาวิธีปลูกยาเพื่อรักษาองค์หญิงได้พระเจ้าข้า”

“อย่างนั้นรี” องค์จักรพรรดิตอบ “ดีถ้าอย่างนั้นไปตามตัวเขามา”

“เดี๋ยวก่อนพระเจ้าคะ” เซอร์ลาแย้งขึ้นก่อนจะเดินมากระซิบ

“ทำไมพระองค์ไม่ส่งตัวองค์หญิงเฮโซไปที่เมืองอาซาบิรานแทนพระเจ้าข้า ที่นั่นมีปราสาทแดงที่ใหญ่โตอยู่ ให้นางหลบไปอยู่ที่นั่นซักพักพอให้องค์หญิงหายดีแล้วค่อยให้กลับมา และตอนนั้นเรื่องที่ลือกันว่าองค์หญิงเฮโซไม่ใช่บุตรสาวในสายเลือดของพระองค์ก็คงซาบแล้ว อีกอย่างจะได้ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับองค์หญิงนาลูด้วยพระเจ้าข้า”

“เป็นความคิดที่ดี” จักรพรรดิตอบ “ถ้าอย่างนั้นให้นางออกเดินทางไปพຽ່ນนี้เข้าเลย ข้าจะให้เจ้าไปส่งนาง” เซอร์ลาน้อมศีรษะคำนับ

“ถ้าพระองค์ไม่มีอะไรรับสั่งแล้ว ข้าพระองค์ขอทูลลาพระเจ้าข้า”

หมอลหวงทูล

“เดี๋ยวก่อน ท่านยังไม่ได้ไปตรวจอาการขององค์หญิงนาลูเลย นางมีอาการแปลกๆ” องค์จักรพรรดิทักท้วงขึ้น

ในห้องบรรทมขององค์หญิงนาลู แสงไฟจากตะเกียงและเชิงเทียนค่อยทำให้ห้องนั้นสว่างขึ้น องค์จักรพรรดิเดินไปเดินมาอยู่ปลายเตียงขององค์หญิงนาลูรอให้หมอลหวงตรวจอาการของนางที่นอนหลับตาอยู่

บนเตียงและพูดอยู่แต่ประโยคเดียวมาหลายชั่วโมงแล้ว โดยมีเซอร์ลา
ยีนดูอยู่ห่างๆ

“ทำไมนางต้องช่วยเราด้วย... ทำไมนางต้องช่วยเราด้วย...”

ครั้นหมอลวงที่ดูอาการของนางเสรีจก็เดินมาเพื่อรายงานให้
องค์จักรพรรดิทรงทราบ

“ว่ายังไงบ้าง” องค์จักรพรรดิถามอย่างร้อนพระทัย

“ไม่เป็นอะไรมากพระเจ้าข้า เป็นเพียงอาการแพ้ของคนที่ถูกทำ
ให้ตกใจหรือผิดหวังอย่างรุนแรง พระองค์ไม่ทรงต้องเป็นกังวลดอกพระเจ้า
ข้า อีกไม่นานก็กลับเป็นปกติ”

“อย่างนั้นหรือ” องค์จักรพรรดิหันไปมองบุตรสาวอีกครั้ง

พลันองค์หญิงนาถุกีพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง “ข้านี้ก็ออกแล้ว จริงๆ
นางรู้อยู่แล้วว่าทหารต้องเข้ามาช่วยข้า นางเลยทำตัวเป็นวีระสตรีเข้า
มาช่วยข้าเสียก่อน นางนี่มันร้ายกาจจริงๆ”

“เจ้าแน่ใจนะว่านางไม่เป็นอะไร” องค์จักรพรรดิหันไปถามหมอล
วง

แต่เซอร์ลาที่ยืนอยู่ก็พูดขึ้น “ข้าพระองค์ว่าท่าทางแบบนี้คงไม่เป็น
อะไรแล้วพระเจ้าข้า”

“อย่างนั้นรี” องค์จักรพรรดิมองลูกสาวของตนที่สร้างปัญหาให้เป็น
ประจำด้วยความเป็นห่วง

องค์หญิงเฮโชค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นในเช้าตรู่วันใหม่ มองเห็นองค์
จักรพรรดินั่งอยู่ที่ข้างเตียง

“ตื่นแล้วรี เจ้าเป็นยังไงบ้าง” องค์จักรพรรดิถามขึ้น

“ข้าไม่เป็นอะไรแล้วพระเจ้าข้า” องค์หญิงตอบ นางมองไปรอบๆ
เห็นเซอร์ลาเยินอยู่ข้างหลังองค์จักรพรรดิ

“ทำไมเจ้าไม่บอกข้าว่าเจ้าเป็นโรคร้าย” องค์จักรพรรดิถามขึ้นอีก
ครั้ง

นางมีท่าทีตกใจที่องค์จักรพรรดิรู้โรคประจำตัวของนาง นางรีบยก
มือจับที่ศีรษะก่อนจะลนลานรีบดึงผ้าพันผมสีเหลืองในห่อผ้ามาพันที่
ศีรษะ ครั้นเหลือบไปเห็นขวดยาของตนวางอยู่บนโต๊ะจึงรีบเก็บมันซ่อน
ไว้ใต้ผ้าห่ม

องค์จักรพรรดิ มองดูนางอย่างเอ็นดู “เจ้าไม่ต้องปิดบังข้าหรือข้า
รู้หมดแล้ว”

องค์หญิงนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้น “โรคนี้เป็นโรคที่ไม่มีทางหาย
ข้าไม่อยากให้ใครต้องเป็นห่วงข้า”

“เจ้าไม่ต้องกลัว ที่เมืองอาซาบิรานมีคนปรุงยาที่เก่งที่สุดในจักรวรรดิอยู่ที่นั่น ข้าจะส่งเจ้าไปรักษา ขอเพียงเจ้าเต็มใจที่จะไป” องค์จักรพรรดิปลอบ

นางนิงไม่ตอบ

“อย่าหนีไปไหนอีกเลย เจ้าเป็นลูกของข้า ข้าไม่มีวันหยุดทิ้งเจ้าหรอก” องค์จักรพรรดิยื่นมือเข้าไปกุมมือนางแน่น นางผงกหัวลงซ้ๆ เป็นการตอบตกลง

“ดี” องค์จักรพรรดิยิ้ม “เซอร์ลาจะเดินทางไปพร้อมกับเจ้า ยิ่งรักษาได้เร็วเท่าไร ยิ่งมีโอกาสหายเร็วขึ้นเท่านั้น”

แต่จู่ๆองค์หญิงนาลูก็เดินเข้ามาในห้องและวิ่งเข้าไปสวมกอดเฮโซ “เจ้าเป็นอย่างไรบ้างน้องสาวข้า ข้าเป็นห่วงเจ้าแทบแย่ นึกว่าเจ้าจะเป็นอะไรไปเสียแล้ว”

องค์จักรพรรดิและเซอร์ลามององค์หญิงนาลูอย่างไม่เข้าใจ ว่าเหตุไฉนอยู่ดีๆนางถึงดีกับเฮโซจากนางมือเป็นหลังมือ

“ข้าขอบคุณเจ้ามากที่ช่วยออกไปตามหาข้า” องค์หญิงเฮโซพูดขึ้น นางจึงค่อยคลายอ้อมกอด

“ข้าเองเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด ดีที่เจ้ามาช่วยข้าไว้ทัน” นาถูปุดต่อทันที “เอาละเจ้าพักผ่อนต่อเถอะ ข้าจะไปเตรียมอาหารมาให้เจ้า” นางพุดพร้อมกั้บเดินออกไปจากห้อง

พฤติกรรมขององค์หญิงนาถูในวันนี้ สร้างความตื่นตะลึงให้กับทั้งองค์จักรพรรดิและเซอร์ลาเป็นอย่างมาก

จากนั้นก็มื้ทหารคนหนึ่งเดินเข้ามารายงาน “ทหารที่ห้องพระโรงมากันพร้อมหมดแล้วพระเจ้าข้า ส่วนขบวนรถที่จะไปส่งองค์หญิงเฮไซก็พร้อมแล้วเช่นกันพระเจ้าข้า”

“ดีมาก” องค์จักรพรรดิพุดขึ้นจากนั้นพระองค์ก็หันไปที่เซอร์ลา “ข้าฝากนางด้วย”

“ไม่ต้องเป็นห่วงพระเจ้าข้า องค์หญิงและข้าพระองค์จะออกเดินทางทันที” เซอร์ลาตอบพร้อมกั้บน้อมศีรษะแสดงความเคารพ จากนั้นองค์จักรพรรดิก็เดินออกจากห้องไป

ในห้องพระโรงในปราสาททาศีที่เต็มไปด้วยกองทหารยืนนิ่งอยู่หน้าพระพักตร์ขององค์จักรพรรดิฟานซีส พระองค์นั่งอยู่บนบัลลังก์ทองคำโดยมื้เหล่านางสนมและขุนนางยืนอยู่โดยรอบ

“ข้าขอขอบใจพวกท่านมากที่ช่วยกันตามหาองค์หญิงเฮไซจนเจอ และนี่เป็นเงินรางวัลที่ข้าจะให้พวกเจ้าไปแบ่งกัน” องค์จักรพรรดิพูดขึ้น แต่แล้วก็มีเสียงองค์หญิงไว้วายขึ้น “เสด็จพ่อ เฮไซน้องข้าหายไปไหน ข้าไปหาที่ห้องก็ไม่เจอ ข้าอุตสาห์ทำซุปมาให้” นางเดินมาพร้อม กับถาดซุปที่มีควันลอยกรุ่น ทหารทั้งกองต่างหันไปมององค์หญิงที่เพิ่งเดินเข้ามา

“เฮไซเดินทางไปรักษาตัวที่เมืองอาซาบิรานแล้ว ทำไมรี” องค์จักรพรรดิตอบ

“อะไรนะ!” นางวางถาดซุปกระแทกลงกับพื้นดังโครม “ทำไมไม่มีใครบอกข้า! ท่านพ่อวางแผนให้นางหนีเข้าไปอยู่ที่นั่นไซ้ไหม”

องค์จักรพรรดิเริ่มมีสีพระพักตร์เป็นกังวลเมื่อเห็นลูกสาวของตน แผลงฤทธิ์

“แต่เดี๋ยว” นางหันไปมองเหล่าทหารที่ยืนเรียงแถวกันอยู่ “นี่พวกเจ้ามาทำอะไรกันในท้องพระโรงนี้”

“นี่เป็นพิธีมอบรางวัลให้กับทหารที่ช่วยกันตามหาองค์หญิงเฮไซ” องค์จักรพรรดิตอบ

“อะไรวะ นั้นมันเงินของข้าใครก็เอาไปไม่ได้” องค์หญิงนาถุเดินตรงเข้าไปที่เงินรางวัล “ข้าเป็นคนพบนางก่อน ดังนั้นมันก็ควรเป็นของข้า เอามาให้ซะดีๆ” นางหยิบเอาเงินที่เตรียมแจกแก่ทหารออกไปทันที “เดี๋ยวก่อน...” องค์จักรพรรดิตะโกนเรียกแต่นางกลับไม่สนใจ พระองค์ได้แต่ส่ายหัวอย่างจำยอม ก่อนจะหันกลับไปบอกกับบอกขุนนางที่อยู่ข้างๆ “เจ้าไปเอาเงินมาใหม่” ทหารที่ได้ยินดังนั้นต่างก็พากันโล่งใจ

คำคืนกลางป่าในวันเดียวกันนั้น ทหารต่างผลัดกันเดินลาดตระเวนอยู่รอบๆ ค่ายชั่วคราวที่ใช้เป็นที่พักแรมกลางป่าระหว่างการเดินทางไปเมืองอาซาบิรานขององค์หญิงเฮไซ กลางค่ายมีการก่อไฟกองใหญ่เพื่อให้ความอบอุ่น ทหารนั้นนาถุก้อนมารวมกันและผูกเอาไว้ใกล้ๆ กับต้นไม้ใหญ่ ข้างกองไฟมีกระทงชั่วคราวสองหลังซึ่งมีขนาดไม่เท่ากัน ตัวกระทงทั้งสองทำจากท่อนไม้และเชือกขึงเป็นโครง และใช้ผ้าสีขาวผืนใหญ่คลุมเอาไว้

เฮไซที่โพกหัวด้วยผ้าสีเหลืองนั่งกอดเข่าสายตาจับจ้องไปที่กองไฟด้วยใบหน้าที่กำลังคลุ้ม นางนึกถึงเรื่องที่ทหารแอบคุยกันว่านางนั้น

ไม่ใช่สายเลือดที่แท้จริงขององค์จักรพรรดิ มันทำให้นางรู้สึกสับสนกับ
สิ่งที่แม่ของนางบอกไว้ก่อนตาย

เซอร์ลาขุนนางหัวล้านครึ่งหัวเดินออกมาจากกระโจมขนาดเล็ก
เมื่อเห็นองค์หญิงเฮไซนั่งอยู่จึงแสดงความเคารพแล้วเอ่ยถามขึ้น “องค์
หญิงยังไม่นอนอีกหรือพระเจ้าข้า”

เฮไซหันไปมองเซอร์ลาแล้วก็สั่นศีรษะ เซอร์ลาเห็นท่าทีกัลดกุ่ม
ขององค์หญิงจึงเอ่ยถามอย่างเป็นห่วง “มีอะไรที่ทำให้ไม่สบายพระทัย
หรือพระเจ้าข้า”

เฮไซนิ่งไม่ตอบสายตาของนางที่ดูเศร้ายังคงจับจ้องไปที่กองไฟ
เซอร์ลามององค์หญิงอย่างครุ่นคิดก่อนจะพูดขึ้น “เรื่องที่คุณคนต่าง
พูดถึงว่าองค์หญิงไม่ใช่สายเลือดขององค์จักรพรรดินั้น องค์หญิงอย่า
ใส่พระทัยไปเลยพระเจ้าข้า องค์จักรพรรดิบอกข้าพระองค์ว่าจะดูแล
องค์หญิงเหมือนลูกของพระองค์คนหนึ่ง ดังนั้นอย่าให้เรื่องนี้ทำให้ไม่
สบายพระทัยเลยพระเจ้าข้า”

“หากไม่ใช่สายเลือดขององค์จักรพรรดิแล้ว การที่ยังอยู่ที่นี้มันจะมี
ความหมายอะไร” นางแย้งขึ้น

“ข้าพระองค์รู้ว่าองค์หญิงไม่สนใจในยศฐาบรรดาศักดิ์ แต่น้อยคน
นักที่จะมีโอกาสแบบองค์หญิง ดังนั้นอย่าใส่พระทัยไปเลยพระเจ้าข้า”

เซอร์ลาปลอบ เฮโซที่จ้องมองไปที่กองไฟหันมามองเซอร์ลาอย่าง
ครุ่นคิด “ถึงแม้จะมีคนสงสัยในตัวองค์หญิง อย่างหนึ่งนั่นจงเชื่อมั่นใน
สิ่งที่องค์หญิงทรงเป็น อย่างน้อยก็มีข้าพระองค์คนหนึ่งที่ตั้งใจในตัวองค์
หญิงพระเจ้าข้า” ลาเซอร์มองไปรอบๆก่อนจะพูดต่อ “ตอนนี้ดีมาก
แล้ว องค์หญิงเข้าบรรทมเถอะพระเจ้าข้า พรุ่งนี้ต้องออกเดินทางแต่เช้า
อีกห้าวันเราคงไปถึงที่นั่น”

เฮโซพยักหน้าจากนั้นนางก็ลุกเดินเพื่อไปที่กระโจมหลังใหญ่ก่อน
จะหันกลับมาพูดกับเซอร์ลาอีกครั้ง “ขอบใจท่านมากที่ช่วยดูแลข้า”

“องค์จักรพรรดิทรงเน้นย้ำเอาไว้ก่อนเดินทาง ให้ข้าพระองค์คอย
ดูแลองค์หญิงให้ดีที่สุดพระเจ้าข้า ดังนั้นเรื่องนั้นองค์หญิงไม่ต้องเป็น
ห่วง แต่ขออย่างเดียวอย่าหนีไปอีกนะพระเจ้าข้า” เซอร์ลายิ้มอย่างเป็น
มิตร

เฮโซพยักหน้าและยิ้มตอบก่อนจะเดินกลับเข้าไปในกระโจมหลัง
ใหญ่